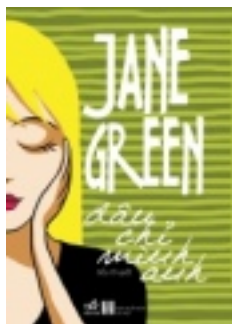

Đâu chỉ mình anh

Contents

Đâu chỉ mình anh	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	19
5. Chương 05	25
6. Chương 06	31
7. Chương 07	36
8. Chương 08	42
9. Chương 09	49
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	65
13. Chương 13	72
14. Chương 14	78
15. Chương 15	83
16. Chương 16	88
17. Chương 17	96
18. Chương 18	102
19. Chương 19	109
20. Chương 20	116
21. Chương 21	123
22. Chương 22	131
23. Chương 23	136
24. Chương 24	141
25. Chương 25	148
26. Chương 26	154
27. Chương 27	160
28. Chương 28	166
29. Chương 29 (hết)	173

Đâu chỉ mình anh

Giới thiệu

Nguồn: iDanny; vn-zoom Prc: Vanlydocnhan * * * Kết hôn với người mà mình đã mơ ước từ thời t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chi-minh-anh>

1. Chương 01

Ngày 24 tháng mười hai, 1996.

Hít một hơi thật sâu, Alice mở tủ quần áo và lấy váy ra. Cô cẩn thận đặt váy lên giường, gom giày, khăn voan, tất và nịt bít tất rồi nhẹ nhàng đặt xuống cạnh chiếc váy, trong lòng vẫn sững sốt, vì chỉ vài giờ nữa thôi, cô sẽ là cô dâu của Joe.

“Cô dâu đây rồi,” cô vừa ngân nga vừa nhẹ nhàng bước từng bước ngắn trong hành lang và đi vào bếp, miệng mỉm cười dù lòng dạ bồn chồn, cô đun ấm nước để pha thêm một tách cà phê. Cô phải uống cà phê để tỉnh táo, tối qua cô ngủ không ngon giấc, nhưng chất adrenalin đang dâng lên trong cơ thể cô, và cô đang đợi cô phù dâu Emily đến. Emily là người mà cô có thể chia sẻ niềm phấn khích này.

Quay về phòng ngủ, cô đứng ngắm chiếc váy cưới hồi lâu. Mặc dù đây không phải là chiếc váy đáng ra cô sẽ chọn nhưng cô vẫn không thể phủ nhận vẻ đẹp của nó, thật tao nhã, thật hợp thời trang.

Alice luôn nghĩ cô sẽ có một đám cưới được tổ chức ở thôn quê. Từ thuở ấu thơ cô đã mơ về một nhà thờ nhỏ xây bằng đá; Cô mơ được đi qua cánh cửa gỗ màu trắng, trong chiếc váy phòng mềm mại, nữ tính, mái tóc cài hoa tươi và trong tay là bó hoa cúc dại được lựa chọn kỹ lưỡng. Chú rể không quan trọng lắm: hình ảnh tưởng tượng của cô luôn kết thúc tại cửa nhà thờ, nhưng giờ đây cô biết rằng, chú rể - ngay cả trong giấc mơ của cô - cũng không thể đẹp trai, hay thành đạt như Joe.

Hồi còn học đại học, những khi cô và Emily ngồi với nhau đến nửa đêm để “tán” chuyện về bạch mã hoàng tử của mỗi đứa, Alice nói rằng người đàn ông lý tưởng của cô rất có thể là nghệ sĩ, nghệ nhân, hoặc người làm vườn. Cô vừa nói vừa cười to, ngay đến một mối quan hệ lâu dài cô còn chưa dám chắc chứ nói gì đến hôn nhân. bằng chứng là khi đó, mối quan hệ lâu nhất của cô chỉ có ba tuần.

và tính đến trước khi gặp Joe, mối quan hệ lâu nhất của cô là ba tháng. Không phải là một thành tích tốt, cô rên rỉ với Emily như vậy khi họ lên kế hoạch sống đến già với nhau. “Chẳng có nghĩa lý gì đâu,” Emily cam đoan. “Nếu cậu tìm thấy bạch mã hoàng tử, cậu sẽ kết hôn với anh ta. Còn tớ ấ ả? Có lẽ tớ sẽ ly hôn sau sáu tháng.” Alice bật cười, nhưng ngay cả khi cười cô vẫn mong được giống Emily hơn. Emily không muốn ổn định, Emily vui với việc bốn cột và thay đổi hết chàng trai này đến chàng trai khác. Emily cả quyết rằng cô sinh ra đã bị bệnh dị ứng nan y với sự ràng buộc của hôn nhân.

Vậy là cô cũng phải bỏ lại sau lưng giấc mơ về một đám cưới ở làng quê với những cô bé cậu bé tươi tắn (cô từng mong ước rằng đến khi mình kết hôn, nếu có lúc cô kết hôn, ai đó sẽ mang đến cho cô những cô bé cậu bé tươi cười như thế) tung cánh hoa hồng và cười khúc khích đi sau cô giữa hai hàng ghế trong thánh đường.

Cô cũng dự tính sẽ có rất nhiều mũ rơm và váy áo hoa, nắng lấp lánh trên cánh tay trần của cô khi cô bước ra khỏi nhà thờ và tay trong tay với một nửa của mình.

Khi Joe cầu hôn, cô kể cho anh nghe về đám cưới trong mơ, và anh mỉm cười khoan dung, nói rằng đó là giấc mơ rất dễ thương nhưng họ không thể kết hôn ở làng quê trong khi đang sống ở Luân Đôn, mà chẳng lẽ cô không nghĩ đám cưới ở thành phố sẽ sang trọng hơn sao? Cô không tán thành, nhưng cô nghĩ mình nên đồng ý, bởi vì dù sao Joe cũng là người trả tiền cho đám cưới. Bố mẹ Alice rất nghèo, và Joe quyết định sẽ tổ chức một lễ cưới mà anh đánh giá là phù hợp với vị trí giám đốc trung tâm chăm sóc sức khỏe của tập đoàn Mergers & Acquisitions ở Godfrey Hamilton Saltz.

Sẽ có một chiếc Bentley cổ đưa họ đến nhà thờ (tạm biệt những chú ngựa và cỗ xe cổ kính đáng yêu), cô sẽ mặc váy cưới đơn giản nhưng thanh lịch (cổ lỗ lã rồi váy bông màu kem ạ) và một người bạn của anh - nhà chế tác kim hoàn - chắc chắn sẽ cho cô mượn chiếc mũ miện đính kim cương lộng lẫy (gặp lại các bạn sau nhé, những bông hoa tươi).

Vì vậy, Alice nghiên cứu tỉ mỉ từng chi tiết trong kế hoạch đám cưới, nhưng cứ sau mỗi tối cô tâm sự với Joe về quyết định của mình thì sáng hôm sau cô lại gọi điện cho người bán hoa, thợ may váy và thợ chụp ảnh, để thông báo rằng cô đã thảo luận với vị hôn phu và kế hoạch sẽ thay đổi. Cô thường nói, liệu họ có phiền lòng lắm không nếu họ mang đến cho cô quả mọng và hoa hồng đỏ thắm thay vì tú cầu màu hoa cà và tụy líp, và may cho cô một chiếc váy bó chên đơn giản, kiểu dáng đẹp với cánh tay ống và một chiếc áo khoác đồng màu (Joe có xem qua một vài cuốn tạp chí đám cưới và chỉ cho Alice thấy kiểu váy hợp với cô) thay vì chiếc váy cưới làm bằng vải tuyền để sánh với các diễn viên trong vở Hồ thiên nga, và thật lòng xin lỗi, nhưng cô và Joe thích những bức hình chụp chung với gia đình tại tiệc chiêu đãi hơn những bức hình ngộ nghĩnh như đã bàn trước đó.

Alice uống hết cốc cà phê và liếc trộm vào tấm gương trong hành lang để xác nhận hình ảnh mà cô biết rất rõ: bọng mắt húp sâu bên dưới hai mắt là minh chứng cho thấy cảm giác lo lắng đến phút cuối không phải là chuyện bịa đặt của các bà vợ thuở xưa. Alice đã trần trọc suốt đêm, nỗi lo sợ trào lên từng đợt như cơn buồn nôn, và lẽ thường là cô cố gắng nén nỗi lo sợ lại.

Nói cho cùng, chẳng phải cô là cô gái may mắn nhất trên thế giới sao? Có người phụ nữ nào lại không muốn kết hôn với Joe? Joe, với nụ cười quyến rũ và vẻ hấp dẫn ngọt ngào. Joe, với đôi vai rộng và khiếu hài hước tuyệt vời. Joe có thể cưới bất kỳ cô gái nào anh muốn và anh chọn Alice. Alice đấy!

Đàn ông như Joe thường không thèm nhìn tới kiểu phụ nữ như Alice, hoặc nếu có thì chỉ là cái nhìn tò mò lướt qua rồi thì học sẽ gạt bỏ hình ảnh đó ngay lập tức, vì các cô gái như Alice trên thế giới này chẳng có gì là đặc biệt để mà cuốn hút những người đàn ông như Joe. Là con một trong gia đình có bố mẹ luôn thương yêu con tha thiết, Joe được nuôi dưỡng để tin rằng mình là Chúa trời (lỗi của mẹ anh); để tin rằng trong cuộc đời này vai trò của người phụ nữ là làm mọi việc Joe muốn (đương nhiên, lại là lỗi của mẹ anh).

Đến tận ngày hôm nay, trong ngày hôn lễ, Alice vẫn không tin đó là sự thật. Ba mươi tuổi và vốn quen với nhiều mối tình đơn phương với những người đàn ông dường như không bao giờ để ý đến cô, nghiêm túc mà nói thì cô còn không nghĩ là sẽ tìm được một nửa của mình. Đúng là cô có mơ về đám cưới, nhưng thực lòng cô đoán chắc là mình sẽ sống đến già với mấy con mèo, sẽ trở thành bà cô mặc kimono, quanh quẩn bên cạnh sẽ là những con người kỳ cục và hồi tưởng lại cuộc sống trước đây của mình qua những gương mặt trẻ trung, xinh đẹp hơn.

Alice luôn nghĩ, cô là người khá giản dị. Bất cứ ai quen biết Alice đều nghĩ cô là người khá giản dị. Cô là người nhút nhát, rụt rè, trong các cuộc thi đấu cô luôn là người cuối cùng được chọn chẳng qua là vì các đội chỉ có một lựa chọn, hoặc cô hoặc Tracy Ba be, mà Tracy Ba e thì có hai chân to bè và hôi xì.

Alice bị bỏ rơi cho đến phút cuối cùng vì có vẻ như không ai nhận thấy cô. Hồi mười bốn tuổi, cô được biết đến với cái tên Giấy dán tường - biệt danh này thường được nhắc kèm một điệu cười khẩy, mặc dù nói thật ra điều đó chưa bao giờ làm cô phiền lòng. Alice thích sự mờ nhạt của mình, bởi khi đó cô có thể quan sát các bạn và chìm đắm với suy nghĩ riêng mà không bị ai làm phiền.

Cô chỉ bắt đầu phiền lòng khi khám phá ra bọn con trai. Cho đến khi đó, cô rất hạnh phúc với lũ ngựa của mình. Mấy cuốn vở ký họa của cô được nguệch ngoạc đầy những hình đầu ngựa, phần lớn là đầu con Betsy cưng của cô, bao xung quanh là hình trái tim với dòng chữ “Alice yêu Betsy” và “Betsy của Alice”,

hết những giấc mơ của Alice đều có Betsy và cô cũng cố gắng hết sức để giành chiến thắng trong cuộc thi thể thao tại địa phương.

Nhưng rồi một buổi sáng, các cô gái lớp Bảy tỉnh giấc và thấy hormone dâng lên khắp cơ thể đang phát triển của mình, và càng ngày Alice càng ít mơ về Betsy hơn. Thế chỗ cho cơn ngứa là chiếc quần jean bạc màu và nụ cười dễ thương của chàng trai tên Joe học ở trường nam sinh tọa lạc chỗ khúc quanh cuối đường.

Họ cùng đi một tuyến xe bus, và Alice thường đứng ở sạp báo trong khoảng thời gian tưởng như nhiều giờ liền, giả vờ như đang xem các cuốn tạp chí để chờ Joe đến. Cô thường đứng sau cậu, nhìn chằm chằm vào gáy cậu với mong muốn sẽ được cậu chú ý, mặc dù có một hai lần cậu cảm nhận rõ ánh mắt của cô và quay lại nhìn vào mắt đối phương đó nhưng cậu chẳng mấy may tỏ ra quan tâm và cậu quay mặt đi ngay để cười đùa với bạn bè.

Và những mối tình của cô cứ trôi đi như vậy. Trải qua tuổi đôi mươi, Alice thầm thương trộm nhớ những người con trai không hề để mắt tới cô. Họ mạnh mẽ, đẹp trai và tự tin. Họ bước đi trên đường đời, biết chắc rằng Alice thèm muốn họ, rằng Alice hy vọng sẽ có lúc họ vượt ve cô nếu cô tiếp cận đủ gần - điều mà cô chưa bao giờ làm được.

Cho đến khi cô gặp lại Joe.

Cô biết Joe từ rất lâu rồi. Anh là bạn học của Ty, anh trai cô, một trong những chàng trai khiến cô si mê say đắm và đau khổ. Alice vẫn nhớ lúc đứng ngắm anh trò chuyện với cô gái xinh nhất trường cô trong một câu lạc bộ khiêu vũ địa phương, ngắm anh cười giòn tan rồi cười mỉm với cô ta, khuôn mặt anh mỗi lúc một áp sát mặt cô ta, anh nhướn người về phía trước để trao một nụ hôn trước khi cầm tay cô ta dẫn ra cửa.

Người ta đồn rằng anh về nhà cô ta, hôn chúc cô ta ngủ ngon và, một giờ sau, anh đột nhập vào nhà cô ta bằng đường ống nước và lấy cắp sự trinh trắng của cô ta. Đó chỉ là chuyện vặt vãnh trong số rất nhiều huyền thoại được dựng lên, và rồi chính Joe cũng là một huyền thoại. Mười bốn tuổi, anh đã hẹn hò với một bà chị hai mươi tuổi người Đan Mạch đang trọ học gần trường. Theo lời kể của đám con trai cùng lớp Joe, chị ta có thân hình bốc lửa của Farrah Fawcett và Jerry Hall.

Joe là kẻ làm tan nát trái tim của hàng nghìn cô gái mới lớn, Alice và Emily thường ngồi hàng giờ để nói về sự căm ghét mà họ dành cho anh, mặc dù trong thâm tâm mỗi người vẫn thầm khao khát anh ấy sẽ để ý đến mình.

Và rồi, một ngày kia chuông cửa reo, Alice chạy ra mở cửa và sững sờ đến ngất đi khi thấy Joe đang đứng trên bậc thềm. Trái tim mười lăm xuân xanh của cô như muốn ngừng đập trong khi hai má cô bỗng nóng ran, tê rần và đỏ ửng.

Joe nhún mày với vẻ thích thú. Cô không phải mẫu người của anh, nhưng anh khoái nhìn thấy ảnh hưởng của mình đối với phái nữ. Nó giúp anh vững tin hơn, an toàn hơn, và cũng chẳng hại gì đến ai nếu anh khích lệ cô một chút; cho vui thôi mà.

“Chào em gái của Ty,” anh mỉm cười, thấp giọng và mơn trớn, “Trông em đáng yêu thế. Đang định đi đâu?” Anh thích thú khi thấy mặt Alice đỏ ửng, và càng khoái chí hơn khi thấy cô không thể thốt nên lời. Alice cố gắng lăm bắm gì đó và loạng quạng quay đi thì vừa lúc Ty xuất hiện. “Chào Joe,” Anh vừa nói vừa với lấy áo khoác. “Hy vọng cậu vẫn chưa tán tỉnh em gái tớ,” rồi hai người cùng phá lên cười vì ý tưởng này mới kỳ cục làm sao và đi mất hút.

Nhưng Alice còn đang lảo đảo vì phấn khích, cô gọi ngay cho Emily và Emily lập tức có mặt để phân tích và mổ xẻ từng lời của Joe. Hai cô gái tự khóa mình trong phòng Alice, mỗi người ngồi phịch xuống một chiếc ghế túi và cùng hét lên phấn khích khi nhắc đi nhắc lại từng câu Joe đã nói, cố gắng hiểu rõ nghĩa của từng từ.

“Nói lại đi,” Emily nài nỉ. “Nói lại cho tớ nghe về mặt của anh ấy như thế nào khi anh ấy nói, ‘Trông em đáng yêu thế’ đi”.

Họ cùng vẽ ra một kế hoạch hành động. Kế hoạch chỉ rõ Alice sẽ nói gì với Joe trong lần gặp tới, sẽ sử dụng giọng điệu nào, sẽ mặc gì khi anh đưa cô đi chơi bởi vì rõ ràng là anh đã chú ý đến cô, và cô nên cho phép anh tiến đến cấp độ một hay cấp độ hai trong buổi hẹn hò đầu tiên.

Joe không bao giờ để ý đến Alice thêm một lần nào nữa.

Mười bốn năm sau, Alice sở hữu một công ty dịch vụ tổ chức tiệc rất phát đạt. Cuối cùng cô tìm được cách để quên Joe, đạt sáu chứng chỉ O-level và hai chứng chỉ A-level (1), tốt nghiệp trung cấp nấu ăn và tham gia khóa học nấu ăn kéo dài một năm. Hai mươi chín tuổi, cô có ba nhân viên làm thời vụ giúp cô chuẩn bị và phục vụ các bữa tối đặc biệt cho những phụ nữ quá bận rộn, hoặc quá lười biếng, nên không thể nấu nướng.

Trong những bữa tiệc tối như vậy, Alice thích ở hậu trường hơn. Cô thích nấu sẵn các món ăn từ trước khi tiệc bắt đầu, nhưng vẫn ở trong bếp để đảm bảo là không món nào bị cháy trong khi các nhân viên phục vụ bánh và cocktail. Thỉnh thoảng, nếu chủ tiệc yêu cầu, cô cũng xuất hiện để nhận lời khen, dù rất miễn cưỡng nhưng rất hòa nhã, và khi đưa danh thiếp cho khách, cô hay vuốt những lọn tóc xoăn xỏa xuống khỏi bím tóc đuôi ngựa của mình.

Ở Kensal Rise cô có một căn hộ nhỏ với phòng bếp rộng rãi, hai con mèo Molly và Paolo, việc giao du hạn hẹp phần do sự thành công của cô trong kinh doanh, phần do bản tính nhút nhát cố hữu.

Mối quan hệ gần đây nhất của cô - kéo dài ba tháng - là với một diễn viên tên Steve, nhưng ba tháng phải đối phó với tính tình cáu bẳn, hay gây sự của anh ta khiến cô chán ngán và cô rất biết ơn khi một trong những cuộc thử vai của anh ta thành công và anh ta bay đến Manchester trong vòng ba tháng. Họ hứa sẽ giữ liên lạc và cô sẽ đến thăm anh ta, nhưng cô biết lời hứa đó chỉ mang tính hình thức mà thôi.

Cô đứng đó, tại phòng bếp trong mơ của mình dưới tầng trệt một ngôi nhà rộng rãi ở Primrose. Phòng bếp gần như đã sạch như mới, đĩa được xếp gọn gàng trong máy rửa, hàng dãy ly pha lê đang nhỏ nước cạnh bồn, những chiếc nồi hầm của cô đã được rửa sạch sẽ và đợi sẵn trong thùng xe.

Khách khứa đang uống Espresso và ăn bánh ngọt do chính tay cô làm, Alice tạm biệt hai cô phụ tá, biết rằng chỉ còn phải rửa tách đựng cà phê nữa là xong và mình cô cũng dư sức xoay sở được.

“Chà, anh phải gặp Alice.” Cô nghe thấy chủ nhân của bữa tiệc giậm giày cao gót trên cầu thang. “Cô ấy đúng là thiên thần, và đồ ăn thì ngon tuyệt vời. Hơn nữa,” giọng bà ta giảm xuống một hoặc hai quãng tám,” lại không đắt chút nào so với các nơi khác.”

Đáng ghét, Alice nghĩ. Đã đến lúc tăng giá lên rồi. Cô túm lấy chiếc giẻ, làm ra vẻ bận rộn và mỉm cười, một nụ cười tươi tắn có thể mời gọi thêm nhiều đơn đặt hàng, cô nhanh chóng lau sạch mặt quầy bếp đá granite khi nghe tiếng bước chân đến gần hơn.

“Chào Alice,” một giọng nói mà chắc chắn cô đã từng nghe ở đâu đó vang lên.

“Chào Joe,” cô nói, nụ cười của cô được thay thế bởi hai gò má chín đỏ. Joe đi lên để chào mấy cậu bạn và cả đám xúm xít quanh anh theo cái kiểu hội ý bí mật.

“Gì đây?”

“Cậu đã làm chưa?”

“Cô ả có đáng đồng tiền không?”

“Cậu có kiểm chế được không?”

“Tốt hơn hết là phải xứng đáng số tiền chúng ta bỏ ra.”

“Không biết là cậu còn đủ sức đấy.”

“Nào, Joe, nói đi chứ, cô ả thế nào? Cậu có cưỡng lại được không?”

Joe mỉm cười sung sướng và giơ một ngón tay lên trần an đám bạn đang nhón nháo. “Các cậu,” anh nói trong khi họ hồi hộp chờ đợi. “Hôm nay là ngày cưới của tớ. Tờ ra tôn trọng chút đi.”

“Nghiêm túc thì,” Arian, bạn thân nhất của Joe, quàng tay qua vai anh và kéo khỏi đám bạn. “Cô ả quả là may mắn và tớ chỉ muốn biết liệu cô ả có đáng đồng tiền hay không thôi.”

“Cậu muốn nói là có đáng đồng tiền của cậu không à?” Joe nhe răng cười.

“Ừ, đúng đấy, Cậu đã làm chưa?”

“Không phải cậu muốn nói là tớ đã làm tình với cô ả chưa đấy chứ?”

“Không,” Adrian lắc đầu. “Tớ biết cậu từ khi cậu mười một tuổi. Tất nhiên là cậu đã làm tình với cô ả rồi. Vậy cô ả có đáng đồng tiền không?”

Joe thề rằng cái thời quan hệ lãng nhãng của anh đã qua rồi, anh cũng thề rằng anh sẽ chung thủy, điều này được đám bạn của anh lôi ra làm trò đùa suốt. Trong suốt buổi tối trước đó, đêm cuối cùng anh còn độc thân, họ sắp xếp ột ả gái gọi cao cấp ngồi đợi sẵn trong chiếc limo. Họ nói rằng đó là một bài kiểm tra để xem anh có thực sự chung thủy hay không.

“Tớ sẽ qua bài kiểm tra đó,” anh nói chắc như đinh đóng cột khi đám bạn thông báo kế hoạch cho anh, và rồi sau đó men rượu ngà ngà đưa anh ra chiếc xe Limo với ý định sẽ nói cảm ơn cô gái, nhưng không một lời cảm ơn nào thoát lên. Anh được chào đón bởi một mái tóc giống hệt mái tóc vàng ngọt ngào như mật ong mà anh mê đắm, cặp chân dài bất tận và chiếc áo ngực hiệu Wonderbra thật sự rất đã con mắt.

“Ôi, mẹ kiếp,” anh lầu bầu và leo lên ô tô. “ Chắc là một lần cuối cùng cũng chẳng hại gì đến ai.”

Quả là một đêm mệt mỏi, khác thường và không thể tin nổi, Sáng nay, anh tỉnh giấc tại khách sạn Sanderon với tâm trạng hồi lồi kinh khủng, và rồi anh cảm thấy một bàn tay mơn trớn đùi mình, ái chà, thêm một chuyến tàu nhanh buổi sáng có khác gì đâu? Nói cho cùng cô ả cũng được trả hậu hĩnh cho đêm qua rồi. Cũng chỉ là tình dục thôi.

Và Alice sẽ không bao giờ biết.

“Vậy cô ả có đáng đồng tiền không?” Adrian vẫn đeo bám.

“Cô ả là người Nga, tóc vàng, ột mét tám với thân hình khiến Lara Croft cũng phải thèm muốn và cái miệng cô ả chẳng bao giờ chịu yên. Cậu nghĩ sao nào?”

Adrian gập người rên rỉ vì ghen tị. “Mẹ nó,” cậu ta rít qua kẽ răng “Tớ biết mà. Vậy đêm qua có phải là đêm tuyệt vời nhất đời cậu không?”

“Adrian! Thôi đi!” Trông Joe khá sốc. “Đêm nay mới là đêm tuyệt vời nhất đời tớ.”

“Nhưng nó gần giống đêm tuyệt vời thứ hai?” Adrian nhún nhử.

“Rất giống, rất giống. Và bởi vì đêm cuối cùng chơi bởi với cô ả Svetlana không thể nào hoàn hảo hơn được nữa”.

“Svetlana?” Adrian khịt mũi và cười hô hố. “ Tên thật của cô ả đấy à?”

“Cậu biết không?” , Joe thờ ơ nói và quay đầu về phía nhà thờ, “ Tớ có quan tâm.”

Joe không bao giờ nghĩ anh sẽ lấy vợ. Vốn rất hài lòng với cuộc sống hoàn hảo của chàng trai độc thân, nhưng đến khi bước sang tuổi ba mươi, anh bắt đầu nghĩ có lẽ sẽ rất tuyệt vời nếu có ai đó thuộc về mình mãi mãi, ai đó khiến anh muốn về nhà, ai đó quan tâm săn sóc anh.

Vấn đề là những cô gái anh đi chơi cùng là những cô gái thực dụng mà còn xa bạn mới với tới được. Phải, họ rất đẹp. Chân dài, tóc vàng như thiên thần, thỉnh thoảng cũng có cô da ngăm đen hoặc tóc đỏ, cô nào cô nấy đều được chải chuốt đến hoàn hảo nhưng đều rất lạnh lùng, rất dễ nổi cáu, có lúc Joe nghĩ nếu anh bắt họ làm gì không đúng cách, họ có thể xông vào cắn anh không chừng.

Họ là những phụ nữ đang chờ đợi người chồng giàu có sẵn sàng cung phụng một cuộc sống mà nhan sắc của họ khiến họ tin là mình nên chờ đợi. Họ không có nghề nghiệp, luôn lẩn tránh tin tức như thể họ có thể bắt gặp điều gì xấu xa khó chịu trong đó, không biết nấu ăn, không biết dọn dẹp và chưa bao giờ ủi bất cứ thứ gì trên đời (“Anh yêu, nếu Chúa muốn em là quân áo thì chắc chắn ông ấy đã không phát minh ra máy giặt khô làm gì”) và luôn mang nỗi sợ hãi sâu thẳm là lấy phải người chồng không thể chu cấp đầy đủ cho “người phụ nữ xứng đáng”.

Họ mong đợi ở Joe một số điều nhất định - những bữa tối tại Ivy và Hakkasan, những đêm hò hẹn ở Home House và những buổi tiệc tùng từ Harvey Nicks - đổi lại, họ sẽ cống hiến cho anh những màn làm tình bất

tận, không gây nhiều áp lực (các cô nàng này biết rõ cách tốt nhất để cá cắn câu là quăng dây càng xa càng tốt) và đảm bảo rằng tất cả những gã anh quen biết đều phải ghen tị với anh. Ngay khi các cô gái nhen nhóm hy vọng về một lời cam kết từ phía Joe, anh sẽ quay lại và nói với họ bằng giọng âu yếm, dịu dàng nhất có thể, rằng họ đã có có khoảng thời gian rất tuyệt bên nhau, nhưng anh biết chúng ta không dành cho nhau, và anh sẽ tiếp tục hành trình chinh phục cô nàng khác.

Anh biết mình không muốn kết hôn với một cô gái chỉ muốn có anh vì tiền boa (mặc dù ngoại hình và phẩm chất của anh không hề tầm thường), anh biết mình không có ý định tìm kiếm vợ tương lai bên những quầy rượu, trong nhà hàng hoặc câu lạc bộ thời thượng mà anh thường lui tới, nhưng vợ anh cũng phải hào nhoáng, tóc vàng, chân đi bít tất Wolford, bộ ngực được đẩy lên trong chiếc áo lót hiệu La Perla mà anh không thể cưỡng lại được.

Và rồi anh gặp Alice. Alice, người luôn đỏ mặt khi anh gọi tên, người thương nhớ anh từ hồi còn đi học, ngay cả khi anh không hề nhớ là đã từng gặp cô. Alice, người có mái tóc xoăn nhẹ và không bao giờ trang điểm. Người mặc quần leggings đen rẻ tiền và áo len rộng thùng thình chả ra hình thù gì, che hết cả đường cong cơ thể. Thường thì anh không bao giờ để ý đến kiểu con gái như Alice đến lần thứ hai, Nhưng anh rất thích thú trước nét mặt đỏ ửng của cô mỗi khi anh nhìn cô, hơn nữa ở cô toát lên một nét gì đó rất ngọt ngào, mà ngọt ngào không phải là đặc điểm anh thường thấy ở phụ nữ.

Cô ngọt ngào và tỏ ra biết ơn, khiến Joe cảm thấy anh thật hào phóng và tử tế, hay đúng hơn là giống một nhà hảo tâm. Cô không chờ đợi gì khác ở anh ngoài sự bầu bạn, và khi anh cho cô thứ cô muốn thì dường như cô luôn ở trong trạng thái không dám tin rằng anh sẽ đến với một đứa con gái như cô.

Hơn nữa, anh cũng sớm nhận thấy Alice có nhiều, rất nhiều tiềm năng. Cô dễ thương, nấu ăn tuyệt ngon, hiển nhiên cô sẽ chăm sóc anh, và anh sẽ không mất nhiều công sức để khiến cô xinh đẹp hơn. Với một chế độ ăn kiêng, một thợ làm tóc tử tế và một tủ quần áo mới, chắc chắn cô sẽ trở thành người phụ nữ hoàn toàn mới ngay khi cô thuộc về anh.

2. Chương 02

24 tháng mười hai, 2001

“Có cần anh xách túi giúp không, cưng?” Tay tài xế taxi miễn cưỡng định mở cửa xe nhưng người phụ nữ ngăn anh ta lại.

“Không cần đâu.” Cô mỉm cười nồng nhiệt một cách khác thường (Vì thế có Chúa, anh ta biết rõ hạng người này, nhận được một lời cảm ơn từ họ là may mắn lắm rồi, nói gì đến một nụ cười.) “Tôi tự làm được. Chúc mừng Giáng sinh!” Sau đó cô gom đồng túi xách và bước về phía cửa nhà.

Tay tài xế taxi ngồi trong quan sát cô một phút. Đôi chân thon dài. Nụ cười mê hồn. Mái tóc tuyệt đẹp. Giá như anh ta trẻ hơn cô vài tuổi. Nhưng có thấy viên đá to đùng trên tay trái cô ấy không? Chẳng phải cái túi xách tay làm bằng da cá sấu thể hiện rõ tiền bạc và đẳng cấp sao? Còn địa chỉ nhà nữa, chắc hẳn phải là nơi cô ấy sống. Quận Belgravia cơ đấy. Anh ta lắc đầu khi lái xe đến Lansborough để đón mấy du khách Mỹ giàu có (khoản tiền boa cũng đáng công chờ đợi). Những cô gái như thế kia không bao giờ thuộc về anh ta.

Sau khi khua giày lộc cộc đến bậc thềm và mở cửa, Alice quẳng đồng túi vào trong nhà và đá văng đôi giày khỏi chân. “Jimmy Choo chết tiệt,” cô vừa cầu nhàu vừa cúi xuống xoa bóp mu bàn chân, thầm biết ơn nền nhà đá vôi mát rượi dưới hai bàn chân đau nhức. “Beauchamp Place chết tiệt. Ngày mưa sấm chết tiệt.”

Cô lấy các hộp quà bọc đẹp để ra khỏi đồng túi và cúi xuống xếp gọn chúng dưới cây thông khổng lồ, gạt phăng sang bên cạnh những quả cầu trắng bằng pha lê lung lẳng trên cành cây vướng vào mái tóc được ép thẳng tưng, nhuộm từng lọn của cô.

Trong lễ Giáng sinh đầu tiên bên chồng, Alice lên kế hoạch cùng Joe trang hoàng cây thông. Cô dành nhiều giờ đồng hồ tìm mua đồ trang trí : những chú lính gỗ tươi tắn, chuỗi hạt sắc sỡ, đèn nhấp nháy nhiều màu sắc và dây kim tuyến lấp lánh. Nhưng Joe gọi điện nói rằng anh bận họp, vì vậy Alice quyết định làm anh ngạc nhiên bằng cách tự mình trang trí cây thông.

Cô say mê từng giây từng phút với việc này. Sau khi hoàn thành, cô ngồi bệt trên sàn nhà, vừa ngắm nhìn cái cây vừa ăn bỏng ngô đựng trong hộp bự chẳng, và cô nhớ lại những lễ Giáng sinh thời thơ ấu, thầm mong Joe nhanh nhanh trở về nhà để thấy cây thông, chà chà, trông nó thật dễ thương, tràn ngập không khí lễ hội và giản dị làm sao!

Khi Joe bước vào nhà và nhìn thấy cây thông, anh đứng ngây ra như trời trồng.

“Cái-Gì-Thế?”

“Cây Noel của chúng mình,” Alice cười giòn tan, đặt hộp bỏng ngô xuống và chạy đến hôn anh.

“Nhưng những thứ trên cây là thế nào?”

“Là đồ trang trí của chúng mình.” Alice nói chậm rãi như thể đang nói với một đứa trẻ.

“Không.” Joe lắc đầu khi Alice cố gắng hiểu sự việc. “Không.”

Bây giờ thì Alice đã hiểu.

Joe gỡ tất cả đồ trang trí trên cây xuống và hôm sau anh trở về nhà với đồng đồ trang trí hoàn toàn mới. Anh nói tất cả đồ trang trí phải có màu trắng, nếu không anh không cần có cây thông Noel làm gì hết. Những quả cầu pha lê trắng muốt chỉ có thể mua với giá cao ngất ngưỡng, những bóng đèn nhỏ xíu trắng lóa, và những chiếc nơ nhung trắng ngần như một sự nhượng bộ đối với truyền thống. Ngay cả cô tiên cũng bị gỡ xuống, giờ đây trên ngọn cây Giáng sinh của họ ngất ngưỡng một kim tự tháp màu bạc bóng loáng.

Từ đó Alice không bao giờ có cảm giác như cũ về Giáng sinh nữa, mặc dù lúc này khi nhìn chằm chằm vào cây vân sam Na Uy cao gần bốn mét đang lấp lánh lạnh lẽo trong ánh sáng dịu nhẹ ở đại sảnh, cô phải thừa nhận rằng dù nó không mang đến không khí lễ hội, cũng chẳng đẹp để khác thường, nhưng quả thực nó rất ấn tượng.

Xét về khía cạnh ấn tượng, toàn bộ ngôi nhà của họ rất ấn tượng, mặc dù giờ Alice thấy bình thường. Họ đã thuê một kiến trúc sư nổi tiếng với phong cách hiện đại và tối giản để biến nơi từng là ga ra cũ kỹ chuyên tu sửa xe hơi cổ thành một căn nhà được thiết kế cẩn thận đến từng chi tiết.

Sàn nhà được làm bằng đá vôi và trần nhà bằng kính. Đồ đạc cố định được làm bằng sắt chống gỉ và nội thất hiện đại vuông vắn cứng cáp, rèm cửa màu cà phê và màu kem thay vì chỉ có một màu đơn điệu. Tiếp đến là phòng giải trí ấn tượng rộng bao la, cao tới hai tầng, đủ để đặt một cây thông Noel to hơn tất cả những cây Alice từng nhìn thấy ngoài quảng trường Trafalgar.

Alice đi lên cầu thang, vào phòng bếp không vách ngăn và bật ấm nước (của hãng Alessi cao cấp) để pha trà. Tối nay là lễ kỷ niệm năm năm Joe và Alice bên nhau, hai vợ chồng sẽ cùng đi ăn tối tại Nobu- nhà hàng ưa thích của Joe. Cô xem đồng hồ trên lò vi sóng-6:14. Họ đặt bàn ăn lúc 8:30, nhưng cô học được cách phải đến muộn hai mươi phút trong mọi cuộc hẹn, và ngay cả như vậy cô vẫn luôn đến trước Joe.

Alice đã quen đi một mình đến nhà hàng, tiệc tùng và các sự kiện. Cô thuần thục nghệ thuật trò chuyện xã giao, nghệ thuật luôn nở nụ cười mãn nguyện giả tạo để che giấu cảm giác bức dọc và khó chịu của mình.

Lúc nào Joe cũng đến muộn, hoặc phải đi xa. Trước đây Alice thường hủy cuộc hẹn nếu Joe bất ngờ thông báo rằng anh phải đi xa, nhưng bây giờ cô có bốn phận và sự ràng buộc, và không phải lúc nào cũng dễ dàng nghĩ ra lời tạ lỗi mới. Nếu Joe ở Luân Đôn, đơn thuần vì công việc, cô biết chắc chắn rằng anh sẽ xuất hiện với chiếc cà vạt xiên xẹo và tâm trí rõ ràng là đang ở chốn nào đó, và Alice, người từng bị thất kinh

trước thái độ thô lỗ và thiếu tôn trọng của anh, nay đã học được cách thích nghi, mặc dù cô cũng không vui vẻ gì về việc này.

Đây không phải là cuộc sống Alice từng hình dung. Đây cũng không phải là cuộc hôn nhân Alice từng mong ước. Và Joe cũng không phải là bạch mã hoàng tử mà cô từng mơ tới.

Cô ghét phải ngồi một mình trong nhà hàng và chịu đựng ánh mắt tò mò của các thực khách khác(Tôi vẫn chưa đứng lên mà, cô muốn được tuyên bố như thế, và một phút nữa chồng tôi sẽ đến đây), nhưng cô cố gắng bởi một phần nhỏ trong cô vẫn thích được nhìn thấy Joe bước vào trong nhà hàng, được bước ra ngoài đường với tư cách là vợ anh, được vờ như mình chỉ là một thực khách khác, được cảm nhận cảm giác run lên vì sung sướng khi biết rằng cô có sức hấp dẫn đối với người đàn ông này.

Và tối nay, trong ngày kỷ niệm của họ, Joe sẽ đến muộn. Có thể anh sẽ gọi điện hoặc không gọi điện xin lỗi trước, nhưng cô biết chắc chắn anh sẽ bù đắp cho cô bằng những đóa hoa đẹp tuyệt vời và một món quà đẹp tuyệt vời, có lẽ là trang sức và cô sẽ mở nó trong niềm vui sướng, mặc dù hiện cô đã có một bộ trang sức rất long lanh mà cô không cần mà cũng chẳng tha thiết muốn có.

Alice rất hạnh phúc được đổi các món đồ trang sức này để có nhiều thời gian hơn bên chồng. Cô kết hôn với niềm mơ ước về một cuộc sống vui buồn có nhau, nhưng giờ đây cô nhận thấy chưa bao giờ mình cô đơn đến thế. Ít nhất khi còn độc thân cô vẫn có việc làm và có Emily, còn bây giờ, những bữa ăn hiếm hoi cô nấu chỉ để tiếp đãi khách, thỉnh thoảng là bạn bè của Joe, còn Emily quá bận rộn với cuộc sống độc thân, vì vậy Alice không gặp Emily nhiều nữa.

Alice mang trà lên gác và chuẩn bị tắm, cô ngồi trên thành bồn để quán xét mình trong tấm gương đối diện, vẫn cái cảm giác dạo gần đây cô hay cảm thấy: cô đang nhìn vào một người xa lạ, gần như không thể nhận ra con người mình lúc này.

Trong năm năm qua, cũng có đôi lần cô tình cờ gặp khách hàng cũ tại các bữa tiệc. Họ luôn là hiện thân của sự quyến rũ, và không ai trong số họ nhận ra cô.

Có đôi lần cô nhắc đến chuyện cô từng mở một công ty tổ chức tiệc và họ hỏi, "Thật sao chị? Nhà hàng tên là gì vậy?" vì đây là những người thường xuyên thuê dịch vụ tổ chức tiệc, rồi khi cô nói tên nhà hàng của mình, họ bảo, "Ồ!, vâng. Tôi nhớ đâu như là có thuê dịch vụ đó một lần cách đây lâu lắm rồi." Họ không nghĩ lần Alice đã từng nghiên cứu kỹ phòng bếp của họ, nắm rõ tủ bếp, tủ lạnh của họ có gì, thậm chí biết cả nhãn hiệu khăn dùng cho nhà bếp mà họ sử dụng.

Nhưng tại sao họ phải nhận ra cô? Alice vừa nghĩ cứ nhắm nháo tách trà, và cô nhớ đến chính cô ngày xưa. Không còn nữa mái tóc quấn màu nâu nhạt. Không còn nữa khuôn mặt không trang điểm với nước da nhợt nhạt xanh xao. Cô bắt chéo chân và nhìn xuống chiếc quần bó hiệu Gucci giúp cô khoe đôi chân dài thẳng tắp, cô cũng xòe bàn tay để ngắm nghía mười móng tay ngắn và vuông vắn được sơn tía kiểu Pháp thật hoàn hảo, rồi cô đứng lên dựa người vào thành bồn và gi sát mặt vào gương để kiểm tra rõ hơn hình ảnh phản chiếu trong đó.

Bây giờ mái tóc cô được buông xõa với những lọn tóc nhuộm sọc, toàn bộ màu nâu nhạt được che lấp bởi màu mật ong và caramen; nước da của cô hơi rám nắng, khuôn mặt trang điểm hết sức khéo léo và quần áo cực kỳ sành điệu. Giờ đây cô chỉ mặc loại quần áo tốt nhất của tốt nhất, mặc dù cô cảm ghét giày cao gót đến tận xương tủy và cảm thấy mình giống hệt con gà tây bị bó chặt trong bộ vest nhỏ xíu vừa khít mà Joe thích.

Những chiếc quần Levi's cũ mà cô ưa thích vẫn nằm trong tủ, nhưng cô không thể mặc chúng nữa. Thỉnh thoảng cô vẫn thử mặc lại để tự nhắc bản thân mình là ai, hay đã từng là ai, nhưng bây giờ những chiếc quần trở nên quá rộng, đến nỗi cô có thể mặc vào và cởi ra mà không cần mở khuy nữa.

Giờ đây, những chiếc quần jean cô mặc trong một vài dịp hiếm hoi đều của Earl hoặc Diesel. Chúng được làm bằng vải bông chéo màu tối, cạp trễ và phần gấu hơi loe ra một cách gợi cảm trên đôi giày ống gót nhọn. Cô mặc quần jean với áo vải chiffon hiệu Alberta Ferretti thanh nhã bên ngoài là áo khoác dài may từ lông cừu xén, cổ áo to đùng bằng lông cáo. Đó là những bộ cánh để vờ thể hiện cô và Joe rất hợp thời trang, để thị dân Luân Đôn sành điệu, vờ như họ trẻ hơn cả chục tuổi so với thực tế, chúng chỉ dành cho những buổi tối đến Hush, Home House hoặc Câu lạc bộ K.

Alice có thể cởi bỏ vẻ ngoài đó, bất chấp tuổi tác, bởi cô thực sự chẳng quan tâm. Quần áo chưa bao giờ thu hút cô, đến giờ vẫn vậy, nhưng cô biết phải làm tốt vai trò của mình, và cô rất giỏi thích nghi với nhiều vai trò khác nhau. Vậy nên thích nghi với quần áo thì có chẳng kể gì.

Có những buổi sáng, trước khi cô biến thành con người mới, cô chạy xuống ăn sáng trong chiếc áo len cũ rộng thùng thình, nhưng Joe đã dạy cô phải đẹp mọi lúc mọi nơi, ngay cả khi chạy ù ra ngoài cửa lấy sữa, bởi vì, xét cho cùng. cô không bao giờ biết mình sẽ tình cờ gặp ai. Alice không quan tâm nhiều đến việc cô sẽ tình cờ gặp ai, hoặc trông cô như thế nào, nhưng cô muốn Joe vui, cô sẽ cố gắng hết sức để có được vẻ đẹp hoàn hảo nhất trong suốt hai mươi bốn tiếng mỗi ngày.

Buổi tối, cô thường mặc quần áo lụa mềm mại, áo choàng đồng màu và dép Loro Piana làm bằng chất liệu cashmere. Cô vẫn giữ hai bộ pyjama bằng vải nỉ mỏng dành cho nam từ ngày xưa, và khi Joe vắng nhà, cô thường chui vào bộ đồ đó mà trèo lên giường, một tay cầm điều khiển tivi, tay kia cầm bánh mì quét bơ và mật ong. (Joe không cho phép cô ăn sáng trên giường : các mẫu vụn thức ăn có thể- lạy Chúa- rơi xuống giường.)

Tiếng chuông điện thoại réo vang khiến cô chạy vội chạy từ phòng tắm ra, và tìm cô chùng xuống khi thấy số điện thoại của Joe trên màn hình.

“Anh sẽ đến muộn à?” Giọng cô đều đều.

“ Ôi, em yêu, anh thật lòng xin lỗi. Anh đang kẹt trong buổi họp chết tiệt này, và “- Joe hạ giọng- “ anh đã nói với họ tối nay là lễ kỷ niệm của chúng mình, nhưng công việc là công việc em ạ, mà buổi họp sẽ không kéo dài quá muộn đâu em. Anh chỉ muốn em đặt chỗ lúc chín giờ thôi. Chắc chắn anh sẽ có mặt lúc chín giờ.”

“Joe à, hôm nay là lễ kỷ niệm của chúng mình. Tại sao không phải là tối nào mà lại là tối nay? Tại sao lúc nào anh cũng phải là việc vậy?” Alice không thể kiềm chế sự tức giận trong giọng nói. Những cuộc cãi cọ của họ luôn luôn giống nhau: anh phải làm việc, anh bận đi xa, anh vắng mặt. “Vậy em muốn anh làm gì?” . Joe thường rít lên “Bỏ việc à? Chúng ta sẽ bán nhà, sẽ thay đổi cách sống. Em muốn như vậy, phải không? Em muốn không có một xu dính túi? Được thôi. Chỉ cần em nói ra là anh sẽ bỏ việc.”

Hoặc dễ dàng:”em yêu, em biết anh làm vậy vì em mà.”

“Em nghĩ anh thích đi suốt ngày như thế à?” thỉnh thoảng anh cũng nói thế. “Em nghĩ là anh thích dậy lúc bốn giờ sáng để lao để sân bay, bay từ cuộc họp này đến cuộc họp khác trong khi anh nhớ em đến phát điên và chỉ muốn được ở nhà với em sao? Em nghĩ anh vui sướng khi lúc nào cũng phải ở khách sạn, không bạn bè, không gia đình và luôn phải ăn những bữa ăn tối nhạt nhẽo với đối tác kinh doanh sao?”

Em đâu có ngu, Alice thầm nghĩ. Em biết hết về những chuyến công tác của anh. Em biết chiếc xe Mercedes màu đen sang trọng đến sân bay Heathrow. Em biết những chuyến bay trên ghế hạng nhất và thẻ ưu đãi vàng của hãng British Airways. Em biết những khách sạn anh ở- chỉ cỡ từ Four Season trở lên thôi. Em biết những bữa tối xa xỉ giữa anh và khách hàng, với sáu món, rượu quý hảo hạng, xì gà Cuba và vang Vintage Port. Ôi quý tha ma bắt!

Cũng có lúc Alice đánh bạo nói,” Đúng vậy . Em muốn như thế đấy. Em muốn bán quách cái bảo tàng chết tiệt được gọi là ngôi nhà này, và em muốn thay đổi cách sống của vợ chồng mình. Anh nghĩ là em quan tâm đến tất cả những thứ này à? Em không quan tâm, và em muốn có một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô Luân Đôn. Anh làm thế đi. Anh bỏ việc đi. Bỏ công việc chết tiệt của anh đi.”

“Được thôi!” anh bướng bỉnh đáp trả. “Ngày mai anh sẽ bỏ việc”. Và thường thì đây là câu nói cuối cùng cô nghe được cho đến khi cuộc cãi vã tiếp nổ ra.

Lúc này, trên điện thoại, Joe đang hít thật sâu và hạ giọng thật thấp.”Alice à, ngay lúc này anh không cần một cuộc cãi cọ. Anh đang họp, và cuộc họp kết thúc hơi muộn hơn anh dự tính. Anh không ngờ lại rơi vào tình cảnh này đúng vào buổi tối kỷ niệm của chúng mình.” Giọng anh rất cứng rắn và Alice không đủ sức để tranh cãi.

“Anh đừng đến muộn hơn chín giờ nhé.” cuối cùng cô cũng nói.

“Vợ yêu ơi, anh xin lỗi.” Giọng anh lộ rõ sự nhẹ nhõm, anh nhẹ nhõm trước sự chấp thuận và thái độ không tức giận của Alice. “Anh hứa sẽ có mặt lúc chín giờ và anh sẽ đền cho em.”

Alice thở dài. Cô còn có thể làm gì khác được? “Em sẽ gặp anh lúc chín giờ nhé. Em yêu...” Cô dừng lại. Điện thoại cúp mất rồi.

Alice dựa lưng vào gối nhìn những bức ảnh treo trên bức tường phía cuối giường. Ba bức ảnh đen trắng được phóng to của Joe và Alice như thể họ là cặp đôi hạnh phúc nhất thế giới vậy. Có thể dùng làm quảng cáo cho nhãn hiệu thời trang Calvin Klein cũng được, bởi họ trông rất hoàn hảo. Nhưng Alice nhớ rất rõ ngày hôm đó. Nhiếp ảnh gia mỗi lúc một mất kiên nhẫn vì phải đợi Joe đến, và Alice vẫn nhớ cô đã phải cố làm anh ta bớt giận’ làm anh ta cười vui. Cuối cùng, khi Joe đến, họ chỉ còn đứng năm phút trước khi thợ chụp ảnh phải đổi chỗ chụp cho cuộc hẹn khác (anh ta không thể khiến họ thất vọng được-Vogue cơ mà). Alice và Joe rất sung sướng vì anh ta có thể chụp được những bức ảnh đẹp đến thế trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Alice nhìn thẳng vào ống kính, nỗi buồn trong đôi mắt cô hiện rõ, sâu sắc, trầm tư và đẹp quá đỗi. Joe hôn lên trán Alice như một lời xin lỗi vì sự chậm trễ, nét mặt nhìn nghiêng của anh chìm trong bóng tối, còn nét mặt nhìn nghiêng của cô sáng bừng trong sự tương phản rõ nét. Joe âu yếm Alice, đôi cánh tay chắc khỏe của anh nhẹ ôm cơ thể cô, vằm anh nép vào vai cô, một nụ cười suông sã trên mặt anh, trong khi đôi mắt cô nhắm lại với nụ cười và niềm yêu thương.

Những bức ảnh này được chụp cách đây ba năm, nhưng lại xa xôi như một đời người. Chuyện gì xảy ra với họ trong ba năm qua? Những nụ cười và sự thân mật đã đi đâu về đâu?

Lúc 9:03 (tất nhiên Nobu vẫn chấp nhận sự thay đổi vào phút chót- nói cho cùng, Joe Chambers là một trong những khách hàng sộp của họ), Joe lao ba bậc thang một. Anh chạy vội đến bàn ăn nơi Alice đang đợi và nhẹ nhàng vén mái tóc ở cổ cô lên trước khi cúi xuống hôn má cô.

“Ba phút,” cô cảnh cáo, thầm cảm ơn vì tối nay anh không bắt cô phải đợi.

“Anh đã nói là anh không đến muộn mà,” anh cười rạng rỡ.” Trông em đẹp quá. Anh xin lỗi nhé. Chúc mừng lễ kỷ niệm của chúng mình.” Và anh đặt chiếc hộp nhỏ màu ngọc lam lên bàn, trước mặt cô.

“Thêm một món quà chuộc tội à?” Alice nói đùa, trong khi Joe cứng đờ người .

“Ý em là sao?”

“Ý em là lần nào đến muộn anh cũng tặng quà cho em.”

“Em yêu, không phải lần nào cũng vậy.” Anh dịu lại. “Và đây là món quà tặng em nhân dịp kỷ niệm năm năm ngày cưới của chúng mình.”

“Năm năm rồi. Anh có tin được không?” Alice nghịch chiếc ruy băng trắng trên hộp, trong lòng cô tự hỏi liệu tối nay có phải là buổi tối dành ột cuộc trò chuyện khác hay không, liệu tối nay anh có lắng nghe khi cô nói rằng cô cần anh dành nhiều thời gian hơn bên cô hay không. Nhưng cô biết sớm muộn gì cuộc trò chuyện này cũng dẫn đến một vụ cãi cọ khác , mà tối nay là lễ kỷ niệm của họ. Có lẽ cô nên cố gắng để dành đến ngày mai rồi nói.

“Những năm tháng hạnh phúc nhất cuộc đời anh,” Joe nói, lễ kỷ niệm năm nào anh cũng nói thế, còn Alice vẫn không biết liệu thực sự anh có nghĩ như vậy không.

“Thật hả anh?” tối nay cô đáp lại như thế, rồi cô đặt chiếc hộp xuống và nhìn anh. “Có thật đó là những năm tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh không?”

“Alice à,” anh cảnh cáo bằng một tiếng thở dài. “Tối nay anh không sẵn sàng để cãi nhau. Anh không định ngồi đây nói về việc em bất mãn như thế nào với thời giờ của anh, bởi vì bây giờ anh không thể thay đổi được gì, và anh cũng không định cãi cọ với em ngay trong ngày kỷ niệm. Em mở quà đi. Chúng ta hãy uống chút sâm banh và tận hưởng buổi tối tuyệt vời này.”

Alice tháo giấy bọc cái hộp Tiffany rồi mở hộp ra, để lộ một viên kim cương nhỏ hình trái tim gắn trên sợi dây chuyền bạch kim.

“Đẹp quá,” cô nói.

“Đây. Để anh đeo nó cho em.”

Alice nghiêng đầu ra trước để Joe đeo dây chuyền cho cô, rồi anh ngồi trở lại ghế chiêm ngưỡng cả kiểu thẩm mỹ tinh tế lẫn người vợ xinh đẹp của mình. Anh nhận thấy anh không phải là người duy nhất ngây ngất trước vẻ đẹp của cô, dạo gần đây, Alice luôn nhận được những ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Anh đã lựa chọn chính xác. Cô là người vợ tốt, và cô khiến anh hạnh phúc. Cô không thụ động hay dễ tha thứ như anh từng nghĩ, và anh không cần những cuộc cãi lộn mỗi ngày một thường xuyên hơn, nhưng anh nghĩ không mấy người phụ nữ có thể chịu đựng được con người anh, hơn nữa, nhìn chung thì Alice ít đòi hỏi hơn rất nhiều so với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Và nhìn xem cô trở nên xinh đẹp như thế nào, vệt con đã biến thành nàng thiên nga lông lẩy, sánh điệu và kiểu cách ra sao. Cô là tất cả những gì anh vốn tìm kiếm, và anh nhướn người ra trước, đôi tay anh dịu dàng ôm lấy khuôn mặt cô, và anh nói, “Anh yêu em.”

“Em biết mà,” cô mỉm cười.

“Không. Anh rất yêu em.”

“Em cũng rất yêu anh.”

“Anh yêu em nhất,” anh mỉm cười vì đây là trò vui của họ.

“Không. Em yêu anh nhất.”

“Được rồi,” anh nhún vai cười vui vẻ, rồi họ cùng cười và hôn nhau, tất cả sự hờn ghét lùi vào quên lãng.

Họ có một buổi tối tuyệt diệu. Những món ăn đặc biệt của bếp trưởng thật mê ly, như từ trước đến giờ vẫn thế, rượu sâm banh làm trái tim họ ấm lên, và họ rất vui vẻ, dịu dàng bên nhau. Alice đang cực kỳ vui sướng, vì đây chính là Joe mà cô đã đem lòng yêu thương, vì đây chính là Joe mà dạo gần đây cô không hay thấy nữa.

Anh quyến rũ, hài hước và gợi tình. Có lẽ anh chọc ghẹo cô bồi bàn hơi thái quá, khiến Alice không thoải mái cho lắm, nhưng bây giờ cô đã quen với cách trêu đùa của anh, và cô giả vờ như không thấy.

“Nó không khiến cậu khó chịu sao?” có lần Emily hỏi cô, “ cái cách mà anh ấy tán tỉnh bất cứ cái gì mặc váy ấy?”

“Hoàn toàn không.” Alice nói dối. “Anh ấy chỉ giỏi nói thôi. Anh ấy nhìn nhưng không động chạm gì cả.” Và mặc dù cô biết anh có động chạm, biết anh không bao giờ chung thủy, anh thực chất vẫn chỉ là một cậu bé dễ bị dao động, luôn muốn khẳng định mình hấp dẫn trong mắt phụ nữ, cô vẫn giận sôi lên khi anh giả trò tán tỉnh ngay trước mặt cô hết lần này đến lần khác.

“Gì vậy em?” anh nhún vai nói. “Tại sao em nhìn anh như vậy?”

“ Anh biết rồi còn hỏi.”

“Anh không bền cợt. Chúa ơi, Alice à, lúc nào em cũng nghĩ anh tán tỉnh tất cả phụ nữ.”

“Bởi vì hành động của anh thôi.”

“ Anh chỉ tỏ ra quyến rũ thôi.”

“Giống 1 nịnh bợ hơn.”

“Thế nào cũng được. Em là người anh đã chọn. Em cũng là người anh lấy làm vợ.”

“Ừmmmm.” Alice nhướn mày. “ Em không chắc thế là tốt hay xấu.”

Hóa đơn được thanh toán, Alice và Joe cũng vừa uống hết cà phê. Dưới gầm bàn, tay Joe đang mơn trớn đùi Alice, và họ mỉm cười với nhau, biết rõ điều đó có nghĩa gì, biết rõ tối nay sẽ không phải một buổi tối đi ngủ sớm.

“Alice! Joe!” Một giọng Pháp lạnh lạnh vang lên, Joe vội vụt tay ra khỏi đùi Alice khi hai người cùng quay sang nhìn Valerie và Martyn.

Alice không thích Valerie. Cô biết chị ta mới được vài tháng sau khi tình cờ gặp chị ta tại mấy buổi hoạt động gây quỹ, và lần nào gặp nhau Valerie cũng nói rằng họ phải ăn trưa với nhau, nhưng tất nhiên là không ai trong hai người gọi điện cho nhau.

Thật lòng mà nói, Alice khá sợ Valerie. Alice biết rõ cô đang làm tốt vai trò của mình, nhưng cô cũng biết mình đang giả vờ, giống như một bé gái chơi trò giả bộ. Trong khi đó, Valerie không bao giờ che giấu bản chất của mình. Chị ta sinh ra ở Geneva nhưng lại lớn lên tại New York, và bây giờ chị ta thường xuyên bay đi bay lại giữa Luân Đôn, New York và Paris. Trông chị ta rất thanh nhã, nhưng bạn cũng sẽ bị tổn thương sâu sắc nếu sinh sự với chị ta, chị ta rất hóm hỉnh, rất cay độc và hiện là tâm điểm của các trang xã hội.

Và lần nào gặp Joe chị ta cũng ve vãn anh dữ dội, và niềm sung sướng nhỏ nhoi duy nhất là- hết sức lạ thường- Joe không bốn cọt lại với chị ta. “À chỉ là loại đàn bà lẳng lơ, “ anh nói như vậy khi Alice nhắc đến chị ta lần đầu tiên.” Một người phụ nữ đáng sợ. Em không nghĩ là em mến chị ta.” Alice nhẹ nhõm thở dài.

“Chào Valerie.” Joe đứng lên hôn hai má chị ta và bắt tay Martyn, bạn trai hiện tại của chị , một kẻ trông khá mờ nhạt, được mỗi cái lăm tiền nhiều của.

“Chào Alice!” Valerie cúi xuống hôn Alice và bao bọc cô trong mùi nước hoa hiệu Caleche.” Trông hai người thật thắm thiết khi ngồi đây nhìn nhau say đắm. Thật lãng mạn quá đi thôi!”

“Thật không chị?” Alice hồ hởi nói và thầm nghĩ, Đúng đấy, chị có thấy chúng thôi hạnh phúc như thế nào không? Thấy thế thì đừng có tán tỉnh chồng tôi nữa.” Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng thôi.”

“Ôi, bạn yêu quý, chúc mừng nhé. Thật là tuyệt vời. Bao lâu rồi nhỉ?”

“Năm năm,” Alice tiếp tục tuyên bố.

“Mon Dieu!(1) Đúng là cả đời người đấy! Cuộc hôn nhân đầu tiên của tôi chỉ vồn vện chín tháng, mà ơn Chúa, thế là dài lắm rồi. Hai người không thấy chán à?” Valerie quay sang Joe và nhướn mày lên.

3. Chương 03

Joe có vẻ lo lắng” Chán à? Chán người vợ xinh đẹp của tôi ư? Hoàn toàn không đâu nhé.”

“Nhưng người ta nói rằng sự mới mẻ là gia vị của cuộc sống,” chị ta nói hững hờ.” Sau năm năm”- chị ta quay sang Alice-” tôi sẽ tìm kiếm cái mới.”

“Chúng tôi không cần đến cái mới”, Alice mỉm cười qua hàng răng nghiến chặt. “ Chúng tôi có nhau. Anh yêu, chúng mình về thôi. Về nhà đi anh” Một khoảng ngừng kịch tính. “Mình còn đi ngủ nữa.”

Valerie nhướn mày lên mỉm cười.” Bạn thân mến, chúc vui vẻ nhé. Và nhớ ngoan đấy.”

Bố mẹ làm con tổn thương

Dù không muốn nhưng bố mẹ vẫn làm vậy

Bố mẹ trút lỗi lầm lên con

Và thêm nhiều lỗi lầm nữa chỉ dành riêng con...

Philip Larkin

Joe cài nốt cúc áo và với tay lấy chiếc cà vạt được vắt gọn gàng trên lưng ghế bành màu bơ trong góc phòng ngủ. Anh thắt cà vạt và đứng trong ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn ngủ cạnh giường vài giây, nhìn chăm chăm vào thân hình đang nằm trên giường, quay lưng về phía anh, đầu gối trên tay, trông cô nàng giống hệt một người mẫu cho bức tranh theo trường phái ấn tượng. Cô nàng thật quyến rũ, ánh đèn rọi qua cái hông cong cong, mái tóc xõa trên chiếc gối Frette.

Anh cúi xuống với nụ cười tiếc nuối và hôn nhẹ lên vai cô nàng, cô nàng quay người lại và vươn vai, tặng cho anh một nụ cười uể oải.

“Anh phải đi ngay à?”

“Ừ.”

Cô nàng đưa tay vuốt ve má anh. “Khi nào em lại gặp anh nữa?”

“Sớm thôi. Anh sẽ gọi cho em.” Anh thở dài, bởi anh biết rằng việc này phải kết thúc, rằng sự xuất hiện tối qua của cô nàng tại nhà hàng đã vượt quá ranh giới của hành vi có thể chấp nhận được, rằng mặc dù đó có thể chỉ là trò đùa đối với cô nàng, nhưng anh có khả năng phải đánh đổi cuộc hôn nhân của mình.

“Nếu em gọi cho anh trước thì sao?” Valerie mỉm cười rồi chậm chậm quỳ lên, quàng tay quanh cổ Joe và chờ đợi phản ứng của anh.

“Valerie à,” anh cảnh báo, trong lòng cảm thấy lo lắng. “Em biết rồi đấy. Alice là vợ anh, anh yêu cô ấy, anh không muốn làm tổn thương cô ấy và anh sẽ không bỏ vợ đâu.”

“Em biết chứ, cưng,” cô nàng râm rì nói, bởi đây là trò chơi mà cô nàng đã chơi rất nhiều lần, và mặc dù thích thú với trò khiêu khích những gã nhân tình đã có vợ, cô nàng không hề có ý định phá vỡ hôn nhân của họ. Cô nàng chỉ thích vui vẻ, thích vượt qua các giới hạn, thích xem mình có thể đi xa đến đâu. “Việc này không liên quan gì đến hôn nhân của anh, em biết, em biết chứ.”

“Không được, Valerie à,” anh dịu dàng nói và gỡ tay cô nàng ra. Anh phải chấm dứt việc này, bởi tối qua, anh suýt nữa thì bị truy tìm khi cô nàng xuất hiện ở Nobu, chỉ ba tiếng đồng hồ sau lúc anh rời khỏi giường cô ta, mà trước đó anh có nói với cô nàng địa điểm anh sẽ đưa Alice đến tổ chức kỷ niệm ngày cưới của họ.

Thời gian đầu, anh hẳn đã thấy chuyện này thật đáng hãnh diện. Hẳn là yếu tố nguy hiểm đem lại cảm giác phấn khích và ham muốn điên cuồng, Nhưng mà anh đã quay lại với Valerie được một thời gian, và mặc dù những cuộc mây mưa với cô nàng rất tuyệt vời nhưng cái cảm giác hồi hộp khi theo đuổi giờ đã tan biến hoàn toàn, và nguy cơ bị bắt quả tang - nhất là sau buổi tối hôm qua - đáng lo ngại hơn là thú vị.

Nói cho cùng, cuộc chơi này có những quy tắc nhất định, với những kỳ vọng nhất định mà mỗi người hẳn đều phải có và một sự đồng thuận ngầm ngầm rằng các bạn bị ràng buộc bởi những quy tắc này.

Nguyên tắc đầu tiên, và cũng quan trọng nhất, là cô nhân tình phải chung tay bảo vệ hôn nhân của bạn, phải hiểu rằng gia đình bạn luôn là ưu tiên số một, và rằng bạn sẽ không bao giờ bỏ vợ, bất kể bạn tuyên bố bạn yêu cô ta tới mức nào.

Ngoài việc giao tiếp xã giao, cô ta không bao giờ được công khai tỏ ra quen biết bạn, đồng thời phải hiểu rằng những cuộc hẹn hò đã lên lịch hoàn toàn có thể bị hủy và gia đình bạn mới là quan trọng nhất.

Cô ta phải đợi bạn gọi hoặc gọi vào di động của bạn, và di động sẽ tắt khi bạn ở bên gia đình. Nếu điện thoại rung chuông khi bạn đang ở nhà, bạn sẽ nói mật ngữ, cô ta phải hiểu và phải cúp máy ngay lập tức. Cô ta không bao giờ được gọi vào điện thoại bàn nhà bạn, ngay cả khi cô ta thèm nghe giọng bạn đến phát điên, và cô ta sẽ phải có mặt bất cứ khi nào bạn muốn gặp.

Joe thuộc lòng những quy tắc này, biết rõ chúng từ rất lâu trước khi định tham gia trò chơi. Anh bắt đầu quan sát chúng từ khi còn bé xíu, quá nhỏ để hiểu được nghĩa của các từ nhưng cũng đủ lớn để biết rằng việc bố mình làm là sai trái, rằng bố làm mẹ buồn, rằng mình phải mang trên vai gánh nặng bí mật để làm vui lòng bố mẹ.

Tất cả chúng ta đều là sản phẩm từ quá trình dương dục của bố mẹ, và Joe cũng không phải là ngoại lệ, mặc dù anh là một người đàn ông tử tế dễ thương.

Năm 1964, khi Joe chào đời, Eric Chambers mới 27 tuổi. Ông kết hôn với Ava được một năm, cô gái xinh đẹp có làn da nâu khiến mọi người nhớ đến Ava Gardner, nữ minh tinh mà bà được đặt tên theo. Eric phải long Ava sau khi bà liên tiếp làm ông thất vọng, từ chối tất cả những trò tán tỉnh của ông và nói thẳng với ông rằng bà không có hứng thú.

Bà quá rõ tiếng tăm của ông, đã nhìn thấy ông đi quanh thị trấn trong chiếc ô tô hợp thời trang, bên cạnh lúc nào cũng có một cô gái tóc vàng xinh đẹp quần khăn trùm đầu và đeo cặp kính đen to đùng. Ava biết ông là kẻ chuyên làm tan vỡ trái tim các cô gái, rằng chính ông đã bỏ rơi rất nhiều cô gái mà bà quen biết.

Nhưng Eric kiên quyết theo tới cùng. Ông không quen với chuyện bị từ chối, và sự thờ ơ của bà chỉ khiến ngọn lửa khao khát trong ông bùng lên dữ dội hơn. Cũng giống như cậu con trai, có lúc ông nghĩ mình có thể làm một người chồng hoàn hảo, rằng với ông, một người phụ nữ là đủ.

Ông từng nghĩ mình có thể ngắm nhìn mà không động chạm, không xiêu lòng trước hàng ngàn hàng vạn phụ nữ xinh đẹp xung quanh, không trầm trồ ngưỡng mộ những chiếc váy ngắn cạp vào cặp đùi của họ, mái tóc ngắn bóng mượt chạm vào đôi gò má xinh xắn của họ, nhưng ngay khi cái bụng bầu của Ava bắt đầu lộ rõ, Eric đã khao khát sự đụng chạm khác lạ, cái cảm giác mê ly của một cơ thể mới, một sự nếm trải mới, một mùi hương mới.

Ông đã đấu tranh với niềm khao khát đó đến chừng nào có thể, nhưng rồi, trước khi Joe chào đời, ông bắt đầu ve vãn một cô gái và hành động này kéo dài trong suốt năm đầu đời của Joe, cuối cùng cô ta trở thành một tình nhân thường trực, người sau này cũng bị đá, cộng thêm đôi lần quan hệ một đêm, ông đủ may mắn để tìm được những người này, tình yêu tự do của những năm 1970 kéo dài khá lâu mới bị phát hiện.

Tuy nhiên, Eric không mất nhiều thời gian để nhận ra Joe là lá chắn hoàn hảo của ông. “Anh đưa con đi dạo đây,” ông nói với Ava, và bà thường tỏ ra biết ơn vì được trở lại phòng nghỉ ngơi sau khi đã quá mệt mỏi với nghĩa vụ làm mẹ. Mặc quần áo cho Joe xong xuôi, Eric thường đặt con vào xe đẩy và đưa đến nhà Betty, ở đó, Joe riu rít chơi đùa trên sàn phòng khách trong khi Eric bận giúp “dì Betty” trong phòng khác.

Sau dì Betty là dì Sandra. Rồi đến lượt dì Sally, dì Terry, dì Pat và dì Barbara. Joe thích dì Pat nhất. Dì thường ôm Joe thật chặt và nói, “Bé Joe biếtt giiii nàoooo?” Dì có ti vi màu, để cậu vừa ăn kem đá bào và uống nước ngọt có ga vừa xem phim Thuyền trưởng Scarlet..

Dì nào cũng quan tâm chiều chuộng Joe hết mực, nhưng khi dì Barbara xuất hiện thì Joe nhất quyết không chịu hợp tác. Cậu quyết định không cần thêm dì nào nữa, và cậu không cần tỏ ra ngoan ngoãn với các dì vì có vẻ họ không bao giờ ở lâu bên cậu.

“Con không muốn gặp dì Barbara,” cậu nói. “Sao mình không gặp dì Pat?” Nhưng tất nhiên cậu không bao giờ nói điều này trước mặt mẹ, vì bố Eric nói với cậu rằng bố bí mật làm việc với các gì và mẹ sẽ không vui khi biết chuyện, và bố chỉ gặp các dì để kiếm thêm chút tiền mua đồ đẹp ẹ, vì vậy Joe không được nói gì hết.

Dù mới năm tuổi nhưng Joe biết rằng lời nói của bố chứa đựng nhiều ẩn khuất lớn hơn thế. Cậu biết bố có lỗi với mẹ theo cách này hay cách khác, và cậu ghét việc trên đường về bố thường mua quà để đổi lấy sự im lặng của cậu. Cậu ghét khoảnh khắc hai bố con cùng đi bộ đến cửa, mẹ hôn cậu thật kêu và hỏi cậu có vui hông. Cậu chỉ nhún vai im lặng rồi đi thật nhanh vào phòng để tránh các câu hỏi tiếp theo.

“Bé Joe ngoan lắm,” Eric vừa vuốt tóc cậu vừa thì thầm. “Ai là cậu bé ngoan nhất của bố nào?”

“Con,” Joe lầm bầm trả lời, không thể nhìn thẳng vào mắt bố.

Đối với cậu, khoảng thời gian bố đi vắng là khoảng thời gian vui thích nhất. Khi đó chỉ Joe và mẹ, cậu có thể chăm sóc mẹ và làm mẹ cười, tin rằng mẹ không phải lo lắng về bất cứ việc gì. Và điều tuyệt vời hơn cả là cậu không phải nói dối, mặc dù bố nói rằng như vậy không phải là lừa dối, chỉ là không nói toàn bộ sự thật mà thôi, và rằng hai việc này hoàn toàn khác biệt.

Bố mẹ Joe chung sống bên nhau ba mươi một năm, cho đến khi xảy ra sự việc không ai ngờ tới. Ava bỏ Eric để kết hôn với Brian – người mà họ quen biết từ rất lâu và có vợ mất vì bệnh ung thư từ nhiều năm trước.

Sự việc xảy ra quá đột ngột. Điện thoại đồ chuông khi Joe đang ở văn phòng và anh nghe thấy một tràng âm thanh thốn thức ngán ngủ, cay đắng. Đối với một chàng trai chưa bao giờ nhìn thấy bố mình khóc thì

đây quả là chuyện bất ngờ mà Joe từng biết. “Bà ấy đi rồi,” bố anh lặp đi lặp lại. “Bà ấy đi rồi. Bố phải làm gì bây giờ?”

“Tất nhiên là mẹ biết chứ,” bà Ava nói vậy khi Joe tìm hiểu lý do khiến mẹ ra đi. “Bao nhiêu năm qua mẹ biết hết mọi chuyện về ông ấy, nhưng mẹ cố tình không muốn biết và mẹ vờ như không thấy gì hết. Mẹ cứ tưởng rằng nếu mẹ làm thình, trước sau gì bố con cũng sẽ từ bỏ những con đàn bà đó, và mẹ không ngừng hy vọng rằng biết đâu nhưng lời đồn đại về việc làm của bố con cũng chỉ là chuyện ngồi lê đôi mách, nhưng không có lửa làm sao có khói.”

“Nhưng bố yêu mẹ,” Joe biện hộ, đau khổ vì mẹ đã ra đi thực sự, vì thành trì duy nhất anh từng biết đã sụp đổ nhanh chóng đến vậy. “Bố rất đau khổ. Bố không biết phải làm thế nào nếu chỉ còn một mình.”

“Rồi ông ấy sẽ vượt qua thôi,” mẹ Joe buồn bã nói. “Mẹ yêu ông ấy, nhưng mẹ không thể tiếp tục chung sống với sự gian dối. Mẹ không thể chịu đựng được những cuộc điện thoại nói rằng bố con chỉ đến quán rượu trong khi mẹ biết bố con đang ở bên người đàn bà khác. Mẹ không thể chịu đựng việc bố con đi sang phòng khác và thì thầm to nhỏ mỗi khi chiếc điện thoại di động dần dần của ông ấy rung chuông. Vì Chúa, ông ấy đã gần sáu mươi tuổi, vậy mà ông ấy vẫn chứng nào tật nấy, và mẹ chịu đựng thế là đủ lắm rồi.”

Ava tái hôn với Brian – một nhân viên kế toán tốt bụng nhưng tẻ nhạt – còn Eric cuối cùng cũng quen với cảnh một mình đơn độc.

“Bố sẽ ổn thôi” ban đầu Joe nói với bố như vậy. “Bố hãy nghĩ đến khoảng thời gian tuyệt vời bố sẽ có được, vì bây giờ bố là người tự do, và bố hãy nghĩ đến tất cả những người phụ nữ đang xin chết để được gặp người đàn ông điển trai như bố.”

Nhưng từ khi Ava ra đi, Eric chưa bao giờ bình thường trở lại. Ông bị choáng váng đến tận cùng tâm can, và chỉ khi bà đi ông mới thấy ông yêu bà biết bao nhiêu, và ông cần bà đến nhường nào.

Cuối cùng ông gặp Carol, một phụ nữ ngoại ngữ tuần đã ly dị, và họ sống chung với nhau. Thời gian Joe ở bên cả hai người không đủ nhiều để biết liệu các di cớ còn quanh quẩn bên bố không, nhưng anh ngờ là vẫn còn. Nói cho cùng, có chết cái chết vẫn không thừa.

Joe từng thề rằng anh sẽ không bao giờ làm điều tương tự như bố đã làm. Ngay từ khi còn là một thiếu niên, anh đã thề sẽ không tuyển mộ một loạt các di bên cạnh, anh sẽ không làm tổn thương vợ mình như bố từng làm tổn thương mẹ và anh sẽ không lừa dối người bạn đời trong suốt cuộc hôn nhân của hai người.

Nhưng đời là vậy đấy. Đã bao giờ anh có nổi một lựa chọn đâu?

Joe yêu Alice. Rất thành thật và trọn vẹn. Anh yêu cô với tất cả tình yêu mà một người đàn ông có thể dành ột người phụ nữ. Anh yêu cô và không bao giờ muốn làm cô đau lòng. Nhưng anh cũng yêu phụ nữ, và anh bắt đầu bào chữa cho kiểu tình yêu này bằng suy nghĩ, giống như bố mình trước đây, rằng anh chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu thể xác, rằng miễn sao anh không làm tổn thương vợ, miễn sao vợ anh không bao giờ phát hiện ra, thì hành vi đó có thể gây hại cho ai được chứ?

Từ trước đến nay chỉ có duy nhất một cô nàng không hiểu luật chơi. Sasha là người đầu tiên cặp kè với Joe sau khi anh kết hôn, và nếu cô nàng không công khai thể hiện sự si mê anh một cách quá lộ liễu, nếu cô nàng không công khai săn đuổi anh, có lẽ anh đã tránh được tai nạn đó. Bạn biết rồi đấy, đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma.

Ban đầu Sasha chỉ là tình nhân một đêm. Joe trải qua hai giờ đồng hồ làm tình điên cuồng và hoang dại, thế rồi anh lén lút trở về nhà trong cảm giác mệt mỏi và tội lỗi, anh bò lên giường nằm cạnh Alice và thầm nghĩ sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện tương tự thêm một lần nào nữa.

Sáng hôm sau, anh rời khỏi nhà từ sớm, không thể nào nhìn thẳng vào mắt Alice, đến tối, anh trở về nhà với bó hoa huệ tây trắng để che dấu cảm giác nhẹ nhõm vì không bị phát hiện. Vụ việc êm xuôi, và mặc dù anh không có ý định gặp lại Sasha nhưng nếu anh có thể trot lọt một lần, chắc chắn anh có thể thoát thêm một lần nữa, và Alice sẽ không bao giờ phát hiện ra được.

Tuy nhiên, sau bốn tháng dăm dúi với Joe thì Sasha đã cảm thấy chán ngán. Độc thân thế đủ rồi, và cô nàng đã mất quá nhiều thời gian để tìm kiếm một người đàn ông như Joe mà chẳng gắn bó với ai. Sau ba mươi năm tìm kiếm, cuối cùng cô hiểu ra rằng loại đàn ông như Joe – cuốn hút, thông minh, hài hước và

lắm tiền nhiều của – không đời nào còn là “lính phòng không”. Cô nàng phải cướp anh chàng từ tay người khác thôi. Cô phải làm gì?

Cô nàng thuộc lòng lời khuyên của Jerry Hall, rằng phải là một người nội trợ giỏi trong bếp, một nữ tì trong phòng khách, và là một con điếm trong phòng ngủ. Joe chưa bao giờ được làm tình như vậy; cô nàng có thể làm tình ở mọi tư thế, mọi nơi và mọi lúc. Ban đầu, cuộc tình này giống như thuốc phiện vậy – những cuộc mây mưa, rồi đến các món ăn, và tất cả hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của anh, cô nàng toàn tâm toàn ý phục tùng anh.

Và ngay khi Sasha biết cá đã cắn câu, cô nàng bắt đầu gây sức ép, không nhiều nhưng đủ để Joe thấy rõ ý định của mình. Một vài tin nhắn nguy hiểm. Đôi ba cuộc điện thoại không đầu không cuối gọi đến điện thoại bàn để nghe thấy giọng nói của anh, và cô nàng phải cúp ngay khi Alice nhắc máy. Những mẫu giấy yêu đương được giấu bên trong túi áo khoác của anh với hy vọng Alice sẽ thấy chúng.

Alice không bắt được những mảnh giấy đó. Là Joe. Anh nổi cơn thịnh nộ. Anh vừa nói cô nàng đây không phải là một phần của thỏa thuận vừa hết sức cố gắng để che giấu sự giận dữ vì lo sợ thái độ này có thể lợi bất cập hại. Sasha biết anh không có ý định bỏ vợ, và làm sao họ có thể tiếp tục hẹn hò khi cô nàng khiến anh mất lòng tin như vậy?

Sasha nhanh chóng nhận ra mình đã đi quá giới hạn khi để lại giấy nhắn trong túi áo anh, và cô nàng cố gắng xin lỗi, thuyết phục anh tiếp tục, thề thốt sẽ không bao giờ làm vậy nữa, nhưng Joe không thể lùi lnh được.

Một số đàn ông thường án binh bất động sau khi suýt bị bắt quả tang và Joe tạm thời trở lại hình tượng người chồng thủy chung. Chỉ trong một thời gian. Tối nào anh cũng về nhà trước tám giờ và khi anh gọi điện thông báo sẽ về muộn vì phải họp, chắc chắn là anh bận họp thật.

Anh đi công tác và ở trong những khách sạn tốt nhất, gặp gỡ khách hàng tại quán bar, uống rượu và ăn tối với họ, rồi anh trở về phòng gọi điện thoại cho Alice ngay trước khi anh leo lên giường để nói với cô rằng anh yêu cô biết nhường nào.

Thế rồi, trong một chuyến đi công tác đến Đan Mạch, anh gặp Inge, cô hầu bàn trong quán cà phê kế bên khách sạn anh đang ở. Anh gặp cô ta trong ngày đầu tiên và ăn nằm với cô ta vào ngày thứ ba. Anh tự biện minh cho tội lỗi của mình rằng đi công tác thì không tính, miễn sao anh không làm gì sai trái ở Luân Đôn – nhà mình - là được.

Sự việc kéo dài thêm đúng bốn tháng nữa.

Còn giờ đây, nhân tình mới nhất của anh là Valerie. Valerie đủ tinh tế để không bị lừa phỉnh bởi sự quyến rũ của anh, đủ nguy hiểm để có kế hoạch riêng mình và cô nàng muốn tham gia trò chơi chỉ để xem mình có hứng chịu phản ứng nào mà thôi.

Ở mức độ nào đó, Joe biết Valerie là sự lựa chọn an toàn. Một người phụ nữ, một cô người yêu và một ả nhân tình quá thừa kinh nghiệm để hiểu rằng tình dục đơn thuần chỉ là tình dục, và cô ta sẽ không làm gì ảnh hưởng nghiêm trọng đến hôn nhân của anh, Joe biết thế. Nhưng Alice không ngốc và cho đến trước buổi tối hôm qua, khi Valerie đột nhiên xuất hiện tại nhà hàng để giỡn chơi một chút, Joe chưa một lần nhận thấy cô ta sẵn sàng giương buồm trong gió mạnh đến nhường nào.

Giờ đây Joe đã cẩn thận hơn đối với những người phụ nữ mình chọn, nhưng rõ ràng là vẫn chưa đủ. Và rồi những lần như thế này, khi sắp bị phát giác, khi sững sờ nhận ra mình sẽ mất tất cả nếu Alice biết được những cuộc tình vụng trộm kia, anh luôn thề sẽ dừng lại, sẽ không lãng nhăng và sẽ trở thành người chồng mẫu mực.

“Valerie.” Anh nhìn thẳng vào cô nàng, biết rằng đây là lần cuối cùng anh ngủ với cô.”Anh không thể tiếp tục như thế này nữa.”

“Em biết anh sẽ nói vậy.” Valerie nhướn người lên với áo choàng che lấy người vì cho dù cứng rắn và tàn nhẫn đến mức nào thì viễn cảnh bị bỏ rơi trong khi trần truồng khiến cô nàng bị tổn thương ghê gớm, và cô nàng cần phải che mình lại để tự vệ.”Có phải vì em xuất hiện tối qua không? Hay anh chán em rồi?” Cô nàng không buồn phiền gì, chỉ vì tò mò thôi, và cả hai đều hiểu rõ rằng một anh chàng Joe khác sẽ sớm

xuất hiện trong vài ngày tới, và rằng thực tế thì có thể hàng tá anh chàng Joe đang xếp hàng chờ được cô nàng ban ơn ở ngoài kia.

“À, chà. Tant pis (1- tiếng Pháp, nghĩa là “Ôi mà kệ đi”). Em đã rất vui.” Cô nàng nựng má anh, hôn môi anh và khẽ mơn trớn má anh. “Anh đang cố gắng trở thành ông chồng chung thủy đấy à?”

Joe gật đầu.

Valerie mỉm cười. “Cho đến khi một cô em Valerie khác xuất hiện.” Cô nàng quay trở lại giường.”Cẩn trọng nhé anh yêu.”

“Em cũng vậy nhé.” Joe cảm thấy nhẹ nhõm và biết ơn vì cô nàng rất bình tĩnh chấp nhận sự việc, rất chuyên nghiệp, và lúc này anh tự hỏi việc mình đang làm đúng hay sai.

Valerie thấy tia sáng lóe lên trong mắt anh và cô nàng lắc đầu. “Không, Joe. Sẽ không có vụ làm tình chia tay đâu. Em muốn kết thúc phải sạch sẽ và rõ ràng.” Cô nàng gửi cho anh một nụ hôn gió.”Hãy trở về nhà với cô vợ của anh và đối xử tốt với cô ấy. Nói với Alice em gửi lời chào nhé.”

Joe nhẹ phào khi đi xuống cầu thang, xa khỏi phòng Valerie. Lúc này thì không suy nghĩ lại nữa. Với câu nói cuối cùng của Valerie, Joe hiểu rõ mười mười mình đang làm một điều đúng đắn.

“Em ghét những thứ chết tiệt này.” Alice đang quỳ gối, hai tay chống xuống sàn, chiếc điện thoại kẹp giữa cằm và vai trong khi cô đang chà mạnh dung môi tẩy sơn vào chân chiếc bàn bán nguyệt màu đỏ anh đào mà cô mới mua trong cửa hàng đồ cũ.

“Em yêu, anh biết mà,” Joe khấn khoản ở phía bên kia đầu dây điện thoại, “nhưng chỉ là lễ khai trương phòng tranh thôi, và anh hứa chúng mình sẽ không phải ở lại lâu đâu.”

Cách đây lâu lắm rồi, Alice vốn rất thích được tham dự những buổi lễ khai trương phòng tranh nghệ thuật. Chắc chắn cô sẽ cảm thấy may mắn khi có mặt trong sự kiện trang trọng như vậy, sẽ sướng sốt khi được phép ngắm các bức tranh trước tất cả mọi người, sẽ đứng trước mỗi bức tranh thật lâu, mãi mê ngắm nhìn và nhận định về chúng.

Nhưng giờ thì cô đã học được rằng không nên làm thế nữa. Cô học được rằng lễ khai trương chỉ là nơi tụ tập gặp gỡ. Rằng bạn sẽ lấy một ly sâm banh từ người bồi bàn bưng chiếc khay bạc khi bạn đến, rồi sau đó đi quanh phòng để hôn phớt lên tất cả những gương mặt quen thuộc, bình phẩm rằng tác phẩm đó thật là tuyệt vời mà thực ra bạn chẳng nhìn thấy tranh vẽ gì bởi có hàng trăm người phải chen chúc trong cái phòng trưng bày nhỏ xíu.

“Anh hứa là sau đó chúng mình sẽ đi thẳng về nhà chứ? Không tiệc tùng gì nữa chứ?” Cô thả chổi sơn vào trong hộp và lôi ra miếng bùi nhùi thép nhỏ.

“Anh hứa mà. Em đang làm gì vậy, Alice? Tiếng gì xào xạo vậy em?”

“Em tẩy lớp sơn bên ngoài chiếc bàn em mới mua.”

Joe bật cười. “Anh không biết tại sao em cứ khăng khăng làm thế. Em có thể mua các món đồ mới toanh ở bất cứ đâu em muốn cơ mà.”

“Bởi vì em thích,” Alice nói. Cô nói vậy lần thứ một trăm có lẽ. “Anh biết là em vui khi làm việc này mà.”

“Đấy là bởi vì em khác thường. Anh chưa thấy cô gái nào lại thích những móng tay bị bẩn và dính sơn như em đâu đấy.”

Alice nghĩ bụng, đấy là bởi vì trong số những cô nàng anh biết, em là người duy nhất nghĩ rằng cuộc sống còn nhiều điều thú vị hơn là cắt sửa móng tay và xuất hiện trên tạp chí Tatler.

“Em hứa là tối nay em sẽ rửa tay sạch sẽ.”

“Anh cá là tay em sẽ bẩn ngay khi chúng mình đi ngủ.”

“Anh có bỏ cái tính khô hài từ thời học sinh đấy đi không?”

Alice mỉm cười trong cảm giác được yêu thương và được thêm muốn, cô rất yêu cảm giác gần gũi chồng thế này. Dọa gần đây, rất hiếm khi cảm giác ấy xuất hiện, nhưng cũng có những khi áp lực được cởi bỏ và đám mây lơ lửng trên đầu cô dường như tạm biến mất, khi Joe không sao nhãng và xa lạ, khi anh trở lại là Joe mà cô đã yêu.

Đó là những lúc như bây giờ, công việc của anh không quá bận rộn và anh không phải ở lại văn phòng cả ngày, những chuyến công tác của anh cũng thưa dần.

Và khi áp lực công việc được giảm bớt, Joe cũng thư thái hơn. Anh trở lại là người chồng đáng yêu vui vẻ, và cô học được cách hưởng thụ từng giây phút này, bởi cô biết nó sẽ không kéo dài lâu.

Thi thoảng cô cũng nghe thấy những lời đồn đại về chồng, nhưng cô chọn cách bỏ ngoài tai. Sự không chung thủy là cái gì đó mà thậm chí cô không chuẩn bị tinh thần để nghĩ tới.

4. Chương 04

Phanh xe kêu ken két khi tài xế taxi phanh gấp ngay bên ngoài phòng tranh trên đường Cork. Từ góc nhìn xa nhưng rộng rãi Alice vẫn thấy Joe đứng bên trong, anh nổi bật hơn tất cả mọi người, đang sôi nổi trò chuyện với một cặp vợ chồng thỉnh thoảng họ vẫn gặp nhau ở những lễ khai trương như thế này và một lần là trong tiệc tối.

Họ không phải là bạn bè, chính xác thì như vậy. Chỉ là người quen thôi. Alice và Joe không có nhiều người được Alice coi là bạn bè, hoặc không phải bạn bè giống như Emily, cũng không phải là bạn bè theo đúng nghĩa của từ này.

Hiển nhiên, rất nhiều người coi Alice là bạn, nhất là những người cảm thấy có lợi khi nhìn thấy đi cùng Alice Chambers, nhưng Alice thừa biết họ chỉ hơi hợt mà thôi, và cô đã học được cách đánh giá lời đề nghị về tình bạn với mức độ thân thiện và hoài nghi ngang nhau.

Vậy nhưng mọi người vẫn muốn làm bạn với Alice. Họ muốn biết nhiều hơn về cô, muốn được thơm lây nhờ sự may mắn và thành công của cô. Đám phụ nữ thì bị thu hút bởi sự nồng nhiệt bẩm sinh của Alice và tò mò trước thái độ bí ẩn của cô.

Họ không biết cô từ đâu đến, chỉ biết rằng Joe, một người đàn ông hoàn hảo và không đời nào chịu ổn định cuộc sống, lại bất ngờ thông báo sắp kết hôn, và hôn phu của anh là một cô gái mà chẳng ai trong số họ từng nghe đến.

Và họ cố gắng gần gũi với cô hơn nữa, nhưng với một nụ cười quyến rũ cô luôn biết cách đưa cuộc trò chuyện trở lại chủ đề công việc, suy nghĩ và cảm nhận của họ, và những người phụ nữ này thích được nói về bản thân đến nỗi chỉ sau một hồi được ca tụng và dụ dỗ, họ mới phát hiện ra là chưa khai thác thêm được thông tin gì về cô.

Hiển nhiên người a vẫn bàn tán về Alice. Một phụ nữ đầy ác ý cả quyết rằng cô từng là hầu bàn và nhiều năm trước chị ta có thấy cô phục vụ món sushi tại các bữa tiệc. Những người khác thì nói đó là công ty của cô, rằng cô là nữ doanh nhân thành đạt bằng chính khả năng của mình, rằng ngay cả những người chuyên tổ chức tiệc nổi tiếng nhất hiện nay – thí dụ như Rhubarb và Mustard – cũng phải bắt chước phong cách mới mẻ và độc nhất vô nhị của cô.

Chẳng có cái tin nào đúng sự thật, nhưng họ vẫn thích nói. Nhất là khi họ có quá ít thông tin để mà mổ xẻ.

Alice thường xuyên ăn trưa với họ, lúc nào cô cũng xuất hiện với vẻ ngoài không chê vào đâu được trong những mốt mới nhất của các nhà thiết kế, luôn tỏ ra hòa nhã khi mọi người xung quanh nói chuyện phiếm

với nhau nhưng không bao giờ để bất kì ai tiếp cận quá gần với mình, và cuộc hôn nhân của cô càng kéo dài bao nhiêu thì những lời đồn thổi càng cuộn lên bấy nhiêu.

Họ nói cô không chịu quan hệ với Joe, và dĩ nhiên đây là lý do khiến anh sẵn sàng ngủ với bất kì cô ả nào khác. Họ nói cô thích làm tình tập thể, và hai trong số những bạn tình của cô đã từng chung chạ với các ả nhân tình bốc lửa của Joe. Họ nói cô đích thị là một ả bạo dâm và bạn của tay kiến trúc sư thiết kế nhà cô đã kể rằng hầm rượu nhà cô được cải tạo thành ngục tối đầy rẫy dụng cụ tra tấn và xiềng xích.

Dù sao đi chăng nữa, sự thật là những người phụ nữ có mặt trong bữa trưa vẫn bị Alice Chambers mê hoặc, đơn giản vì họ không biết cô là ai. Họ thêm khát được nghe lén trong phòng ngủ của cô, họ mong muốn được nhìn thấy cô đi vào nhà hàng hay buổi công chiếu phim, lễ khai trương, để xem cô mặc gì hay liệu cô có hành động nao hay ho để họ ban 2tán không.

Alice mở cửa phòng tranh rồi mỉm cười vẫy tay với Joe. Cô phải len lỏi qua đám người đang đứng chen chúc nhau, nhìn thấy gần chục khuôn mặt quen thuộc và biết rằng mình phải mất mấy phút hôn phớt và nói “Xin chào, anh/chị khỏe không vậy?” mới tới được chỗ anh.

Chẳng ai buồn ngó đến các bức tranh. Tiếng cười nói ồn ã khắp phòng, nhưng rồi đột nhiên tất cả bọn họ cùng quay đầu lại nhìn xem ai vừa mới bước vào phòng.

Rõ ràng là tối nay, phòng tranh này là nơi tụ tập gặp gỡ. Nhìn kìa, nhìn người phụ nữ có mái tóc vàng bạch kim mặc áo lệch vai ở đằng kia xem, chẳng phải cô ấy rất nổi tiếng sao? Và cô gái có làn da ngăm đen, mái tóc đánh rối và cái bĩu môi đầy quyến rũ kia chẳng phải là người-mà-ai-cũng-biết-là-ai đấy à? Cả ngôi sao nhạc pop với gương mặt tươi tắn đang đứng góc phòng nữa chứ.

Tối nay tất cả bọn họ đều có mặt ở đây, mấy tay săn ảnh chạy lăng xăng nhưng không chắc là nên chụp ai trước.

Các nhân vật nổi tiếng xoay người nở nụ cười rạng rỡ trắng lóa chớp nhoáng, cẩn thận khoe ra phía đẹp nhất, điệu đà đưa hân ra trong tư thế duyên dáng nhất. Họ tán gẫu với cánh phóng viên ảnh, bởi họ biết điều này sẽ có lợi cho họ, họ sẽ còn xuất hiện trên mặt báo chừng nào còn biết cách lấy lòng giới truyền thông.

Những phụ nữ kém nổi tiếng thì giận dữ nhìn các tay săn ảnh, ước sao mình cũng là người nổi tiếng, hy vọng thái độ căm ghét có thể thuyết phục đám phóng viên ấy rằng mình cũng nổi tiếng thế nên hãy chụp ảnh mình.

Mấy tay săn ảnh quay sang nhìn Alice với vẻ thích thú, hai người trong số họ nhận ra cô thỉnh thoảng xuất hiện trên các trang báo, và ngay khi một người giơ máy lên để chụp cô thì người khác vội chạy đến vì e mình sẽ để lỡ hình ảnh nào đó, và rất nhanh chóng đều quay lại nhìn cô.

Alice không tạo dáng. Không một nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng không khoảng lùi màu nâu nuốt nà lộ ra dưới chiếc váy xẻ cao. Alice cầm mắt xuống sàn nhà, cúi thấp đầu và cố bước thật nhanh về phía Joe, thầm mong đám người này sẽ để cho cô yên.

“Alice à?” Cô ngược mắt lên Emily vòng tay ôm cô thật chặt. “Thật đúng là ác mộng.”

“Ôi Em!” cô thì thầm. “Tớ ghét đám người chết giẫm này.”

“Hay lắm.” Emily buông cô ra và mỉm cười. “Vậy thì tại sao cậu lại mời tớ đến đây hả?”

“Bởi vì tớ không nghĩ cậu sẽ đến. Emily, cậu có bao giờ chịu xuất hiện đâu. Thế sao cậu lại đến đây nhỉ?”

“Cậu nói đúng, tớ không xuất hiện vì tớ cũng ghét đám người này, nhưng cậu là người bạn tốt nhất của tớ, và tớ yêu cậu, với cả tớ cũng không gặp cậu lâu rồi, thế nên tớ quyết định đến đây.”

“Rất lâu rồi cậu không gặp tớ vì lúc nào cậu cũng bận rộn.”

“Rõ vô lý, Alice. Cậu mới là người lúc nào cũng bận đến các buổi gây quỹ, công chiếu phim và tiệc tối ở nhà hàng Ivy.”

“Được rồi, cả hai bọn mình đều bận rộn vậy. Đó là câu nói tử tế nhất của tớ đấy.”

Emily bật cười. “Được rồi. Tôi chấp nhận vậy.”

“Đến gặp Joe nhé.” Alice thấy Joe tạm ngừng nói chuyện và đợi cô đi đến.” Anh ấy rất muốn gặp cậu.”

Emily không biết nghĩ sao về Joe. Cô không thể nào thoải mái trước thói hay tán tỉnh ve vãn của anh, (và không, tất nhiên anh không ve vãn Emily – anh không dám), và mặc dù Alice nói cô rất tin tưởng anh, nhưng Emily thì không, nhưng ở Joe có cái gì đó không cưỡng lại được, cái gì đó vốn rất đáng yêu, đến mức mặc dù rất muốn căm ghét anh vì sự quyến rũ dịu dàng nhưng cô không thể.

Hẳn nhiên là Emily chưa nghe thấy những lời đồn đại. Emily sống trong một thế giới khác, và mặc dù thỉnh thoảng cô cũng bước vào thế giới của Alice nhưng cô không cảm thấy thoải mái với đám người này, và họ cũng không tỏ ra dễ chịu khi gặp cô.

Khi Alice vào học trường trung cấp nấu ăn, Emily cũng đi du lịch suốt một năm rông. Chỉ một mình. Emily bỏ vào chiếc ba lô nhỏ xíu một áo len, hai chiếc quần xà rông, ba quần soóc, bốn áo phông, năm quần dài, mười một chai dầu xả - thứ mỹ phẩm xa xỉ nhất mà cô có, mặc dù cô cả quyết đó là nhu yếu phẩm ái tóc xoắn tít của mình – rồi cô lên máy bay bay thẳng đến Pháp.

Mọi người nói cô bị điên. Du lịch à? Đúng vậy. Một mình? Đúng thế. Điên thật rồi. Chỉ có Alice nhiệt tình ủng hộ, và Alice rất buồn vì không thể đi cùng Emily.

Vậy là Emily đến Pháp, cô phải lòng Laurent, con trai của ông chủ khách sạn giàu có đến từ St-Paul-de-Vence (cô gặp anh ta trong quán rượu tại Paris trong một buổi tối nhộn nhịp và say xỉn), và đến Côte d’Azur sống với gia đình Laurent trong ngôi nhà sang trọng đến khó tin, từ đó họ cùng đi qua biên giới ở San Remo để sang Ý, sau đó đến Naples trước khi lái xe xuôi theo bờ biển Amalfi đến Sorrento và Positano.

Đó là quãng thời gian lãng mạn nhất và tuyệt vời nhất trong cuộc đời của Emily. Sau khi đến Positano, Laurent phải trở về, bởi vì anh hứa sẽ làm việc trong công ty của bố, và hai người họ khóc như mưa khi nói lời tạm biệt. Emily cũng muốn đi theo anh đến miền Nam nước Pháp, nhưng cô đã lên kế hoạch cho chuyến đi này suốt nhiều tháng, nhiều năm, và dù rất yêu Laurent nhưng cô biết nếu cô không làm mọi việc theo kế hoạch chắc chắn cô sẽ phải hối tiếc trong suốt quãng đời còn lại.

Vậy là từ Ý, cô đến Hy Lạp, ở đây cô gặp một đám người khách du lịch bụi côn người Úc, và ơn Chúa, cô vẫn còn đủ tiền đặt vé máy bay giá rẻ đến Sydney và làm bồi bàn tại Úc trong tám tháng, tận dụng sáu tuần cuối cùng để đi du lịch và thăm thú đất nước này.

Cô viết cho Alice nhiều bức thư rất dài để tâm sự về những chuyến phiêu lưu của mình, về những người cô đã gặp, và Alice cũng viết thư trả lời, cố gắng miêu tả khóa học ở trường trung cấp nấu ăn sao cho nghe cũng thú vị ngang ngửa cuộc sống của Emily, nhưng rồi cô thất bại thảm hại. Làm sao cô có thể cạnh tranh với Emily đây.

Trước khi trở về Luân Đôn, Emily đã kịp trải qua hai cuộc tình chóng vánh và ba mối quan hệ nghiêm túc với mấy gã đàn ông cao lớn rám nắng người Úc, và Laurent đã thực sự trôi vào quên lãng.

Tình bạn giữa Alice và Emily tiếp tục bền chặt như thể Emily chưa bao giờ rời đi xa. “Đó là dấu son của tình bạn chân chính.” Emily thường nói vậy.” Dù bọn mình không gặp nhau suốt một năm rông nhưng khi gặp lại, cứ như thể bọn mình chưa bao giờ xa cách.”

Tình bạn ấy bền chặt mãi mãi cho đến cuối buổi tối định mệnh, khi Alice tình cờ gặp Joe. Ngay ngày hôm sau, Alice vội gọi điện cho Emily, cô sung sướng đến không thở được, nói gì đến nói năng.

“Cậu sẽ không tin đâu,” cô nói.” Cậu sẽ không tin là tối qua tớ gặp ai đâu nhé, và anh ấy” – Alice ngừng lại, vẫn còn chưa tin – “xin số điện thoại của tớ nữa chứ!”

“Cậu mà không nói nhanh lên là tớ cúp máy đấy.” Emily rên rỉ, bởi nghe điện thoại vào buổi sáng chưa bao giờ là việc thú vị đối với cô, nhất là vào lúc 8:15 sáng trong khi 2:00 sáng cô mới bò lên giường.” Giờ đang là nửa đêm đấy.”

“Không. Giờ là 8:15 rồi. Tôi nghĩ giờ này gọi cho cậu là được mà.”

“Tất nhiên là không được. Cậu phải biết là cuối tuần nào tớ cũng ngủ nướng chứ.”

“Ôi Chúa ơi, tớ xin lỗi nhé.”

“Đừng xin lỗi nữa, kể cho tớ nghe đi để tớ còn ngủ tiếp.”

“Joe Chambers.”

“Joe Chambers. Joe Chambers hào nhoáng á?”

“Ừ!”

“Khôôông!”

“Đúng mà!”

“Và anh ấy vẫn rất hào nhoáng chứ?”

“Ừ!”

“Khôôông!”

“Thật mà!” Alice vui sướng cười khúc khích.

“Và anh ấy xin số điện thoại của cậu? Cậu nói nghiêm túc chứ?”

“Ừ!”

“Khôôông!”

“Ôi, chết tiệt!” Cả hai cùng cười lớn.

“Có thật là anh ấy hỏi xin số điện thoại của cậu không?”

Emily nhớ lại những năm tháng Alice đứng đợi Joe tại bến xe bus sau giờ tan trường

“Thật mà. À, Em này, anh ấy dễ thương lắm. Thật đấy. Tớ còn không thể tin là anh ấy đã xin số điện thoại của tớ.”

“Vậy anh ấy có nhớ gì đến cậu không?”

“Tớ nghĩ là không, nhưng anh ấy có nhớ, và anh ấy cũng nhớ anh trai tớ. Thực lòng tớ hy vọng anh ấy đừng nhớ tớ. Chúa ơi, hồi đi học tớ đúng là một cơn ác mộng.”

“Hồi còn đi học thì ai cũng là một cơn ác mộng cả thôi. Cậu có nhớ là bọn nó còn gọi tớ là Con da đen không?”

“Tớ cũng chẳng hơn gì. Tớ bị gọi là Béo ị.” Emily cười ầm lên.

“Đều quá đấy Em ạ. Không có gì đáng cười đâu nhé.”

“Xin lỗi cậu. Nhưng tất cả bọn mình đều xấu xí mà.”

“Trừ Joe Chambers.”

“Trừ Joe Chambers hào nhoáng. Chúa ơi. Tớ không thể tin nổi là anh ấy mời cậu đi chơi.”

“Anh ấy đâu có mời tớ đi chơi! Anh ấy chỉ xin số điện thoại của tớ thôi. Cậu có nghĩ là anh ấy sẽ mời tớ đi chơi không?”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Mười hai chắc?”

“Gì cơ? Tớ chỉ hỏi như vậy thôi mà.”

“Tất nhiên là anh ấy sẽ mời cậu đi chơi. Cậu nghĩ anh ấy còn có thể xin số điện thoại của cậu để lam 2gì nữa?”

“Ôi! Biết đâu để đặt dịch vụ tổ chức tiệc tối.”

“À” Emily quên khuấy mất mất khả năng này.

“Chán quá. Có thể anh ấy chỉ muốn tỏ phục vụ tiệc tối cho anh ấy. Ôi, chết tiệt,” Alice than vãn.”Giá như mặt tớ đừng đỏ dừ như thế. Chắc anh ấy nghĩ tớ là con ngốc toàn tập.”

“Cũng có thể.” Emily đồng tình.

“Ôi không. Cậu nghĩ thế thật à?”

“Làm thế quái nào tớ biết được. Đến giờ cậu mới phải trải nghiệm cái cảm giác mà tất cả chị em độc thân đều trải qua mỗi khi chúng ta cho ai đó số điện thoại. Tụi mình sẽ ngồi ôm điện thoại suốt nhiều ngày liền, trong lòng dần lên nỗi căm ghét dần ông, và nghĩ rằng chắc hẳn anh ấy sẽ gọi cho tụi mình nếu như tụi mình thanh mảnh hơn, hoặc đầy đặn hơn, hoặc tóc vàng hơn, hoặc da nâu hơn, hoặc nói nhiều hơn, hoặc nói ít hơn.”

“Nghe khiếp quá. Đến mức ấy cơ á?” Tất nhiên Alice vẫn luôn rất bận rộn với công việc, cô thà tránh nỗi đau khổ, phiền muộn của viễn cảnh hẹn hò còn hơn, mặc dù, như cô luôn miệt mài nói, Emily chỉ bịa ra như vậy vì lợi ích của cả hai đứa thôi.

“Còn tệ hơn nữa cơ. Nhưng rất may là bây giờ cậu có thể tự mình khám phá điều đó nhé.”

Suốt hai tuần lễ sau đó, Alice bắt đầu căm ghét chiếc điện thoại của mình, và còn ghét Emily hơn vì cô luôn là người lên tiếng ở đầu dây bên kia khi điện thoại rung chuông, nhưng cuối cùng Joe cũng gọi điện thoại cho cô.

Thật không may, anh gọi cho cô chính xác vì lý do mà cô vẫn lo sợ - anh muốn cô chuẩn bị một bữa tiệc tối cho anh.

Nhưng cô không biết rằng đó chỉ là cái cớ để anh được gặp lại cô, và sau bữa tiệc, anh đã mời cô đi chơi trong một buổi hẹn thực sự.

Và kể từ đó, ít ra là theo Emily thấy, Alice không còn giống Alice của ngày xưa nữa.

Đầu rồi Alice nhút nhát, đầy đặn và có mái tóc màu nâu nhạt? Đã xảy ra chuyện gì với cô gái thích động vật, yêu trẻ con và mơ ước về một ngôi nhà nhỏ ở miền quê với cánh cổng phủ đầy hồng leo?

Emily đổ lỗi cho Joe vì sự thay đổi của Alice. Alice của ngày xưa không bao giờ đi giày cao gót cao hơn ba phân – Emily nhìn xuống chân của Alice – nói gì đến đôi giày đắt tiền khủng khiếp, nhọn hoắt và ười hai phân này. Alice của ngày xưa không bao giờ nghĩ đến việc nhuộm tóc (trừ lần thử nghiệm thâm thắm với thuốc tẩy Jolene và lần nhuộm tóc màu xanh lá cây bằng thuốc Crazy Colour khi họ mười sáu tuổi), nói gì đến việc cứ sáu tuần lại đến cửa hiệu Jo Hansford một lần và chắc Alice phải bỏ ra đến hàng trăm bảng để nhuộm những lọn highlight màu mật ong kia. Alice của ngày xưa rất thích trèo lên ghế sofa trong khi chân vẫn xỏ dép lê Garfield, chén pizza ngon lành (mặc dù cũng có lần cô mua pho mát sữa trâu tươi và ăn kèm với lá húng quế hái từ chậu cây ngoài hành lang) và xem tivi cả buổi tối, chắc chắn ngày đó cô rất ghét phải ăn mặc chỉnh tề để tham dự những buổi dạ hội kiểu cách và sành điệu như thế này.

Alice của ngày xưa thường cười nhạo những người phụ nữ cô từng phục vụ, cũng chính là những người đang tha thẩn đi lại trong phòng tranh này, nhưng giờ đây Alice đã trở thành một trong số họ.

Emily vẫn còn nhớ, vài tháng sau khi Alice bắt đầu hẹn hò với Joe, cô và Alice đi ăn trưa với nhau tại quán Prêt à Manger.

“Tớ đang ăn kiêng.” Alice nói và chọn một đĩa rau trộn nhỏ xíu cùng với Diet Coca, trong khi Emily khệ nệ bưng bánh xăng ụch bự chẳng, sô cô la mềm và nước ép chuối ra máy tính tiền.

“Ăn kiêng à? Nhưng cậu không cần phải ăn kiêng” Emily sững sờ nhìn cô. Đây là Alice. Một Alice sống bằng việc nấu nướng. Một Alice vốn rất say mê đồ ăn thức uống.

“Tớ biết,” Alice nói, “Nhưng Joe cứ nhìn vào mấy cô người mẫu trên tạp chí và nói thân hình của họ thật tuyệt vời, vì vậy tớ nghĩ là tớ nên thử ăn kiêng và giảm bớt vài cân.”

Ôi chao, anh ta giỏi gớm, Emily nghĩ bụng. Không khéo thật.”Thật là nực cười,” cô nói.”Cậu có thân hình quá chuẩn, và anh ấy yêu cậu vì cậu là chính cậu.” Cô thâm nghĩ, ít nhất anh ta cũng nên như vậy.

“Tớ chỉ muốn giảm vài cân thôi,” Alice nhún vai.”Không nhiều đâu.”

Và hai tháng sau đó, một Alice mảnh dẻ hơn và mới lạ hơn xuất hiện tại bữa ăn trưa, với mái tóc thẳng tưng.

“Tóc xoắn của cậu đâu hết rồi?” Emily đánh bạo hỏi.

“Tớ chỉ muốn xem trông tớ thế nào khi để tóc thẳng thôi mà.”

“Và anh chồng Joe yêu quý không tình cờ gợi ý là anh ấy thích phụ nữ tóc thẳng đấy chứ?”

“Ồ...” Alice cự quạ không thoải mái trên ghế.

“Tớ nghĩ là sắp tới anh ta sẽ bảo cậu đi nhuộm vàng. Đàn ông như Joe luôn thích các cô gái tóc vàng, họ coi đó là biểu tượng của đẳng cấp.”

“Thật ra thì...”

“Ôi không! Alice! Vì Chúa, quá nực cười. Cậu không thực sự nghĩ đến việc nhuộm vàng đấy chứ?” Vì Joe à?”

“Không phải ví Joe đâu, không phải đâu. Thứ Ba tớ sẽ đến hiệu làm đầu và tớ định sẽ nhuộm highlight. Đây là gợi ý của tớ mà.” Cô gắt gỏng khi nhìn về mặt của Emily.

“Và người yêu đầu của cậu nghĩ thế nào?”

“Người yêu đầu nghĩ kiểu đầu đó rất hợp với tớ.”

“Tớ cá là thế.”

“Chào Joe!” Emily cố nặn ra một nụ cười rạng rỡ giả tạo khi bước tới hôn chào anh ta.

“Chào Emily!” Joe cười ngoác đến mang tai, khiến người ta không thể không nghĩ rằng anh ta vui mừng hết sức khi được gặp cô. “Có em ở đây thật là vui, quá sức tuyệt vời.”

Emily nhường mảy lắc đầu. “Lời nói ngon ngọt của anh tuôn ra như nước chảy ấy nhỉ.”

“Anh thấy sao thì nói vậy thôi.” Anh cười toe toét. Anh mến Emily. Anh không thích cô – quá mạnh mẽ và quá ngoan cố đối với anh (chưa kể đến việc cô quá thân thiết với Alice), nhưng anh thật lòng tôn trọng cô, và thành thật mà nói thì anh ít khi nghĩ như vậy về ai.

“Emily rất dễ thương” anh từng nói với Alice như vậy. “Cô ấy xứng đáng được tôn trọng.”

“Vậy em làm gì ở đây vậy?” anh nói. “Hoặc là cô vợ dễ thương của anh, chào em yêu” – anh quay sang hôn Alice – “cô vợ dễ thương của anh mời em, hoặc là em đến đây để thu thập thông tin nóng về quần chúng nhân dân.”

“Đã bao nhiêu lần em giải thích với anh là em viết bài nghiêm túc, và việc em là nhà báo không có nghĩa là em thích thú muốn biết Tamara Beckwith đang ôm ấp hôn hít ai rồi?”

“Vậy cô ta đang hôn hít ai nào?”

“Em không biết,” Emily mỉm cười. “Nhưng em vừa đi ngang qua cô ta đấy, vì vậy anh có thể hỏi cô ta thử xem.”

“A ha! Trúng tim đen rồi nhé. Em nói là em không thích thú với mấy chuyện tào lao của người nổi tiếng, vậy mà trên đường vào đây em vẫn kịp nhìn thấy Tamar Beckwith. Em đến đây để buôn dưa thôi. Anh biết thừa!”

“Việc em quan tâm đến cuộc sống của mấy người trên tạp chí OK và Hello không có nghĩa là em soi mói họ đâu nhé.”

“Viết văn thuê vẫn là viết văn thuê em ạ.”

“Sẽ không phải như vậy khi người viết văn thuê đó là nhà báo thực sự tự do chuyên viết bài cho báo khổ lớn, em e là vậy đấy.”

“Trẻ con quá đi mất thôi.” Alice trách móc và bước vào giữa hai người như thể cô muốn ngăn chặn một cuộc chiến. “Làm ơn cư xử cho ra dáng người lớn đi chứ.” Nhưng cô rất vui khi nhìn kiểu trêu trọc nhẹ nhàng của hai người, và cô thấy nhẹ nhõm khi Emily không ra vẻ đối đầu hay hung hăng như đáng lẽ cô có thể tỏ ra đối với Joe.

“Không phải tại anh mà, tại cô ấy đấy chứ,” Joe than vãn khi Emily huých mạnh khuỷu tay vào sườn anh.

Quả thật rất vui. Thật tuyệt khi được thấy Emily thân thiết ngay giữa đám đông xa lạ này, và cô rất dễ chịu và hạnh phúc khi được ở bên hai người cô yêu mến nhất đời. Joe rất trù mến, chu đáo, chỉ để mắt đến mình cô, và cô thấy mình được sưởi ấm bởi sự quan tâm ấy.

Tối nay cô thực sự thư thái, ngạc nhiên vì mỗi khi nhìn Joe, cô lại thấy anh không nhìn vào khe ngực hun hút hoặc một chân dài bất tận nào đó đứng cách anh vài mét. Anh chỉ nhìn cô thôi.

Đây chính là lý do mình lấy anh ấy, cô thầm nghĩ và dựa người vào Joe khi anh vừa vòng tay qua hông ôm chặt lấy cô vừa cười sảng khoái trước câu nói của Emily. Bây giờ thì mình nhớ ra rồi.

5. Chương 05

“Thôi nào, kể cho tớ nghe tất cả mọi chuyện đi nào.” Alice nhào người trên ghế, khum tay ôm vào cốc cappuccino trong khi Emily cố tháo sợi xích cột con Humphrey khỏi chân bàn cà phê.

“Từ từ đã nào,” Emily nói. “Humphrey!” Cô kéo chú chó săn đang miễn cưỡng quay trở lại bàn, biết rằng vào một ngày thứ Ba mùa xuân đầy nắng ấm tại đồi Primrose như hôm nay, chẳng mấy chốc nữa sẽ có một con chó khác lượn ngang cái bàn ở quán Cà cao này, và Humphrey - mới được cứu khỏi khu tạm nuôi động vật địa phương và chưa được huấn luyện đầy đủ - sẽ lao ra sủa ầm ĩ để chào bạn chó vừa đi qua.

“Vì Chúa, Humphrey!” Emily ôm chú chó lên đặt vào lòng. “Có người sẽ tưởng là mày chưa bao giờ nhìn thấy chó mất thôi.”

“Khóa huấn luyện chó ra sao rồi?”

Emily và Humphrey đăng ký tham gia chương trình Những việc chó cưng nên làm và không nên làm - khóa huấn luyện chó kéo dài một tiếng/buổi tại Hampstead Heath vào sáng Chủ nhật hàng

tuần, được trang bị một cái clicker(1) và một túi đầy thức ăn cho chó.

“Tuyệt lắm. Chẳng nào bọn tớ còn yên vị trong phòng khách ở nhà tớ thì cu cậu còn là con chó được huấn luyện tốt nhất mà tớ từng có.”

“Cậu đã nuôi chó bao giờ đâu.”

“Chuẩn đấy. Khi ở nhà, cu cậu cũng ngồi khi tớ bảo ngồi, và cũng gần như thành thạo cả từ nằm xuống rồi. Cậu xem nhé.” Emily đặt Humphrey xuống lề đường và nghiêm nghị nói, “Ngồi. Humphrey, ngồi.” Humphrey nhìn cô rồi khịt mũi ngửi chân bàn. “Ồi, chết tiệt,” Emily thở dài. “Humphrey, mày đúng là hết thuốc chữa. Nếu không vì Harry thì tao cũng không hơi đâu mà đến lớp huấn luyện đấy làm gì.”

“À, phải đấy. Harry nữa. Vậy anh chàng huấn luyện chó quyền rũ ấy thế nào rồi?”

“Quyển rũ. Và đáng trí. Chắc đây là lý do khiến Humphrey không giỏi nghe theo mệnh lệnh. Tớ dành phần lớn thời gian trong lớp để ngấm đôi môi của Harry.”

“Chỉ đôi môi anh ta thôi á?”

“À, không hẳn, nhưng,” - cô nói chậm lại và liếc xéo Humphrey - “tớ không muốn làm Humphrey hư hỏng quá.”

“Vậy đã có chuyện gì chưa?” Alice đã nghe kể tất cả mọi điều về buổi học đầu tiên, rằng Harry liên tục chọn Emily và Humphrey làm thí dụ cho cả lớp, rằng Emily rất táo bạo ve vãn anh chàng và nhận được những ánh nhìn đắm đuối đến vài giây và một cuộc trò chuyện dài sau buổi học, trong đó chủ đề về chó nhanh chóng được bỏ qua để đi vào cuộc sống cá nhân của mỗi người.

Và rồi, tuần tiếp theo, Harry hỏi có ai muốn đi uống cà phê sau giờ học không, và trước tình cảnh hầu như cả lớp đều đi về từ trước khi anh hỏi, chỉ còn lại Emily và một người đàn ông lớn tuổi tên là Lionel, rõ ràng là anh rất muốn được tìm hiểu thêm về Emily.

(“Đáng ra tớ phải nuôi chó từ nhiều năm trước cơ,” Emily nói vậy sau buổi hẹn hò thứ ba của họ. “Thử nghĩ xem, nếu Humphrey và tớ gặp nhau mười năm trước thì chắc bây giờ tớ đã lấy chồng và có một bầy con kêu réo ầm ĩ quanh chân rồi.”)

“Đã có chuyện gì chưa á? Ý cậu là sao hả?” Emily hỏi.

“Vậy cậu nghĩ ý tớ là gì nào? Cậu ngủ với anh chàng chưa?”

“Tất nhiên là tớ chưa ngủ với anh ấy!” Emily hét lên với sự ghê tởm đầy nhạo báng nhưng ngay lập tức hạ giọng xuống khi những người có mặt trên đồi Primrose chợt dừng nghe điện thoại mà tò mò nhìn cô. “Anh ấy dễ thương lắm. Tớ không định làm hỏng cuộc hẹn hò này bằng việc nhảy lên giường với anh ấy đâu.”

“Vậy cậu đã làm gì rồi?”

“Ôm ấp hôn hít rất nhiều và chút chút tạo cảm giác ở phần trên.”

“Tạo cảm giác ở phần trên hay phần dưới?” Alice toét miệng cười, cô biết Emily là người duy nhất trên đời cô có thể hỏi câu hỏi ngớ ngẩn trẻ con như thế.

“Tất nhiên là tạo cảm giác ở phần trên,” Emily nói. “Sẽ không có tiết mục tạo cảm giác ở phần dưới trước khi tớ tẩy lông chân đâu.”

“Cậu vẫn chưa tẩy lông chân à? Kinh quá đấy!”. Alice đều đặn đến tiệm tẩy lông chân sáu tuần một lần, và cô không hiểu tại sao Emily có thể để tới hàng tháng trời mới tẩy lông. “Sao phải phiền,” Emily luôn nói vậy, “trừ phi tớ đang làm chuyện ấy? Tất nhiên cậu phải tẩy lông vì anh chồng cậu luôn thích thú một cặp đùi thật nhẵn mịn, nhưng kẻ duy nhất tớ thường ngủ cùng là Humphrey, và thẳng thắn mà nói, theo quan điểm của Humphrey thì càng nhiều lông càng tốt, cu cậu sẽ càng gần gũi với tớ hơn.”

“Nhưng chắc tuần này tớ và anh ấy sẽ có một cuộc hẹn.”

“Vậy là sắp đến ngày nổ súng hả?”

“Tớ nghĩ chắc cũng sắp đến lúc tớ từ bỏ sự trinh trắng lần nữa rồi.”

Alice cười ồ lên.

“Với cậu thì ổn rồi,” Emily gất gồng. “Cậu nghĩ như thế là buồn cười bởi vì cậu có thể làm tình bất cứ khi nào cậu muốn. Tất cả những gì cậu cần làm là lăn lộn trên giường và kích thích bụng Joe.”

“Ừ, bởi vì không gì có thể làm chồng tớ có hứng bằng một cú húc mạnh vào bụng anh ấy.”

“Nghe nói lúc nào của quý của Joe cũng dựng đứng lên mà.” Emily chỉ nói đùa thôi, nhưng đó lại là câu nói hớ hênh, và trong một thoáng nó cứ lơ lửng rất khó chịu giữa bầu không khí im lặng vì nụ cười trên mặt Alice đã biến mất và sắc hồng trên má cô nhanh chóng mờ đi.

“Ý cậu là sao?” Alice lạnh lùng nói trong khi Emily thăm ước giá như cô có thể rút lại lời vừa nói, giá như cô chưa nói gì, mặc dù cô thật ra có biết thông tin gì đâu. Nhưng cô biết có những chủ đề nhất định mà cô phải tỏ ra thật tế nhị, và rõ ràng chứng cương dương của Joe là một trong số đó.

“Tớ nói đùa thôi mà,” Emily thê thọt. “Ý tớ là trước đây cậu vẫn nói là lúc nào Joe cũng sẵn sàng làm tình, tớ chỉ muốn nói vậy thôi.”

Cả hai đều biết điều đó không đúng, không đúng ở hiện tại, không còn đúng nữa. Lâu lắm rồi, khi họ mới kết hôn, chính xác là Alice có nói vậy. Tại sao một người đàn ông lại thèm khát được làm tình nhiều đến vậy? Cô hỏi Emily trong sự sốt ruột sau nhiều đêm Joe lăn lộn trên giường và làm tình tới lần thứ hai, lần thứ ba, thường là tới lần thứ tư với cô.

“Tôi không biết, nhưng nếu là cậu, tôi sẽ không băn khoăn về điều đó.” Emily rên rỉ vì ghen tị. “Cậu thật hạnh phúc khi tìm được anh ấy.”

Bây giờ, sau năm năm, trong suốt nhiều tháng trời, Joe hiếm khi đụng vào người Alice. Alice đã thử mọi cách. Cô chỉ không biết bao nhiêu tiền cho những bộ đồ lót ren khêu gợi của hàng La Perla, rồi đến các biện pháp cực đoan hơn và - cô ngưỡng chính cả người khi nhớ lại mình đã tuyệt vọng mức nào - thử mặc quần lót khe làm bằng ni lông rẻ tiền và thậm chí cả đồ lót cách điệu từ trang phục dành cho hầu gái của Ann Summers(1)

Cô cũng thử nói những lời gợi tình với Joe, vừa nhẹ nhàng mơn trớn đùi anh vừa thì thầm vào tai anh những gì cô muốn làm với anh, và mặt cô đỏ ửng lên, rồi sau đó cô phải tự mình đối mặt với cảm giác bẽ bàng vì anh chẳng buồn động đậy mà tiếp tục giả vờ ngủ.

Thậm chí cô còn gọi điện cho Ty, trình bày rằng cô đang chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc cho cô

bạn sắp kết hôn, sẽ rất vui nếu có vài đĩa phim khiêu dâm để xem, rồi cô hỏi anh xem có thể mua đĩa ở đâu, hay anh mua giúp cô được không? Kết quả là cô phải ngồi xem một mình, phải khốn khổ thủ dâm và chỉ ước giá như cô đã xách về một cái máy rung hôm đến Ann Summers mua đồ lót.

Joe nói chính áp lực công việc và tình trạng kiệt sức đã giết chết ham muốn tình dục của anh, còn những lý do khác quá kinh khủng đến mức Alice không dám nghĩ đến. Cô biết rằng đến một lúc nào đó tình trạng này sẽ kết thúc, vào một buổi tối nào đó anh sẽ trở về nhà cùng bó hoa hoặc đồ trang sức, anh sẽ hôn cô, vòng tay quanh người cô và nói một hợp đồng quan trọng mới được ký kết, rồi hai người sẽ lên giường và làm tình suốt đêm, và Alice cầu mong chồng cô sẽ trở về bên cô mãi mãi.

Alice nhìn Emily để đánh giá mức độ vô tội trong lời nhận xét của Emily, và cô bỏ qua cho bạn. Emily thà chết còn hơn làm bất cứ việc gì khiến Alice buồn lòng, và Alice hiểu rõ điều đó.

“Không sao đâu,” cuối cùng cô cũng lên tiếng sau một khoảng im lặng khó xử, và sắc hồng dần dần trở lại trên má cô. “Đừng lo. Thực tế là trong mấy tuần qua thằng nhỏ của anh ấy gần như lúc nào cũng dựng ngược lên. Thật dễ thương. Có lúc tôi phải phát hoảng lên khi thấy bọng mắt mình sưng húp thế này.”

Emily cười nhẹ nhõm trong khi Humphrey sửa ầm lên với một con chó Rhodesian đi ngang qua. “Tội nghiệp Humphrey. Cu cậu cần phải đi dạo một chút. Mình đưa nó đi dạo nhé?”

Ngay khi nghe đến từ “đi dạo”, Humphrey bèn nhảy chồm chồm lên như điên, và hai cô nàng vừa cười vang vừa tháo xích cho con chó rồi cùng nhau đi dạo.

Alice sải bước về phía trước, thích thú vì không phải trưng diện, vì khi ở bên Emily cô không phải đóng kịch, cô có thể mặc bộ quần áo cũ nhất, bình thường nhất và thoải mái nhất, cô được là chính mình. Vẫn quần jeans của Earl, nhưng hôm nay cô đi giày thể dục, mặc áo cộc tay hiệu Gap, cái mũ bóng chày vừa khít trên mái tóc cột đuôi ngựa. Cô có thể thực sự đi bộ trong trang phục này, có thể ngồi giạng hai chân ra, đặt khuỷu tay lên đầu gối, có thể chạy nhảy chơi đùa cùng Humphrey, ôm cu cậu lên nựng nịu mà không phải lo cu cậu sẽ làm bẩn - ạy Chúa - cái áo vest Chanel hoặc cái áo khoác lông cừu.

Họ đi lên đồi và cứ vài phút lại dừng lại để quan sát Humphrey thích chí chào mấy chú chó khác. Emily thì nói chuyện với chủ của chúng, kể về Humphrey, giải thích là cô đã đến khu tạm nuôi động vật địa phương với ý định nhận nuôi một con mèo nhưng rồi cô lại yêu mến Humphrey và cuối cùng quyết định nhận nuôi cu cậu, trong khi đó Alice quan sát mấy con chó với nụ cười tươi tắn và cho Humphrey chút thức ăn khi cu cậu chạy lại chỗ cô.

“Chúa ơi, tôi ghen tị với cậu quá,” Alice nói khi họ dừng lại trên đỉnh đồi xem mọi người thả diều. “Thật tuyệt vời khi được đến đây mỗi ngày cuối tuần và làm những việc này.”

“Cậu ghen tị với tớ á?” Emily cười ồ lên. “Alice, nhìn cậu đi. Cậu sống trong một ngôi nhà lộng lẫy kinh hồn tại Belgravia trong khi tớ phải chui rúc trong căn hộ nhỏ xíu chỉ có một phòng ngủ tại Camden. Cậu

có chồng trong khi tớ vẫn độc thân một cách đáng thương và Người đàn ông Thực sự của đời tớ chỉ là Humphrey. Đây là chưa nói đến thực tế là tớ chưa gặp ai có lối sống hào nhoáng bậc nhất như cậu, còn tớ thì khi nói đến một buổi tối tuyệt vời ở bên ngoài, tớ chỉ nghĩ được mỗi Marine Ices

chết tiệt ở Chalk Farm Road. Thêm nữa, cậu đã được xuất hiện trên Tatler, còn lần duy nhất tớ được lên báo là một dịp hiếm hoi khi họ đồng ý in bút danh của tớ. Làm sao cậu có thể ghen tị với tớ được?”

“Bởi vì cậu được tự do. Bất cứ khi nào có thể làm những việc cậu thích. Cậu có thể lên đồi Primrose hàng ngày nếu cậu thích, đưa Humphrey đi dạo, nói chuyện với mọi người, và đi tới bất cứ đâu cậu muốn.”

“Cậu thì không à?”

“Ừ. Tớ không thể.” Alice lắc đầu. “Tớ không thể nuôi Humphrey bởi vì phong cách sống của chúng tớ không tốt ột con chó, con chó sẽ chịu thiệt thòi. Chúng tớ không có vườn, chúng tớ sống trong thành phố và chúng tớ luôn vắng nhà. Joe ghét động vật.”

“Tớ cũng nhớ là như vậy. Anh ấy ghét Molly và olo, nhỉ?”

“Chúa ơi, anh ấy căm ghét là đằng khác. Hai bé mèo tội nghiệp của tớ. Anh ấy vờ chịu đựng chúng cho đến khi cậu hôn tớ, và rồi tớ phải chọn hoặc anh ấy hoặc là hai con mèo.” Alice thở dài. “Ít nhất tớ cũng đã tìm cho chúng một gia đình tử tế. Ít nhiều điều đó cũng an ủi tớ phần nào.”

“Chẳng phải bọn mình luôn mồm tuyên bố là không nên tin tưởng một người đàn ông không thích động vật sao?”

“Đừng nhắc tớ làm gì,” Alice khịt mũi. “Không kể đến động vật, Joe cũng không bao giờ đi dạo thế này. Anh ấy không thấy được lợi ích của việc đi bộ. Thực lòng mà nói” – cô cười – “tớ nghĩ anh ấy bị dị ứng tuyệt đối đối với thiên nhiên.”

“Chúa ơi. Và cậu là cô gái từng nghĩ mình sẽ sống hết đời trong một túp lều tranh tại Costwolds cơ đấy. Chẳng phải cậu dự định sẽ nuôi ngựa và gà què sao?”

“Ừ. Thế chẳng phải cậu cũng định kết hôn với một anh chàng triệu phú sao?”

“Ừ. Chết tiệt. Nếu cậu sống cuộc sống của tớ và tớ sống cuộc sống của cậu thì sao nhỉ?”

“Hay đấy. Cậu muốn đổi không?” Alice mỉm cười.

“Có, nếu tớ được giữ Harry lại ỉnh.”

“Không. Nếu đổi thì cậu phải chung sống với Joe và tớ sẽ ở bên Harry.”

“Cậu chưa bao giờ gặp Harry, làm sao cậu biết được là cậu có mến anh ấy không?”

“Anh chàng huấn luyện chó để kiếm sống à? Tớ đem lòng yêu anh ấy rồi đấy. Anh ấy có thể tệ đến mức nào chứ?”

“Vậy tớ hỏi cậu một câu được không?” Emily im lặng và dừng lại nhìn Alice. “Vậy chính xác thì tại sao cậu lại đi kết hôn với Joe?”

Suốt mấy năm qua, chính Alice cũng luôn tự hỏi mình câu hỏi này. Khi anh trêu mến và tử tế, cô nghĩ cô biết tại sao mình kết hôn với anh, nhưng khi anh trở nên xa cách và sao nhãng, cô thực sự không hiểu vì đâu mình lấy người đàn ông này.

Ngay cả khi anh là một ông chồng hoàn hảo, Alice vẫn không thôi hoài nghi về cuộc sống của mình, bởi cô biết Emily hoàn toàn đúng, cô không có cuộc sống mà cô hằng mơ ước.

Vào một ngày đẹp trời, cô rất hạnh phúc. Cô thấy phong cách sống của vợ chồng cô rất thú vị

và vui vẻ, mặc dù đó chỉ là giả tạo (cô hiểu rõ điều này). Cô có thể trầm trồ tận hưởng những nhà hàng sang trọng, những con người đẹp đẽ, những ly cocktail và bánh trái bất tận. Cô có thể ngắm chồng mình mà nghĩ anh là người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời, cô rất hạnh phúc khi được ở bên anh.

Vào một ngày đẹp trời khác, cô cho rằng mơ mộng chỉ là mơ mộng mà thôi. Rằng nếu giấc mơ trở thành hiện thực thì nó sẽ không còn đẹp như giấc mơ nữa.

Rồi đến một ngày xấu trời, cô chỉ muốn bỏ đi thật xa. Cô tự hỏi liệu mình có thể sống một mình hay không, và ơn Chúa là cô vẫn chưa có con (lại nữa, đây là chú ý của Joe, Joe muốn hai người có ít nhất năm năm bên nhau để hưởng thụ hạnh phúc của cặp vợ chồng son, để họ có thể đến Ý, hay Tây Ban Nha, hay Pháp, hay bất cứ đâu họ muốn mà không phải lo lắng đến trách nhiệm với con cái).

Năm năm đã trôi qua, Alice đang chờ thời điểm thích hợp để đề cập đến chủ đề con cái, bởi vì ba mươi lăm tuổi là quá già so với mong muốn của cô về thời điểm được làm mẹ lần đầu tiên, và cô biết thời gian không ủng hộ cô.

Vào một ngày xấu trời khác, Alice nghĩ rằng cô chỉ cần đứng dậy ra đi, chỉ cần mang theo một vali đồ đạc, vài thứ cần thiết nhất và về một làng quê nào đó sống, tránh càng xa cái thế giới này càng tốt.

Vào những buổi tối Joe không có nhà hoặc có mà cũng như không, cô thường nằm trên giường mơ đến cảnh ly hôn. Cô không còn khóc như trước nữa, đơn giản là nằm trên giường suy nghĩ về một Alice khác, một Alice không giống như cái cúp vàng để trưng bày.

Khi Joe đưa cô đi chơi, đi ăn tại những nhà hàng sang nhất, hào phóng tặng cô đủ thứ quà cáp, âu yếm cô mỗi sáng và nói rằng cô rất đáng yêu, cô có cảm giác như mình vừa bước ra khỏi cuộc đời thực chán ngắt của mình để đắm chìm trong một bộ phim vậy.

Mọi thứ bỗng nhiên trở nên tuyệt vời đến mức cô từ bỏ Alice của ngày xưa sau lưng mà không hề liếc lại lấy một lần, cô không nghĩ mình cần Alice của ngày xưa nữa, không nghĩ mình là Alice của ngày xưa nữa.

“Joe yêu tớ.” Alice quay sang Emily, cố gắng bào chữa cho cuộc hôn nhân của mình. “Và tớ cũng yêu anh ấy.”

“Vậy là đủ?”

“Tớ không biết. Nhưng ngay lúc này thì tớ nghĩ vậy là đủ.”

Đôi lúc Emily biết mình phải rút lui, và rõ ràng đây là lúc cô nên làm vậy. Cô nhanh chóng chuyển chủ đề. “Không tin được là cậu sắp gặp Harry đấy! Tớ hồi hộp quá! Cậu nghĩ là chúng ta nên ăn tối ở đâu?”

“Cậu có thể vào thành phố tối thứ Bảy không? Chúng mình có thể đến nơi nào đó thật đặc biệt?”

“Tất nhiên là chúng tớ sẽ vào thành phố, chỉ cần đồ ăn không quá đắt đỏ. Cậu biết đấy, huấn luyện viên đào tạo chó không phải là ông chủ ngân hàng đâu.”

“Tớ biết, tớ biết mà. Tất nhiên sẽ không đắt đâu. Để tớ suy nghĩ rồi thông báo cho cậu sau nhé.”

“Chào vợ yêu.” Joe gọi điện trong khi Alice đang cho xe nhích từng tí một trên phố Baker vì tắc đường, bên ngoài có một đám đông người đi mua sắm đang vội vã lao từ Selfidges đến Marks & Spencer để nhanh tay chớp được đồ rẻ. “Em đang ở đâu vậy?”

“Em gần về tớ nhà rồi. Em vừa đi chơi với Emily và Humphrey.”

“Vui quá. Anh gọi điện để báo với em là cuộc hẹn tối nay bị hủy rồi. Eddie bị cúm. Em có muốn đi đâu không? Chỉ hai chúng mình thôi nhé?”

“Anh biết em thích gì nhất không? Em thích nhất là tối nay mình được ở nhà. Em sẽ làm món gì đó ngon ngon rồi mình đi ngủ sớm.”

“Nghe thật hoàn hảo,” Joe mỉm cười. “Anh không thích gì hơn là được đi ngủ sớm với vợ. Anh sẽ về nhà trước tám giờ. Anh yêu em.” “Anh yêu em nhất.”

“Em yêu anh nhất.” Alice mỉm cười.

“Ừ.”

Joe bật cười và đặt điện thoại xuống, rồi quay sang ngắm một cặp chân dài đang đi ngang qua văn phòng. Một phụ nữ cao ráo, khoảng ba mươi tuổi đang lướt đi ngay trước bàn làm việc của anh, mái tóc vàng búi cao, những đường cong khêu gợi lộ rõ trong bộ trang phục bó sát màu sô cô la. Cô ta là sự kết hợp tuyệt vời của nhục cảm và tự tin, và mặc dù không hề rời mắt khỏi khoảng không trước mặt cho đến khi biến

mắt sau cửa thang máy nhưng cô ta thừa biết rằng tất cả đám đàn ông ở tầng này đều đang ngẩn người ra ngắm mình.

“Ôi Chúa ơi.” Joe xoay tròn trên ghế và huyết sao một hơi dài và trầm. “Cô nàng là ai vậy nhỉ?”

Dave ngược mắt khỏi cái điện thoại vừa kịp lúc nhìn thấy lưng của cô nàng tóc vàng trước khi hai cánh cửa đóng lại. “Nữ tướng mới đấy. Josie Mitchell. Từng điều hành Risk Arb tại Goldmans, đến đây làm Giám đốc tác nghiệp của bộ phận Thị trường vốn cổ phần.”

“Đó là Josie Mitchell à? Chúa ơi, tở lại hình dung ra một bà cô ăn mặc lôi thôi cơ. Cô nàng không giống nữ tướng mới tẹo nào, bạn hiền ơi. Cậu có nhìn thấy cặp giò đó không? Cô nàng phải là hot girl mới của văn phòng mới đúng.”

Dave ngược mắt lên trần nhà. “Ý cậu muốn nói là hot girl của Joe Chamber chứ gì. Joe, cẩn thận đấy. Cô ta không phải hạng tóc vàng hoe lãng lơ đâu. Cậu phải cẩn thận với cô ta. Cậu biết mức thưởng của Goldmans năm ngoái rồi đấy, vì vậy cậu cũng phải biết là chúng ta phải trả một khoản tiền rất lớn để kéo cô ta về đây.”

“Biết đâu cô ta nghe nói là cánh đàn ông trong Godfrey Hamilton Saltz có đẳng cấp cao hơn thì sao.”

Dave khịt mũi cười. “Cô ta không phải hạng lãng lãng để cậu dùng xong rồi bỏ đi đâu. Tở chỉ nói vậy thôi. Hãy cẩn thận.”

“Cẩn thận á? Đây là tên đệm của tở đấy. Dù sao thì tở cũng không có ý định chơi bời với cô ta. Tở đã rửa tay gác kiếm, chưa nói đến chuyện tở đã lập gia đình. Việc này khiến tở nhớ đến” – Joe xem đồng hồ rồi nhắc điện thoại lên – “tở phải gọi đến dịch vụ du lịch trước khi về.” Anh bấm số và ngồi xuống ghế.

“Jakie à? Chào bé cưng, anh Joe đây. Em đặt cho anh một phòng tại Lygon Arms chưa? Rồi à?

Ái chà, hay quá, em quả là một người phụ nữ phi thường, có ai nói với em như vậy chưa nhỉ?”

“Gì vậy anh?” Alice nhìn chiếc phong bì màu trắng mà Joe vừa đặt xuống gối của cô. Hai người vừa ăn salad thịt cừu bạc hà và món tabbouleh(1) với quả mâm xôi tươi mọng và kem vani tự làm. Hết một chai Bordeaux 1990, mỗi người uống thêm hai ly espresso. Họ cởi quần áo trong phòng thay đồ riêng và gặp lại nhau trên giường, Joe nở nụ cười lên-giường-thôi và dang tay ra để cô lọt thỏm trong vòng tay mình.

Lúc này Joe đang nằm đọc Thời báo tài chính còn Alice nằm bên đọc quyển tiểu thuyết mới mà người ta đang bàn tán xôn xao.

“Em mở ra đi.” Joe đặt báo xuống và mỉm cười quan sát vợ.

Alice xé phong bì, lấy ra một tờ quảng cáo về khách sạn Lygon Arms và một bản fax xác nhận đã đặt phòng cho hai người tại Charles I vào thứ Sáu, ngày 15 tháng Tư và thứ Bảy, ngày 16 tháng Tư. Hai ngày cuối tuần sắp tới.

“Cái này để làm gì vậy anh?” Cô mỉm cười.

“Để chúng mình có một kỳ nghỉ cuối tuần thật lãng mạn ở đâu đó xa xa. Anh nghĩ em có thể thoát khỏi cuộc sống náo nhiệt ở Luân Đôn, và anh biết em rất yêu thôn quê, vì vậy anh nghĩ anh sẽ làm em ngạc nhiên.”

“Ôi, dễ thương quá.” Alice mỉm cười và quay sang hôn anh. “Đúng là một bất ngờ dễ thương, rất dễ thương. Em không thể chờ được nữa. Ôi không!” Cô rên rỉ khi nhớ ra đã có hẹn ăn tối với Emily và Harry vào thứ Bảy này. “Vậy em phải làm thế nào vào tối thứ Bảy? Em hẹn với Emily và Harry mất rồi.”

“Hủy hẹn với họ vậy,” Joe nói. “Chắc họ không phiền đâu.”

“Nhưng lúc nào em cũng hủy hẹn với Emily,” Alice nói, “Cô ấy đang rất phấn khích, và dù sao thì em cũng muốn gặp Harry. Chúng mình đổi lịch đặt phòng anh nhé? Tuần sau nữa đi được không anh?”

“Không thể được. Anh sắp xếp mọi việc rồi và anh sẽ không thay đổi đâu.” Joe khoanh tay lại. “Nghe anh này, Emily sẽ hiểu thôi.”

“Không. Lúc nào cô ấy cũng phải hiểu này hiểu nọ và em đã hứa với cô ấy là em sẽ không thất hứa nữa rồi. Chúng mình không đi được đâu anh.”

“Alice này, em vô lý quá đi. Nếu bây giờ hủy lịch thì anh vẫn phải trả tiền phòng, thật điên rồ. Anh sẽ không hủy đâu.”

“Được rồi. Vậy mình đưa họ đi cùng anh nhé.”

“Và ai sẽ trả tiền?”

“Anh chứ ai. Coi như đây là quà mừng sinh nhật em.”

“Tận tháng Năm mới là sinh nhật em.”

“Em biết chứ. Coi như là món quà sớm vậy.”

“Alice à, mục đích của kỳ nghỉ cuối tuần này là để chúng mình có thời gian ở bên nhau.”

“Nhưng anh mến Emily, và dù sao thì chẳng phải chúng mình luôn vui hơn khi ở bên bạn bè à?” Điều này không hoàn toàn đúng trong trường hợp của Alice, nhưng cô biết Joe luôn vui vẻ hơn khi ở giữa đám đông, và thế là xong, Joe nhún vai đồng tình.

“Thôi đành vậy,” anh nói và nhận thấy câu nói đó khiến cô hạnh phúc đến nhường nào. “Ngày mai em gọi cho cô ấy đi.”

“Em hy vọng họ sẽ đi cùng mình,” Alice vui vẻ nói. “Họ chưa ngủ với nhau bao giờ. Có thể sẽ hơi bất tiện một chút.”

“Họ vẫn chưa ngủ với nhau à? Ái chà, chắc chắn đây là cơ hội vàng cho họ đây. Cô ấy phải trả tiền cho anh mới được, không còn cách nào khác đâu đấy.” Joe gấp báo lại và với tay tắt đèn ngủ cạnh giường.

6. Chương 06

Joe lách người qua đám đông chật ních trong quán rượu và cố gắng thu hút sự chú ý của tay pha chế.

“Hai ly Cosmopolitan, hai ly Single Malt và nửa lít bia đắng,” anh hét lên thật chậm và phát âm từng từ để tay pha chế có thể nghe thấy giữa tiếng ồn ã của buổi tối thứ Sáu.

Như thường lệ, vào lúc sáu giờ tối ngày thứ Sáu, quán rượu Corney & Barrow lúc nào cũng đông nghẹt. Áo khoác vắt trên lưng ghế đầu, cà vạt nới lỏng và cuối cùng thì người ta cũng được giải khát và xả hơi sau một tuần hối hả làm việc trong trung tâm tài chính của nước Mỹ.

Họ xứng đáng được như vậy. Hầu hết bọn họ đều dính chặt lấy công việc từ sáu giờ sáng thứ Hai đến thứ Sáu, và thật may mắn nếu được về nhà trước mười giờ khuya. Sở dĩ họ chịu đựng được những giờ làm việc dài đằng đẳng như vậy vì họ được hứa hẹn – những lời hứa không phải lúc nào cũng thành hiện thực – về khoản tiền thưởng kếp xù đến mức vô lý vào tháng Một, và bởi họ hiểu rằng làm việc chăm chỉ có thể đảm bảo cho việc nghỉ hưu sớm và khả năng kiếm được nhiều tiền hơn nữa.

Joe mang đồ uống đến chiếc bàn ồn ào trong góc phòng. Dave uống cạn cốc bia cũ để nhường chỗ cho cốc bia mới, tất cả những người khác cũng làm theo, trừ Josie, người không muốn uống thêm Cosmopolitan và cũng không muốn ở đây một chút nào, nhưng vì cô phải tìm hiểu thêm về đồng nghiệp, vì cô không muốn bị coi là người sống tách biệt hoặc khó gần, và cô biết rằng đi uống nước với đồng nghiệp sau giờ làm là cách tốt nhất để chứng tỏ mình cũng hòa đồng.

Trong suy nghĩ của Joe, Josie Mitchell không đời nào là người hòa đồng. Anh đã quan sát cô suốt hai ngày nay, mỗi khi cô đi ngang qua, anh đều ngẩng mặt lên khỏi cái điện thoại một cách đầy thích thú, và càng thích thú hơn khi cô không thèm để ý đến anh, thậm chí không thèm liếc mắt sang chỗ anh.

Cuối cùng, chiều nay anh dự một cuộc họp với cô, anh huy động tất cả sự quyến rũ để giới thiệu

bản thân và rất bất ngờ trước sự lạnh lùng thờ ơ của cô, vậy nên anh càng bất ngờ hơn khi cô đồng ý đi uống nước với anh và một số đồng nghiệp khác.

Lẽ thường tình là Joe rất có hứng trước thái độ dửng dưng thấy rõ của cô. Anh thích phụ nữ lạnh lùng, xem họ là thử thách, và anh nghĩ cách chọn ghế để được ngồi cạnh cô. Còn lúc này, anh đang phớt lờ cô để trò chuyện với những đồng nghiệp khác và chờ cơ hội, bởi anh biết chắc cơ hội sẽ đến trong buổi tối nay, anh sẽ cố gắng làm tan chảy lớp vỏ bọc lạnh lẽo và khám phá xem liệu cô nàng có hấp dẫn như vẻ bề ngoài hay không.

“Thôi, tớ về đây.” Dave uống cạn cốc bia thứ ba rồi đứng lên với lấy cái áo. “Phải về nhà với vợ thôi,” anh nói. “Cậu có về không?” Anh nhìn Joe, khẽ cười vì thừa biết Joe sắp làm gì.

Joe chỉ vào ly rượu còn nguyên của mình. “Tớ chưa về đâu,” anh nói. “Tớ phải uống thêm vài ly nữa để thư giãn đã.”

“Tôi cũng nên về thôi.” Sarah đứng lên, chỉ còn Joe và Josie ngồi lại với nhau thêm vài phút.

“Tôi cũng nên về,” Josie vừa nói vừa đứng dậy và mỉm cười với Joe lần đầu tiên trong cả tuần lễ.

“Ít nhất cô cũng nên uống hết ly nước chứ.” Joe gạt đầu chỉ vào ly Cosmopolitan mà Josie chưa hề chạm môi tới. “Không thể lãng phí ly Cosmopolitan như vậy được.”

Josie nhìn đồng hồ thở dài. Nói cho cùng, cô không việc gì phải vội về nhà, cũng chỉ là căn nhà hoang vắng trống trải ở Chelsea, một chai Chardonnay ướp lạnh và bộ phim Patric Kilty Almost Live tẻ nhạt. Được ngồi trong góc quán ấm cúng của quán rượu đông vui như thế này vào buổi tối thứ Sáu quả là rất tuyệt, với lại chỉ có một ly Cosmopolitan thôi, và cô cũng tò mò muốn biết liệu Joe có thực sự giống với tiếng tăm đồn thổi hay không.

Chết tiệt. Chỉ là một ly nước thôi. Có hại gì đâu chứ?

Emily thẳng thắn từ chối và không chịu để Joe trả tiền cho cô và Harry đến Lygon Arms, nhất là khi cô có ngôi nhà tranh rất đẹp tại thôn quê để bốn người họ có thể tới nghỉ ngơi. Cô nói với Alice rằng ngôi nhà không được tráng lệ cho lắm và đồ ăn không chất lượng như của Lygon Arms – tất nhiên là trừ phi Alice quyết định đảm nhiệm việc nấu nướng – nhưng chắc chắn là rẻ hơn và họ sẽ rất vui vẻ bên nhau.

Vậy là vào buổi chiều thứ Sáu, Emily và Harry đứng trong phòng nghỉ nhà Alice, chuẩn bị cho chuyến du lịch về miền quê, và Harry cứ há hốc mồm nhìn ngó xung quanh, ngắm nghía trần nhà tráng lệ, những bức tường bằng kính và quy mô rộng lớn của ngôi nhà.

“Quý thần ơi!” anh nói.

Alice bật cười. “Em biết mà. Chào mừng đến với bảo tàng của em.”

“Thật đáng kinh ngạc,” cuối cùng Harry cũng nói lại được. “Anh chưa bao giờ thấy nơi nào như thế này.”

“Rồi anh sẽ quen thôi,” Emily nói. “Bây giờ anh chào Alice, cô bạn thân nhất của em đi.”

“Chúa ơi, anh xin lỗi.” Harry ngoác miệng cười và chìa tay ra. “Như thế này thật là thô lỗ quá. Anh á khẩu mất cả phút. Anh là Harry. Chào em, Alice.”

“Chào anh Harry.” Alice lập tức thấy thích anh chàng này. Anh ta có đôi mắt ân cần. Hàm răng đẹp. Cái bắt tay mạnh mẽ. Đúng vậy. Anh ấy xứng với Emily. “Trước khi chúng ta lên đường, anh có muốn uống một tách cà phê hay gì đó không?”

“Anh có muốn tham quan ngôi nhà không?” Emily huých khuỷu tay vào Harry, lúc này đang mải mê nhìn ngắm xung quanh. “Alice sẽ làm hướng dẫn viên cho anh nếu anh muốn. Mấy con chó sẽ không vấn đề gì nếu ở ngoài kia có vài phút đâu.”

“Em chỉ lấy anh năm bảng cho chuyến tham quan này, và nếu có cà phê thì phải sáu bảng.”

Harry cười vang. “Anh thỏa thuận với em thế này nhé. Anh sẽ lái xe nếu em đưa anh đi tham quan nhà.”

“Ý anh là em mất trắng khoản phí năm bảng à?”

Harry vờ tỏ vẻ phẫn nộ. “Phí lái xe của anh cũng phải gấp đôi số tiền đó.”

“Okay. Xong!” Alice mỉm cười, bước lên cầu thang và vẫy tay ra hiệu cho hai bạn đi theo.

“Thấy chưa?” Emily đi ngay sau Alice và thì thầm vào tai cô. “Tớ đã nói là cậu sẽ mến anh ấy mà.”

Alice không giống như hình dung của anh. Emily kể cho anh nghe rất nhiều về cô bạn quyến rũ nhất, thân thiết nhất của cô, cho anh xem rất nhiều tấm hình hai người chụp với nhau nữa. Anh được xem ảnh của Emily và Alice từ bé đến lớn – hai cô gái nhỏ rưng rờ túm vào hai đầu dây nhảy, Emily và Alice ngồi trên bãi biển ôm chặt đầu gối và ngoác miệng cười, hai đôi mắt ẩn sau đôi kính râm to đùng.

Đến gần đây, mái tóc của Emily vẫn rối tung, miệng vẫn cười rộng thế, nhưng Alice lại hoàn toàn khác. “Vẫn là bạn em đây à?” anh ngạc nhiên hỏi khi xem những bức ảnh chụp trong tiệc sinh nhật năm ngoái của Emily, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ xinh đẹp và hào nhoáng, khuôn mặt được trang điểm hoàn hảo với nụ cười làm điệu trước máy quay không giấu nổi nét buồn trong đôi mắt.

Anh biết anh sẽ quý mến cô gái trong những bức ảnh cũ, và anh có thể hình dung chính xác về cô. “Anh sẽ mến Alice thôi,” Emily phấn khởi nói, nhưng rồi khi anh nhìn thấy cô gái trước mặt mình lúc này, anh đột ngột thay đổi suy nghĩ.

Anh biết rõ những phụ nữ chải chuốt kỹ càng như Alice. Họ trực tiếp mua chó của người gây giống, sau đó thuê người huấn luyện chó và nhất quyết không chịu cho con chó vào nhà trước khi có người huấn luyện nó sao cho ra bài ra bản. Họ coi chó là một loại phụ kiện, họ mua cho chúng bộ xích kiểu mới nhất, nhưng họ lại không dành thời gian tìm hiểu chúng, hoặc tìm hiểu mối quan hệ kỳ lạ giữa chó và chủ.

Nếu Alice nuôi chó, anh tin chắc cô sẽ nuôi giống chó cảnh Pháp. Hoặc Maltese. Không phải con chó như Humphrey mà anh yêu mến. Hay giống chó chăn cừu như Dharma của anh, nàng chó cũng được nhận về từ khu tạm nuôi động vật.

Anh biết mình nên chuẩn bị tinh thần cho điều gì, và anh bắt đầu khiếp sợ hai ngày cuối tuần này. Có vẻ như Joe là kẻ lừa dối hạng nhất, còn Alice thì không khác gì con bò cái khinh khỉnh, mặc dù

Emily dứt khoát nói rằng Alice không phải là người như vậy, rằng anh không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Nhìn chung, Harry cố gắng không dính líu gì đến các học viên của mình. Phần lớn thời gian anh cố gắng tỏ ra thân thiện nhưng vẫn giữ được sự kín đáo, tuy nhiên, một mắt xích nào đó đã bị chệch, và ở Emily có điều gì khiến anh thấy vô cùng hấp dẫn.

Anh chưa bao giờ nhận ra điều này, nhưng anh có chiều hướng nhanh chóng quý mến những học viên đã cứu các chú chó thay vì trả tiền mua, và lại, dường như Emily lúc nào cũng vui vẻ, luôn cười sảng khoái mỗi khi Humphrey gây lộn xộn trong lớp và anh rất vui sướng khi cuối cùng họ cũng có cơ hội đi uống cà phê với nhau.

Cô khiến anh cười vui, và anh thấy mình không thể đợi đến buổi học tiếp theo để gặp cô. Thế rồi, tuần trước, anh đã hôn cô, ôm chầm lấy cô trong lúc cô mải pha cà phê trong phòng bếp nhỏ xíu, hai tay hai tách cà phê Nescafe Gold Blend, khi đó anh đã cúi xuống, chớp ngay lấy thời cơ, biết rằng mình không thể đợi lâu hơn được nữa.

Cô lùi lại phía sau và cười với anh trong khi tay vẫn cầm hai tách cà phê. “Em vẫn tự hỏi khi nào anh sẽ làm như vậy đấy,” cô nói, và họ dành hai giờ tiếp theo để hôn nhau trên ghế sofa.

“Chưa đến lúc đâu anh,” cô thì thầm khi anh thử tiến xa hơn chút nữa. “Em vẫn chưa sẵn sàng mà.”

Anh gặp cô cả ngày thứ Ba, và vào buổi tối thứ Bảy, họ cùng đi xem phim và ăn bánh pizza, sau đó uống cà phê tại nhà anh. Họ dành gần như trọn ngày Chủ nhật đưa chó đi dạo và vào thứ Hai, khi Harry có kế hoạch nghỉ ngơi, anh lại thấy mình đang gọi điện cho Emily hỏi xem cô sẽ làm món gì cho bữa trưa. Đợi

em nhé, cô cười giòn tan, chạy vụt ra khỏi nhà và đến gặp anh tại nhà hàng Nando để ăn món gà nướng vỉ và món sứa chua cứng nhất mà cô từng ăn.

Họ nhất trí sẽ đi ngủ sớm vào tối thứ Hai. Vì vậy, thay vì gặp nhau ăn đêm, họ lại nói chuyện điện thoại với nhau tới hai tiếng rưỡi, và miễn cưỡng vừa nói chúc ngủ ngon vừa ngáp lúc 0:15. Đó là khi Emily – khá hồi hộp – mời anh đến Brianden vào ngày cuối tuần.

Harry nhận lời ngay lập tức, và anh cười mãi không dứt trước sự ra đời của từ Brianden (ngôi biệt thự Cliveden của người đàn ông tội nghiệp, Emily nói vậy) và anh nhờ giảng viên khác dạy thay vào cuối tuần.

Mặc dù Harry không muốn tỏ ra quá vội vã, nhưng anh có quãng thời gian quá tuyệt vời, đến mức anh không thể bốn cột hay giả vờ như ít bị cuốn hút hơn thực tế. Khá lâu rồi anh chưa có một mối quan hệ nghiêm túc nào, mà cũng khá lâu rồi anh không gặp người phụ nữ nào như Emily. Anh háo hức đợi đến cuối tuần này để mối quan hệ của họ được trọn vẹn, và anh háo hức nghĩ đến khi mỗi sáng thức giấc lại được thấy Emily nằm bên cạnh.

“Em chắc chắn là em không phiền chứ?” Harry lo lắng nhìn xuống sàn cốp xe chỉ chút vết chân chó. “Xe bị dây bẩn quá. Anh sẽ lau sạch xe khi chúng ta đến nơi.”

“Anh đừng ngớ ngẩn thế.” Alice trèo vào ghế lái. “Đây là chiếc Range Rover mà. Nó phải bẩn chứ.” Emily và Harry tươi cười với nhau. Chiếc Range Rover hoàn hảo, không tí vết, trừ vết chân chó trên sàn cốp xe – cũng là do Humphrey và Dharma phát hiện ra vũng nước lớn ngay bên ngoài nhà Alice.

“Tớ sẽ ngồi ghế sau,” Emily gợi ý. “Chân anh Harry dài và cần nhiều chỗ trống. Nhưng” – cô giơ ngón tay cảnh cáo – “tớ phải có tiếng nói công bằng về chương trình radio chúng ta sẽ nghe, và nếu hai người phớt lờ tớ, tớ sẽ không chỉ đường đâu.”

“Kênh Kiss FM nhé?” Harry đề nghị.

“Không!” Alice và Emily đồng thanh hét lên.

“Tớ tưởng cậu nói là tớ sẽ mến anh ấy mà?” Alice quay người về phía Emily. “Cậu đâu có nói là anh ấy thích nghe chương trình Kiss FM.”

“Anh có thích đâu,” Harry cầu nhàu. “Anh chỉ cố tỏ ra hợp thời thôi. Kênh Magic nhé?”

“Vâng!” hai cô gái hét lên, còn Harry thì rên rỉ.

Năm phút sau, Humphrey và Dharma nằm thõng trên sàn cốp xe, Harry dựa đầu vào cửa sổ lầm bầm, còn Alice và Emily cùng nhau gào hét cỡ “I’ve been through the desert on a horse with no name...”.

Mười lăm phút sau, khi họ đến đường A40, Alice, Emily và Harry cùng gào lên với Marvin Gaye: “Let’s get it on...mmm I love ya...”

“If the spirit moves you, let me groove you.” Harry ngân nga với đôi mắt nhắm nghiền và thả hồn theo bài hát. Anh mở mắt ra và nhận thấy hai cô gái đang cười mình.

“Ô la la, anh ấy hát hay đấy,” Alice cười. “Anh có nghĩ đến việc đổi nghề không?”

“You ow,” Harry cất giọng nam cao the thé, “what I’m talking about!”

“Người ta nói cô là một phụ nữ giỏi giang phi thường” – Joe ngừng lại một chút – “và một nữ tướng với bàn tay thép.” Anh không chắc mình có nên khen cô xinh đẹp hay không. Đúng là cô rất đẹp, nhưng có gì đó mách bảo với anh là cô đã quá quen với việc được khen xinh đẹp, và anh sẽ ghi được nhiều điểm hơn nếu anh tập trung vào phẩm chất khác của cô.

“Nữ tướng với bàn tay thép à?” Josie mỉm cười và nhướn mày. “Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người dám cả gan nói vậy trước mặt tôi đấy.”

“Tôi không nói là tôi nói vậy,” Joe nhẹ nhàng đáp trả. “Người ta nói cô như thế. Điều đó có làm cô phiền lòng không, hay như tôi nghĩ ngờ thì cô khá thích thú với biệt hiệu đó?”

“Nói đơn giản là tôi thích chinh phục hơn là bị chinh phục.”

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên.”

“Còn anh thì sao?” Cô quay sang đối diện với Joe, ba ly Cosmopolitan khiến cô mạnh bạo hơn. “Anh nổi danh là gã ngoại tình hàng loạt. Điều đó có làm anh phiền lòng không, hay anh cũng khá thích thú?”

“Lạy Chúa.” Tự nhiên Joe lùi lại, anh thích cái ý nghĩ rằng mình là người đàn ông của mọi phụ nữ, có lẽ là kẻ chuyên làm tan vỡ trái tim chị em thì đúng hơn, nhưng ngoại tình hàng loạt à? Như thế thì

không đứng đắn lắm, lại còn ám chỉ cuộc hôn nhân của anh nữa, và anh hoàn toàn không muốn lôi Alice vào những hoạt động “ngoại khóa” như thế này. “Cô đang đùa phải không? Ngoại tình hàng loạt à? Nghe ghê quá.”

“Tôi đồng ý. Quả là ghê thật. Vậy, điều đó có đúng không?”

Joe thở dài, anh không chắc mình nên áp dụng chiến thuật nào. Chiến thuật nhắm vào sự quyến rũ, nói rằng anh rất chung thủy nhưng từ trước đến giờ anh chưa bao giờ gặp người nào như cô? Không. Anh sợ cô nàng sẽ bước ra khỏi cửa trước khi anh bắt đầu nói vậy.

Hay anh nên thành thật và nói rằng anh yêu vợ, rằng tình dục chỉ là tình dục, và hai điều này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nhau?

Hay anh nên nói cuộc hôn nhân của anh không hạnh phúc, anh và vợ không ngủ chung giường nữa, và giờ đây anh vẫn ở bên vợ chỉ vì anh không muốn làm cô ấy đau lòng, nhưng sớm muộn gì thì hai người cũng sẽ ly dị?

Anh thấy cô nàng đang rất hứng thú. Hãy xem rượu Cosmopolitan khiến cô nàng thư giãn như thế nào. Hãy nhìn ngôn ngữ cơ thể của cô nàng, cách cô nàng quay người mặt đối mặt với anh lúc này, ngón tay trở của cô nàng mân mê quanh vành ly cocktail và cô nàng dành cho anh một nụ cười quyến rũ.

Lạy Chúa. Anh có thể làm tình với cô nàng ngay bây giờ.

Anh thấy cô nàng rất hứng thú, nhưng anh phải đi đúng nước cờ, anh phải lựa chọn chính xác, hoặc bây giờ hoặc không bao giờ.

“Tôi kết hôn năm năm rồi,” Joe chậm rãi nói, thận trọng không nhìn Josie và cố gắng tỏ ra thành thật hết mức có thể, “ba năm đầu tiên thực sự rất tuyệt vời. Vợ tôi là người phụ nữ rất thú vị, nhưng vợ chồng tôi không hạnh phúc trong hai năm gần đây. Không phải vì tôi không yêu cô ấy, tôi...”

Josie bật cười khiến Joe phải ngừng lại. “Để tôi đoán nhé, anh không yêu vợ nữa, anh muốn ly dị nhưng anh không muốn làm cô ấy đau lòng.”

“Đúng vậy, làm sao cô biết?”

“Tôi gặp anh rồi.” Josie lắc đầu về hoài nghi thích thú. “Tôi cũng ngủ với anh rồi. Lạy Chúa, trước đây tôi cũng từng yêu anh rồi. Không tin được là anh lại nói như vậy với hy vọng chiếm được lòng tin của phụ nữ. Đó là điều sâu thẳm nhất tôi từng nghe thấy trong đời.”

“Nhưng sự thật là như thế!” Joe nói lớn, lúng túng vì bị lộ bài và giận sôi lên vì chọn sai chiến thuật.

“Đúng vậy. Mà tôi vẫn là gái trinh đây,” Josie cười ồ lên.

Được trở lại tình huống ve vãn quen thuộc, Joe rất nhẹ nhõm. “Vậy là,” anh nói, sự quyến rũ rỉ ra từ các lỗ chân lông, “chắc chắn điều đó không đúng. Nói cho cùng, cô vừa nói rằng cô đã ngủ với tôi rồi. Mặc dù tôi biết cô chỉ nói đùa thôi, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên người phụ nữ như cô đâu.”

“Tớ yêu trạm xăng trên xa lộ!” Alice thông báo khi vừa đi qua Oxford.

“Ồ, tại sao?” Harry không hiểu lắm.

“Em thích các món ăn trên xa lộ. Trứng và khoai tây chiên, xúc xích và khoai tây chiên, thịt muối và khoai tây chiên. Mắm mắm.” Cô liếm môi.

“Em đã nói với anh là cô ấy cũng như tụi mình thôi mà.” Emily toét miệng cười.

“Nghĩa là không phải em chỉ ăn salad không nước sốt à?”

“Tất nhiên,” Alice nói với vẻ phần nộ vờ vịt. “Nhưng việc chỉ ăn salad không nước xốt chỉ là vỏ bọc để che đậy cô gái tham ăn bên trong thôi.”

“Vậy em có muốn dừng lại để mua trứng và khoai tây chiên không?” Harry thấy rất buồn cười, mặc dù anh không tin cô lắm.

“Có chứ. Trạm xăng kế tiếp nhé.”

“Tớ có thể làm tốt hơn thế,” Emily đắc thắng. “Nếu hai người chờ thêm mười phút nữa, phía trước có quán Dầu bếp Nhỏ đấy nhé!”

“Tuyệt hảo!” Harry cười vang. “Alice ăn trứng và khoai tây chiên rưới nước xốt cà chua nấm. Anh thích xem nó sẽ ra làm sao đây.”

Alice cau mày. “Có ai nói gì về nước xốt cà chua nấm đâu nhỉ?”

“Nếu em ăn thêm nước xốt” – Harry nhún vai – “em có thể làm ra trò đấy.”

Alice dựa lưng vào ghế và mở cúc trên cùng của chiếc quần jeans. “Như thế này,” cô nói, “thì kinh khủng quá. Cứ như thể bụng tớ chỉ có mỡ và mỡ không đây này. Ngon tuyệt cú mèo.”

“Không thể tin nổi là cậu ăn được nhiều đến thế.” Emily vẫn đang trong giai đoạn làm bộ làm tịch ăn rất ít và phải ồm ồm gắp gắp trứng và khoai tây chiên, giả vờ như cô không đói, mặc dù, trước thực tế tối nay là tối quyết định, có vẻ như cảm giác thèm ăn đã bỏ rơi cô từ ban chiều.

“Anh không tin là em ăn nhiều đến thế.” Harry lắc đầu. “Em gầy nhảnh. Vì Chúa, em chứa thức ăn vào đâu vậy?”

“Đây này,” Alice cười vang và giơ đôi giày 7,5 phần lên. “Tất cả thức ăn đều chạy thẳng xuống ngón chân cái của em.”

Emily xem đồng hồ. “Anh Joe đi chuyển tàu mấy giờ vậy? Cậu có biết mấy giờ anh ấy sẽ đến nơi không?” Alice nhún vai. Bụng no căng và trong lòng vui vẻ, trong chốc lát cô bỗng không quan tâm đến việc Joe không có ở đây, cô có thể thư giãn và hưởng thụ mà không lo đến việc Joe có vui không, có thoải mái không, hay có hợp với bạn trai mới của Emily không.

“Ai thèm quan tâm cơ chứ?” Alice cười vang, bởi cô biết Joe, lúc nào chẳng thế, sẽ bị mắc kẹt trong một buổi họp ở đâu đó, và thậm chí nếu anh nói sẽ đến nơi lúc 20:10 thì chắc chắn anh phải đến muộn ít nhất một tiếng rưỡi. “Anh ấy sẽ đến. Kiểu gì chẳng đến.” Và họ cùng nhau đi tiếp.

“Nếu em muốn, anh sẽ lái xe,” Harry nói khi họ đến chỗ ô tô.

“Vâng,” Alice đưa khóa xe cho anh, và cô không quan tâm đến việc anh đã mua bảo hiểm

chưa. Joe sẽ không bao giờ để người lạ lái xe và bạn trai mới của Emily cũng không được hưởng ngoại lệ. Nhất là bạn trai mới của Emily.

Alice trào vào ghế sau và duỗi chân duỗi tay. “Nhớ đánh thức tớ khi tới nơi nhé,” cô vừa nói vừa ngáp trước khi nhắm mắt và vui sướng ngủ khì.

7. Chương 07

“Anh muốn với em là chỗ này đẹp biết bao” – Harry liếc nhìn qua kính chắn gió khi anh đỗ xe trước nhà – “nhưng tối quá, anh không nhìn thấy gì cả.”

“Vì đây là thôn quê mà anh,” Emily nói. “Alice ơi, dậy thôi, đến nơi rồi.”

Emily dò dẫm trong bóng tối để tìm chìa khóa và cuối cùng cô cũng mở được cửa. Cô nhanh chóng chạy đi bật đèn quanh nhà, và ngôi nhà ngập tràn ánh sáng vàng dịu trong khi Alice và Harry đứng rùng mình vì lạnh ngoài vườn trước để đợi hai con chó đi vệ sinh sau hành trình khá dài.

Khi Humphrey và Dharma đi tè xong, lửa trong lò sưởi đã kêu tí tách và ấm nước đang khe khẽ rít lên trên bếp.

Lâu lắm rồi Alice chưa đến Brianden, cô đứng ngoài cửa một lúc và thực sự bị ấn tượng trước những gì Emily đã làm, cô ấy đã biến ngôi nhà xấu xí và tầm thường của thập niên tám mươi thành ngôi nhà mới ấm cúng làm sao.

Tấm thảm màu hồng cá hồi được thay thế bằng thảm bằng len đan dày màu mật ong thẫm. Một bộ sofa mềm mại màu nâu nhạt được đặt đối diện với lò sưởi, và chiếc ghế bành bọc vải đỏ kẻ ca rô được nhét vào góc nhà. Chiếc ghế dài có đệm da chất đầy một chồng sách và đồ lật vật, bên dưới cửa sổ là chiếc bàn lớn làm bằng gỗ sồi mà Emily mua tại Stow.

Trên bàn là mấy cái chân nến màu bạc, và lúc này Emily đang châm nến mà không thèm quan tâm đến việc nến có thể rỏ xuống mặt bàn.

Trước đây, phòng bếp có màu trắng, cao, đẹp lộng lẫy với núm cửa bóng loáng bằng bạc và trần bếp làm bằng formica rất giống đá granite. Emily thuê thợ mộc địa phương làm những cánh cửa tủ Shaker và cửa sơn màu vàng nhạt, còn quầy bếp đã được thế chỗ bằng cái bàn thái thịt dày cộp.

Ở một đầu phòng bếp là chiếc bàn dài làm bằng gỗ thông với một đồng ghế được Emily nhặt nhạnh từ nhiều nơi, và mặc dù không đồng bộ nhưng tất cả đều còn tốt. Tường nhà được trang trí với rất nhiều khung ảnh gia đình và bè bạn, hay những bức tranh mà cô mua tại các phòng tranh địa phương. Phòng bếp ấm cúng, mời gọi và rõ ràng là trung tâm của ngôi nhà, như chức năng vốn có của mọi phòng bếp.

Harry mang các túi đồ vào bếp – trên đường đi họ có ghé vào siêu thị - và đặt lên bàn. Rất thành thạo, Alice mở túi bỏ các thứ ra ngoài, còn Emily đặt ba tách trà ngoại cỡ lên khay, túm lấy một túi bánh quy, lấy răng xé vỏ túi và trút bánh vào đĩa.

“Thôi nào, việc đó làm sau cũng được mà.” Cô mang khay nước vào phòng khách và khẽ đặt lên bàn uống cà phê trước khi ngồi phịch xuống ghế sofa với tách trà trong tay.

Alice lấy một tách trà và ngồi bên cạnh bạn, cô tháo phăng đôi giày cao cổ và khoan chân lại, còn Harry thì ngồi trên ghế bành.

“Thật là dễ thương làm sao!” Cô vui sướng nhìn khắp căn phòng. “Tớ không thể tin những gì cậu đã làm được kể từ lần cuối cùng tớ ở đây đấy nhé. Thật đáng kinh ngạc.”

“Anh chưa từng đến đây, tất nhiên rồi.” Harry gật đầu nói, “nhưng anh cũng đồng ý là ngôi nhà rất dễ thương. Anh nhớ em có nói đây là nhà cho dân lao động thuê mà.”

“Đúng thế mà anh,” Emily cười. “Anh đợi đến sang đi, rồi anh sẽ thấy bên ngoài trông thế nào. Bên trong vẫn rất đẹp, và chúng ta có được tầm nhìn tuyệt vời nhất ra thung lũng. Mỗi khi đến đây, em luôn tự hỏi tại sao em không dành nhiều thời gian hơn ở đây.”

“Tớ không biết làm sao cậu lại về Luân Đôn sau khi đã sống ở đây,” Alice thở dài. “Nếu nhà này là của tớ, tớ sẽ không bao giờ đi đâu cả.”

“Nhưng em còn phải chăm lo cái bảo tàng mà,” Harry mỉm cười.

“Chúa ơi. Đừng nhắc em nhớ đến nó chứ.”

“Em biết anh không tin đâu, nhưng ngôi nhà này hợp với phong cách của Alice hơn nhiều,” Emily cười nói với Harry, khi điện thoại trong một cái túi nào đó bắt đầu đổ chuông. “Chúa ơi, phải điện thoại của tớ không vậy?” Emily nhảy lên lục lọi túi trong khi Alice chán nản đứng dậy và đi ngang phòng về phía túi xách của cô.

“Không phải đâu. Chắc là điện thoại của tớ. Chắc chắn là anh chồng của tớ đang gọi để nói với tớ là anh ấy lỡ tàu hoặc không thể đến đây. Lại vậy nữa rồi.” Cô lôi điện thoại ra và nhấn nút nghe.

“Em yêu, anh đây.”

“Vâng, Joe. Em biết rồi.”

“Em ơi, buổi họp kết thúc rồi nhưng khách hàng muốn đi ăn tối, vậy nên anh nghĩ là tối nay anh sẽ không đến đó được. Sẽ tiện hơn nếu anh đi thẳng về nhà và sớm mai anh sẽ bắt chuyến tàu đầu tiên.”

“Được rồi.” Giọng Alice rất lạnh lùng.

“Alice à, em đừng như vậy chứ. Anh biết làm thế nào được, đó là công việc. Anh không thể làm khác được.”

“Okay, okay. Sáng mai gặp anh nhé. Chúc anh buổi tối vui vẻ.”

“Em cũng vậy nhé.”

“Chào anh.” Alice không đợi nghe câu “Anh yêu em”, cô chỉ thở dài và đặt điện thoại xuống.

Joe bấm tay tắt điện thoại, anh mỉm cười một mình và quay trở lại quán rượu. Anh chắc chắn tối nay vận may của anh sẽ đến, chắc chắn anh sẽ chinh phục được trái tim nữ hoàng băng giá, mặc dù anh hơi ngạc nhiên vì sự việc xảy ra khá chóng vánh.

Họ dành trọn hai tiếng cuối để trò chuyện với nhau. Joe rất thuộc bài, anh nói rất ít về bản thân và cuộc hôn nhân của mình, thay vào đó anh khuyến khích Josie thổ lộ tâm tình, hỏi cô nàng nhiều câu hỏi về nghề nghiệp, quan điểm và hoài bão cá nhân. Có thể Josie không ngốc, nhưng cô nàng bị mê hoặc trước sự quan tâm sâu sắc của Joe và thả lỏng hơn do lượng cồn đã đổ vào người.

Khi màn đêm buông xuống, Joe kéo ghế lại gần Josie hơn một chút, nhào người thêm một chút để nghe rõ hơn, và cô nàng khá bất ngờ khi thấy chính mình cũng hưởng ứng hành động đó. Lâu lắm rồi cô không cho phép mình bị cuốn hút bởi bất cứ ai, và mặc dù việc này sẽ không đi đến đâu – anh ta đã kết hôn, và họ còn làm việc cùng nhau, đúng là công thức hoàn hảo ột thảm họa – nhưng ngồi bên cạnh một người đàn ông hấp dẫn vẫn thú vị hơn là ở nhà một mình.

Thế thì hại gì cơ chứ?

Josie MitchEmilyl không có ý định điều hành Risk Arb tại Goldmans nhờ vào tiệc tùng và các mối quan hệ xã hội. Ngay từ hồi còn học đại học, cô đã tham gia chương trình quản trị viên phân tích của Goldmans và nhanh chóng nhận thấy rằng mình có thể vươn lên vị trí hàng đầu nếu không nghĩ đến bạn bè, yêu đương hay đời sống xã hội, chỉ dốc toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp.

Cô cũng có dăm ba mối quan hệ - nói cho cùng cô cũng chỉ là con người – nhưng đám bạn trai không tài nào hiểu được sự tận tâm của cô đối với công việc, khao khát hướng đến thành công của cô, và họ không thể chịu đựng được lâu với vị trí thứ hai trong cuộc đời cô.

James là người duy nhất hiểu cô. Giữ chức vị giám đốc quản lý tại Schroder Salomon Smith Barney, anh làm việc chăm chỉ không khác gì cô, nhưng anh cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc phải giữ cân bằng, và đã có thời gian anh giúp cô quên rằng công việc là thứ duy nhất quan trọng trong cuộc đời mình. Lúc đó, James là người duy nhất quan trọng đối với cô.

Josie yêu James, để rồi khi James rời bỏ cô và nói rằng anh yêu cô nhưng chưa sẵn sàng bị ràng buộc với hôn nhân – “Không phải lỗi của em, là lỗi của anh” – cô đã thề sẽ không bao giờ tái phạm phải sai lầm tương tự thêm một lần nào nữa, thề sẽ không ai có thể làm cô tổn thương như vậy thêm một lần nào nữa.

Cô không còn quan tâm đến việc thiên hạ nghĩ gì về mình, cô cư xử lạnh lùng hơn và quyết không bao giờ đặt đàn ông lên trên sự nghiệp thêm một lần nào nữa. Tất nhiên Josie cũng có vài mối quan hệ qua loa, nhưng cô luôn đảm bảo rằng mình ở thế chủ động, rằng không ai có thể đến đủ gần để trái tim cô rung động chứ đừng nói gì đến việc làm nó tan vỡ.

“Xin lỗi cô nhé.” Joe ngồi xuống và kéo ghế gần hơn nữa, đầu gối anh chạm nhẹ vào đầu gối cô. “Tôi phải gọi điện gấp.”

“Để nói với vợ anh là anh bận họp hành à?” Josie tỏ ra thích thú.

“Không, thật ra không phải vậy. Tôi nói với cô ấy là tôi đang ngồi cạnh một nữ đồng nghiệp rất xinh đẹp và rất thông minh, và tôi đang vui đến mức không thể bỏ đi được vì vậy có thể tối nay tôi sẽ về muộn.”

Josie lắc đầu. Cô biết có lẽ anh đã nói vậy với hàng triệu cô gái khác. Cô muốn nói với anh ta rằng anh ta chỉ là một tên đểu cáng, rằng anh ta bị lộ bài rồi, rằng cô không phải hạng đàn bà lẳng lơ dễ dàng ngã vào tay của những gã đàn ông có vợ, nhưng cô đã không nói vậy.

Cô không nói ra vì mãi cho đến trước tối nay, cô đã thực sự quên mất cảm giác rạo rực, cảm giác hồi hộp của sự hấp dẫn, của sự đề phòng. Cô cảm nhận được đầu gối Joe đang nhẹ nhàng ấn lên đầu gối cô, và cô cũng sờ khi thấy một làn sóng nóng bỏng đang trào lên trong dạ dày.

Cô biết việc này quá lộ bịch. Và nguy hiểm. Cô mới đến làm việc ở Godfrey Hamilton Saltz, và không hề muốn dấn dứ với ai đó tại công ty. Cô phải đi ngay, phải đi trước khi tự chui đầu vào tình thế mà có thể cô không thoát ra được nữa. Sức cuốn hút ấy mạnh mẽ quá, nhưng bản năng sinh tồn của cô mạnh hơn thế.

“Tôi phải về đây.” Josie lắc đầu và đưa tay với cái áo vest, phớt lờ vẻ mặt thất vọng của Joe.

“Cô sống ở đâu?”

“Chelsea.”

Mặt Joe sáng bừng lên. Như thế này thì đơn giản hơn anh nghĩ nhiều. “Tôi sống ở Belgravia. Chúng ta có thể đi cùng taxi.”

Alice nấu bữa tối: món ketri gồm cơm, cá êfin hun khói với hành, rau trộn thập cẩm và bánh mì giòn nướng trong lò vi sóng. Harry rửa bát đĩa, Emily lau khô chúng và đến khi mọi thứ được xử lý gọn gàng thì họ đã uống hết hai chai rượu.

Hai con chó nằm dài trước lò sưởi khi Harry xung phong đưa chúng đi dạo trước giờ đi ngủ. Anh mặc áo khoác, chụp mũ lên lên mái tóc xoăn (“Đừng có nói là anh không chuẩn bị gì hết nhé!”) và mở dây xích đưa chó đi dạo.

Alice và Emily vẫy tay tạm biệt anh, mỉm cười nói với anh và sau khi đã đóng chặt cửa, Emily thở to.

“Nào cậu thầy thế nào?”

“Ngôi nhà rất tuyệt vời. Tớ nói rồi mà.”

Emily đâm mạnh vào Alice.

“Ồi!”

“Xin lỗi nhé, nhưng cậu biết là tớ không hỏi về ngôi nhà mà. Cậu thấy Harry thế nào?”

“Harry cũng tuyệt vời nữa.”

“Thật à, có đúng vậy không đấy?” Emily sung sướng thở dài.

“Thật.” Alice gật đầu. “Thật quá ấy chứ.”

Hai giây im lặng, rồi Emily huých khuỷu tay vào Alice. “Vậy nói cho tớ nghe xem anh ấy tuyệt vời như thế nào.”

“Cậu biết anh ấy tuyệt vời như thế nào mà.”

“Nhưng tớ muốn nghe cậu nói về sự tuyệt vời của anh ấy cơ.”

Alice cười ồ. “Được rồi. anh ấy rất hài hước.”

“Anh ấy đúng là thế mà, phải không?” Emily ôm lấy đầu gối.

“Ừ. Và anh ấy có nụ cười rất đẹp.”

“Chẳng lẽ lại không à? Tớ đã nói với cậu là anh ấy cười rất đẹp rồi mà.”

“Tớ biết, và đúng là như vậy.” Lại im lặng.

“Còn gì nữa không?”

“Anh ấy rất quan tâm đến mọi người, và anh ấy rất thú vị.”

“Tớ biết mà! Tớ thích điểm này của anh ấy đấy.”

“Anh ấy biết nấu món ketri.”

“Tớ biết mà! Anh ấy biết nấu nướng.”

“Anh ấy yêu động vật.” Alice không nghĩ thêm được điều gì khác tuyệt vời về Harry nữa.

“Hoàn hảo đến mức nào?”

“Nói tóm lại,” Alice cười lớn. “Có vẻ như anh ấy rất hoàn hảo.”

“Anh ấy hoàn hảo, phải không?”

“Chắc chắn phải có gì đó không ổn với anh ấy,” Alice dăm chiêu. “Không có ai hoàn hảo đến vậy cả. Có thể là anh ấy có đôi chân hôi xì xấu xí.”

“Ôi trời! Kinh quá đi mất!” Emily nhăn mặt bật cười.

“Tớ cá là thế đấy,” Alice nói tiếp, “Bàn chân hôi, xấu xí và móng chân dài vàng khè.”

“Ôi Chúa ơi, cậu thật là kinh quá đi mất,” Emily rên rỉ trong tràng cười sảng khoái. “Đó là điều kinh khủng nhất tớ từng nghe. Tớ không muốn ngủ với anh ấy nữa đâu!”

Cửa trước mở ra và Dharma nhảy vào trong phòng, theo sau là Humphrey và Harry đang cầm dây xích, Emily tái xanh mặt mũi.

“Chết tiệt,” cô thì thầm với Alice khi Alice nín cười còn Harry đi lên cầu thang, vào nhà vệ sinh. “Cậu có nghĩ là anh ấy nghe thấy tớ nói rồi không?”

“Không, chắc chắn là không.” Alice cười khúc khích. “Ngay cả khi anh ấy nghe thấy, anh ấy cũng không hoàn toàn gây thơ đâu, anh ấy phải biết là chuyện đó có trong thực đơn tối nay chứ.”

“Suyt.” Emily huých vào người Alice khi Harry đi xuống cầu thang, cô cố gắng nói giọng thật tự nhiên. “Vậy anh ấy nói là sẽ đến đúng không?”

Alice ngạc nhiên nhìn cô bạn thân. “Ừ. Anh ấy nói sẽ đến.”

“Ái chà, hay lắm.” Giọng nói của Emily hồ hởi và nhanh nhẩu thiếu tự nhiên. “Có ai thích chơi trò sắp chữ không?”

Cuối cùng họ không tìm thấy bộ sắp chữ và quyết định rằng trò Trivial Pursuit sẽ rất tẻ nhạt nếu không chơi theo nhóm, họ lại không muốn chơi trò Monopoly, vậy là trò Boggle được chọn.

Bốn mươi lăm phút sau, Harry đề nghị đi pha trà và biến mất trong phòng bếp.

Emily nhoài người sang Alice.

“Alice à,” Emily chậm rãi ngân nga. “Tớ nghĩ đến giờ cậu đi ngủ rồi đấy.” Cô nhướn một chân mày lên khi Alice hiểu ý của bạn.

“Chết tiệt, tớ chậm hiểu quá. Tớ vui quá nên quên bég mất tớ là kỳ đà cản mũi. Ôi Chúa ơi, cậu định làm chuyện ấy trước lò sưởi, vậy mà tớ lại ngồi đây như một con cóc. tớ xin lỗi nhé, tớ đi ngay đây.”

Cô đứng vọt dậy và đi thật nhanh về phía cầu thang cho đến khi Emily chạy theo sau kéo cô, đưa cô trở lại ghế sofa.

“Cậu không phải là kỳ đà cản mũi,” cô thì thầm. Chúng mình đang vui, và sẽ lộ mất nếu Harry mang trà trở lại mà không thấy cậu đâu. Cậu chỉ cần uống trà thật nhanh rồi đi ngủ.”

“Được rồi. Cậu đang mặc đồ lót gì vậy?”

Emily lắng tai nghe để kiểm tra xem Harry có còn trong bếp không, sau đó cô nhanh chóng kéo áo len chui cổ lên để lộ ra chiếc áo lót ren màu kem.

“Ôi chào, đẹp quá.” Alice huýt sáo tán thưởng.

“Tớ cũng nghĩ thế. Màu đen thì hơi lộ, cậu có nghĩ thế không? Cái này đủ quyến rũ chưa?”

“Rồi. Chắc chắn tớ sẽ mê cậu nếu tớ là con trai.”

“Chính thế nên tớ yêu cậu đấy.” Emily vòng tay quanh người Alice và ôm bạn. “Cậu luôn biết chọn nói từ ngữ chính xác.”

“Trà cho ba người đây.” Harry quay trở lại phòng với một khay nước, Dharma chạy quanh gót chân anh, và Humphrey cũng gia nhập ngay lập tức, rõ ràng là cả hai con chó đều ngửi thấy mùi thơm của mấy cái bánh quy còn lại trên khay. “Dharma, nằm xuống!” anh nói và Dharma nằm xuống sàn nhà. “Thế mới ngoan!” Anh quay sang Humphrey đang vẫy đuôi giữa hai chân anh. “Humphrey, nằm xuống!” Humphrey nhẩy cẫng và đặt vuốt lên đùi Harry. “Emily à,” anh nghiêm nghị nói, “anh tưởng em nói vẫn huấn luyện nó cơ mà.”

“À, thì đúng là vậy mà,” Emily tỏ ra lúng túng. “Có vẻ như em còn phải tập thêm.”

Alice rút vào tấm chăn lông vịt, tay cầm sách và mỉm cười một mình. Lâu lắm rồi cô chưa có thời gian vui vẻ như thế này, khi cô không phải lo lắng về bất cứ việc gì, hay bất cứ ai.

Một phần trong cô hơi sợ hãi vì ngày mai Joe sẽ đến. Brianden nhỏ xíu, nhưng vừa đủ rộng cho ba người bọn họ - Emily, Harry và Alice. Cô lo rằng sự xuất hiện của Joe sẽ khiến ngôi nhà co lại, sẽ lại khiến cô cảm thấy sợ như kiểu bị giam giữ, một cảm giác mà dạo gần đây cô thường gặp phải.

Và cô biết Joe sẽ không thấy thoải mái. Anh sẽ ca thán vì không có vòi tắm hoa sen, phải dùng chung nhà tắm, nằm chung giường, ca thán về mọi thứ. Cô biết anh sẽ muốn đi ngay, sẽ cố gắng thuyết phục cô nghĩ ra lý do nào đó và đến khách sạn vào tối thứ Bảy, nhưng hiện tại, khi nằm đây, cô quyết định sẽ không bị dao động. Lần này, cô sẽ làm những gì cô muốn.

Dưới nhà, Emily và Harry đang nằm trên ghế sofa, mỉm cười với nhau sau một nụ hôn dịu dàng.

“Anh nghĩ sao về Alice?” Emily vuốt ve má anh trong nỗi ngạc nhiên vì tìm được một người đàn ông dễ thương đến vậy ở một nơi khó có khả năng đến thế.

Harry mỉm cười. “Cô ấy không như anh nghĩ,” anh nói. “Cô ấy nhiệt tình và ngọt ngào.”

“Đúng thế không anh?”

“Chồng cô ấy thế nào?”

Emily cau mày. “Em mến anh ấy, nhưng anh ấy hơi khó chịu. Chắc là anh sẽ mến anh ấy thôi, siêu quyến rũ, nhưng cực kỳ thích kiểm soát Alice, và em chắc chắn là anh ấy không chung thủy.”

“Tại sao lại có người không chung thủy sau khi kết hôn với một người như Alice nhỉ?” Harry bối rối.

“Em biết chứ. Alice thì là anh ấy chỉ ve vãn kiểu cũ rích thôi và anh ấy không làm gì sai quấy cả, nhưng em không nghĩ thế. Nhưng Alice mà hôm nay anh gặp là Alice rất thật đấy, rất đáng yêu, tự nhiên và vui vẻ, và anh sẽ thấy ngay sự thay đổi của cô ấy khi có Joe bên cạnh.”

“Thay đổi theo cách nào?”

“Cô ấy sẽ ít nói hơn, cô ấy để Joe trở thành trung tâm của sự chú ý, và cô ấy sẽ thận trọng hơn.”

“Em có nghĩ là họ hạnh phúc không?”

“Ôi Chúa ơi. Em không biết. Em sẽ không bao giờ nghĩ rằng cô ấy cưới được một người như Joe, hoặc sống cuộc sống mà cô ấy đang sống với Joe, nhưng ai mà biết được chuyện gì xảy ra trong nhà họ cơ chứ?”

Harry nhào người ra trước hơn Emily. “Nói về Alice thế là đủ rồi. Lúc này anh quan tâm đến em hơn nhiều.”

“Ồ, hay lắm.” Emily rùng mình khi Harry nâng tóc cô lên và nhẹ nhàng hôn lên cổ cô. “Em cứ mong anh sẽ nói vậy đấy.”

Đến một khúc quanh, chiếc taxi quặt vọt sang phải, khiến Josie nghiêng mạnh vào người Joe.

Có một khoảng lặng riêng tư trong xe. Josie tự hỏi liệu có phải cô nên ngừng uống Cosmopolitan từ vài giờ trước hay không, còn Joe thì băn khoăn xem họ nên đi về nhà cô hay nhà anh. Phải là nhà cô nàng thôi, anh quyết định như vậy. Dù có thích đuổi hoa bắt bướm đến đâu chăng nữa thì anh vẫn luôn thận trọng không đưa bất kỳ cô gái nào về nhà. Không ai có thể biết bọn họ sẽ vô tình mà hữu ý để lại thứ gì trong nhà.

“Ngay gần đây, bên trái.” Josie nhào người ra trước, vờ lấy áo choàng và túi xách khi Joe nhੌm dậy. Josie quay sang anh và biết mình phải làm gì. Không khí nhuốm màu hứa hẹn, cô thật cuốn hút với anh, và anh cũng thật cuốn hút với cô, và cô có thể dễ dàng lên giường với anh ngay trong đêm nay, nhưng như thế sẽ là một sai lầm.

Cô biết đó sẽ là một sai lầm.

“Anh đừng đứng lên,” cô nói cộc cằn. “Tôi ổn mà.”

“À. Như vậy là tôi không được mời vào nhà uống cà phê, phải không?” Joe ngồi xuống ghế, hơi thất vọng nhưng không nhụt chí. Không phải đêm nay thì đêm khác. Anh biết kiểu gì rồi mình cũng sẽ vào được đó.

“Anh không được mời vào nhà uống cà phê đâu,” Josie mỉm cười, vào khoảnh khắc đó, Joe nhào người ra trước, và trong bóng tối của chiếc xe, anh hôn cô. Một lần, hai lần. Ba nụ hôn nhẹ trên đôi môi cô. Không dùng lưỡi, không có gì quá gợi dục, nhưng đó là sự đảm bảo anh sẽ không chỉ đơn thuần là bạn, rằng có thể việc đó không xảy ra tối nay, nhưng nó sẽ xảy ra. Anh hoàn toàn chắc chắn về điều này.

8. Chương 08

Alice ngáp dài khi nhón chân đi xuống cầu thang, cố gắng không đánh thức hai người, cô vừa xoa xoa cổ tay và vai vừa lằm bằm rên rỉ.

Giường ngủ không đến nỗi tệ như cô nhớ, trước đây nó còn tệ hơn kia. Cô ngủ say li bì suốt ba giờ đồng hồ liền, sau đó cả đêm còn lại cô nằm trần trọc và trở mình, cuối cùng cô thức dậy lúc sáu giờ với cái cổ cứng đờ.

Cô nằm trên giường đọc sách khoảng một giờ, sau đó xuống cầu thang và được chào đón bởi Humphrey và Dharma phấn khích, hai con chó nhảy chồm lên người cô trước khi chạy vọt ra cửa trước kêu gừ gừ, hai cái đuôi vẫy vẫy rồi rít tít mù.

Trùm áo khoác bên ngoài bộ quần áo ngủ, cô tìm đôi ủng ngoài cửa trước, và rồi cô nhớ ra mình để chúng trên gác. Vì không muốn chạy ngược lên cầu thang nên cô xỏ chân vào đôi giày ngoại cỡ của Harry, với lấy mũ của Emily, kéo xuống tận tai và cầm dây buộc chó, suýt chúng trật tự rồi lạng lẹ đi ra ngoài.

Một buổi sáng thật đẹp. Không khí se lạnh và khô, sương sớm lấp lánh trên ngọn cỏ, bầu trời sáng trong xanh. Lạo xạo bước đi trên cỏ, Alice mở cổng và đưa hai con chó ra đồng. cô cúi xuống thả dây buộc chó, mỉm cười khi hai con vật hào hứng chồm lên, đuổi nhau chạy vòng quanh và thè lưỡi ra đầy phấn khích.

Cô đã quên mất vẻ đẹp tuyệt vời của quang cảnh nơi đây, quên mất cô thích được ở giữa không gian thoáng đãng như thế nào, và cô hít hà không khí trong lành. Cô khoanh tay để bớt lạnh, đi theo hai con chó, lướt chân trên cỏ để đôi ủng khổng lồ không bị rơi ra.

Hai mươi phút sau, cô gần như chết cứng vì lạnh. Cô gọi hai con chó thật khẽ, buộc dây xích lại rồi dẫn chúng đi theo đường làng về nhà uống cà phê và sưởi ấm.

“Chào buổi sáng!” Harry đang ngồi bên bàn bếp với một tách cà phê bốc hơi nóng hổi. Anh mặc quần jeans và áo dài tay bằng vải bông, Alice nhẹ cả người khi nhìn thấy chân trần của anh có vẻ hoàn toàn bình thường.

“Điều đầu tiên em nhận thấy sáng nay là trông anh vui vẻ quá đấy,” Alice cười, và cô biết rằng cả đêm làm tình đủ khiến con người ta vui sướng như vậy. Nếu là cô, cô sẽ dậy sớm, luôn bước xuống giường trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, không cần đến caffeine để có năng lượng khởi đầu ngày mới.

“Anh luôn vui như thế mà,” Harry mỉm cười. “Anh thấy em đưa chó đi dạo. Anh ghét phải là người nói điều này với em, nhưng anh nghĩ đôi giày của em hơi quá rộng so với chân em.”

“À vâng. Thật ra là giày của anh. Em không tìm thấy giày của em nên mượn tạm của anh. Anh có phiền gì không?”

“Anh không phiền gì đâu. Anh rất vui khi được phục vụ em. Và chiếc mũ cũng hợp với em lắm. Anh có thể mời em một tách cà phê không?”

“Ừm, có vẻ hay đấy.”

“Vậy, làm thế nào anh lại trở thành người huấn luyện chó vậy?” Alice dọn bát đựng ngũ cốc trong khi Harry đứng cạnh lò sưởi đập trứng vào chảo rán.

“Anh định trở thành bác sĩ thú y,” Harry cười, “nhưng anh không có đủ tính kỷ luật.”

“Tức là anh học ở trường trung cấp thú y à?”

“Ừ. Anh bỏ giữa chừng khi đang học năm thứ hai.”

“Như thế thì chán quá.”

“Thật à? Tại sao?”

“Lúc đó anh gần kết thúc khóa học rồi mà. Chẳng lẽ anh không hối hận gì sao?”

Harry đưa gói thịt muối cho Alice mở, sau đó anh bỏ sáu lát thịt vào trong chảo. “Cũng thi thoảng. Nhưng anh không phải là người có thể vui vẻ làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều.”

“Anh nghĩ là bác sĩ thú y phải làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều à?”

“Thật ra là thời gian làm việc còn dài hơn thế, anh phải nghe điện thoại mọi lúc, ngay cả khi anh không ở văn phòng, nhưng thường thì cũng quen rồi. Anh không hề được rèn luyện để ngày nào cũng làm một việc giống hệt nhau, và mặc dù có đôi lúc anh nghĩ đáng ra anh nên hoàn tất khóa học, chỉ để có mấy cái chứng chỉ thôi, nhưng xét về tổng thể thì anh hài lòng với cuộc sống của mình.”

“Và huấn luyện chó là nghề duy nhất anh nghĩ mình sẽ làm à?”

Harry cười lớn, anh đi ra bàn trút trứng và thịt muối vào đĩa trong khi Alice đặt bánh mì nướng lên bàn và ngồi xuống. “Huấn luyện chó vui lắm, nhưng thích nhất là anh có thời gian làm những việc khác.”

“Chẳng hạn?”

“Chẳng hạn như làm vườn. Và làm việc vặt trong nhà. Và anh cũng khá giỏi nghề mộc.”

“Anh làm đồ gì?”

“Làm giá sách. Bàn ghế. Kiểu kiểu vậy.”

“Anh làm ình hay cho người khác? Chúa ơi, món này ngon quá! Em không nhớ lần cuối cùng em ăn trứng rán thịt muối vào bữa sáng là khi nào. Thế này thì hỏng hản!”

“Em thường ăn gì vào bữa sáng?”

“Hoa quả.”

“Và?”

Alice nhún vai. “Chỉ hoa quả thôi.”

“Đó không phải là bữa sáng!” Harry kinh hãi nói. “Em cần ăn món gì đó thịnh soạn hơn vào bữa sáng. Anh phải nói đôi điều về em với Emily.”

“Còn anh thường ăn gì vào bữa sáng? Chắc chắn không phải ngày nào cũng ăn món này rồi. Nếu thế thì anh có thể lên cơn đau tim bất đắc kỳ tử.”

“Không, bữa sáng như thế này chỉ được dành cho ngày cuối tuần thôi. Món điểm tâm thường xuyên của anh là một bát cháo đặc, bánh mì và hoa quả. thỉnh thoảng có thêm bánh kếp.”

“Bánh kếp? Vậy sao anh không to như một ngôi nhà nhỉ?”

“Làm vườn là cách tập thể dục rất tốt. Công việc lao động chân tay khá vất vả đấy.”

Alice cười. “Anh có thể khởi xướng một niềm đam mê tập luyện thể hình mới: công việc vườn tược vất vả của Harry.”

“Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Em biết mà. Ôi em xin lỗi. Anh nói tiếp đi, công việc đó thế nào? Anh làm vườn và làm đồ gỗ ỉnh hay cho người khác?”

“Cả hai. Anh học hai nghề này từ nhiều năm trước vì anh muốn học thêm nghề mới, nhưng bây giờ anh làm rất nhiều vật dụng ọi người, thường là bạn bè, hoặc bạn của bạn bè. Anh cố gắng chỉ làm cho những người anh quý mến. Cuộc sống quá ngắn ngủi đến nỗi chúng ta không thể làm những việc mình không muốn. Còn em thì sao, Alice? Em làm nghề gì?”

Một thoáng yên lặng trong khi Alice nghĩ cách trả lời câu hỏi của Harry. Làm sao cô có thể nói với anh là cô chỉ có việc đi ăn trưa? Hay thỉnh thoảng cô tham gia các tổ chức từ thiện? Làm sao cô có thể nói công việc của cô là đi mua sắm? Hay đi sửa móng chân móng tay?

“Thật sự là em không làm gì nhiều,” cuối cùng cô cũng nói, thà không nói gì còn hơn nói thật.

“Được rồi. Câu hỏi tiếp theo. Em muốn làm gì?”

“Ý anh là nếu như em không sống cuộc sống như thế này à?”

“Không, chỉ là nếu em có thể làm gì đó.”

Alice ngồi suy nghĩ trong chốc lát. “Có thể là làm vườn và làm mộc một chút,” cô nói và cả hai người cùng cười.

“Chào buổi sáng!” Emily đang cười tươi rói trong chiếc áo khoác ngoài, vươn tay vươn chân ngoài cửa, trước hết là cười với Harry, sau đó là với Alice. Cô đi về phía Harry, vòng tay quanh cổ anh và cúi người xuống khi anh mỉm cười nhìn cô, và cô hôn anh.

Alice nhìn họ và thấy ghen tị. Tình yêu mới mẻ thật tuyệt vời làm sao, đó là khi hai người vẫn đang tìm hiểu nhau, khi trong mắt họ, trong đầu họ chỉ có tình yêu và tình yêu mà thôi.

“Cậu ngủ có ngon không?” Alice cố gắng thể hiện nét mặt ngây thơ, và cô bật cười khi Emily đỏ mặt.

“Tớ ngủ không ngon giấc lắm, nhưng cũng cảm ơn vì đã hỏi,” Alice nói tiếp. “Chiếc giường đó đúng là cơn ác mộng. Không ngờ cậu vẫn chưa thay giường đấy.”

“Tại sao tớ phải thay? Tớ có ngủ trên đó đâu.”

“À à, cảm ơn cậu nhiều lắm.” Alice đằng hắng khi Emily ngồi vào lòng Harry. “Việc đầu tiên trong buổi sáng là hai người làm ơn buông tay ra khỏi người nhau được không?”

“Đó không phải là việc đầu tiên trong buổi sáng,” Emily cười lớn và vòng tay quanh cổ Harry. “Gần mười giờ sáng rồi.”

“Ôi Chúa ơi. Tốt hơn là tớ nên bật di động lên. Có lẽ Joe đang giận dữ đứng ở nhà ga đợi tớ đấy.” Alice lao đến chỗ túi xách trong khi Emily buồn bã lắc đầu với Harry.

“Anh hiểu ý em chưa?” cô thì thầm. “Joe nói nhảy thì Alice sẽ hỏi là nhảy cao bao nhiêu.” Cô lấy lại giọng nói với âm lượng bình thường. “Có tin nhắn không?” Cô nhìn lên khi Alice quay trở lại phòng để nghe điện thoại.

Alice gật đầu. “Có chứ. Anh ấy sẽ có mặt tại ga Stow lúc 10:55. Tớ nên chuẩn bị sẵn sàng thì hơn. Hai người muốn đi cùng không?”

Emily nhìn Harry. Harry cười toét miệng với Emily còn Alice cau nhàu đầy căm phẫn. “Tình yêu mới nó thế đấy. Hai người không thấy ớn à? Gặp lại sau nhé.” Rồi cô vọt lên gác thay quần áo.

Joe quả là chuyên gia đi lại. Anh thích những chuyến đi dài trên máy bay, tàu hỏa, và cả ô tô. Trên toa hạng nhất của máy bay, anh nhanh chóng đi thêm vớ, đeo băng che mắt và đề nghị tiếp viên hàng không đánh thức anh dậy ăn bữa cuối cùng trước khi hạ cánh. Nếu đi bằng ô tô, anh luôn đảm bảo trên xe phải có đĩa CD anh yêu thích, có nhiều đồ ăn nhanh, còn khi đi tàu, anh luôn đến ga đủ sớm để mua một chiếc bánh xăng ụch và tất cả những tờ báo cần đọc.

Hôm nay anh không màng đến báo chí gì hết. Hôm nay, trong suốt chuyến đi, anh nhắm nghiền mắt, nở một nụ cười mơ hồ khi đắm chìm trong tưởng tượng về cảnh ân ái với Josie.

Khi chuyến tàu đỗ xích tại ga Stow, tâm trạng của Joe cực kì tuyệt vời. Một ngày trong xanh và có nắng, đằng xa là cô vợ xinh đẹp đang vẫy tay với anh, còn anh thì chuẩn bị bước vào một cuộc phiêu lưu tình ái – chắc chắn cuộc sống không thể hoàn hảo hơn được nữa.

“Nó đây à?” Alice lái chiếc xe Range Rover vào vệ đường đối diện với Brianden, cô tắt động cơ xe khi Joe liếc nhìn thứ mà anh nghĩ là ngôi nhà xấu xí nhất anh từng thấy.

“Vâng, nó đấy. Joe, mình đi thôi, đừng có khó chịu như thế. Chỉ có một đêm thôi mà.”

Joe lắc đầu quầy quậy. “Không thể tin được là em lại lôi anh ra khỏi Costworlds để đến nơi này. Sẽ kinh khủng lắm đấy.”

“Không kinh khủng đâu anh, bên trong rất đẹp, và vì Chúa, chỉ có một đêm thôi mà.”

Joe lắc đầu thở dài khi nhào người ra ghế sau lấy túi đồ hiệu Tumi dành cho chuyến đi qua đêm. “Giá mà vợ chồng mình đang ở Lygon Arms ngay lúc này nhỉ. Sự lộng lẫy của nó hoàn toàn đối lập với vẻ kỳ dị ở đây.”

Trong giây lát, Alice cảm thấy rất tức giận. Cô định nói gì đó, nhưng cánh cửa trước mở ra và Emily vui mừng vẫy vẫy tay với Joe, lúc đó Joe cố gắng điều chỉnh nét mặt để dành tặng cô nụ cười quyến rũ nhất trần đời.

“Emily à!” anh dịu dàng nói và xuống ô tô. “Được gặp em và được ở đây thật là vui quá!” Anh rướn người về phía trước hôn lên hai má cô. “Và chắc hẳn anh là Harry,” anh nói và gơ tay ra. “Tôi là Joe. Thật hay khi được gặp anh.”

Bốn người bọn họ dắt hai con chó đi dạo quanh cánh đồng. Emily, Harry và Alice đều đeo khăn ấm, mũ, găng tay và đi những đôi giày ấm áp. Joe đội mũ Barbour, mặc áo len cashmere sang trọng và đi đôi giày đặt riêng ở John Lobb. Riêng bộ đồ trên người anh có lẽ cũng đáng giá cả ngôi nhà của Emily.

“Chẳng phải là tuyệt vời quá sao?” Joe hít thật sâu. “Khi được hít thở không khí trong lành. Tôi rất yêu thôn quê. Em yêu, tại sao mình không về thôn quê thường xuyên hơn nhỉ?”

“Bởi vì chúng mình luôn bận rộn vào ngày cuối tuần phải không?” Alice đánh bạo hỏi. “Và bởi vì em tưởng anh ghét nông thôn mà?”

“Ghét nông thôn à? Ai ghét cơ chứ? Thôn quê đẹp thế này cơ mà.”

Hai con chó chạy đằng trước trong khi bốn người bọn họ đi ngang cánh đồng và kết thúc cuộc đi dạo trên một con đường òng ồng nước. Chẳng mấy chốc, giày của họ ngập trong bùn lầy, và nụ cười yêu-mến-thôn-quê của Joe bị thay thế bởi cái nhíu mày rõ sâu. “Quý tha ma bắt,” anh lầm bầm và rón rén tránh vùng nước, nhưng lúc này đôi giày hãng Lobb đóng cho anh đang mất dạng bên dưới lớp bùn dày quánh.

“Có ai dúi không vậy?” Năm phút sau Joe hỏi. “Chúng ta gần tới nơi chưa?”

“Đói hả anh? Mới đi thế sao đói được,” Emily quở. “Dù sao thì chúng ta chỉ cần đi thêm hai dặm nữa là tới quán rượu thôi.”

Joe đứng lại trên đường và lún thêm bốn hoặc năm centimet nữa trong bùn lầy. “Hai dặm nữa á? Em nói chơi phải không?”

“Không.”

“Anh Joe à.” Alice không thể kiềm chế được nữa và cô cười ồ lên. “Anh nghĩ sao khi tụi em nói là chúng mình đi dạo?”

“Anh nghĩ em nói là đi dạo. Chứ không phải đi từ John o’Groats đến tận Land’s End.”

“Ôi thôi, anh đừng trẻ con như thế chứ.” Emily trách móc. “Đi bộ tốt cho sức khỏe của anh mà.”

Chỉ vài phút sau đó, Joe có một ý nghĩ rất khùng khiếp: “Chính xác thì chúng ta sẽ trở về từ quán rượu bằng phương tiện gì?” Ba người còn lại cười ồ lên khi Joe lắc đầu. “Không. Đừng tính tôi vào nhé. Tôi sẽ bắt taxi về.”

“Anh chàng thật quỵên rũ,” Harry thì thầm với Emily khi họ đứng tại quầy rượu đợi để gọi đồ uống, “Nhưng hơi yếu ớt, phải không em?”

“Chỉ là anh ấy không phải trai quê thôi.” Emily dựa vào Harry khi anh chàng quàng tay qua vai cô, “Tiếc quá. Đáng ra tụi mình sẽ vui hơn nhiều nếu anh ấy không đến.”

“Ôi, cũng không biết được. Cái vẻ mặt anh ta lúc biết mình sẽ phải đi bộ về thật là kinh điển – khiến anh có được trận cười đã nhất trong suốt nhiều tuần qua đấy.”

Hai suất ăn trưa của thợ cày, hai con tôm càng và khoai tây chiên, ba chiếc bánh pút đỉnh kẹo bơ cứng và sau đó là một lát bánh táo. Alice, Emily và Harry đứng lên vươn vai, tay ôm bụng rên rỉ, họ chuẩn bị đốt bớt ca lo trên đường đi bộ về nhà.

“Anh Joe, mình đi thôi nào,” Alice nói, cô đứng cạnh chồng trong khi anh vẫn ngồi ì tại bàn, trông anh rất vui với tách cà phê và tờ Thời đại số ra ngày hôm nay mà ai đó quên ở bàn bên cạnh. “Anh có về không?”

“Không. Anh sẽ bắt taxi về. Gặp ba người ở nhà nhé. Chúc vui vẻ!” Rồi anh nâng ly cà phê lên mỉm cười trong khi ba người kia lắc đầu đi ra khỏi quán.

“Không tin nổi là chồng tớ lại nhút nhát như thế!”

“Tớ thì mong anh ấy sẽ chuẩn bị tinh thần để ngồi đó cả buổi chiều.” Emily cười vang.

“Thật à? Tại sao?”

“Anh ấy nghĩ mình đang ở đâu chứ, đường Oxford à? Anh ấy nghĩ là taxi mọc ở trên cây à? Tớ đoán là đến lúc anh ấy tìm được taxi về nhà thì cũng đến giờ ăn tối rồi.”

“Hay lắm. Đáng đời anh ấy. Ôi Chúa ơi. Đến tận bữa tối cơ đấy.” Alice than vãn. “Liệu chúng ta có thể không nhắc đến thức ăn nữa được không?”

“Ý em là chiều nay em không muốn đi uống trà kem kiểu Anh à?” Harry mỉm cười khi hai cô gái rên rỉ.

“Ngày mai đi anh,” Emily nói. “Em muốn được về nhà ngay và đánh một giấc nồng.”

“Em có chắc là em chỉ muốn làm như vậy thôi không?” Harry nắm tay Emily và nháy mắt với cô trong khi Alice giả vờ nôn ọe sau lưng họ.

“Anh làm ơn để dành những lời nói đó trong phòng ngủ được không? Có người sắp nôn rồi kìa.”

Khi Joe về đến nhà, lửa nổ lép bép trong lò, hai con chó đang nằm dài ra ngủ, Harry và Emily thì lên giường “chợp mắt buổi chiều.”

Alice cuộn mình trong ghế bành đọc sách, cô ngẩng mặt lên và nở một nụ cười khi Joe bước vào nhà. Anh đến bên hôn cô, cô nhắm mắt lại.

“Em ngửi thấy mùi rượu,” cô nói. “Anh uống rượu cả buổi chiều à?”

“Anh nói chuyện với một anh nông dân trên đường” - đôi tay Joe mân mê đùi cô - “anh ta mua rượu cho anh uống và còn cho anh đi nhờ về đây.”

“Không chỉ là một chén, đúng không, em biết ngay mà. Nhìn anh kìa, khi say anh chỉ muốn làm tình thôi.”

“Anh chưa say đâu, chỉ hơi ngà ngà vui vẻ tí thôi, và anh đang rất rạo rức với cô vợ dễ thương của anh. Hai người kia đâu rồi?”

“Đang làm cái mà anh muốn họ làm đấy.”

“Em yêu, mình đi thôi, lên gác thôi.” Joe hôn Alice rồi đưa cô đi, anh mỉm cười, và hai người lên gác để đến với chiếc giường còm cộm kêu cọt két.

“Ngủ ngon chứ?” Harry đang ngồi bên cái bàn bếp, ngẩng mặt lên khỏi chiếc xăng ụch pho mát dưa chua mà anh sắp xử lý.

“Anh lại ăn nữa cơ đấy!” Alice lắc đầu. “Sau bữa trưa ngồn ngộn như vậy sao? À vâng, tụi em ngủ ngon lắm.” Cô cố gắng không đỏ mặt, bởi cô biết rằng mình đã hết khi “lên đỉnh”, và cô hy vọng hai người bạn họ không nghe thấy tiếng hét của cô. “Anh thì sao? Anh ngủ ngon không?”

“Không gì có thể khiến anh thèm ăn như một giấc ngủ ngắn vào buổi chiều.” Harry cười toe toét. “Em muốn ăn một chút không?” Anh mời cô ăn nửa cái bánh còn lại, và bỗng nhiên Alice thấy đói ngấu.

“Sau cuối tuần này chắc em to bằng con voi mất.” Cô cắn một miếng bánh rất to. “Sang tuần chắc em phải ăn kiêng bằng súp cải bắp.”

“Ăn thế thì kinh quá,” Harry kinh hoàng nói. “Chế độ ăn kiêng bằng súp cải bắp là cái quỷ gì vậy?”

“Kinh thật ấy chứ. Chỉ cần nấu một nồi súp rau và ăn liên tục trong năm ngày. Rất kinh nhưng rồi anh sẽ giảm được vài ký lô.”

“Và đồng thời em cũng xì hơi thối um cả nước à xem.”

“Thôi đi mà!” Alice có vẻ choáng. “Các quý cô không xì hơi.”

“Ôi, rất xin lỗi. Vậy các quý cô làm gì?”

Alice ngừng lại suy nghĩ. “Bọn em đánh bum bùm kìa,” cuối cùng cô đáp trả trong khi Harry cười ồ lên.

“Hai người đang cười gì vậy?” Emily đi vào bếp. “Alice! Tổ không tin là cậu vẫn ăn được nữa sau bữa trưa no căng như vậy. Tổ thì không thể ăn thêm được. Mà cậu đang ăn gì đấy?”

Alice nhún vai. “Tổ cũng không biết, nhưng ngon lắm. Anh Harry làm đấy.”

“Pho mát, giăm bông, dưa chua, xốt mayonnaise, cà chua, dưa chuột và thành phần bí kíp là hành,” Harry tự hào nói.

“Ngon tuyệt cú mèo luôn,” Alice nói trong khi nhồm nhoàm bánh, và cô mời Emily cắn một miếng.

Emily cúi xuống cắn một miếng nhỏ. “Ừm ừm,” cô nói, “ngon thật là ngon. Anh Harry, anh làm cho em một cái nhé?”

“Tất nhiên,” anh đáp. “Chỉ cần em hứa là tuần sau em không ăn món gì khiến em đánh bum bùm là được.”

“Gì cơ?”

“Em hứa với anh trước đi, rồi em hỏi Alice xem nó là cái gì sau cũng được.”

“Được rồi, gì em cũng hứa, em hứa sẽ không làm vậy,” Emily cười ồ lên, “tuần sau sẽ không ăn món gì khiến em đánh bum bùm.”

“Được rồi. Một suất bánh giăm bông và pho mát đặc biệt mang nhãn hiệu Harry sẽ có ngay tức khắc.”

“Emily, em đừng để bụng nhé, nhưng cái giường ngủ nhà em kêu ghê quá.” Joe vừa đi vào bếp vừa xoa xoa thắt lưng.

“Em biết mà, xin lỗi nhé. Ít nhất thì anh cũng chỉ phải ngủ trên đó một đêm thôi,” Emily phân trần.

“Cái gì đấy?” Joe nhướn người lên vẻ quan tâm trong khi Harry đặt chiếc bánh xăng uých to tổ chẳng trước mắt Emily đang rất háo hức được ngấm nó.

“Món bánh đặc biệt của Harry,” Alice cười vang. “Anh có muốn một cái không?”

“Chúa ơi, không.” Joe dựa người vào lưng ghế và đặt một tay lên bụng, lắc đầu quầy quậy. “Sau khi ăn trưa no căng như thế à? Anh sắp không thở nổi rồi đây.”

“Đấy là bởi vì anh không đi bộ về đấy.”

Emily ngòm ngòm nói. “Không khí thôn quê khiến năng lượng được tiêu hao hết.”

“Ồ, năng lượng của anh tiêu hao hết rồi,” Joe nháy mắt “em không phải lo.”

Chủ nhật, họ đi loanh quanh trong khu bán dụng cụ làm vườn ở Burford, Emily mua một số thảo mộc để trồng trong vườn sau, rồi họ đến Broadway tản bộ trên những con đường rải sỏi và ngắm nghía những cửa hàng đồ cổ.

“Chẳng phải đây chính là thứ mà vợ chồng mình vẫn tìm kiếm à?” Joe dừng trước một cửa kính và nhìn chằm chằm vào chiếc tủ tường kiểu Pháp được trang trí hoa văn. “Chẳng phải nó rất hợp với phòng ngủ dành cho khách khứa sao em?”

“Nó rất đẹp,” Alice nhất trí, cô gi sát mặt vào kính để che hình phản chiếu và nhìn rõ hơn. “Em không nghĩ anh thích phong cách này.”

Thường thì Joe không thích. Vẻ hiện đại của đồ đạc làm bằng đá nguyên khối trong nhà họ mới là gu của Joe, nhưng Joe thích sưu tầm mọi thứ, và Joe thích những thứ gì đắt đỏ. Mới hồi tuần trước, anh đọc được bài báo trên tờ Tập san Kiến trúc về những chiếc tủ có từ thế kỷ mười tám và thấy chúng gần như giống hệt cái này.

“Vào xem thôi em,” Joe nói. “Xem giá bao nhiêu.” Bốn mươi phút au, bốn người bọn họ cùng đi ra khỏi cửa hàng và Joe nở một nụ cười rạng rỡ. Anh không thích gì hơn là được trả giá, và bởi vì anh mua thêm chiếc ghế từ thời vua Louis XIV nên anh quyết mặc cả để mua hai món với số tiền dưới mười ngàn bảng.

“Em có thấy thứ đó bao nhiêu tiền không?” Harry vẫn choáng váng trong khi hai cặp đôi tạm thời tách nhau ra, Joe và Alice đi mua sắm thực sự, còn Emily và Harry chỉ định ngó nghiêng. “Em thấy anh ấy vừa tiêu bao nhiêu tiền không?”

“Em thấy rồi,” Emily nói. “Xấp xỉ tiền lương cả năm của em.”

“Kể cho anh nghe về anh ấy đi.” Harry lắc đầu kinh ngạc.

“Sở thích của Joe là tiêu tiền.” Cô nhún vai. “Đến giờ thì em chấp nhận sự thật này rồi. Em quyết định là trên đời này có những người có-nhiều-thứ, và có những người không-có-gì, và chắc chắn em là người không-có-gì.”

“Em có anh mà.” Harry siết chặt tay Emily và gương mặt cô sáng bừng lên.

“Anh nói đúng. Quên điều em vừa nói đi nhé. Hiên nhiên bây giờ em là người có-nhiều-thứ.”

“Em biết không, thực sự là anh đang rất vui,” Joe nói sau khi họ mua được bốn món đồ, thêm một chiếc bàn có nắp cuộn, một chiếc ghế Eames nữa.

“Hay lắm,” Alice nói khi anh nắm tay cô. “Em vui lắm.” Cô không nói thẳng ra là anh vui vì anh được đi mua sắm chứ gì, mặc dù cô tin chắc là như vậy.

Alice hiểu rằng thành công của Joe luôn được xác định bởi sự sở hữu vật chất. Càng có nhiều thứ, anh càng có nhiều cơ hội phô trương với thế giới và càng cảm thấy bản thân tốt đẹp hơn.

Mọi thứ trong cuộc sống của Joe phải là thứ tốt nhất. Tất chân của anh không thể là tất thường được, phải là tất len cashmere. Anh không đời nào chịu ở khách sạn nếu đó không phải là Relais & Chaateaux hoặc Four Seasons. Ô tô anh lái phải là ô tô Martin DB7 Vantage, vợ anh phải thật xinh đẹp và tóc vàng. Ngay cả bồ nhí của anh cũng phải thuộc hàng đỉnh của đỉnh.

Alice không quan tâm đến bất cứ gì trong những thứ trên. Alice chỉ muốn được hạnh phúc, và hôm nay, khi nhìn thấy Joe trong tâm trạng phấn khởi, khi anh nắm tay cô và ấu yếm hôn lên mấy ngón tay, Alice chợt quên việc dạo này anh thường ủ rũ và vắng mặt đều đặn. Cô cảm thấy biết ơn khi có được người chồng tuyệt vời và chu đáo như anh.

“Vậy ra anh làm đồ mộc à?” Họ đang ngồi trong một quán trà, nhâm nhi bánh nướng tự làm phết dày kem và mứt đặc. Joe tỏ ra thích thú lạ kỳ. “Quả là sự trùng hợp thú vị. Anh thợ mộc chúng tôi thuê làm chúng tôi thất vọng quá, và chúng tôi đang tìm thợ mộc khéo tay đóng giá để đồ trong phòng làm việc của tôi.” Joe hào hứng. “Anh làm mộc có giỏi không vậy?”

Alice muốn đá cho anh một cái, nhưng cô không làm thế.

“Có chứ, nhưng tôi không làm cho bạn bè.” Harry nói dối và nở một nụ cười. “Tôi thấy việc đó thường dẫn đến rắc rối.”

“À vâng. Tôi hoàn toàn hiểu điều đó. Chà, nếu anh biết thợ nào khác, anh nhớ báo giùm tôi nhé.” Joe dừng chủ đề này lại và Alice rất biết ơn anh vì điều đó. Nhưng ngay sau đó cô khẽ rên lên khi nhớ Harry đã nói anh thường làm đồ mộc tặng bạn bè. Chắc hẳn anh ấy nghĩ Joe rất tệ.

“Không tệ,” Harry nói với Emily như vậy vào buổi tối hôm đó, khi họ quay trở lại Luân Đôn và nằm trên giường với nhau. “Chỉ là có thái độ kẻ cả quá, và đến từ một thế giới hoàn toàn khác. Không phải kiểu người mà anh có thể tiếp xúc thường xuyên.”

“Nhưng anh mến Alice chứ?” Emily rúc đầu gần hơn vào Harry.

“Có chứ. Alice rất tuyệt. Anh chỉ không hiểu tại sao cô ấy lại kết hôn với anh ta.”

“Em biết,” Emily thở dài. “Nhưng em vẫn sẽ ủng hộ cô ấy chừng nào cô ấy vẫn ở bên anh ta. Em phải làm vậy mà. Em là bạn thân nhất của cô ấy.”

9. Chương 09

Có những ngày Josie Mitchell không hề muốn đến phòng tập thể dục vào lúc năm giờ ba mươi phút sáng một chút nào. Đúng năm giờ, Capital Radio trên chiếc bàn cạnh giường gào rú ầm ĩ, buộc cô phải mở mắt hắt chắn ra, cố gắng hết sức để nhắc người dậy, trong khi miệng vẫn lẩm bầm khó chịu.

Sau khi mặc áo phông, quần chạy thể dục và đi giày đế mềm, cô viết vài chữ nguệch ngoạc cho nhân viên dọn vệ sinh trước khi cầm túi đựng đồ thể dục lên (đã được chuẩn bị cẩn thận từ hôm trước), quần áo công sở được xếp gọn gàng trong túi xách, rồi cô ra khỏi nhà để đến câu lạc bộ Harbour.

Thói quen hàng ngày của cô hiếm khi thay đổi. Cô khẽ mỉm cười gật đầu với nhân viên quầy tiền tân (ai mà có thể mong nhận được hơn thế vào cái giờ tỉnh mơ này chứ?), sau đó cô đi bộ đến tủ cá nhân, treo quần áo và đứng trong sân thể dục để khởi động chân tay vào lúc 5:40.

Ở câu lạc bộ Harbour đã có rất nhiều người đến. Hầu hết là nhân viên ngân hàng, nhân viên tài chính làm trong thành phố, thỉnh thoảng cũng có người mà cô quen biết, mặc dù cô luôn khước từ bất cứ ai muốn bắt chuyện với cô. Cô nghiêm túc tập luyện và không có tâm trạng chuyện phiếm trong lúc tập.

Mỗi tuần cô tập tạ hai lần, thực hiện những bài tập tim mạch hai lần, và mỗi tuần một lần, vào sáng Chủ nhật, cô tham gia lớp đạp xe.

Cô ăn sáng trên đường đi làm. Ngày nào cũng một món: cà phê sữa nóng và bánh mì khô. Cô không có thời gian ngồi thưởng thức bữa điểm tâm, mà thực ra cô cũng chưa bao giờ thấy hứng thú với đồ ăn thức uống.

Khi còn nhỏ cô bị béo phì, cô không bao giờ cảm thấy thuộc về thế giới mình đang sống, mình bằng bạn bằng bè, vì vậy cô tìm đến đồ ăn để tự an ủi, để thoát khỏi mọi mặc cảm. Lên đại học, cô lại trượt sang

thái cực đối lập và khám phá ra rằng việc không ăn uống có thể trao cho cô thứ sức mạnh không giống bất cứ thứ gì trước đó, ăn càng ít cô càng cảm thấy khỏe, ngay cả khi cơ thể cô chỉ còn da bọc xương.

Cô không ăn những thứ không “tự nhiên”, theo cách gọi của cô, và duy trì sự sống nhờ rau diếp, cà chua, dưa chuột, táo, cam, thỉnh thoảng cô tự thiết đãi mình bằng bữa ăn toàn bánh mì.

Khi cô để bệnh và chỉ nặng chưa đến 44 ký lô, cô được đưa đến gặp chuyên viên tư vấn của trường đại học và họ chuẩn đoán cô mắc chứng chán ăn. Giờ đây, mặc dù nghĩ mình đã có thái độ rất lành mạnh đối với thực phẩm và cân nặng “bình thường”, cô vẫn cảm thấy không thoải mái khi ăn uống trước mặt người khác, cô vẫn sợ người ta nhìn vào sẽ nghĩ cô ăn tham, hoặc tệ hơn là cô béo, bất chấp sự thật là cô có thân hình mảnh mai.

Thói nghiện thực phẩm của cô được thay thế bởi thói nghiện tập thể dục. Cô đấu tranh để giảm số lần đến phòng tập xuống còn năm lần mỗi tuần – cô có thể ngày nào cũng tập, và thỉnh thoảng, khi cô về nhà sớm mà không có việc gì làm, đó là cuộc đấu tranh để không đi tập lần thứ hai trong một buổi tối.

Và tất nhiên cô còn công việc nữa. Càng say mê với công việc, cô càng cảm thấy mình tốt hơn, và cô càng ít suy nghĩ về cuộc sống bên ngoài phòng làm việc.

Ngoài công việc, đời sống xã hội của Josie không phong phú lắm. Cô quá cứng rắn và đáng sợ để có thể có bạn gái, cô chưa bao giờ có bạn bè cùng giới thực sự, cô cũng chưa bao giờ biết đến niềm vui của một nhóm bạn gái thân thiết, và cô chưa từng chia sẻ về cuộc đời mình cho bất kỳ ai.

Trong vài dịp hiếm hoi, khi cô buộc phải viện đến mối liên kết giữa phụ nữ với nhau - nếu cô tranh thủ giành lấy sự ủng hộ của khách hàng nữ và biết rằng một lời than vãn về đàn ông sẽ tạo ra sự thân mật giả tạo – cô không bao giờ cảm thấy tự nhiên.

Nhưng cô rất tự hào về vẻ ngoài của mình, cô luôn trau chuốt kỹ lưỡng để đảm bảo rằng lúc nào trông mình cũng thật hoàn hảo: mái tóc được nhuộm sọc ở tiệm Daniel Hersheron, quần áo của Gucci, móng tay móng chân cắt tỉa không chệch vào đâu được. Nếu không biết cô nổi tiếng là người đàn bà thép, hẳn bạn sẽ nhầm cô là một bà vợ giàu sang, hoặc một cô bạn gái quyến rũ.

Có thể bạn mong sẽ nhìn thấy cô ấy ăn trưa ở E&O hoặc mua sắm trên đường Bond. Có thể bạn cực lực tin rằng cô sẽ dùng bữa với một người như Alice. Chắc chắn điều bạn ít ngờ đến nhất là Josie sẽ dừng lại ở Marks & Spencer trên đường về nhà và chọn mua rau trộn hoặc thức ăn nấu sẵn, sau đó cho chúng vào lò vi sóng rồi đọc sách báo hoặc ngồi xem truyền hình trên bộ ghế sofa màu nâu cứng quèo và không thoải mái cho lắm trước khi cô leo lên giường ngủ.

Al Bruckmeister nói đùa rằng căn hộ của cô là nơi ở hoàn hảo của phụ nữ độc thân. Và Al nên biết điều đó. Anh là người bạn thực sự duy nhất của cô, hoặc ít nhất cũng là người duy nhất cô thường gặp gỡ, đồng thời là sếp thứ nhì của cô tại Goldmans, là thầy và là bạn của cô.

Al là người duy nhất biết chuyện khi Godfrey Hamilton Saltz tiếp cận và đề nghị cô về làm việc cho họ, mặc dù rất tiếc khi thấy cô ra đi nhưng anh biết đó là lời đề nghị tuyệt vời đến mức không thể từ chối được, và anh nói với cô đúng như vậy.

Tính đến nay, Al, một người New York chính hiệu, đã sống ở Luân Đôn được tám năm, trong một ngôi nhà cạnh dòng sông, anh đọc Thời báo Tài chính với Tạp chí Phố Wall Châu u hàng ngày và đọc Thời báo New York vào Chủ nhật, luôn than thở rằng đi khắp thành phố này cũng không tài nào mua được bánh mì ngon.

Bốn mươi ba tuổi, cuốn hút theo phong cách Jerry Springer, và rất giàu có, bên Al không bao giờ thiếu các cô gái trẻ đẹp để anh bốn cợt, nhưng không cô gái nào có thể chia tách tình bạn giữa anh và Josie.

Anh ngưỡng mộ Josie. Nếu anh muốn ổn định cuộc sống thêm một lần nữa (đây là điều anh không nghĩ đến, mặc dù quanh anh luôn có hàng tá phụ nữ trẻ đẹp), và Josie mới chính xác là người phụ nữ anh chọn.

Anh yêu sự bướng bỉnh của Josie. Cô mạnh mẽ cứng rắn, và anh đã có những cuộc tranh luận thú vị nhất và khiêu khích nhất với cô. Cô là người bạn đồng hành hoàn hảo để sánh bước cùng anh trong đủ loại lễ tiệc mà người đàn ông như anh phải tham gia vào và là một người tình tuyệt vời cho những bữa ăn tối với bạn bè.

Ban đầu, từ nhiều năm trước, anh cũng tán tỉnh cô. Họ cùng ăn một bữa tối sang trọng, và anh mời cô đến căn hộ cao cấp của anh để uống vài ly rượu cuối ngày. Anh đoán chắc cô sẽ bị choáng ngợp trước dinh cơ của mình, và anh hình dung cô, cũng như hầu hết những cô gái trẻ đẹp mà anh đưa về nhà, sẽ ngay lập tức mơ tưởng về một cuộc sống trong căn hộ này, sẽ vội vàng lên giường với anh với nỗ lực trở thành bà Al Bruckmeister kế tiếp.

Anh rót cho cô một ly vang Vintage Port. tắt bớt đèn, bật nhạc của Barry White, sau đó anh ngồi trở lại ghế sofa và nhìn thật sâu vào mắt Josie, hỏi cô rằng tại sao một người phụ nữ xinh đẹp như cô lại chưa có ai bên cạnh.

Và Josie cười ồ lên.

Cô cười mãi, cười mãi cho đến khi nước mắt chảy xuống hai gò má.

“Thật cảm động quá”, cuối cùng cô cũng ấp úng nói và đưa tay lau nước mắt lẫn mascara trong lúc Al ngồi im không hiểu cô cười vì cái chết tiệt gì. “Có phải đây là cách anh quyến rũ những cô gái trẻ đẹp lên giường với anh không?”

“À, ừ” lúc sau anh nói vậy. “Và tôi phải nói với cô là biện pháp này thường mang lại hiệu quả”.

“Anh không mong tôi sẽ rơi vào cái bẫy dở hơi này chứ?”

“Đại loại là tôi cũng mong cô sẽ mắc bẫy”, anh nói với niềm hy vọng tràn trề. “Liệu cô có mắc bẫy không? Ý tôi là, có đáng để tiếp tục tiến tới không?”

“Với cái gì?” Josie cười thích chí. “Với nhiều câu nói nịnh đầm hơn à? Al Bruckmeister, anh không có cơ may nào đâu. Tôi nói cho anh biết nhé, ngay cả khi tôi bị ai đó ở công sở hấp dẫn, điều vốn không đời nào xảy ra, thì anh cũng sẽ phải đứng dưới cùng trong danh sách của tôi.”

“Ồ, cảm ơn.” Lòng tự trọng của anh ngay lập tức bị tổn thương.

“Thôi, làm ơn đi mà. Đừng diễn trò cậu-bé-bị-tổn-thương nữa. Al này, anh là người đàn ông tuyệt vời, nhưng cũng đều giả đến mức không thể tin được, hơn nữa mối quan hệ giữa tôi và anh sẽ không đi đến đâu hết. Mà, mấy câu tán tỉnh của anh nghe ớn lắm. Nếu anh muốn, tôi sẽ giúp anh nghĩ ra những lời có cánh tuyệt vời hơn nhiều để dành cho nạn nhân kế tiếp.”

“Tôi luôn nghĩ những lời bay bướm của tôi rất hay. Chưa lần nào tôi thất bại đâu.”

Josie lắc đầu. “Tôi rất tiếc, nhưng anh phải làm tốt hơn thế. Rót cho tôi thêm một ly rượu đi, và tôi sẽ nói cho anh biết là phụ nữ muốn nghe những lời nói như thế nào.”

“Làm sao cô biết được?” Al đứng lên và nhe răng cười. “Cô là đàn ông mặc quần áo phụ nữ chắc.”

“Tự ái quá, tự ái quá,” cô dễ dàng. “Chỉ vì tôi sẽ không ngủ với anh. Nhưng tin tốt lành là tôi sẽ là bạn của anh, và tin tồi đi, anh sẽ có nhiều thời gian vui vẻ bên tôi hơn nếu tôi là người bạn suốt đời của anh thay vì là nhân tình một đêm, bởi mối quan hệ đó sẽ chỉ kéo dài vài tuần thôi.”

Al nhướn một chân mày lên. “Một vài tuần à? Lâu đến vậy sao?”

“Nếu như anh may mắn.”

Và cô đã đúng. Tính đến giờ, họ làm bạn với nhau được sáu năm rồi, và anh là người duy nhất cô luôn tin tưởng, là người duy nhất mà cô không thấy chán gặp.

Họ thường gặp nhau một hoặc hai lần mỗi tuần, cùng đi ăn, hoặc cùng đi xem phim. Cuối tuần, nếu Al không cặp với ai, Josie sẽ cùng anh đi uống cocktail hoặc dự tiệc tối vào thứ Bảy, hoặc cùng nhau đi dạo trong công viên Hyde ngày Chủ nhật và ăn trưa với nhóm bạn của Al. Nếu Al đang hẹn hò, họ sẽ gặp nhau ít hơn một chút (những cô gái trong cuộc đời anh luôn sợ Josie), và vào một vài dịp hiếm hoi, khi Josie qua lại với anh chàng nào đó, Al sẽ than vãn một thời gian trước khi tìm được nhân tình mới, bởi anh biết mối quan hệ của Josie sẽ không kéo dài lâu, và người bạn của anh sẽ sớm trở lại.

Lần cuối cùng Josie quan hệ tình dục là cách đây mười tám tháng, và sự thật này khiến Al choáng váng, anh thường đề nghị giúp cô thay đổi nhưng luôn luôn được chào đón bởi những cái đảo mắt và một tràng

cười liên hồi. Josie tự nhủ rằng mình quá bận rộn để nghĩ đến đàn ông, rằng công việc rất quan trọng và một mối quan hệ tình ái sẽ khiến cô sao nhãng. Nhưng mới vài tuần trước thôi, có gì kỳ lạ đã xảy ra. Và điều kỳ lạ đó mang tên Joe Chambers.

Josie biết những lời tán tỉnh của anh chỉ là xu nịnh. Cô biết rõ tiếng tăm của anh và cô phải tránh xa anh. Nhưng dường như đầu óc và “cô bé” của cô không đồng ý như vậy, và cô thực sự bị sốc khi nhận thấy Joe Chambers đang đánh thức xúc cảm bên trong cô – Josie những tưởng mình đã quên cảm giác đó từ rất lâu rồi.

Tất cả bắt đầu từ buổi tối trong chiếc taxi, khi anh hôn cô. Cô bước ra khỏi xe mà không nói nên lời, và khi vào tới nhà, cô phải dựa lưng vào tường mất vài giây để hơi thở ổn định trở lại.

Mày đúng là lố lăng, cô tự nói như vậy. Anh ta là đồng nghiệp, anh ta có tai tiếng là đểu cáng, và điều tồi tệ nhất là anh ta đã lập gia đình.

Nhưng đêm đó, cô nằm trên giường mà không thể không hình dung về sự việc sẽ xảy ra nếu cô mời anh vào nhà. Hơi thở của cô gấp gáp hơn, bàn tay cô luồn xuống dưới thấp hơn và cô hình dung thấy anh mỉm cười với cô khi cởi cúc áo của cô, rồi cúi xuống hôn cô và kéo váy cô lên tận đùi.

Thứ Hai, ở văn phòng, cô không thể nhìn thẳng vào mắt anh, và cô cầu mong anh đừng trò chuyện với cô dù bằng cách này hay cách khác.

Josie cố gắng tránh mặt Joe suốt một tuần, bất chấp cái cảm giác đôi mắt anh đang thiêu đốt cô. Rồi đến ngày thứ Sáu, cô phải làm việc muộn để hoàn thành bài thuyết trình, và đó là lúc cô nhận thấy có người đứng sau lưng.

“Chà chà.” Joe kéo ống tay áo lên để xem đồng hồ. “Tám giờ tối thứ Sáu mà cô vẫn làm việc sao? Cô thật là tận tâm quá.”

Josie nhún vai và quay lại với bàn phím. “Tôi chỉ đang hoàn thành bài thuyết trình. Tôi giúp gì được anh?” Sự lạnh lùng trong giọng nói của cô che giấu tâm trạng bồn chồn.

“Tôi không biết. Cô có thể à?”

Josie không nói gì, chỉ tiếp tục gõ bàn phím.

“Được rồi,” Joe thở dài, đi về phía bên kia bàn làm việc và đứng đối diện với cô. “Tôi xin lỗi vì đã hôn cô. Tôi xin lỗi vì không thể không nhận thấy cô quá đẹp, nhưng tôi hứa tôi sẽ không làm vậy nữa. Bây giờ cô hài lòng rồi chứ?”

Không! Josie thầm nghĩ. Tất nhiên là không rồi! Nhưng cô thở dài và gật đầu. “Cám ơn anh.”

“Tôi biết cô sẽ hiểu lầm điều tôi sắp nói, nhưng bây giờ là tám giờ tối và tôi rất đói. Tôi định ra ngoài mua pizza. Cô có muốn đi không?”

Chỉ là pizza thôi, Josie nghĩ bụng. Anh ta đâu có mời mình ra ngoài ăn bữa tối lãng mạn với ánh nến lung linh và ở nơi đó anh ta sẽ tán tỉnh mình (đáng tiếc hơn đây!). Chỉ là ăn pizza thôi, vì Chúa. Liệu có xảy ra chuyện gì khi ăn pizza không?

“Anh vẫn mắc kẹt ở văn phòng với Dave.” Joe bước vào văn phòng riêng bên ngoài tầng giao dịch để gọi cho Alice và để Josie không nghe thấy. “Bọn anh sẽ ra ngoài ăn tạm bánh pizza, sau đó chắc bọn anh sẽ quay lại văn phòng. Em yêu, đừng đợi anh nhé, có thể anh sẽ về muộn.” Xin Chúa, anh thầm nghĩ và bắt chéo hai ngón tay. Xin Chúa hãy kéo dài buổi tối này ra.

Alice thở dài và buồn bã đặt điện thoại xuống. Làm ơn đừng diễn lại chuyện này, cô cầu nguyện. Suốt một thời gian dài anh đã rất dễ thương. Xin đừng làm vậy với em nữa.

Quán Pizza Express không hề có chút gì lãng mạn. Nền nhà lát gạch cứng một màu, ánh đèn màu trắng toát không tạo được không khí ngập tràn yêu thương cho bữa tối, và quả thực tình yêu là thứ ít khả năng xuất hiện nhất trong tâm trí Joe và Josie khi họ ngồi vào chiếc bàn trong góc phòng gọi món.

Joe gọi pizza Napolitana, Josie gọi rau trộn, một chai Montepulciano và một chai San Pellegrino để hai người nuốt trôi chỗ thức ăn.

Mình cũng không nhớ, Josie thầm nghĩ khi cô nhìn Joe nói lỏng cà vạt và đưa tay lên vuốt tóc, lần cuối cùng mình gặp một người quyến rũ như thế này là khi nào. Anh ta là thế nào, tại sao mình lại sẵn sàng đặt cược khoải chỉ bằng việc ngồi đây nhìn anh ta cơ chứ?

Nhanh nhanh về nhà thôi, Joe nghĩ bụng, với vẻ quyến rũ trẻ trung nhất, anh biết đặt câu hỏi chính xác và mỉm cười mỗi khi cần, nhưng anh cũng cẩn trọng không tỏ ra ve vãn quá, cẩn thận để không vô tình thể hiện rằng mình quá cuốn hút, quá sành sỏi trong việc này.

Gần tới rồi. Anh cảm thấy sự phấn khích quen thuộc, sự hồi hộp của một điều mới mẻ. Chúa ơi, đêm nay mới gọi là đêm thực sự.

Bánh pizza đã ăn hết, rau trộn xĩa quanh đĩa và bỏ lại, một nửa chỗ nước và rượu đã hết. Trò chuyện hết sức rời rạc, vì cả hai người đều biết chuyện sẽ đi đến đâu. Josie cố giả vờ như việc này hoàn toàn trong sáng, nhưng sau khi Joe quay trở lại từ phòng vệ sinh, cô biết mình sẽ ngủ với anh ta, mặc dù rành rành là việc này quá nguy hiểm, rành rành là anh ta cũng quá nguy hiểm.

Nhanh thôi.

Cuộc trò chuyện tạm lắng khi họ uống hết chai rượu thứ hai. Joe chống cằm nhìn Josie chăm chăm. Đôi mắt anh phủ lên cô ham muốn mạnh mẽ, còn bụng dạ cô cứ thốt lên từng cơn.

“Có lẽ anh không nên nói điều này,” anh nói, giọng trầm và chậm rãi, và lần đầu tiên trong buổi tối, nụ cười biến mất trên mặt anh, “và anh biết có thể em không tin anh, nhưng điều duy nhất mà anh nghĩ đến trong buổi tối hôm nay là đưa em lên giường và làm tình với em.”

“Em biết.” Từ ngữ buột khỏi miệng Josie trước khi cô kịp suy nghĩ. “Đến nhà em nhé?”

Không cần nói gì thêm, họ trả tiền và rời đi, thế rồi ngay khi ra tới đường phố vắng vẻ, họ đứng lại nhìn nhau và trong nhiều giây liền, họ hôn nhau điên cuồng, đôi tay Joe trườn khắp cơ thể Josie, còn cô cắn môi anh và khao khát anh vào trong mình ngay lập tức.

Trên hàng ghế khách trong xe taxi, Josie nằm trong vòng tay Joe, đôi mắt nhắm nghiền thưởng thức mọi cảm giác khi anh lần lần bàn tay dọc đùi cô, khẽ thở hổn hển khi ngón tay anh luồn dưới váy cô, ngay phía trên dây buộc bít tất, và cuối cùng, cuối cùng là trên da thịt cô, (Ôn Chúa, cô nghĩ bụng, là sáng nay mình đi tất thay vì mặc quần bó. Ôn Chúa là mình đang mặc quần lót mới, Ôn Chúa là mình mới tẩy lông chân hồi tuần trước).

Cao hơn nữa đi, cô nín thở hy vọng, cơn sóng thèm khát cuộn khắp cơ thể cô trong khi chờ anh đưa tay đến nơi nhạy cảm nhất. Cao hơn. Cao hơn nữa. Các ngón tay anh nhẹ nhàng chà bên ngoài quần lót của cô, nhẹ đến mức gần như không tưởng tượng nổi, rồi mạnh dần, rồi trượt xuống đùi cô, lần lần đến đầu gối cô. Josie thở dài khi cô quay đầu lại tìm lưỡi anh.

Giờ thì không còn đường quay lại nữa.

Mới lên cầu thang và vào phòng cô, cánh cửa chưa kịp đóng thì họ lại lao vào hôn nhau, khẽ cười vì căng thẳng. Bước đi vụng về, vẫn hôn nhau cuồng nhiệt, ngã nhào xuống giường, lưỡi, ngón tay và môi miệng trườn đi khắp nơi, cảm nhận, nếm, mút, liếm láp. Thì ào, thở dốc, sự gấp gáp tăng dần, cơ thể trườn lên cơ thể, trở đi trở lại.

Và cuối cùng họ nhẹ nhõm khi Joe nằm xuống, hơi thở họ đứt đoạn trước niềm khoái lạc bị lãng quên và ngăn cấm. Đôi mắt cô nhắm nghiền, đôi môi cô mím chặt. Rồi cô thở hổn hển cho đến khi toàn thân cứng đờ.

Joe ngắm Josie khi cô cười trên người anh, đôi mắt cô nhắm nghiền, đôi môi mím chặt và cô thở hổn hển khi anh thọc vào sâu hơn, nhanh hơn. Anh luồn mấy ngón tay xuống dưới mơn trớn cô trong khi anh vào sâu hơn nữa, anh sung sướng nhìn nụ cười bất ngờ của cô, niềm hoan lạc của cô, toàn thân cô cứng đờ rồi co lại khi cô đạt cực khoái, và ngay lập tức cô đầu hàng dương vật của anh.

Họ nằm trên giường mỉm cười với nhau. Joe lần tay tìm đôi môi cô, anh nhìn cô nếm mùi vị của chính mình khi cô đưa ngón tay của anh vào miệng. Hôn nhau, vuốt tóc, thì thầm.

“Thật là tuyệt diệu.” Joe mỉm cười và lần tay theo món tóc sau tai cô.

“Em cá là anh nói vậy với tất cả các cô gái khác.”

“Ừ, nhưng hiếm khi anh thực lòng muốn nói vậy. Lần này đúng là không thể tin được.” Anh hôn cô. Anh thực lòng muốn nói vậy. “Em đúng là không thể tin được.”

“Tuyệt vời, phải không anh?” Josie mỉm cười như mèo con vớ được cá, cô có cảm giác mình là mèo con vớ được cá, cô đã quên mất cảm giác thỏa mãn của con mèo vớ được cá là như thế nào.

Joe vươn vai và trở người xem đồng hồ. “Chết tiệt” anh rít lên.

“Vợ anh à?”

Anh trở mình lại và hôn Josie. “Giá như anh có thể ở đây với em.”

“Quá nửa đêm rồi,” cô nói. “Anh nên về nhà.”

“Chưa kết thúc đâu em nhé.” Anh nghiêng người hôn cô thêm lần nữa. “Chúa ơi. Em giỏi không thể tin được. Ngày mai em nhé?”

Josie nhẹ cười. “Ngày mai là thứ Bảy.”

“Thì sao? Chiều mai được không em? Em sẽ làm gì nào?”

Josie muốn nói là cô bận. Cô muốn nói là cô không rảnh rồi, rằng đây chỉ là kiểu tình một đêm và cô không phải loại gái tặng tịu với đàn ông có vợ, nhưng cô không nói gì.

“Chiều mai hả anh?” Cô nằm trở lại giường khi Joe mơn trớn một đầu vú đang cương cứng của cô. “Em sẽ nằm đây đợi anh lại đến.”

“Ôi Chúa ơi,” Joe rên rỉ và trèo lại giường. “Anh không thể để em một mình được.”

10. Chương 10

“Tớ không thể chịu đựng được nữa.” Cổ họng Alice khô rát và nghèn nghẹn vì cô phải cố kìm nước mắt. “Tớ không biết tại sao tớ lại đi kết hôn, tớ chẳng bao giờ thấy mặt anh ấy, và tớ cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ nói ra điều này, nhưng thế có Chúa là tớ không biết tớ đang sống vì cái quái gì.”

Emily ngồi cạnh Alice trên ghế sofa và quàng tay quanh vai bạn, siết nhẹ, cô không biết phải nói gì; cô đợi Alice khóc và muốn nói với bạn rằng cô luôn luôn ở bên bạn.

Alice ngẩng mặt lên nhìn Emily. “Thử hình dung nếu cậu chưa bao giờ gặp Harry. Cậu sẽ không chịu đựng được điều đó, đúng không?”

Emily nhún vai.

“Sẽ không đâu. Tớ biết cậu sẽ không chịu được đâu. Tớ biết không ai chịu được cả. Trừ Alice già nua ngốc nghếch này.”

“Cậu không phải Alice già nua ngốc nghếch. Cậu là Alice dễ thương và đây chỉ là thăng trầm trong cuộc sống hôn nhân. Cậu đã vượt qua giai đoạn này rồi, vì vậy chắc chắn lần này cậu cũng sẽ vượt qua, cậu luôn làm được.”

“Ôi Chúa ơi, Emily ơi. Tớ không thể chịu đựng được nữa. Tớ nghĩ anh ấy đang ngoại tình.”

Thời gian như đứng im.

Sắc mặt của cả hai tái nhợt trong vài phút.

“Có thật cậu nghĩ là anh ấy ngoại tình không?” Emily nói chậm rãi, thận trọng bởi cô không tin là cuối cùng, sau ngần ấy năm chung sống, Alice mới nói ra điều mà tất cả mọi người đều nghi ngờ.

“Có. Mà không.” Alice thở dài. “Chúa ơi, tớ cũng không biết. Ý tớ là, một mặt, tớ nghĩ anh ấy sẽ không làm vậy với tớ, anh ấy biết tớ sẽ bỏ anh ấy nếu tớ phát hiện ra điều đó, nhưng mặt khác...” Cô vùi đầu vào hai bàn tay, rồi cô lại ngẩng mặt lên nhìn Emily. “Nếu ai đó đang bàn tán về cuộc đời tớ, tớ nghĩ rằng anh ấy đang tàng tịu với anh đó. Suốt ba tháng qua, hầu như không có hôm nào anh ấy về nhà trước mười giờ tối. Lúc nào anh ấy cũng nói là bận họp hành và không bao giờ nghe điện thoại của tớ. Anh ấy đi công tác mà không nói cho tớ biết địa chỉ khách sạn. Tớ chỉ biết đợi anh ấy gọi điện về, và suốt ba tháng liền, vợ chồng tớ cũng không quan hệ chăn gối.”

“Cậu nói nghiêm túc hả?” Emily không thể che giấu cảm giác bàng hoàng. “Ba tháng trời? Lý do của anh ấy là gì?”

“Anh ấy nói anh ấy mệt, và khi anh ấy làm việc vất vả đến vậy thì chẳng còn tha thiết gì chuyện làm tình nữa.”

“Thật vậy sao?”

“Ừ, lần trước, khi vợ chồng tớ đối mặt với giai đoạn tương tự, anh ấy cũng làm việc miệt mài y như thế này và không quan hệ gì hết, nhưng bây giờ tớ tự hỏi, liệu có phải mỗi khi anh ấy nói anh ấy phải làm việc vất vả thì thực tế là anh ấy đang ngoại tình hay không. Ôi Chúa ơi.” Alice đứng lên ôm ngực, một cơn nóng bất ngờ trào lên trong người cô, mồ hôi vã ra trên trán. “Chắc tớ bị ốm rồi.”

Năm phút sau, Alice bước ra từ phòng tắm, xanh xao, mệt mỏi, mặt đầm mồ hôi.

Emily pha trà trong bếp. Cô mang trà vào phòng và quan sát Alice khi Alice hớp ngụm nước ngọt ngào ấm với cảm giác biết ơn.

“À, cậu đã nói chuyện này với anh ấy chưa?” cô dịu dàng hỏi.

“Rồi chứ. Anh ấy chỉ nói là tớ ăn nói linh tinh. Emily à, tớ cô đơn lắm.” Cuối cùng Alice cũng để nước mắt lăn dài xuống hai gò má. “Tớ không biết tớ sẽ làm cái quái quỷ gì nữa.”

Ba hôm trước, Alice cũng thử nói chuyện này với Joe. Ba tháng là khoảng thời gian quá dài để chịu đựng đời sống không tình dục, không có hơi ấm hay sự thân mật dưới mọi hình thức khi bạn yêu chồng mình và muốn được ở bên anh ấy, và Alice nghĩ rằng có lẽ cô vẫn chưa cố gắng hết mức. Có thể nếu cô cực kỳ khiêu gợi và quyến rũ, biết đâu cô lại kéo anh trở về từ bất cứ thứ gì đã cướp anh khỏi vòng tay cô.

Lần trước, khi Joe tỏ ra xa cách, Alice cũng thử cách này rồi. Cô mua quần áo lót mới, khiêu khích anh bằng rượu, và mặc dù phương cách này chưa bao giờ phát huy hiệu quả nhưng lần này cô quyết tâm khôi phục lại sự mãnh liệt đó.

Vậy là cô thức đợi Joe trong bộ đồ ren mặc ở nhà. Rồi chờ. Và chờ. Lúc 0:6, khi nghe tiếng cửa trước lạch cạch mở ra, cô mệt đến mức chỉ muốn lăn ra ngủ, nhưng đã đợi đến lúc này rồi thì cô phải đợi cho trót.

Cô mong Joe sẽ đi thẳng lên giường. Nói cho cùng thì cũng muộn rồi, và anh cũng đã làm việc vất vả, nhưng hai mươi phút sau anh vẫn chưa xuất hiện, cô đành nhón gót xuống cầu thang để xem anh đang làm gì.

Không thấy dấu hiệu của anh trong phòng khách hay phòng bếp. Cô nghe thấy tiếng rì rầm nho nhỏ từ phòng làm việc của anh, và ngay lập tức, tim cô đập nhanh hơn, cơn buồn nôn bắt đầu trào lên trong lồng ngực.

Cô muốn đứng ngoài cửa nghe ngóng, cô muốn có bằng chứng cô cần, nhưng cô không thể. Cô không muốn bắt quả tang anh ngoại tình, cô không muốn nghe thấy thứ bằng chứng không thể chối cãi, thay vào đó, cô muốn Joe trấn an cô, nói với cô rằng mọi việc đều rất ổn.

Cô nghe thấy tiếng cười nho nhỏ và mở cửa thật mạnh để anh biết rằng cô đang đứng đó. Cô đã nghe đủ để hoài nghi, nhưng cô không thể chịu đựng việc nghe thêm chút nữa để kết án anh.

Joe đột ngột quay lưng lại, nỗi sợ hãi hiển hiện trong đôi mắt anh.

“Em đang làm gì vậy?” anh nói, cố gắng tỏ ra bình thường hết mức và tay anh vẫn cầm điện thoại.

“Anh đang làm gì vậy?” Alice rút lên và chỉ vào điện thoại. “Anh đang nói chuyện với ai? Anh đang bỏ bịch đúng không?”

“Tôi sẽ gọi lại cho anh vào ngày mai,” Joe nói qua điện thoại, lúc này giọng nói của anh rất to, rất chuyên nghiệp, mang đúng tính chất điện thoại công việc. “Cho đến lúc đó, anh đừng làm gì với ý kiến của ngân hàng đầu tư nhé.”

“Em sẽ như vậy,” Josie cười khàn khàn. “Đồ quỷ sứ, suýt bị bắt quả tang. Mai gặp cưng nhé.” Và cô gửi một nụ hôn qua điện thoại trước khi cúp máy.

“Được rồi,” Joe nói với đầu dây bên kia lúc này chỉ còn tiếng tút tút. “Được rồi, ngày mai tôi và anh sẽ thảo luận về kết quả định giá. Tôi xin lỗi nhưng tôi phải cúp máy đây.” Anh quay sang phía Alice - người đang ập a ập úng và bắt đầu tự hoài nghi chính mình. Liệu có phải cô đã nghe thấy tiếng cười khe khe khi cô đứng ngoài cửa không? Có phải cô đã nghe thấy tiếng trò chuyện rầm rì, với giọng nói cho thấy có vẻ như chồng cô đang nói chuyện với một người phụ nữ, hay một ả nhân tình không?

“Em làm cái chết tiệt gì vậy?” Nỗi lo sợ được thay thế bằng cơn giận dữ. Joe đã thoát, anh biết mình đã thoát, và giờ thì anh đang tỏ ra tức giận và tự vệ, với thái độ ngay thẳng của một kẻ có tội biết mình đã trắng án. “Sao em dám,” anh nói tiếp, “tại sao em dám vào phòng làm việc của anh trong khi anh nói chuyện điện thoại với khách hàng Nhật Bản, nghe lén rồi buộc tội anh ngoại tình?”

Alice ghét giọng nói lớn tiếng. Ghét những cuộc tranh cãi. Phản ứng đầu tiên của cô luôn là thoái lui và bỏ chạy, và chắc chắn rồi, cô bắt đầu xin lỗi.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Em nghĩ anh đang... có vẻ như anh đang...”

“Sao cơ?” anh rút lên. “Có vẻ như tôi làm sao? Cô nói là cô đứng bên ngoài nghe lén cuộc trò chuyện của tôi sao?” Trong một giây thôi, nỗi sợ hãi quay trở lại trong anh, nhưng không, chắc chắn vợ anh chưa nghe thấy hoặc cô chưa biết chuyện gì, nếu không cô sẽ không thoái lui nhanh như vậy được.

Hóa ra Josie rất khác so với những người phụ nữ khác. Họ ăn nằm với nhau đã ba tháng, và trong ba tháng đó, Joe nhận thấy anh không phải là người nắm quyền kiểm soát – khác hoàn toàn so với vị thế của anh khi anh đàn diều với những người đàn bà khác.

Những trận mây mưa say mê và hân hoan không thể tin được, và đối với anh, Josie giống như ma túy loại A. Càng gặp cô càng muốn gặp cô thêm nữa, và anh càng muốn gặp cô thì cô càng có khả năng kiểm soát anh nhiều hơn.

Suốt một thời gian dài, anh lo sợ mình đã phải lòng cô. Anh lo lắng bởi thực lòng anh không bao giờ muốn làm tổn thương Alice, anh lo lắng bởi anh không thể điều khiển người phụ nữ như Josie mọi lúc mọi nơi. Giờ đây anh nghĩ đó không phải là tình yêu, đó chỉ là sự ám ảnh mà trước sau gì cũng sẽ biến mất khỏi não bộ của anh.

Trước đây Joe cũng có những kiểu ám ảnh như vậy, nhưng thông thường, ngay khi những người phụ nữ bắt đầu đòi hỏi, hay bắt đầu phải lòng anh, anh sẵn sàng quát ngựa truy phong và đi tìm thử thách mới.

Nhưng Josie vẫn là một thử thách. Cô thấy anh rất ngộ nghĩnh. Những câu nói vốn hiệu quả với các cô nàng khác nay chỉ khiến Josie cười đầy khinh miệt.

Anh thấy cô thật cứng rắn, không phải việc gì anh muốn cô cũng sẵn sàng làm, những điều đó khiến anh say mê, và, cũng giống như tối nay, anh bắt đầu chấp nhận nhiều rủi ro hơn.

Anh mới tạm biệt cô bốn mươi phút trước, nhưng trên đường về nhà anh chỉ nghĩ đến cô, và anh phải nói chuyện với cô một lần nữa trước khi đi ngủ. Alice thường lên giường từ lúc 8:30, và cô sẽ không thức dậy vào giờ này.

Ôi Chúa ơi, anh suýt bị bắt quả tang. Anh nhìn Alice đang đứng đó trong bộ đồ ren anh chưa thấy bao giờ, và ƠN CHÚA, anh lại trượt vạ này. Chỉ một chút nữa. Một chút xíu nữa thôi là xong rồi. Bất kể khi nào Josie đến đâu thì anh cũng không muốn cuộc hôn nhân của mình chấm dứt. và anh biết Alice đã nghe thấy những lời anh nói với Josie, nghe thấy anh nói với Josie rằng anh muốn đưa cô đến miền thôn quê; đến một

khách sạn có giường bốn cọc, anh sẽ trói cô lại, hai chân cô sẽ dang ra để anh mặc sức làm những gì anh muốn, và cuộc hôn nhân của anh sẽ kết thúc.

“Sao?” anh nhắc lại, sự tức giận trào lên, chỉ có một tia sợ hãi lóe lên trong mắt anh. “Cô nghe thấy gì rồi? Cô nghĩ cô nghe thấy gì rồi nào?”

“Em... không có gì. Chỉ là do giọng nói của anh thôi, nghe không giống như một cuộc điện thoại công việc.”

“Tôi không biết cô đang nói về cái quái gì nữa.” Joe đứng lên và xô nhẹ Alice. “Tôi làm việc cả ngày dài. Tôi mệt là. Và tôi trở về nhà để thấy vợ tôi đứng đây buộc tội tôi một cách nhảm nhí. Cô có nghĩ là tôi phải làm việc rất vất vả không? Cô có nghĩ gì là tôi vô cũng bận rộn, là tôi đã kiệt sức ngay khi về đến nhà không?”

“Em xin lỗi,” Alice ngoan ngoãn nói.

“À, giờ mới xin lỗi thì quá muộn rồi.” Giờ thì Joe đang nắm thế thượng phong. “Có chuyện quái gì xảy ra thì tôi cũng không đời nào cần vợ tôi vô cớ buộc tội tôi dan díu tăng tị khi tôi về nhà lúc” – anh nhìn đồng hồ – “quá nửa đêm.”

“Nhưng Joe.” Alice cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt, cô không muốn đầu hàng dễ dàng như thế này, cô muốn nói với anh về nỗi sợ hãi của mình, cô muốn được củng cố tinh thần. “Vợ chồng mình không quan hệ suốt ba tháng nay. Lúc nào anh cũng đi vắng và không để lại cho em địa chỉ liên lạc, và hầu như anh không bao giờ ở nhà. Anh cũng phải thấy rằng những điều đó thật đáng ngờ.”

“Vậy là cô thực sự nghĩ tôi ngoại tình à?”

“Không... em không biết.” Alice thở dài. “Em nghĩ là em không thực lòng nghĩ vậy, em thực lòng không nghĩ anh lại làm vậy với em, nhưng khi anh có vẻ không ham muốn em nữa, em không biết nghĩ thế nào cho phải.”

“Ôi, em yêu.” Joe đã thắng. Giờ thì anh có thể xoa dịu cô. Anh đi về phía cô và vòng tay ôm cô. “Tất nhiên là anh không bỏ bịch với anh hết. Anh yêu em. Em là gà con bé nhỏ của anh, không còn ai khác đâu em.”

Alice nhẹ nhõm mỉm cười, rúc đầu dưới cánh tay anh. “Em cũng yêu anh.” Cô thở dài và tựa đầu lên cổ anh.

Joe mỉm cười hôn mái tóc cô. “Anh yêu em nhiều hơn.”

“Em yêu anh nhiều hơn.”

“Anh biết mà.” Cái dụi đầu của Alice bên dưới cổ anh trở nên mạnh mẽ hơn, cô xoay đầu và hôn môi anh. Joe cũng hôn đáp lại, nhưng ngay khi đôi môi cô bắt đầu mở ra, anh lùi lại và ôm cô thật chặt trước khi quay lưng đi. “Muộn rồi em ạ,” anh nói, cầm tay cô kéo khỏi phòng làm việc. “Đến giờ đi ngủ rồi.”

Alice trườn sang phần giường của Joe và rúc vào lưng anh. Joe cố gắng hết mức để thở thật đều. Anh yêu vợ, nhưng anh không muốn làm tình với vợ. Anh không muốn làm tình với bất kỳ ai khác ngoài Josie, mặc dù kiểu như vậy không thực sự là làm tình mà chỉ là mây mưa vui vẻ.

“Ngủ ngon em nhé,” anh lẩm bầm như thể anh ngủ rồi. Alice mơn trớn lưng anh thêm chút nữa với nỗ lực miễn cưỡng để khơi dậy cảm xúc trong anh, nhưng cuối cùng cô phải đầu hàng và trườn về phần giường của mình.

“Vậy thì, vào buổi tối hôm đó, nếu cậu không nghĩ là anh ấy ngoại tình,” Emily đánh bạo hỏi khi Alice kể cho cô nghe chuyện này, “tại sao bây giờ cậu lại nghĩ anh ấy đang ngoại tình?”

“Tớ biết chuyện này có vẻ điên rồ, nhưng khi anh ấy ở bên tớ, an ủi tớ, tớ tuyệt đối tin là mình quá ngu ngốc khi nghi ngờ anh ấy. Nhưng khi anh ấy đi xa, hoặc khi anh ấy gọi điện thông báo về muộn, tâm trí tớ rối tung rối mù lên và tớ cam đoan là anh ấy có người đàn bà khác. Và cậu biết điều tồi tệ nhất là gì không? Điều tồi tệ nhất là tớ đã ba mươi lăm tuổi và tớ muốn có con, và làm sao tớ có thể có con cho được nếu chồng tớ không ngủ với tớ?”

“Ý cậu là cuối cùng Joe cũng đồng ý có con à?”

Alice khịt mũi. “Đừng ngớ ngẩn thế chứ. Chồng tớ không bao giờ về nhà để thảo luận về việc con cái đâu. Nhưng thời gian đang cạn dần, Em ạ. Tớ sẵn sàng, Chúa ơi, tớ sẵn sàng đã từ nhiều năm rồi, và ai biết liệu tớ có thể có con được không chứ? Có thể phải mất nhiều năm tớ mới có con, và nếu vợ chồng tớ không sớm bắt đầu thì sẽ muộn mất.”

“Vậy làm sao cậu có con cho được nếu anh ấy không ngủ với cậu?”

:Chính xác. Tớ nói cậu nghe nhé. Tớ còn nghĩ đến việc xin tinh trùng để thụ thai đấy.”

“Không phải vậy chứ!”

“Phải mà, nhưng tớ chỉ nghĩ vậy thôi chứ không làm đâu. Tớ muốn có con với chồng tớ, chứ không phải với ống thụ tinh. Tớ còn không tin là tớ lại hào hứng sự tưởng tượng ấy.”

“Tớ nói cho cậu biết điều gì mới thực sự đáng buồn nhé. Giấc mơ của tớ là còng tay, khăn lụa, và ba người đàn ông lực lưỡng với ba cái chứng chỉ bậc thầy trong lĩnh vực tình dục. Vậy mà giấc mơ của cậu lại là ống thụ tinh nhân tạo.”

Alice ghen cả nước trà. “Ba? Ba người đàn ông? Cậu nói thật đấy chứ?”

Emily đỏ bừng mặt và nhún vai. “Như vậy là quá đáng à?”

“Một chút. Nào tiếp đi. Cậu gặp ba người đàn ông này ở đâu?”

“À... ờ. Tớ sẽ không kể thêm với cậu nữa, trừ phi cậu kể cho tớ nghe giấc mơ của cậu.”

“Được rồi. Giấc mơ của tớ là một túp lều tranh...”

“Ôi, cậu thôi ngay đi không!” Emily dấm Alice, còn Alice cứ ngồi cười khúc khích. “Giấc mơ về tình dục của cậu cơ mà. Nào kể đi chứ. Tớ kể cho cậu nghe về giấc mơ của tớ rồi, giờ cậu phải kể cho tớ nghe phần của cậu.”

“Tớ sẽ không kể gì hết trước khi tớ có thêm thông tin về ba người đàn ông vạm vỡ đó. Một trong số họ có phải là Harry không vậy?”

Emily dứt khoát lắc đầu. “Chắc chắn là không. Tưởng tượng tình dục không nên dính dáng gì đến người đàn ông mà cậu yêu thương, nhất là khi họ chưa suy đồi đến thế.”

“Ồ ồ, sự việc càng lúc càng gay cấn đây, Tiếp tục đi nào, kể cho tớ nghe đi.”

Sau nửa giờ cười đùa khúc khích, Emily cúi xuống xoa đầu Humphrey. Humphrey nhắm mắt vui sướng và nhanh chóng nằm nhào người ra, để lộ cái bụng béo phị cho Emily thấy và cô vừa xoa bụng chó cưng vừa cười sảng khoái. “Humphrey, mày là đồ mập ú. Ali, cậu biết sao không, nếu cậu không có con, cậu phải có ai đó khác.”

“Gi cơ?” Alice sững sốt ngẩng lên nhìn bạn. “Tớ không muốn ai khác. Cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

“Tớ nói về thứ gì đó giống với Humphrey.”

“Một cái gì?”

“Một con chó. Cậu cô đơn đến vậy, tại sao cậu không nuôi chó nhỉ?”

“Vì Joe ghét động vật. Mặc dù tớ cũng thích chó.”

“À, cậu phải thử thách Joe. Hãy nói với anh ấy hoặc là anh ấy phải dành nhiều thời gian hơn ở nhà với cậu, hoặc là cậu sẽ nuôi chó để có bầu có bạn.”

“Tớ nghĩ là anh ấy không đồng ý nuôi chó đâu. Cứ nhìn những gì đã xảy ra với Molly đâu nếu cậu thử một lần? Cô bạn cũng lớp tớ có giống cho Westie rất đẹp và nàng chó này mới sinh con, cô ấy đang tìm nhà ở cho đàn cho con này.”

“Ôi, dễ thương quá! Tớ thích giống chó Westie lắm.”

“Ừ, không phải chó thuần chủng đâu. Thật ra là nàng chó này có chứa khi cô ấy cứu nó, vì vậy có Chúa mới biết giống chó này có thuần chủng hay không, nhưng phải nói là chúng dễ thương không chịu được.”

“Nếu tớ may mắn thì đàng chó con sẽ lai giữa giống Westie và giống Rottweiler.”

Emily cười. “Ít nhất nó cũng sẽ là một con chó giữ nhà tốt. Và sẽ rất thú vị nữa, cậu có thể tham gia lớp huấn luyện chó. Ôi thôi nào, cậu nên nuôi một con chó thôi. Đi mà!”

Alice rất sung sướng trước viễn cảnh này. “Ừ.” cuối cùng cô cũng nói, “cậu nói rất đúng, và chắc chắn việc này đáng để tớ thử. Tớ hứa sẽ đề cập đến vấn đề này nếu có hôm nào chồng tớ lại về nhà vào lúc thích hợp.”

Một tuần sau đó, Snoop có nhà mới. Tất nhiên là Joe phản đối, nhưng Alice đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc tranh luận, và anh không có lý lẽ gì để bào chữa ình.

Alice vui sướng tột độ khi cuối cùng cô cũng có ai đó để thể hiện tình yêu thương và sự quan tâm, ai đó sẽ yêu thương cô vô điều kiện, ai đó muốn ở bên cô mọi lúc mọi nơi.

Cô cũng mới tham gia lớp huấn luyện chó, và hờ mối quan hệ của Harry với Emily, cô luôn được đối xử đặc biệt, Harry nói rằng cô có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào nếu cô có thắc mắc hoặc cần giúp đỡ.

Snoop mở ra một thế giới hoàn toàn mới cho Alice. Cô có thể từ chối lời mời với lý do là cô mới nuôi một chú chó còn và không thể để nó ở nhà một mình, hoặc nếu nhà hàng không cho phép cô mang Snoop vào trong, cô không hối tiếc gì khi ra về, vì nhờ thế cô có cơ hội từ chối những lời mời ăn trưa nồng nhiệt.

Cô đưa Snoop đi dạo quanh nơi mình ở ít nhất năm lần mỗi ngày, cô cũng đột nhiên nhận thấy có rất nhiều người nuôi chó, và cô dừng lại trò chuyện với tất cả bọn họ.

Hàng xóm nhất trí cho rằng một nửa dòng máu của Snoop là chó săn thỏ hoặc giống chó lùn Baxer. Rõ ràng là một sự kết hợp kỳ cục, nhưng các mảng lông màu nâu trên khắp mình chú chó rất giống với loại chó sục ở West Highland.

Đó là thế giới mà Alice yêu mến, và mặc dù Joe không ở nhà nhiều hơn trong vài tháng qua, dù anh vẫn xa cách và dửng dưng, Alice nhận thấy cô không còn quan tâm đến thái độ của anh nhiều như trước nữa. Giờ đây, ngoài Joe, cô có một thứ khác để nghĩ đến, và thứ đó sinh ra để dành cho cô.

Ngay cả Joe cũng nghĩ Snoop là một ý tưởng hay ho. Con chó là lý do hoàn hảo để anh đi dạo lúc đêm muộn và gọi điện thoại cho Josie. Và, trong trường hợp Joe chưa có con, Snoop là chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo cho cuộc hẹn hò cuối tuần.

“Em cứ ngủ đi,” anh nói rồi hôn Alice khi đang đứng cạnh giường với quần jeans và mũ bóng chày. “Anh đưa Snoop đến công viên Hyde đi dạo lâu lâu một chút.” Khi đó Alice thường mỉm cười chui lại vào tấm chăn lông vịt. Ai ngờ được là Joe lại thích chó cơ chứ? Và nếu anh tốt đến vậy với Snoop, hãy tưởng tượng xem anh sẽ tốt như thế nào với con cái. Chắc chắn họ sẽ sớm có con thôi.

Và Snoop rất vui vẻ. Phòng khách nhà Josie chẳng có nhiều thứ để cho chú chó con đùa nghịch, vì vậy cậu thường thích thú tè vào góc phòng trong khi đợi Joe chui ra từ phía sau cánh cửa phòng ngủ đóng chặt.

“Không, Joe, đừng lộ bịch thế.” Josie rùng mình khi Joe luồn bàn tay dày dạn kinh nghiệm lên đùi cô. “Không phải ở văn phòng.”

“Tại sao không?” Joe rì rầm. “Tám giờ tối thứ Sáu, em nghĩ còn ai lãng vãng ở đây nữa?”

Josie im lặng. Anh nói đúng. Vào ngày thứ Sáu, tầng giao dịch luôn vắng vẻ, và người ta chỉ ở lại làm việc muộn nhất là đến sáu giờ. Cô dừng lại nghe ngóng, sau đó cô đứng dậy liếc ra cửa. Anh nói đúng. Nơi đây hoàn toàn vắng vẻ.

“Em cứ để cửa mở đi,” Joe toét miệng cười và phản kích trước cảm giác hồi hộp, anh đang dựa lưng vào bàn hội thảo trong phòng họp ở cuối hành lang. “Đến đây với anh.”

11. Chương 11

“Tôi là Steven ở phòng Nhân sự. Chúng tôi muốn họp với anh. Anh có thể đến buổi họp lúc 6 giờ tối nay không?”

Khốn kiếp. Không. Sáu giờ tối nay Joe định đi thẳng đến nhà Josie và ở đó khoảng hai tiếng trước khi tham dự lễ khai mạc khách sạn với Alice.

“Thật ra thì sáu giờ tối nay không tiện cho tôi lắm. À, Steven này, tôi có thể hỏi là buổi họp về vấn đề gì được không?”

“Chúng tôi muốn thảo luận về cơ hội nghề nghiệp của anh. Năm giờ được chứ?”

Joe thở dài. Cơ hội nghề nghiệp. Như thế là thế quái nào nhỉ? Mà có về cái quái gì thì có vẻ như đây là một cuộc họp dài hơi. Dù sao thì anh cũng sẽ rời cuộc họp lúc sáu giờ. Sẽ ổn thôi.

“Được rồi. Năm giờ cũng được.”

“Hay lắm. Chúng tôi sẽ gặp anh trên tầng của chúng tôi lúc năm giờ.”

Joe gửi tin nhắn nội mạng sang máy tính của Josie, cảnh trọng không dùng ngôn từ khiêu khích sao cho lời nhắn mang tính chất công việc, trong trường hợp tin bị đọc lên. “Gặp phòng Nhân sự lúc năm giờ. Sáu giờ tham dự cuộc họp kế tiếp. Đợi ở đây nếu họp quá giờ.” Anh nhắc điện thoại gọi cho Alice và nói với cô rằng anh sẽ gặp cô ở khách sạn lúc 7:30.

Steven Webster ngồi quay lưng về phía cửa sổ. Jacqueline Asterly, Giám đốc phòng Nhân sự Châu u, ngồi bên trái anh. Phía đầu bàn là Richard Nilsson, chủ tịch Ngân hàng đầu tư, và giám đốc của Joe.

Joe đã chuẩn bị tư tưởng gặp Steven Webster, một người đàn ông mà anh có biết và mến mộ. Thực ra, chính Steven là người tuyển dụng anh vào công ty. Anh không chuẩn bị tinh thần gặp Jacqueline, hay giám đốc của anh. Có vẻ không hay rồi, và khi anh ngồi xuống, anh vẫn nhớ là hôm thứ sáu tuần trước, cánh cửa hơi lách cách khép lại khi anh và Josie làm tình với nhau trong phòng hội thảo lúc tối muộn.

Khi đó, họ đột nhiên dừng lại, nỗi sợ hãi ngay lập tức tiếm ngôi niềm say mê, nhưng ngay khi anh kéo quần lên và chạy ra cửa kiểm tra phòng giao dịch bên ngoài và hành lang, anh không thấy bất cứ ai ở đó.

“Khốn kiếp”, anh rít lên. “Em có nghĩ là có người nhìn thấy chúng mình rồi không?”

Mặt Josie trắng bệch. Cô không bao giờ muốn điều này xảy ra. Khốn kiếp. Tại sao cô lại chấp nhận rủi ro này cơ chứ?

“Không có ai ngoài đó,” Joe nói. “Có thể là gió thổi thôi.”

“Có thể,” Josie nói với niềm hy vọng tràn trề. “Hoặc có thể do chúng mình tưởng tượng thôi.”

Nhưng lúc này, khi nhìn nét mặt nghiêm trọng của mọi người, Joe thấy ớn lạnh. Có thể là họ không hề tưởng tượng gì hết.

“Joe, cảm ơn anh đã đến,” Steven nói. “Mời anh ngồi. Anh biết mọi người ở đây rồi chứ?” Joe gật đầu khi Steven chỉ cho anh chỗ ghế trống và mời anh uống cà phê, nhưng Joe từ chối.

“Anh có biết tại sao chúng tôi yêu cầu anh đến đây không?” Jacqueline nhướn người ra trước và nhìn thẳng vào mắt Joe.

Anh nhún vai. “Steven nói với tôi là vì cơ hội nghề nghiệp.”

“Anh Joe, việc này không đơn giản gì với chúng tôi,” cô nói. “Thực tế, đây là phần khó khăn nhất trong công việc của tôi, nhưng chúng tôi buộc phải quan tâm vì anh đan dứ với đồng nghiệp, và tôi e là anh biết rõ quy tắc của việc này.”

Joe tức giận và trở nên phòng thủ trong cảm giác bẽ mặt. “Thực lòng mà nói, chị Jacqueline ạ, tôi nghĩ đây không phải vấn đề của chị.”

“Tôi e đó là vấn đề của chúng tôi, Joe ạ,” cô nhẹ nhàng nói. “Khi anh dấn dứ với đồng nghiệp, việc này sẽ dính líu tới tất cả những đồng nghiệp làm việc với anh, bao gồm những người có thể có hoặc không bắt gặp hai người trong phòng hội thảo.” Cô nhìn anh chăm chọc và Joe ngoảnh mặt đi. Anh không thể nói gì hơn.

“Chúng tôi đã thảo luận nhiều khả năng khác nhau, và chúng tôi nhất trí là anh đáng giá đến mức chúng tôi không thể để anh ra đi. Hiển nhiên anh cũng biết, có lẽ hơn tất cả mọi người, về lý do tại sao chúng tôi đưa Josie Mitchell vào đội, và chúng tôi cũng rất miễn cưỡng nếu mất cô ấy.”

“Vậy thì cuộc họp này sẽ đi đến đâu?”

“Anh có biết Sam Barners không?”

“Hơi hơi thôi. Ông ta ở Mỹ phải không?”

“Bây giờ thì không. Ông ấy đã trở lại Luân Đôn để quản lý Tập đoàn Khách hàng đầu tư. Không cần giải thích chắc anh cũng biết là trong trường hợp bình thường, sự việc này có thể khiến anh bị đuổi việc ngay lập tức. Tuy nhiên, vì mức lợi nhuận anh mang về cho công ty và tầm quan trọng của anh với công ty, chúng tôi muốn đưa anh đến Mỹ với hợp đồng ba năm để thay thế ông ấy.”

Richard chọn thời điểm này để xen vào. “Joe ạ, mọi việc đã được cân nhắc rất kỹ lưỡng, tôi nghĩ đó là lời đề nghị tuyệt vời, chưa nói gì đến sự di chuyển thú vị dành cho anh, và công việc này rất phù hợp với anh. Chúng tôi biết anh làm được rất nhiều việc xuất sắc ở Châu u, và tôi cũng tiếc khi phải nhìn anh rời đội, nhưng chúng tôi muốn anh chuyển trọng tâm từ lĩnh vực ngân hàng sang thị trường tiền tệ. Chúng tôi muốn anh lãnh đạo Nhóm phụ trách khách hàng Châu Mỹ, mang cơ hội kinh doanh đến Châu Mỹ, bao gồm cả Nam Mỹ.”

“Không được.” Joe lắc đầu. “Tôi rất tiếc, nhưng cuộc sống của tôi ở đây. Tôi thực sự không hài lòng chút nào về quyết định này, chưa nói đến cảm giác bị xúc phạm trước cách làm của quý vị. Tôi thừa nhận điều quý vị nói về mối quan hệ trong công việc, và tôi cũng vui vẻ chấm dứt mối quan hệ với Josie Mitchell, nhưng chuyển đến Mỹ là việc tôi không thể chấp nhận được. Năm nay tôi mang về cho công ty mười chín triệu đô la, và tôi rất hài lòng với vị trí của mình. Tôi có thể mang về nhiều lợi nhuận hơn nữa, và tôi mong muốn một cơ hội thứ hai.”

Joe nói với sự tự tin và cả quyết mà trong thâm tâm anh không hề cảm thấy, nhưng đó là cách duy nhất giúp anh che dấu cơn sốc và cảm giác nhục nhã. Dấn dứ là một chuyện nhưng bị bắt gặp thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Tất nhiên, chuyển việc là phương án bất khả thi. Nhà anh ở đây, vợ anh, cuộc sống của anh cũng ở đây. Anh không có ý định chuyển đi đâu hết, và điều đáng tiếc duy nhất là có thể anh phải từ bỏ Josie. Hoặc là vậy, hoặc là phải cẩn trọng hơn nữa trong tương lai. Đó là sai lầm chết tiệt của anh, anh tự mắng nhiếc mình, Josie nói đúng, anh nghĩ sao chú, làm tình tại văn phòng à? Chắc chắn là họ bị phát hiện, và khi ngồi đây, anh không thể tin là anh có thể nhận thấy một chút xíu thú vị, dù là nhỏ nhất, của việc này.

Và quan trọng hơn nữa là anh phải nói với Alice như thế nào đây?

“Chúng tôi biết rõ về khoản lợi nhuận mà anh mang về cho công ty,” Richard nói chắc chắn. “Đây là lý do tại sao chúng tôi tin anh là người phù hợp đảm nhận vị trí của Simon Barners. Chúng tôi cần một người năng động và có động lực để giúp đội phát triển hơn nữa.”

“Ông Richard ạ, tôi đánh giá cao những gì ông nói, và tôi rất tự hào vì ông đã nghĩ như vậy. Tuy nhiên, tôi phải nói lại rằng tôi không hài lòng với việc phải chuyển công tác. Bên cạnh đó, điều quan trọng nhất, như ông thấy, là hiện tôi đang làm việc với hai công ty được trong lục địa, và hai hợp đồng đó sẽ mang về thêm hai mươi triệu đô la nữa.”

“Chúng tôi biết, và chúng tôi rất hài lòng với các mối quan hệ mà anh đã thiết lập tại lục địa, và tôi cũng không cần phải nhắc lại một lần nữa vì đó chính xác là lý do khiến chúng tôi muốn cử anh đến Mỹ.”

Jacqueline cất giọng nhắc nhở và hách dịch. “Joe ạ. Tôi e rằng anh không còn lựa chọn nào khác.”

“À.” Joe dựa lưng vào ghế và thở hắt ra. Khốn nạn. Anh phải nói sao với Alice đây?

“Vui lòng cho tôi biết khung thời gian của quyết định mà có vẻ tôi không có quyền kiểm soát này?”

“Chúng tôi muốn anh dành các ngày còn lại trong tuần này để sắp xếp công việc. Chúng tôi biết anh còn rất nhiều việc phải quan tâm tới, nhưng chúng tôi muốn anh bắt đầu làm việc tại văn phòng ở Manhattan vào ngày chín tháng bảy.”

“Nhưng chỉ một tuần rưỡi nữa là đến ngày đó. Quý vị đang đùa tôi phải không?” Joe há hốc miệng.

“Tôi e là không.”

“Làm sao tôi có thể sắp xếp mọi việc trong vòng chưa đến hai tuần?”

“Phòng Nhân sự sẽ hỗ trợ anh. Chúng tôi biết anh ...” Jacqueline húng hắng ho để kiềm chế sự ghê tởm trước việc này “... đã kết hôn. Công ty sẽ hỗ trợ tiền thuê khách sạn cho vợ chồng anh trong hai tháng – anh cũng biết khách sạn năm sao rồi đấy – và cuối tuần này chúng tôi sẽ cử người đến giúp vợ anh sắp xếp đồ đạc, tất nhiên là bao gồm việc đóng gói đồ. Chúng tôi nghĩ anh nên đưa vợ đi theo càng sớm càng tốt để tìm nhà mới. Gayle Messler là nhân viên nhà đất được chúng tôi lựa chọn, và cô ấy đang điện thoại của anh. Anh sẽ nhận thêm khoản trợ cấp xa xứ trong ba năm.” Jacqueline ngừng lại nhìn đồng hồ. “Tôi e là mọi người đang đợi tôi ở cuộc họp kế tiếp. Steven có thể trả lời các khúc mắc của anh, Joe ạ, cảm ơn anh đã đến và chúc anh may mắn.” Cô bắt tay Joe trong khi anh vẫn sững sờ ngồi im không thốt nên lời.

Richard cũng đứng lên. “Về nhà tôi sẽ gọi cho anh sau,” anh nói. “Lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc thêm.” Và ông ta cũng mất hút phía sau cánh cửa.

Joe đi thang máy lên tầng làm việc của anh, vẫn chưa hết bàng hoàng, hai tay anh ôm một chồng giấy tờ mà Steven vừa đưa. Đó là bản miêu tả công việc, thông tin chi tiết về mức lương mới đã được tăng lên, mức trợ cấp tiền nhà hàng tháng, bảo hiểm y tế, rất nhiều lợi ích nho nhỏ khác và số điện thoại liên lạc của nhân viên nhà đất.

Anh thấy Josie ngồi bên bàn làm việc của cô, và khi anh ngồi xuống, một tin nhắn xuất hiện trên màn hình máy tính của anh. “Sẵn sàng chưa?”

“Có việc đột xuất. Phải về nhà. 5 phút nữa gặp tại quán cà phê.”

“Em không tin là có chuyện đó!” Josie giận điên lên. “Việc chúng ta làm liên quan quá gì đến họ cơ chứ? Tại sao họ dám chuyển chỗ làm của anh, tại sao họ dám không cho em liên quan đến việc này?”

Joe thở dài và đặt tay lên tay cô xoa dịu. “Josie à, như thế này tốt hơn nhiều. Anh đồng ý là việc này rất khó chịu, nhưng tốt hơn là không nên liên quan đến em. Anh phải đi, anh không có nhiều lựa chọn.”

Josie ngồi suy nghĩ một lúc. “Anh biết mà, anh biết là anh có một lựa chọn. Lúc nào anh cũng có thể tìm được việc khác.”

“Anh biết. Anh cũng nghĩ tới việc đó. Nhưng anh không muốn chứng minh năng lực của mình thêm một lần nào nữa. Ở đây anh có danh tiếng, và khoản hoa hồng hầu như lúc nào cũng được đảm bảo. Mặc dù trái đất này có tận thế đến nơi thì anh cũng không muốn rời bỏ đất nước, rời bỏ em, nhưng anh vẫn phải đi.”

Suốt một hồi lâu Josie không nói gì. Cô đang cố gắng hiểu rõ những gì Joe nói với cô, cố gắng không để lộ cảm xúc thật trên nét mặt. Cô những tưởng cô có thể đối mặt với chuyện này, rằng Joe chỉ là mối tình chóng vánh không nghiêm túc, nhưng giờ đây, khi ngồi trước mặt anh, khi biết rằng anh sắp rời xa, cô biết cô đã tự biến mình thành con cóc từ rất lâu rồi.

Cô chưa bao giờ tính đến chuyện sẽ phải lòng anh. Chúa ơi, là một người hay chỉ trích cay độc, cô, chính cô biết rõ điều gì sẽ xảy ra khi cô đan dứ với đàn ông có vợ, nhưng càng tiếp tục gặp anh, thì cô càng muốn đan dứ với anh hơn.

Người duy nhất biết việc này, tính đến – cô nghĩ đến mà rùng mình – thứ sáu tuần trước, là Al. Và Al cũng cảnh báo cô suốt nhiều tháng liền, anh nói với cô rằng đan dứ với đồng nghiệp là vô cùng nguy hiểm, huống hồ đan dứ với đồng nghiệp đã có vợ.

“Việc này sẽ kết thúc trong nước mắt thôi,” Al nói đi nói lại như vậy nhiều lần kể từ khi cô tin tưởng tâm sự với anh. “Tôi thật không thích chuyện này chút nào.”

Vài tuần tiếp theo cô không nhắc đến Joe, và Al cũng không hỏi gì thêm. Tình bạn của họ không chấp nhận những mối quan hệ tình ái, lại càng không thể có chỗ ối quan hệ mà một trong hai người họ không tán thành.

Thêm vào đó, Josie biết rằng cô không muốn chuyện này kết thúc. Rằng càng gặp Joe, cô càng muốn gặp anh hơn. Rằng cô luôn nghĩ đến anh khi không ở bên anh, rằng mỗi khi anh buông chân xuống giường để trở về với vợ, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy đôi chút đau khổ.

Trên hết, Josie bắt đầu nghĩ đến Alice. Cô biết Joe không hạnh phúc gì, và một nửa trong cô thích thú với ảo vọng về một ngày anh sẽ rời bỏ Alice, sẽ chuyển đến nhà của Josie và hai người chung sống hạnh phúc suốt đời.

Cô cũng bắt đầu ghét Alice. Alice, người dường như ngay từ đầu đã đứng ngoài chuyện này, người không liên quan gì đến Josie. Vậy mà vài tháng qua, hình ảnh tưởng tượng về một Alice đáng ghét mỗi ngày một rõ nét hơn trong cô, ả phù thủy này đã ếm một lời nguyền lên Joe – lời nguyền khiến anh phải chạy thật nhanh về nhà.

Cô cần trọng không nói gì với Joe, và cô cũng ghét chính mình vì đã hờn hở trước viễn cảnh anh và Alice chia tay, vì đã có suy nghĩ xấu xa như vậy. Càng hiểu Joe, cô càng biết anh sẽ chán ngán và rời bỏ cô nếu một giây phút nào đó cô không còn là một thử thách với anh, hay cô tỏ ra đòi hỏi.

Và vì vậy, mặc dù đã si mê anh nhưng cô luôn tỏ ra không khuất phục và quyến rũ hết mức có thể. Dĩ nhiên là chuyện này cũng khó khăn, nhất là khi cô muốn gặp anh mọi lúc mọi nơi, và có đôi lúc cô không thể chiến thắng về thể xác – khi Joe muốn gặp cô, cô luôn luôn đồng ý – nhưng cô luôn chiến thắng trong việc kiềm chế cảm xúc và khiến anh không sao hiểu nổi cô. Cô luôn khiến Joe phải suy đoán, bởi cô biết đó là cách duy nhất giúp cô duy trì ngọn lửa đam mê trong anh.

Tính đến nay, phương pháp của cô rất hiệu quả. Và giờ thì anh ngồi đây, đối diện với cô, trong quán Ponti's gần Nhà ga đường Liverpool, nói với cô rằng anh sẽ rời đến một đất nước khác và có thể cô không bao giờ gặp lại anh.

Trong đầu cô ngay tức khắc lóe lên hình ảnh về cuộc sống trước khi gặp Joe. Những bữa ăn nấu sẵn được hâm nóng trong lò vi sóng, những chai rượu mà cô phải ngồi uống một mình, cô sẽ nằm trên giường xem ti vi trước khi chìm sâu vào giấc ngủ với ý thức rõ ràng rằng ngày mai, ngày kia, và những tháng ngày dằng dặc sau đó cũng chỉ giống hệt như vậy thôi.

Không có gì để mong ngóng, không có gì để ước mơ, không có gì để hồ hởi chờ đợi hoặc lên kế hoạch, chỉ có sự đơn điệu của công việc, ăn và ngủ. Sự buồn tẻ này chỉ bị phá vỡ bởi một vài buổi tối đi chơi khá vui vẻ với Al, nhưng nói cho cùng cô cũng chẳng có gì để mong ngóng.

Joe mang đến cho cô điều gì đó để chờ đợi. Cô không bao giờ kịch đến mức bảo rằng Joe mang đến cho cô lý do để sống, nhưng rõ ràng anh đã khiến cuộc sống của cô thú vị hơn, đem lại cho cô những giờ phút ảo tưởng đầy màu sắc, chưa kể đến thực tế cũng ngập tràn sắc màu.

Al thường nói sẽ còn nhiều Joe khác nữa dành cho cô, có thể là những người còn độc thân, những người có thể ở bên cô lâu dài, nhưng Josie biết điều đó không đúng. Cô biết, bởi vì đã mười tám tháng trôi qua trước khi Joe đến, cô không có nổi chút đam mê dù là thoáng qua với bất kỳ người đàn ông nào.

Cô còn biết một điều khác nữa, đó là cho dù rất khó khăn khi phải nghe Joe sắp đi xa, dù cô rất sợ hãi trước sự ra đi của anh, dù cô yêu anh nhiều đến mấy, cô cũng sẽ không cho anh thấy cảm xúc thật của mình.

“Vậy là, khi nào anh sẽ đi?” cuối cùng cô cũng thốt nên lời, giọng nói toát lên sự thản nhiên giả tạo.

“Một tuần rưỡi. Họ cho anh nốt tuần sau để sắp xếp mọi thứ.” Joe lại thở dài, đưa tay lên cào tóc và nhướn người ra trước để nắm tay Josie. Anh nhìn các ngón tay của cô khi bàn tay hai người đan vào nhau, và ngón tay cái của anh nhẹ xoa bàn tay cô. “Josie à, anh sẽ nhớ em nhiều lắm,” anh thì thầm, đôi mắt anh vẫn dán chặt vào hai bàn tay họ.

Tim Josie nhói lên. Cô vẫn im lặng.

“Anh sẽ làm được gì khi không có em?” anh nói.

“Anh sẽ tìm một cô Josie khác,” cô vừa nói vừa mỉm cười để che giấu cảm xúc thật của mình.

“Josie! Sao em có thể nói vậy được?” Anh rút tay lại trong cảm giác bị tổn thương thật sự, nhưng Josie chỉ nhún vai.

“Joe à, anh và em đều biết rõ việc này sẽ không kéo dài mãi. Vì Chúa, anh kết hôn rồi. Quả là xuất sắc khi chúng mình xoay sở được đến tận bây giờ. Anh yêu vợ, và anh sẽ không bỏ cô ấy, và anh cần phải được ở bên cô ấy.” Ngay cả khi nói như vậy, cô cũng cầu mong Joe bác bỏ lời nói của cô, sẽ nói với cô rằng cô hoàn toàn sai lầm, rằng giờ đây anh nhận ra rằng anh yêu cô và anh sẽ bỏ vợ.

Nhưng chỉ có sự im lặng khi Joe nghe những gì Josie nói. “Anh vẫn sẽ nhớ em,” anh nói. “Mấy tháng qua quả thật, ừm, quá tuyệt vời. Thật sự là như vậy. Em rất tuyệt vời. Và em xứng đáng có một người thật đặc biệt, một người có thể chăm sóc em đầy đủ hơn.”

“Một người chưa kết hôn,” Josie nói, cô không thể kìm lại chút cay đắng trong giọng nói, vì điều anh vừa thốt ra tương đương với câu, “Kết thúc rồi. Anh không muốn em nữa.”

“Ừ,” Joe khẽ nói và bất ngờ trước sự thật là cô có vẻ bị tổn thương thật sự. “Một người chưa kết hôn. Tuy hơi sáo rỗng, nhưng em xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn anh. Giá như mình gặp nhau vài năm trước. Ước gì mình được ở bên nhau, nhưng bây giờ thì quá muộn. Có thể đây là điều tốt nhất có thể xảy đến. Có thể đây là cách Chúa nói với anh rằng anh phải tận tâm với cuộc hôn nhân của mình, rằng anh cần phải ngừng ngay việc tìm kiếm những cuộc tình vụng trộm để thỏa mãn bản thân.”

“Vậy giờ sao?”

“Ý em là sao?”

“Em có gặp lại anh trước khi đi không?”

Joe có vẻ bất ngờ. “Chúa ơi, tất nhiên rồi! Ý anh là bây giờ anh phải về nhà. Anh phải nói với Alice. Khốn kiếp, anh phải nói sao với Alice đây? Ôi Chúa ơi. Dù sao thì anh cũng sẽ ở nhà mấy ngày còn lại trong tuần, mình có thể ăn trưa hay gì đó?”

Ăn trưa. Anh thực sự không cần phải nói thêm gì nữa.

“Joe à.” Cô hít thở thật sâu và buồn bã mỉm cười. “Em nghĩ có lẽ tốt hơn là chúng mình nên nói tạm biệt ngay bây giờ. Anh còn rất nhiều việc phải làm, và em cũng phải làm việc, và sẽ dễ dàng hơn nếu mình thôi ngay chuyện giả vờ như thể sẽ có một cuộc vui cuối cùng trước khi anh đi. Đây là thời điểm thích hợp để nói lời chia tay.”

Họ vói lấy đồ đạc và đi ra khỏi quán, cùng đứng lên vỉa hè vài phút, mỗi người đều đang cố gắng tìm cách tốt nhất để nói lời tạm biệt.

Cuối cùng, họ ngẩng mặt lên và bốn mắt gặp nhau, và trong một giây thôi, họ ôm nhau rất chặt.

“Cám ơn em,” Joe thì thầm vào tai Josie khi cô chớp mắt điên cuồng trên vai anh với nỗ lực ngăn nước mắt ùng ục rơi. “Em là người phụ nữ tuyệt vời. Anh sẽ rất nhớ em.”

“Anh đi đi.” Cô buông anh ra và nhìn xuống vỉa hè để anh không thấy đôi mắt cô đang nhòe lệ. “Bảo trọng anh nhé.” Tồi cô quay gót bước đi, một giọt nước mắt chậm chậm chạy xuống bên má trái.

Joe vẫn đứng nhìn theo Josie cho đến khi cô biến mất phía góc đường. Cuộc chia tay này không có thật. Cả buổi chiều nay không có gì là thật. Làm sao, anh lại có thể đứng đây, trong trung tâm thành phố, tại Luân Đôn, chuẩn bị về nhà ở Belgravia, và tuần tới cả thế giới của anh sẽ thay đổi?

Anh lấy điện thoại trong túi quần và cặp tai nghe vào ve áo khi tiến về phía ga xe điện ngầm. Có người bắt máy, và Joe hít thở thật sâu. “Chào em yêu. Tin vui em ạ, buổi họp bị hủy nên anh đang trên đường về nhà. À Ali này, có việc vợ chồng mình phải thảo luận với nhau khi anh về đến nhà. Ở nhà đợi anh nhé.”

“Sao cơ? Em không hiểu. Anh nói lại xem nào?”

Joe lại bắt đầu lại từ đầu. Simon Barners được chuyển đến Luân Đôn và họ phải tìm người thay thế, và Joe được đề nghị sang Mỹ để đảm nhận vị trí của ông ta.

“Nhưng như thế thì vợ vẫn quá,” Alice nói. “Họ không thể trông mong vợ chồng mình đóng gói đồ đạc và rời đi chỉ trong vòng chưa đầy hai tuần. Và tại sao sự việc xảy ra nhanh đến vậy chứ? Anh không có lựa chọn nào khác sao? Chẳng lẽ anh không từ chối được à?”

Jo không nói gì, trong anh trỗi lên cảm giác có lỗi và bức tức. Anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

“Joe à? Em không thể từ bỏ cuộc sống ở đây được. Ở Mỹ chúng ta không có nơi ăn chốn ở, và làm sao em có thể tự mình làm hết mọi việc được? Thật kỳ cục. Hơn nữa, em không muốn sống ở New York. Chúa ơi, Luân Đôn là đủ tồi tệ rồi, nhưng ít nhất ở đây em cũng có vài người bạn. Anh Joe à, em muốn anh từ chối. Em không muốn đi.”

“Anh không thể từ chối được. Anh đã đồng ý rồi. Và anh phải đi trong vòng chưa đến hai tuần. Em không cần phải đi cùng anh nếu em chưa gói ghém hết đồ đạc ở đây, và họ sẽ cử người đến giúp em chuyển đồ. Em không phải đi cùng nếu em chưa sẵn sàng.”

“Ôi, hay quá. Như thế thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn đấy. Và anh nói sao cơ, anh phải đi à? Có phải ý anh là anh đã đồng ý mà không nói gì với em? Cảm ơn, Joe, cảm ơn anh rất nhiều.” Alice bắt đầu gào lên trước khi hít vào một hơi thật sâu. “Hãy nói với họ là anh thay đổi quyết định rồi.”

Joe lắc đầu. Anh không biết phải giải thích sao cho cô hiểu rằng anh không thể thay đổi quyết định, anh không thể xoay chuyển được việc này. New York. Một ý tưởng nảy ra trong đầu anh. Một phương án. Một cách giúp Alice vui vẻ.

“Vợ chồng mình không nhất thiết phải sống ở Manhattan,” anh nói.

“Anh nói sao?”

“Họ dành cho anh khoản tiền trợ cấp thuê nhà rất lớn. Mình có thể mua một căn hộ ở Manhattan và một ngôi nhà ở thôn quê.” Anh thấy mắt Alice lóe lên niềm vui thích. “Có thể là Vermont, hay Connecticut. Mình có thể đến đó vào cuối tuần. Có thể là một ngôi nhà gần hồ hoặc bên bờ biển.”

Alice không nói gì trong hồi lâu. Connecticut. Miền quê. Niềm mơ ước của cô. “Không phải anh nói vậy chỉ để em đồng ý thôi chứ?”

“Alice, vợ yêu của anh, tất nhiên là không rồi.” Anh vòng tay ôm lấy người cô. “Em suy nghĩ về việc này nhé. Có thể đó là khởi đầu mới mẻ cho vợ chồng mình. Anh biết em không muốn sống ở Manhattan, nhưng em luôn muốn sống ở thôn quê, và chắc chắn chúng mình đủ sức mua một ngôi nhà như thế. Anh nghĩ ở đó vợ chồng mình sẽ rất hạnh phúc. Anh nghĩ ở đó em sẽ hạnh phúc.”

“Em không biết,” cô lẩm bầm, trong đầu dường như ra một nông trại ở Vermont. “Có thể am cũng thử xem sao. Một sự khởi đầu mới mẻ. Có lẽ anh nói đúng.”

“Tất nhiên là anh nói đúng,” Joe nói và bỗng nhiên anh nghĩ có lẽ anh nói đúng thật. Có lẽ đây là điều họ cần, một sự khởi đầu mới mẻ ở một đất nước mới. Không dan díu nhăng nhít, không còn rối tung rối mù lên nữa. Lại có thời gian được yêu thương nhau. Anh tống khứ kỷ niệm về Josie ra khỏi tâm trí, và lần này anh quyết tâm từ bỏ thói lảng nhăng của mình.

“Em yêu anh,” Alice nói, trong mắt cô tràn ngập hy vọng và hạnh phúc.

“Em yêu, anh biết mà. Anh cũng yêu em.” Anh vòng tay ôm cô rất chặt. Họ ôm nhau như vậy hồi lâu. Cảm giác về cô, mùi hương của cô quen thuộc quá. Anh hít thật sâu và hôn cổ cô, rồi anh cúi xuống thấy môi cô đang đợi môi anh.

Họ hôn nhau thật dịu dàng, rồi anh mỉm cười, xoa xoa tay lên lưng cô. “Mình đi ngủ đi em.”

12. Chương 12

“Mình không thể nào chỉ sống ở đây thôi sao anh?” Alice đang rộng hai tay, cô đang nằm chéo người trên chiếc giường rộng thênh thang và uể oải mỉm cười với Joe, chiếc khăn tắm vải bông xù quần chặt quanh hông khi anh cúi từ phòng tắm ra.

“Ồ khách sạn Mark á? Lúc này thực sự không thể em ạ.” Joe mỉm cười, anh ngồi xuống mép giường và cúi xuống hôn vợ. “Em yêu, khoản trợ cấp nhà ở của chúng ta cũng lớn, nhưng không lớn đến thế đâu.”

“Nhưng như thế này chẳng phải là hoàn hảo sao?” Alice khoát tay quanh căn phòng có một phòng ngủ. “Có mọi thứ chúng ta cần.”

“Có mọi thứ, trừ phòng bếp rộng lớn ở miền quê cho em.”

“Không sao mà. Em vẫn có thể nấu ngon với phòng bếp nhỏ kia. Em sẽ có phòng bếp rộng lớn khi nào mình tìm được nhà ở miền quê.”

“Nhân nói về việc tìm nhà, hoặc căn hộ nào đó, một giờ nữa hai vợ chồng mình sẽ gặp nhân viên nhà đất, sau đó mình sẽ ăn trưa với Gina và George. Nào, con mèo lười biếng, nhanh lên, không mình muộn mất.”

Alice vòng tay quanh cổ Joe và kéo anh xuống gần hơn, cô mỉm cười rất khô khan. “Em không phiền nếu đến muộn một chút đâu.”

“Một chút thôi à?” Joe nhẹ hôn vợ và bỏ khăn tắm ra. “Hay là muộn nhiều chút đây?”

Alice cười khúc khích khi anh trườn lên phía trên cô. “Em muốn muộn nhiều chút cơ.”

Nửa giờ sau, Alice đắm mình dưới vòi tắm hoa sen và cười không ngớt. Có vẻ như Joe nói rất đúng về sự khởi đầu mới mẻ dành cho vợ chồng họ. Cả tháng qua, cuối tuần nào cô cũng bay đến gặp anh tại khách sạn Mark, rồi bay trở lại Luân Đôn các ngày còn lại trong tuần để dọn nhà và chuyển đồ, và mỗi ngày cuối tuần bên Joe, cô lại có cảm giác họ là vợ chồng son.

Những năm qua anh không tỏ ra quan tâm và tình cảm như thế này. Cô đi chuyến bay lúc một giờ của hãng British Airways vào ngày thứ Sáu, đến sân bay JFK lúc bốn giờ chiều, đến khách sạn lúc gần sáu giờ. Hoặc là Joe nằm sẵn trong phòng ngủ đợi cô, hoặc là anh về muộn khoảng hai mươi phút, và sau đó anh sẽ vòng tay ôm chăm lấy cô, rõ ràng là anh rất vui sướng khi được gặp cô.

Cô vui sướng tốt cùng khi họ lại làm tình với nhau với ngọn lửa nồng nàn mà cô không còn cảm nhận được trong suốt một thời gian dài, và cô biết rằng, bất chấp sự dè dặt ban đầu của cô thì New York vẫn là câu trả lời cho những lời cầu nguyện của cô.

Thành phố rực rỡ, ồn ào và thân thiện hơn rất nhiều so với những gì cô nhớ. Cô đi dọc đại lộ Madison với cảm giác hạnh phúc và tràn trề sinh lực, nhưng cô không thể phần khích trước viễn cảnh sống ở thành phố này.

“Một nơi tuyệt vời để đi du lịch,” cô kể với Emily, “nhưng tớ sẽ kiệt sức mất nếu tớ phải sống ở đây suốt.”

“Vậy việc tìm mua nhà thế nào rồi?” Emily hỏi.

“Vẫn chưa tìm. Joe muốn phải mua xong nhà trong thành phố đã. Nếu tìm được nhà ở đây, chúng tớ sẽ biết chúng tớ còn bao nhiêu tiền để mua nhà ở vùng quê.”

“Phải nhớ là Harry và tớ sẽ là khách mời đầu tiên của cậu đấy nhé.”

“Tất nhiên rồi. À, Harry tuyệt vời dạo này thế nào?”

Emily cười vang. “Tuyệt vời.”

“Cậu hạnh phúc quá nhỉ.”

“Ừ. Cậu cũng vậy mà.”

“Tớ biết chứ. Tớ hạnh phúc lắm. Ai mà nghĩ mọi chuyện lại tốt đẹp như thế này nhỉ?”

“Tớ nhớ cậu, Ali.”

“Cậu mới gặp tớ hôm thứ năm tuần trước mà.”

“Ừ, nhưng bây giờ cậu lại ở tận đó rồi. Mãi mãi. Thật kinh khủng vì tớ không thể nhảy vọt lên ô tô và lái xe đến thăm cậu.”

“Nhưng cậu có thể nhắc điện thoại gọi cho tớ bất cứ lúc nào mà.”

“Ừ,” Emily cầu nhàu. “Nhưng lần này không giống như trước nữa.”

“Tại sao cậu không đến sống ở đây luôn nhỉ? Cậu có thể đến sống ở ngôi nhà miền quê với tớ.”

“Vì Joe sẽ thích thế đấy.”

“À ừ. Thật ra thì lúc này anh ấy rất dễ thương và có thể anh ấy sẽ tán thành mọi đề nghị của tớ.”

“Vậy thì cậu nhanh lên đi, bảo anh ấy tặng tớ một nghìn bảng vào ngày sinh nhật nhé.”

Alice cười khanh khách. “Cậu sớm đến đây với tớ nhé, được không Em? Cậu sẽ đến thăm và ở đây với tớ ngay cả khi tớ không tìm mua được nhà ở nông thôn nhé?”

“Tất nhiên rồi. Tớ sẽ đáp chuyến bay đầu tiên ngay khi cậu ổn định nhà cửa.”

Alice vẫn không tin là cô đang ở đây. Để sinh sống. Mãi mãi. Dường như mới chỉ hôm qua thôi, công ty dịch vụ chuyển nhà đến và dành trọn ba ngày để gói ghém đồ đạc trong nhà cô, trừ đồ đạc trong phòng làm việc của Joe, vì anh khẳng khái đòi tự làm lấy.

Có thực là một tháng trước, Foxtons là nhà của họ tại Luân Đôn không? Hai đại lý cho thuê nhà thành công xuất hiện với niềm vui mừng trước ngôi nhà “tuyệt đẹp” tại Belgravia và họ đảm bảo với cô rằng ngôi nhà sẽ sớm có người thuê.

Những hóa đơn cuối cùng được thanh toán, dịch vụ chuyển thư Royal được chọn, và họ phải nói những lời tạm biệt vội vàng. Không ai tin là họ sẽ chuyển đi, và tất cả mọi người đều muốn đến chia tay họ.

Những ngày cuối cùng trôi đi như gió lốc, và mặc dù mọi người đề nghị tổ chức tiệc chia tay nhưng Alice thì chẳng thiết tha gì với vụ chia tay chia chân những người mà trong thâm tâm cô sẽ rất vui sướng khi không phải gặp nữa.

Hai người phải gọi điện chào mọi người, ai ai cũng nói không thể tin là hai người lại chuyển đi, họ sẽ đến thăm và ở với vợ chồng cô vào mùa hè. “Chị nhớ phải đến nhé.” Alice vui vẻ nói, lòng thầm hy vọng rằng đến khi đó cô sẽ tìm ra lý do khước từ, rằng lời hứa của họ cũng nhạt toẹt như lời hứa của cô là sẽ tiếp đón họ.

Nỗi buồn thực sự và duy nhất của cô là phải rời xa Emily. Emily, người ngày nào cũng đến giúp cô gói ghém đồ đạc, người đưa Snoop đi dạo trong khi cô phải gọi điện thoại, người dành hàng giờ nghiên cứu thông tin do công ty môi giới nhà đất ở New York cung cấp, người liên tục ô ô a a trước niềm phấn khích được sống ở Manhattan.

Buổi tối trước khi vợ chồng Alice bay, Emily khẳng khái mời Alice đến ăn tối. Cuối buổi tối, nỗi buồn treo lơ lửng trong căn phòng, Alice và Emily ôm chặt nhau rất lâu, cả hai đều khóc sụt sùi. “Tốt hơn là cậu nên gửi email cho tớ mỗi ngày,” Emily siết chặt bạn. “Nếu không tớ sẽ đáp máy bay đến đó giết chết cậu đấy.” Alice cười để che giấu nỗi buồn và đi về phía Harry ôm tạm biệt anh.

“Em nhớ tìm cho Snoop lớp học thật tốt nhé,” anh nói. “Anh đã bảo cu cậu chăm sóc em và phải đảm bảo em sẽ luôn vui vẻ rồi.”

“Bọn em sẽ vui mà,” cô mỉm cười. “Anh cũng phải chăm sóc Emily nhé.”

“Ôi, chắc chắn rồi.” Anh quàng tay qua vai Emily đầy vững vàng và che chở. “Em đừng lo về chuyện đó.”

Alice cùng Joe bước ra thang máy và gặp một phụ nữ trung niên ăn mặc lòe loẹt đang ngồi đợi trước bàn thông tin.

“Phải chị ấy kia không anh?” Alice thì thầm.

“Ừ. Chào chị Gayle, đây là vợ tôi. Alice, đây là Gayle, nhân viên môi giới nhà đất.”

“Ồ, rất vui được gặp chị.” Người phụ nữ tươi cười bắt tay Alice. “Joe có kể cho tôi nghe rất nhiều về chị.”

“Tôi rất phấn khích được xem mấy căn hộ,” Alice mỉm cười lại.

“Tuyệt vời! Tôi có hai căn hộ mà chồng chị đã xem qua, anh ấy cũng thích và muốn chị đi xem, ngoài ra tôi cũng muốn anh chị xem thêm ba căn hộ khác nữa.”

“Bọn anh thu hẹp phạm vi ở khu Upper East Side,” Joe giải thích với Alice. “Từ số sáu mươi đến tám mươi.”

Gayle gật đầu. “Chúng tôi bắt đầu từ West Side, nhưng chúng tôi nghĩ khu đất quá mới và ồn ào, còn khu thương mại thì bị loại vì những lý do quá rõ ràng. Chúng tôi cũng định tìm nhà ở Midtown, nhưng vì tôi cũng hiểu đôi chút về Joe nên tôi cho rằng anh ấy sẽ vui hơn khi ở East Side, và tôi nghĩ là chị cũng vậy.”

“Tức là ở đây, phải không? Khách sạn nằm đâu nhỉ?”

“Vâng. Gần khu Upper East Side sang trọng.”

“Hay lắm. Tôi thích ở xung quanh đây. Vậy các căn hộ ở đâu?”

Gayle đưa cho Alice một tập giấy tờ khi họ rẽ ở góc đường, đi qua cửa hàng Issey Miyake và đến Đại lộ Madison. “Căn hộ đầu tiên cách đây hai khối nhà, khối số bảy mươi lăm giao cắt Công viên. Một căn hộ đẹp, nhiều ánh sáng, ở tầng thứ hai mươi – tầm nhìn rất tuyệt. Lẽ tất nhiên là tòa nhà đó có người gác cửa.”

“Tất cả các tòa nhà đều có người gác cửa, phải không?” Joe xen ngang.

“Đúng vậy.” Gayle quay sang Alice và nghĩ rằng, cũng như hầu hết các cặp đôi mà cô đã gặp, Alice mới là người cô phải tranh thủ sự ủng hộ, Alice mới là người đưa ra quyết định cuối cùng. “Tất cả các tòa nhà đều có người gác cửa lý tưởng, những khách hàng khác làm ở ngân hàng đều yêu cầu như vậy.”

“Chà, nếu nó đủ tốt cho gia đình Jonese,” Alice bật cười.

“Xin lỗi?” Gayle không hiểu gì.

“Không có gì đâu. Chị đừng lo gì về điều đó. Một ngày thật đẹp.” Alice khoác tay Joe và mỉm cười vu vơ.

“Chà, có chút thay đổi.” Alice không biết phải nói sao. Vốn đã sống trong ngôi nhà rộng thênh thang ở Belgravia, cô không dễ gì quen được với một căn hộ hơi nhỏ, ngay cả khi nó nằm trong tòa nhà có người gác cửa.

Những tấm cửa sổ hiện đại nhưng xấu xí hướng ra cái gọi là, phải thừa nhận như vậy, tầm nhìn tuyệt vời, và trần nhà đủ cao để tạo ảo giác về không gian, nhưng ở đó không có gì đặc biệt, không đường nét, không cá tính.

Phòng ốc thì giống như mấy cái hộp, phòng bếp nhỏ xíu, và phòng ngủ thứ hai chỉ lớn hơn tủ quần áo một chút.

“Đây là địa điểm tuyệt vời,” Gayle nói. “Nhỏ hơn nhiều so với các căn hộ khác, nhưng tòa nhà thật đáng đồng tiền bát gạo, một trong những tòa nhà đẹp nhất thành phố.”

“Tôi không chắc là mình thích căn hộ này lắm,” Alice nói. “Tôi nghĩ chúng ta nên loại bỏ những căn hộ nhỏ có kích thước tương tự.”

Gayle cười. “Được thôi. Càng đi xem nhiều tôi sẽ càng có ý tưởng tốt hơn về ngôi nhà mà anh chị đang tìm kiếm. Được rồi. Hãy đến Đại lộ số Hai. Tôi nghĩ anh chị sẽ thích căn hộ đó hơn nhiều.”

Alice bắt đầu mất kiên nhẫn sau khi xem thêm ba căn hộ nữa.

“Không nhà nào có phòng bếp sao?”

“Trước chiến tranh người ta thích phòng bếp rộng, nhưng những tòa nhà có phòng bếp rộng mà chúng tôi có hiện giờ lại không có người gác cổng. Ở đó cũng có người trông thang máy, nhưng không đáng tin cậy lắm, và tôi cũng chỉ cho chồng cô xem rồi nhưng anh ấy không ưng.”

“Nhưng mấy căn hộ này, chà ... xấu quá.”

“Em yêu!” Joe bối rối, nhưng Gayle, vốn đã quen với những người New York thẳng thắn, không hề chớp mắt một lần.

“Chị phải nhớ là New York không giống Luân Đôn. Ở đây chị phải có yêu cầu khác, trừ phi chị chuẩn bị thỏa hiệp. Hầu hết khách hàng của tôi đều đồng ý với tòa nhà đầu tiên chúng ta bước vào, bất kể nó nhỏ tới đâu. Đó là địa chỉ được tin cậy ở đây.”

“Tôi chỉ không hiểu,” Alice nhún vai. “Tất cả chúng đều nhỏ quá.”

“Rồi chị sẽ quen thôi,” Gayle nói. “Tôi đã đi tìm nhà cho hàng trăm người đến từ Châu u, và rốt cuộc thì tất cả bọn họ đều yêu ngôi nhà của mình.” Cô xem đồng hồ. “Hãy đi xem căn kế tiếp. Tôi nghĩ là anh chị sẽ thích hơn. Số bảy mươi ba, nằm giữa Lex và Công viên, thực sự là một căn hộ tuyệt vời. Nó hẳn sẽ là ngôi nhà hoàn hảo cho hai người.”

“Anh thích nó.” Joe lại đi vòng quanh, lần thứ ba trong vòng mười lăm phút họ xem xét căn hộ.

“Chà, hiển nhiên là nó khá nhất trong số những căn vợ chồng mình được xem,” Alice nhất trí, cô bước về phía cửa sổ và nhìn xuống công viên.

“Giá cả vô cùng hợp lý, và căn hộ quả là đẹp đến khó tin. Thực ra thì có lẽ đây là căn hộ tôi thích nhất trong danh sách mà chúng tôi có hiện giờ.”

“Vậy nó được rao bán bao lâu rồi?” Joe gọi với ra từ phòng ngủ dành cho hai vợ chồng.

“Mới khoảng hai tuần. Một cặp vợ chồng khác cũng đến đây xem rồi, họ đưa ra mức giá đầu tiên nhưng chủ nhà từ chối, và tôi tin là họ muốn nghe thấy mức giá cao hơn.”

“Có lẽ mức giá đầu tiên của họ thấp hơn mức giá được đưa ra?”

“Tôi nghĩ vậy. Không nhiều lắm, nhưng tôi chắc chắn là nếu vợ chồng anh đưa ra mức giá được yêu cầu, họ sẽ đồng ý. Một căn hộ như thế này sẽ không còn trống lâu nữa đâu. Tôi sẽ sang phòng khác đợi trong khi anh chị bàn bạc thêm.”

“Cám ơn chị,” Joe mỉm cười. “Như thế thì hay quá.”

Joe đi về phía Alice lúc này đang đứng cạnh bậu cửa sổ. “Em nghĩ sao?”

“Em không biết,” Alice nhún vai với vẻ không vui. “Em không thể nói là em thích nó, nhưng em không biết gì về thị trường bất động sản ở đây. Em chỉ biết là nếu ở Luân Đôn, em sẽ không bao giờ cân nhắc đến những căn hộ như thế này, nhưng ...”

“... chúng ta không ở Luân Đôn.”

“Vâng. Nhưng anh thích nó, đúng không?”

“Ừ. Anh nghĩ phòng ngủ thứ hai sẽ là phòng làm việc hoàn hảo cho anh, và anh cũng thích phòng ăn và tiền sảnh lớn. Thoải mái, rộng rãi. Em phải thừa nhận là ngay cả phòng bếp cũng lớn nhất trong số những phòng bếp mà vợ chồng mình ghé qua đó.”

“Em biết. Anh nói đúng. Chỉ là thật lạ lắm khi phải chuyển từ ngôi nhà rộng lớn sang căn hộ có lẽ lớn hơn căn hộ đầu tiên của chúng mình một chút. Anh còn nhớ căn hộ ở Kensington không?”

Joe mỉm cười. “Có chứ, và em có nhớ là ngôi nhà đó dễ thương và thoải mái thế nào không?”

“Nhớ chứ.”

“Và giá cả của căn hộ này cũng hợp lý.” Joe nhìn lại thông tin chi tiết. “Như vậy là mình sẽ có đủ tiền để mua một ngôi nhà tuyệt đẹp ở nông thôn.”

“Okay, xong!” Alice cười khi Joe vòng tay quanh người ôm cô thật chặt.

“Anh đã nói với em là anh biết đường vào trái tim phụ nữ mà.”

“Hy vọng là chỉ có người phụ nữ này thôi.”

“Tất nhiên là chỉ có người phụ nữ này, cô vợ đáng yêu của anh.”

Gayle bước trở lại phòng. “Ồ, ồ.” Cô cười. “Hy vọng là tôi không phá đám chứ.”

Joe đứng lên cười. “Không sao. Chúng tôi muốn đưa ra giá mua. Căn hộ này rất hợp với chúng tôi.”

“Chồng cô nói với tôi rằng cô cũng có ý định mua nhà ở nông thôn?” Gayle đưa họ trở về khách sạn và nói sẽ gọi điện cho chủ nhà ngay khi về đến văn phòng và gửi mức giá đề nghị chính thức bằng văn bản qua máy fax cho Joe ngay buổi chiều hôm đó.

Alice gật đầu.

“Đó là ý tưởng rất hay. Rất nhiều khách hàng của tôi cũng như vậy. Thông thường các ông chồng sẽ ở lại thành phố làm việc vào các ngày trong tuần và về với vợ con ở ngôi nhà miền quê vào dịp cuối tuần. Thật là tuyệt vời khi có được lựa chọn đó.”

“Nhưng tôi thích được ở bên Joe,” Alice mỉm cười. “Tôi nghĩ mình cũng sẽ ở thành phố.”

“Tất nhiên rồi! Chị sẽ có những điều tuyệt vời nhất của cả hai thế giới. Chị đang nghĩ đến vùng quê nào vậy?”

“Có thể là Connecticut. Thực ra tôi chưa xem xét nơi nào cụ thể, nhưng chúng tôi muốn một nơi đủ gần để Joe có thể đi lại dễ dàng khi cần thiết.”

“Hạt Fairfield hoặc Litchfield có thể rất hợp với anh chị. Văn phòng chúng tôi có một vài căn nhà ở đó. Sao anh chị không truy cập vào trang Web của chúng tôi và ngó qua các thị trấn nhỉ? Tôi có thể cử người liên lạc với anh chị và đưa anh chị đi xem nhà.”

Lần đầu tiên trong ngày hôm đó, gương mặt Alice bừng sáng lên. “Thật sao? Chị giúp chúng tôi chứ? Như thế thì thật tuyệt vời!”

“Tôi không nghĩ là cô lại yêu miền làng quê đấy,” Gayle nói với giọng ngạc nhiên, bởi cô cho rằng Alice cũng giống hết tất cả các bà vợ điệu dàng diêm dúa của các ông chủ ngân hàng mà cô thường giao dịch cùng.

Joe lắc đầu. “Bên dưới diện mạo sành điệu này, vợ tôi là nông dân nuôi gà thực thụ đấy.”

“Anh chị biết không, dạo gần đây nuôi Anpaca (1) đang là mốt thịnh hành đấy,” Gayle mỉm cười nói.

“Ôi Chúa ơi. Đừng bắt đầu như thế chứ.” Joe lắc đầu trong khi Alice nhìn anh van nài.

“Anpaca à? Ôi anh Joe, cho em nuôi Anpaca anh nhé, đi mà anh.”

“Trước hết em phải tìm được nhà, rồi sau đó, em có thể nuôi cá vàng.”

“Tuyệt. Chồng tôi thật yêu động vật quá đi.”

Gayle bật cười.

“Dù sao thì,” Joe nói, “chắc Snoop sẽ ghét Anpaca.”

“Snoop là ai vậy?”

“Con chó của chúng tôi,” Alice giải thích. “Nó đang ở với bạn bè cho đến khi chúng tôi ổn định, sau đó chúng tôi sẽ cho nó bay đến đây.”

“Chó cưng của Alice đấy,” Joe xác nhận.

“Nhưng anh cũng yêu nó mà. Thừa nhận đi. Anh yêu nó.”

“Anh không yêu nó, nhưng nó cũng khá dễ thương.”

“Thế những cuộc đi dạo sáng thứ Bảy mà anh thường đưa nó đi thì sao nào? Thật tình!” – Cô quay sang phía Gayle. “Thứ Bảy hàng tuần anh ấy có thể đi dạo hàng giờ với Snoop. Thế mà bây giờ anh ấy lại cố giả vờ như không thích ở cùng nó.”

À, vâng. Những cuộc đi dạo sáng thứ Bảy. Josie vui đầu vào công việc, gây tê nỗi đau bằng hợp hành, điện thoại và khách hàng, chỉ đến khi nằm trên giường lúc đêm khuya, cô mới cho phép mình nghĩ về Joe, day đi day lại nỗi cô đơn và cầu nguyện cho giấc ngủ đến đưa cô đi.

Cô đã hy vọng sẽ nhận được tin của Joe. Cô những tưởng anh sẽ gọi điện, hoặc gửi email ình, hoặc gì gì đó, nhưng cô không nhận được gì hết.

Còn Joe thì sao? Joe đang nỗ lực hết sức để trở thành người chồng chung thủy. Anh cố gắng chân thật trong từng lời nói, cố gắng coi nước Mỹ là một khởi đầu mới, cố gắng trở thành người chồng chung thủy đáng yêu mà anh từng hứa sẽ trở thành.

Suốt cả tháng qua, phần lớn thời gian Joe ở một mình, anh chỉ cho phép mình ngắm nghía không thôi. Và làm sao anh không nhìn cho được khi anh chưa bao giờ gặp những người phụ nữ xinh đẹp đến vậy trong đời? Bất cứ nơi đâu anh nhìn vào, sự cảm dỗ đều quay lại nhìn anh, nhưng anh quyết tâm bù đắp cho Alice, quyết tâm chấm dứt hoàn toàn những cuộc tình vụng trộm.

“Chiều nay tôi sẽ liên lạc với anh chị. Tôi có số điện thoại của anh chị rồi, và hy vọng trước cuối ngày hôm nay tôi sẽ có được tin tốt lành.”

Họ tạm biệt Gayle rồi đi xuống nhà hàng Annie để ăn trưa với Gine và George.

“Em sẽ mến họ thôi,” Joe nói. Anh quen George trong chuyến công tác cách đây vài tháng và liên lạc với anh ta ngay khi anh chuyển đến New York. Vợ chồng họ sống trong ngôi nhà cổ lớn bằng đá nâu tại số Bảy mươi một và họ mời Joe ghé chơi ngay khi anh đến thành phố này. Trước buổi tối hôm đó anh vẫn chưa gặp Gina, và anh rất ấn tượng trước sự nồng nhiệt và dễ mến của cô, anh biết Alice sẽ có cảm nhận tương tự, rằng hai người có thể trở thành bạn bè.

“Họ kia rồi,” Joe len qua hàng người đang đợi đặt bàn khi một cặp vợ chồng đứng lên ở cái bàn trong góc cuối phòng và vẫy tay chào.

Joe bắt tay George và hôn Gina, rồi Gina quay sang Alice và hôn chào cô. “Chúng tôi đã rất nóng lòng muốn được gặp chị, Alice ạ. Chào mừng đến với nước Mỹ. Tôi rất vui khi chị đến đây.”

Joe đã đứng. Alice có cảm tình với Gina ngay lập tức, và chỉ vài phút sau, trong khi Joe và George trò chuyện về kinh doanh thì Alice miêu tả với Gina về căn hộ mới của họ.

“Nghe tuyệt thật!” Gina nhiệt tình nói. “Với cả nhà anh chị rất gần nhà chúng tôi! Nếu chị cần thì tôi có nhiều đồ trang trí rất đẹp. Thật ra tôi quen rất nhiều người dễ mến, chúng ta sẽ phải tụ họp thôi, chỉ có nữ giới chúng ta thôi nhé, tôi có địa chỉ của các chị ấy hết rồi. Tôi quen thợ sửa ống nước, thợ sơn, người đưa chó đi dạo.”

“Người đưa chó đi dạo à?”

“Đúng vậy.” Gina cười. “Tôi nghe kể về Snoop rồi. Tôi còn biết chị là người đặt tên cho chú chó ấy nữa.”

Alice chỉ cười, tự hỏi thế quái nào mà mình phải cần một người đưa chó đi dạo trong khi mình cũng có một đôi chân bình thường. Và người trang trí nữa? Để làm gì nhỉ

Gina vẫn thao thao bất tuyệt. “Joe nói rằng chị cũng đang tìm mua một ngôi nhà ở thôn quê.”

Alice gật đầu. “Chúng tôi vẫn chưa quyết định sẽ mua ở đâu. Tôi đang cố thuyết phục anh Joe rời thành phố một ngày để chúng tôi sẽ lái xe quanh vùng Connecticut và cảm nhận về nơi chúng tôi muốn sống, nhưng anh ấy không chịu đi tìm nhà trước khi mua xong căn hộ ở thành phố.”

“Chúng tôi có ngôi nhà dễ thương nhất tại Connecticut,” Gina nói. “Phía Bắc Highfield, và tôi dành hầu như toàn bộ thời gian ở đó vào mùa hè. Chị nên đến đó và tôi có thể đưa chị đi lòng vòng thăm thị trấn. Ở đó có rất nhiều nơi đẹp.”

“Thế thì hay quá!”

“Chị biết sao không? Chúng tôi sẽ đến đó cuối tuần tới. Sao anh chị không lái xe đến đó vào ngày thứ Bảy nhỉ? Đến dùng bữa trưa với nhà tôi luôn, cả hai anh chị.”

“Gì vậy em?” Joe ngừng nói, bởi vì anh nghe được mấy từ cuối trong lời mời của Gina và ngẩng mặt lên nhìn họ dò hỏi.

“Gine mời vợ chồng mình đến thăm nhà họ ở miền quê vào thứ Bảy tới.”

“Tuyệt! Chúng tôi rất vui.” Joe liếc nhìn Alice. “Em có chắc là không phải em đang chế ra một kế hoạch nào đó đấy chứ? Chlưng ta sẽ không trở về từ miền quê với một ngôi nhà đã mua bán xong xuôi đấy chứ?”

Gina cười vang. “Món duy nhất chúng ta sẽ chế biến là thịt nướng ngoài trời.”

“Ừ ừ.” George lắc đầu. “Em sẽ không được đến gần chiếc bếp hiệu Viking của anh. Nướng thịt là việc của anh. Em có thể làm món rau trộn.”

Gina đảo mắt. “Ôi, em xin lỗi. Em quên mất nướng thịt là công việc của đàn ông còn những quý cô nhỏ xinh thì chỉ có thể duyên dáng ngồi ngắt rau diếp. Đúng hơn là rau xà lách. Hay đấy. Em yêu anh.”

“Anh biết mà. Anh là người đàn ông may mắn nhất trên đời.”

Alice vừa nở nụ cười với vợ chồng họ vừa nắm lấy tay Joe bên dưới gầm bàn, ngả người về phía sau khi bồi bàn mang món trứng bác và cá hồi hun khói, bánh mì bagel nướng và bánh mì nướng kiểu Pháp.

Cô siết chặt tay Joe, anh quay sang nhìn cô, mỉm cười khi thấy cô hạnh phúc và thoải mái.

“Em thấy chưa,” anh thì thầm. “Anh đã nói là em sẽ mến họ mà.”

“Em biết chứ. Anh nói rất đúng.”

“Này! Không thì thầm ở bàn ăn đâu nhé,” Gina nói.

Joe nâng cốc nước cam lên và mời mọi người cùng ly. “Mừng những người bạn mới!”

“Mừng những người bạn mới!” họ đồng thanh nhắc lại rồi cùng nâng ly nước và tách cà phê đen.

“Và mừng những ngôi nhà mới ở đất nước mới,” Gina cười vang vì có thêm Alice.

“Tôi tán thành.” Alice mỉm cười, còn hai anh chồng chỉ nhướn mày và nhai đồ ăn.

(1) Anpaca: động vật thuộc loại lạc đà không bướu ở Nam Mỹ.

13. Chương 13

Alice xem bản đồ trong khi Joe lái chiếc xe ô tô họ thuê dọc theo đường Merritt Parkway. Càng lúc Alice càng thấy thư thái hơn khi họ lái xe ra khỏi thành phố, đi qua Westchester rồi đến Connecticut.

Cô căng mắt nhìn hàng cây dày đặc bao quanh hai bên đường cao tốc, với hy vọng sẽ thoáng thấy hình ảnh mờ mờ của những ngôi nhà hoàn hảo, những hàng rào cọc trắng và tất cả những thứ mà cô hình dung về Connecticut, nhưng Joe lái xe rất nhanh và cuối cùng cô cũng phải đầu hàng.

“Anh có thực lòng nghĩ là họ thích chúng ta không?”

Joe thở dài. Alice không ngừng nói về Gina và George, cô rất phấn khích vì đã tìm được một người bạn tiềm năng và không an tâm vì có thể hai vợ chồng cô không có chung một cảm nhận. Họ đã nói về chuyện này tới bốn lần, và Joe bắt đầu thấy khó chịu.

“Có, anh thực lòng nghĩ là họ thích mình,” anh nói. Một lần nữa, “Chúng ta sẽ không lái xe đến ăn trưa với họ nếu họ không thích chúng ta, đúng không nào?”

“Okay, okay. Em xin lỗi. Anh nghĩ là ngôi nhà của họ trông như thế nào?”

“Alice! Vì Chúa! Em đừng hỏi anh những câu hỏi ngốc nghếch như vậy nữa được không?”

“Okay, okay.” Alice quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bỏ qua cho em vì cứ nói đi nói lại mãi.”

Gina không đi dép, đang đứng trong bếp cắt lát cà chua, hành và lau nước mắt.

“Tệ thật,” cô lau bầu khi George bước vào, anh lo lắng đi về phía cô.

“Em yêu, em sao vậy? Em khóc à?”

“Không ạ,” cô nhăn nhó với tay lấy khăn giấy. “Tại hành đấy. Ôi! Mắt em cay xè lên rồi!”

“Em yêu, anh đây, anh đây,” George nựng nịu, vừa cười vừa vòng tay ôm Gina và xoa xoa lưng cô. “Sẽ không sao đâu. Anh ở đây rồi mà.”

“Em nói với anh rồi, em có khóc đâu” Gina cười trong nước mắt khi đẩy anh ra.

“Tất nhiên là em không khóc rồi,” George dịu dàng nói. “Em là cô gái rất dũng cảm.”

“Ôi, George!” Gina lau nước mắt và đánh vào tay anh. “Anh lố lăng quá đấy.”

“Em đang làm gì vậy?”

“Món salad gồm cà chua, hành và pho mát Ý. Anh có nghĩ là chúng ta có đủ đồ ăn không?”

“Tất nhiên là mình sẽ có đủ đồ ăn. Mình có thịt miếng, bánh burger, hàng tấn thịt nướng vỉ và cả món salad hấp dẫn này. Em lo lắng làm gì nữa?”

Gina nhún vai, “Em chỉ muốn tạo ấn tượng tốt với họ thôi. Anh cũng nghĩ là họ mến mình, phải không?”

“Tất nhiên là thế rồi. Thật ra, anh không biết họ nghĩ thế nào về anh, nhưng chắc chắn họ nghĩ em rất tuyệt vời.”

“Liệu họ có cùng chúng ta tham gia buổi gây quỹ tại Met tháng tới không nhỉ, hay như vậy hơi quá?”

George ngừng lại suy nghĩ, “Ý em hơi quá là sao?”

“Ý em là em không muốn làm họ sợ.”

“Anh đồng ý. Mình phải làm mọi việc từ từ thôi.”

“Vâng. Bởi vì em không muốn việc đó phá hỏng mối quan hệ này. Em rất rất mến họ. Em nghĩ bốn chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau.”

“Vậy ý em là chúng mình phải cố gắng hết sức để có hai người bạn đó à?” Miệng George giật giật.

“Ô, ha ha. Không phải. Em chỉ nói là mình không nên tiến tới quá nhanh trước buổi gặp thứ ba.” Và cả hai cùng cười lớn.

Joe và Alice đỗ xe tại Merritt và đi theo hướng dẫn mà George đã fax cho họ. Họ đi lên những con đường quê lộng gió, qua một cây cầu đường sắt, và sau đó, theo như chỉ dẫn, họ rẽ trái sang đường Vineyard, đi ngang qua khu biệt thự McMansion mới toanh và rộng lớn rồi rẽ phải ở hộp thư (màu xanh) thứ ba bên phải.

Họ dừng lại bên ngoài ngôi nhà cũ xinh xắn với ván lợp, và Gina với George cùng chạy ra ngoài chào đón họ. George mặc áo thun và quần soóc rộng, đầu đội mũ đánh bóng chày, Gina mặc áo thun trắng và váy xà rồng lạ mắt, đường xẻ váy bay phấp phới khi cô chạy, và Joe đánh giá rất cao chi tiết này.

“Thật tuyệt vời vì hai người đến đây!” Không nhận thấy cái nhìn ngưỡng mộ của Joe, Gina ôm chầm Alice và Joe rất nồng nhiệt. “Anh chị tìm nhà chúng tôi có khó không? Cũng dễ phải không? Anh chị có hiểu chỉ dẫn của George không vậy?”

“Rất dễ tìm. Và ở đây đẹp quá!” Alice nhìn lên những tán cây rộng lớn phía trên đầu họ, ánh mặt trời lấp lánh trên lối vào ga ra rải sỏi. “Làm thế nào hai người lại không ở đây luôn nhỉ? Chúa ơi, nếu đây là nhà tôi, anh Joe sẽ không bao giờ kéo tôi ra khỏi đây được.”

“Đây là chị nhìn ngôi nhà vào mùa hè thôi.” Gina khoác tay Alice và đưa cô ra phía sau nhà. “Vào mùa đông ở đây xấu lắm. Ấm đậm hết mức.”

“Mùa đông ở đây không có tuyết rơi trắng xóa sao? Cả những chiếc lò sưởi lớn cháy lép bép nữa?”

“Thứ lỗi cho vợ tôi.” Joe làm bộ nhăn mặt. “Vợ tôi có khao khát thầm kín là trở thành cô bé Anne ở trong Anne tóc đỏ dưới mái nhà xanh.”

Gina cười. “Tuyệt trông chỉ đẹp trong giây lát thôi, nhưng tin tôi đi, không có gì vui khi chị phải đợi xe ủi tuyết dọn quang đường rồi chị mới được đi ra ngoài, sau đó tuyết được chất thành đồng mềm oặt với màu xỉn xỉn trên vỉa hè suốt nhiều tuần liền.”

“Tôi không biết nữa.” Alice nói. “Với tôi nó vẫn rất đẹp. Ôi! Nhìn cái này xem!” Bốn người trèo lên ban công nhìn ra bể bơi nhỏ hình bầu dục. “Chúa ơi, bình dị làm sao!”

“Vâng, nó rất đẹp và hợp với chúng tôi. Mời anh chị ra kia ngồi. Chúng tôi pha trà đá Long Island đây.”

Họ đi xuống nhà, đến bên chiếc bàn lớn cạnh hồ bơi, một chiếc ô trắng đem lại bóng mát mà họ đang rất cần.

“Hai người ở đây bao lâu rồi?” Joe hỏi.

“Chúng tôi mua nhà ba năm trước,” George trả lời. “Gina có ý tưởng là chúng tôi cần có một nơi để nghỉ ngơi vào cuối tuần, và chúng tôi chán Hamptons đến phát ón, hơn nữa thực lòng thì tôi không dám tin vào mức giá cả ở đây, quá rẻ so với những nơi chúng tôi từng ở.”

“Thế là tôi truy cập vào trang Web.” Gina tiếp lời khi cô rót trà vào bốn chiếc cốc cao đầy đá. “Và tìm được ngôi nhà này.”

“Anh chị có phải sửa sang gì nhiều không?” Alice vừa hỏi vừa ngắm nghía ngôi nhà.

“Không. Chúng tôi không đụng chạm gì đến nó cả.” George nói. “Thật may mắn.”

“Anh chị biết không, tôi phải tự sắp xếp trang trí căn hộ trong thành phố, và tôi không muốn phải làm thế thêm một lần nữa. Tôi muốn mua một ngôi nhà hoàn chỉnh để chúng tôi có thể chuyển đến bất cứ lúc nào, và chúng tôi quả là may mắn vì chủ nhà đã làm tất cả các công việc nặng nhọc và chuẩn bị mọi thứ để biến nó thành một ngôi nhà không vách ngăn. Tôi quá lười và mệt mỏi để tìm kiếm người trang trí. Tôi không muốn phải làm gì hết.”

“Nhưng tại sao chị lại cần một người trang trí? Chị không thể tự làm sao?”

“Việc nhà cửa thì tôi bất lực.” Gina cười.

“Nhưng rõ ràng chị rất có phong cách đấy chứ, Tôi không tin.”

“Bạn yêu ơi, tôi bị ám ảnh bởi quần áo, nhưng đụng đến nhà cửa thì tôi chỉ là dân nghiệp dư thôi. Bây giờ chúng ta bơi trước rồi ăn trưa nhé?”

Bốn người bọn họ bơi lội, tham quan nhà một vòng và vừa ăn xong bữa trưa.

Trên mặt bàn chỉ còn mấy lá rau diếp héo, cà chua và hành thừa chảy nước trong dầu ô liu ấm, còn họ trò chuyện, kể về mình, và sự quen biết đã trở thành tình bạn.

“Chị có nói là chị đang suy nghĩ về việc mua nhà ở thôn quê,” Gina nói khi Alice giúp cô dọn bàn ăn và mang bát vào trong bếp. “Ở thị trấn chúng tôi có một nhân viên môi giới bất động sản giỏi lắm, và chị ấy luôn có mặt ở công ty vào thứ Bảy. Chị có muốn ra thị trấn gặp chị ấy không?”

Mất Alice mở to, “Chúa ơi, tôi rất muốn! Nhưng chắc anh Joe phát điên lên mất. Suốt cả tuần anh ấy cứ nói là vợ chồng tôi sẽ không mua nhà vào thứ Bảy.”

“Đàn ông!” Gina đảo tròn mắt. “Cứ để việc này cho tôi.”

Cô mang đĩa dưa hấu ra ngoài rồi quay sang Joe. “Alice vừa nói với tôi là chị ấy rất yêu thích miền quê. Lát nữa chúng ta sẽ tản bộ vào thị trấn. Ở đó rất đẹp và đi bộ sẽ giúp chúng ta tiêu hóa hết bữa trưa.”

“Hay lắm.” Joe mỉm cười. Hẳn anh còn có thể ưng thuận trước nhiều lời đề nghị hơn nữa từ Gina, cặp đôi khỏe khoắn với nước da rám nắng của cô thực sự khiến anh bị ấn tượng trong lúc họ bơi với nhau.

Chỉ có điều Joe không đời nào dám tán tỉnh Gina. Có thể cô rất gợi cảm, nhưng anh không hề ngớ ngẩn – anh nhận thấy cô và Alice rất hợp nhau, và mặc dù thích cảm giác hồi hộp khi lo bị bắt quả tang nhưng lần này, cảm giác đó có vẻ hơi quá liều, ngay cả đối với anh.

Đây là chưa nói đến thực tế Gina không buồn hưởng ứng hành động của anh, dù là chút ít cón con. Joe không mong đợi cô sẽ mạnh bạo ve vãn anh, nhưng mỗi khi anh tỏ ra quyến rũ, Gina luôn ra vẻ thực tế và phớt lờ chuyện đó.

Nhưng một gương mặt đẹp vẫn là một gương mặt đẹp, và chuyện cô không hưởng ứng hành động của anh không có nghĩa là anh không thể ngưỡng mộ cô.

“Một chuyến dạo bộ trong thị trấn có vẻ hoàn hảo.” anh nói và nhào người kéo Alice về phía mình để hôn khi cô đi ngang qua ghế của anh.

“Ừmm.” Cô mỉm cười và ngồi vào lòng anh. “Nụ hôn này có mục đích gì vậy?”

“Không gì cả.” anh nói. “Chỉ là hôn thôi.”

Gina mỉm cười quan sát hai người. Cô không thể hiểu họ. Alice rất dễ mến, và cô cũng muốn quý mến Joe nhưng lại có cảm giác anh nguy hiểm. Nếu chưa biết anh, hẳn cô đã dám thề rằng khi này anh ta tỏ vẻ tán tỉnh cô, nhưng có chắc là không phải vậy không? Có ai dám liều lĩnh vậy không? Dám cả gan ve vãn người khác trước mặt vợ mình và trước mặt chồng cô ta sao! Cô giả vờ như không nhận thấy gì, và tạ ơn Chúa, có vẻ như anh ta cũng bỏ cuộc rồi.

Và nhìn họ xem, Alice rúc vào lòng Joe, hai người giống như đôi tình nhân đi hưởng tuần trăng mật vậy. Nói cho cùng, có thể Gina chỉ tưởng tượng thôi.

Một giờ sau, George và Joe đi bộ phía trước, còn Gina và Alice lang thang phía sau, họ dừng lại trước mọi cửa hàng, rồi bước vào trong các cửa hàng đồ cổ bụi mù để chào hỏi mấy người bán hàng mà dường như Gina đã thuộc lòng tên tuổi.

Đến cuối phố Main, họ bước vào một quán kem cũ kỹ và mua ôi người một cây ốc quế khổng lồ, kem từ từ chảy nước xuống khi họ băng qua đường để đến văn phòng môi giới nhà đất.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Joe nghiêm nghị hỏi khi nhìn thấy cửa kính dày đặc thông tin nhà đất đang cần được bán.

“Đây là thói quen của chúng tôi,” Gina nói. “Lần nào đến đây anh George cũng phải xem diễn biến thị trường nhà đất để đảm bảo là ngôi nhà của chúng tôi không bị mua hớ quá nhiều.”

“Vậy anh bị hớ quá nhiều không?” Joe quay sang hỏi George.

“Tất nhiên rồi. Nhưng mẹ Gina thường nói rằng, con không bao giờ trả quá nhiều, con chỉ trả quá sớm thôi.”

“Đúng vậy đấy.” Gina cười lớn. “Và chúng tôi vẫn đợi thị trường bắt kịp chúng tôi.”

“Gần kịp rồi em ơi,” George nói và chăm chú đọc thông tin về các ngôi nhà được rao bán. “Chúa ơi, Gina, em nhìn xem. Ngôi nhà dưới thị trấn được xây từ thời thực dân những năm sáu mươi đang được rao bán. Hơn nửa triệu đô la. Họ có điên không vậy? Nếu ngôi nhà đấy mà hơn nửa triệu đô thì nhà của chúng ta đáng giá bao nhiêu tiền đây?”

“Có vẻ như cuối cùng thì thị trường cũng bắt kịp anh chị rồi.” Joe mỉm cười.

“Ôn Chúa!” George ngẩng mặt lên trời, chắp tay cầu nguyện. “Đến lúc rồi.”

“Ôi, nhìn này.” Gina liếc mắt qua ô kính và vẫy vẫy tay. “Sandy kia.” Cô quay sang Joe. “Trước chị ấy giúp chúng tôi mua nhà, giờ chúng tôi là bạn tốt với nhau. Chị ấy giỏi lắm. A kia, chị ấy thấy chúng ta rồi.” Gina vẫy tay ra hiệu cho chị ta ra ngoài. “Chị ấy ra chào chúng ta kia.”

Hai mươi phút sau, bốn người bọn họ ngồi chen chúc trong chiếc xe Jeep của Sandy để lên đường xem một ngôi nhà.

“Tôi không thể tin được là chúng ta đang đi xem nhà,” Joe nói đi nói lại. “Biết ngay là sẽ thế này mà.”

“Thư giãn đi anh bạn.” George vừa chỉ dẫn vừa cười miết. “Đôi khi anh phải chấp nhận sự thật là có nhiều thứ nằm ngoài sự kiểm soát của chúng ta, và vợ và nhà của là hai trong số những thứ đó.”

Alice vui vẻ mỉm cười khi nhìn ra cửa sổ. Cô “phải lòng” thị trấn này mất rồi. Giây phút họ bước xuống ô tô và cô nhìn thấy mọi người mặc quần sóc đi dép tông tản bộ trên đường, mắt cá chân của họ lún sâu dưới cát và kính râm được gài trên đầu, cô biết cô vừa được trở về nhà.

Khi đứng trong văn phòng của Sandy, cảm giác sợ hãi và phấn khích khiến Alice không thể thốt nên lời. Gina và George là người cầm trịch, họ giới thiệu Sandy, nói với chị ta rằng Joe và Alice có kế hoạch mua nhà ở miền quê và mặc dù chưa sẵn sàng đi xem nhà nhưng họ rất muốn biết giá cả ra sao.

“Nhưng hôm nay chúng tôi chưa sẵn sàng đâu.” Joe nhắc đi nhắc lại. “Chúng tôi chưa muốn mua bán. Chưa muốn cho đến khi mua xong căn hộ tại thành phố.”

“Tôi hiểu điều đó.” Sandy nói và kín đáo nháy mắt với Alice. “Anh chị chưa sẵn sàng mà chỉ muốn đi xem thôi.” Chị ta đặt các thông tin nhà đất trước mặt họ, và tất cả hoặc có mức giá cao hơn mong muốn của Joe, hoặc là quá xấu.

“Có một ngôi nhà vẫn chưa được rao bán trên thị trường nhưng nghe nói là cũng sắp rồi. Tôi băn khoăn...” Sandy nhắc điện thoại lên, và trước khi họ biết có chuyện gì thì họ đã ngồi chen chúc nhau trong hàng ghế sau trên ô tô.

“Bây giờ thì chị đừng phấn khích quá nhé.” Sandy nói với Alice. “Mảnh đất đẹp nhưng ngôi nhà thì không được rộng rãi cho lắm. Suốt bao năm nay, ông Charles Owens, chủ nhà, đã cố gắng xin Phòng Quy hoạch cho phép phá ngôi nhà này và xây nhà mới, nhưng không được chấp thuận vì ngôi nhà quá nhỏ và không có đủ chỗ cho khoảng lùi.”

“Còn bây giờ?”

“À, ngôi nhà được xây trên hơn một ngàn mét vuông. Nhiều năm qua họ cũng cố bán nó đi nhưng không thể, nhưng bây giờ sắp có thêm miếng đất phía sau nhà, và tổng diện tích là mười hai ngàn mét vuông, vì vậy nếu anh chị mua cả hai miếng đất này, anh chị sẽ có mảnh đất tuyệt vời.”

“Joe à, tôi phải nói thế này với anh.” George nói, “là trong khu vực này, đây là món hời đấy. Thật là một mức giá bất ngờ.”

“Và nó nằm trong khả năng tài chính của chúng tôi,” Alice nói và ngậm chặt môi ngay lập tức, vì cô đã thề sẽ không nói gì, bởi càng ít nói thì cô càng ít thể hiện sự nhiệt tình hơn, và như vậy khả năng Joe thích ngôi nhà sẽ cao hơn, hay, ít nhất Joe cũng nhận thấy đó là khoản đầu tư có thể chấp nhận được.

“Tôi muốn hỏi chị vài câu,” Joe nhào người ra trước với Sandy, “Gia đình Charles này không được phép xây nhà mới vì mảnh đất quá nhỏ, như vậy có nghĩa là nếu tôi mua cả hai mảnh và kết hợp thành một mảnh lớn, tôi có thể xây một ngôi nhà mới, phải không?”

“Ý của tôi chính xác là như vậy,” Sandy mỉm cười. “Đó là mơ ước của mọi nhân viên nhà đất đấy. Tôi chỉ mong chúng ta đến đó đủ nhanh.”

“Chị Sandy à, họ vẫn chưa nhìn thấy ngôi nhà mà.” Gina cười. “Cho họ một cơ hội d8u, Biết đâu họ lại không ưng ngôi nhà thì sao.”

“Không ưng gì cơ?” George nói. “Đó là mười hai ngàn mét vuông đất sử dụng được tại Highfield. Anh có thể xây bất cứ cái gì anh muốn.”

“À,” Sandy vội vã chen ngang, “và tôi cũng đã nói là ở đó có ao chưa nhỉ? Đến nơi rồi. Bây giờ thì anh chị tự thưởng ngoạn nhé.” Chị ta rẽ trái lên đoạn đường cũ khá bẩn và rẽ ở lối vào ga ra sâu tít tắp cho tới khi họ đến một ngôi nhà cũ dơ bẩn, một nửa bị cỏ dại che mắt.

Cây cối mọc um tùm đến nỗi có vẻ như ngôi nhà đang giấu mình trong địa đạo tối tăm, và tìm Alice nhưng chùng xuống khi họ bước ra khỏi xe. Chết tiệt. Cô rất phấn khích, rất chắc chắn là định mệnh đang vận hành theo những cách bí ẩn và ngôi nhà này đang đợi cô đến.

Gina nhìn quanh và ngay lập tức đọc được biểu hiện của Alice. “Đi thôi nào.” Cô khoác vai Alice. “Không tệ đến vậy đâu.”

Alice nhướn mày ngó quanh. “Cũng không tuyệt đến vậy.”

“Ôi, chị ơi.” Sandy thở dài. “Tôi đã báo trước là hơi lộn xộn mà.”

“Hơi lộn xộn thôi à? Đồ nát mới đúng.” Joe cười vui sướng, vì nói cho cùng, anh sẽ không phải rút tiền trong ví ra để mua ngôi nhà xấu xí này.

“Nhưng hãy nhớ là anh chị đến đây không phải để ngắm ngôi nhà này. Anh chị có thể phá nó trong tích tắc và xây một ngôi nhà tuyệt vời khác ngay cạnh ao. Chúng ta đi xem mảnh đất thôi.”

Họ vòng ra phía sau ngôi nhà, và Alice bỗng vui vẻ ngay lập tức. Ở đây có một sân hiên lớn phủ cỏ dại um tùm, nhưng cây cối thì ít hơn nhiều, và ánh nắng mặt trời đang vắt vẻo len qua các kẽ lá.

“Ừmm. Chà, đẹp đấy,” Joe chiêm chọc và Alice phớt lờ anh.

“Tạm thời anh quên ngôi nhà đi được không?” Gina nói, “Hãy nghĩ đến mảnh đất. Chị Sandy, chỉ cho chúng tôi xem cái ao trước khi vợ chồng họ bị đau tim.”

Sandy dẫn Gina, George và Joe đi qua đám cỏ, trong khi Alice hồ hởi đi quanh sân hiên. Cô biết họ không nên hứng thú với ngôi nhà, cô cũng biết Joe sẽ sớm phá nó đi và xây một ngôi nhà lộng lẫy thay thế, nhưng càng ngắm nhìn ngôi nhà nhỏ, cô càng hình dung được nó sẽ như thế nào trong tương lai.

Những cánh cửa trước xấu xí có thể được dỡ ra và thay bằng cửa kiểu Pháp, sân hiên sẽ được quét tước sạch sẽ, và nhìn xem kia, xem mặt trời đang lặn về hướng Tây như thế nào; hãy hình dung xem ngôi nhà trông sẽ đẹp ra sao với hàng trăm chậu đất nung trồng cây quý thiên trúc. còn các khóm hoa oải hương sẽ được đặt hai bên bậc tam cấp bằng đá dẫn đến nơi từng là bãi cỏ.

“Alice ơi!” Cô nhảy dựng lên khi nghe thấy tiếng gọi của Joe và chạy xuống dưới bậc tam cấp để gia nhập với bốn người kia, cô dừng lại khi nhìn thấy họ đứng bên bờ của cái mà Alice gọi là hồ chứ không phải ao.

Nước hồ có màu xanh âm u, tảo phủ kín bề mặt nhưng nó sẽ nhanh chóng được cải tạo thôi.

Gina đứng sau lưng Joe và cười toét miệng với Alice, cô ra hiệu tán thành khi Alice tiến đến nghe phân cuối cùng của cuộc trò chuyện giữa Joe và Sandy.

“...vậy là tôi có thể chặt hết cây mà không cần sự cho phép của Phòng Quy hoạch đúng không?”

Sandy nhiệt tình gật đầu.

“Thật sao? Không có gì khó khăn sao?”

“Thật.”

Alice đến gần họ. “Anh định chặt hết cả rừng cây đẹp đẽ này đi và xây bất cứ cái gì anh muốn à?”

“Chặt cây thì được, Nhưng anh chị không thể xây bất cứ gì anh chị muốn. Phải được Phòng Quy hoạch thông qua, nhưng với mười hai ngàn mét vuông đất, anh chị có thể dễ dàng được chấp thuận.”

“Anh nên làm hồ bơi ở kia,” George nói nhỏ và đưa Joe ra giữa rừng cây. “Sân chơi quần vợt ở kia. Còn ngôi nhà rộng bảy trăm năm mươi mét vuông sẽ ở đây.”

“Và em có thể khiến ngôi nhà nhỏ bé này trở nên dễ thương. Có thể dùng nó làm phòng khách.” Alice không kiềm chế được nữa.

“Sao cơ? Ngôi nhà đồ nát đấy hả em?” Joe quay sang nhìn cô như thể cô bị điên.

“Ngôi nhà đồ nát ấy có thể rất lộng lẫy,” Alice chống chế. “Anh biết là em có thể khiến nó trở nên thật dễ thương mà. Chị Sandy này, chị có biết lịch sử của ngôi nhà không?”

“Ồ, thật kỳ lạ là ngôi nhà này cũng có lịch sử của nó đấy. Một nhà văn nổi tiếng của thị trấn tên là Rachel Danbury cũng sống ở đây.”

Joe và Alice ngán người nhìn chị ta.

“Tôi biết anh chị không biết bà ấy đâu, nhưng bà ấy cũng khá nổi tiếng ở đây. Cuốn tiểu thuyết được biết đến nhiều nhất của bà có tên là *The Winding Road* và nó được viết tại chính Highfield. Bà ấy viết tác phẩm ngay trong ngôi nhà này và vào thời điểm đó, tác giả phải nhặt rất nhiều lời chỉ trích, vì bà viết về tất cả những người dân ở đây. Bất cứ ai cũng có mối bất hòa với bà đều xuất hiện trong cuốn sách, được ngụy trang một cách sơ sài.” Sandy cười lớn.

“Tôi rất muốn đọc cuốn sách,” Alice nói. “Trong thư viện có không?”

Sandy nhún vai. “Chị cứ thử tìm xem, nhưng tôi nghĩ là cuốn sách không được tái bản từ nhiều năm nay rồi. Tôi lớn lên ở Easton, và tôi nhớ là hồi tôi còn bé, bố mẹ tôi cũng có một cuốn, nhưng nhiều năm nay tôi không thấy nó nữa. Dù sao thì chị cũng nên thử tìm trong thư viện, tôi sẽ hỏi mọi người xem. Tôi chắc là phải có ai đó có một cuốn. Đây là một ngôi nhà thú vị. Nghiêm túc đấy. Và nó có thể trở thành nhà nghỉ hoàn hảo.” Sandy tán thành.

“Và nó là khoản đầu tư tuyệt vời.” George lập lại.

Joe hít thở thật sâu và quay sang Alice. “Anh tưởng hôm nay chúng ta sẽ không mua nhà cơ mà?”

“Như vậy là mình sẽ mua phải không anh?” Alice nín thở khi Joe quay sang phía Sandy.

“Vậy,” anh nói. “Giá khởi điểm là bao nhiêu?”

14. Chương 14

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tạo thành một dải nắng vàng trên sàn nhà gỗ trống trơn. Alice nhẹ nhàng hất chăn lông vịt ra rồi xỏ chân vào đôi dép đi ở nhà và khẽ khàng rời phòng ngủ, lúc ra cửa chính cô dắt theo Snoop đang ngái ngủ.

Joe vẫn ngáy khò khò khi cô xuống cầu thang, vào phòng bếp, đi quanh phòng mở tất cả cửa lớn và cửa sổ. Snoop lách qua cửa kính ngoài ban công dẫn ra hiên và chạy vụt ra sau vườn.

Alice đổ đầy ấm nước, đặt ấm nước lên bếp rồi đứng dựa lưng vào cửa sau, cô không thể nén một nụ cười khi hít thở không khí trong lành của buổi sớm mai.

Lúc này đang là giữa tháng Mười, và ngôi nhà đồ nát ở Highfield, như Joe vẫn gọi, gần như không còn nhận ra được nữa.

Họ hoàn tất việc mua ngôi nhà ở Highfield và căn hộ trong thành phố vào cuối tháng Tám, và kể từ đó, Alice dành phần lớn thời gian ở Highfield với nỗ lực biến ngôi nhà nhỏ thành nơi có thể ở được, cô cũng cố gắng làm cho Joe yêu quý nơi đây, và mặc dù vẫn chưa thích chốn này nhưng anh cũng bất ngờ trước sự thay đổi mà Alice tạo ra với một lớp sơn mới toanh và vài chục can xi đánh bóng sàn nhà.

Giờ đây ngôi nhà rất sáng sủa và rạng rỡ, các bức tường toát lên một màu trắng tinh. Phòng tắm vẫn còn nguyên vẹn từ những năm 1970 với đồ dùng bằng nhựa màu xanh của quả lê Tàu mà Joe ghét cay ghét đắng, nhưng ít nhất thì căn phòng cũng rất sạch sẽ, và ngay khi họ tìm được thợ ống nước giỏi, Alice sẽ sửa sang và biến nó thành phòng tắm mới.

Phòng bếp rộng và không hiện đại, nhưng Alice thích nó. Đây không phải là địa phận của Joe, thứ duy nhất anh thấy ấn tượng là cái lò sưởi hiệu Viking, lý do đơn giản là vì nó chỉ có thể mua được với mức giá ngất ngưỡng. Alice thì thích mặt bếp bằng cẩm thạch xước và bồn rửa bát đã sứt mẻ của người chủ cũ. Cô cũng say mê cái chạn bát què kiểu cũ và chạn thức ăn rộng rãi có cửa mở.

Chuyên viên quy hoạch đến và đốn không biết bao nhiêu cây quanh nhà rồi mạnh tay xén bớt những cây còn sót lại.

Nước trong ao được xử lý, độ cân bằng pH được đảm bảo, và trông cái ao ngày càng bớt giống bãi lầy và na ná một cái ao hơn, mặc dù vẫn còn nhiều việc phải làm trước khi Alice dám nuôi cá trong đó.

Phía ngoài ngôi nhà cũng được quét sơn, cửa chớp có màu đen bóng, bồn hoa cửa sổ được lấp thêm, và Alice trồng thêm cây lô-bê-li và cây phong lữ mặc dù mùa hè đã qua và chắc chắn đám cây sẽ chết vì sương giá chỉ trong vài tuần.

Alice xỏ chân vào đôi dép Timberlands và nhét đầy thức ăn cho chó vào hai túi quần (“Em đừng bao giờ đi đâu mà quên mang theo túi thức ăn này”. Harry nói. “Em có thể huấn luyện chó mọi lúc, mọi nơi.”), cô cầm tách cà phê và bước ra “sân”. Thật thú vị, cô thăm nghĩ, khi gọi mười hai ngàn mét vuông rừng và một cái ao là “sân”.

“Lại đây!” cô gọi Snoop, vươn tay ra trước và cho chú chó ăn một miếng khi cu cậu ngoan ngoãn chạy về phía cô, và cả hai cùng tản bộ qua bãi cỏ.

Alice đi chậm rãi, nhắm nháp cà phê và mỉm cười khi nhìn ngó xung quanh. Lúc này, âm thanh duy nhất là tiếng chích chích của đàn chim lông đỏ đang nhảy lò cò quanh bãi cỏ, thi thoảng có tiếng sột soạt của một chú sóc chạy qua.

Cô khua tay xuống nước và ngồi lên một thân cây to hẵn đã bị quất ngã trong một cơn bão lớn. Nước ao vẫn còn bẩn và đen xì, nhưng trong đời, Alice chưa bao giờ vui hơn lúc này.

Uống hết tách cà phê, cô quay trở về nhà và đứng ngoài hiên hồi lâu, rùng mình trong cái lạnh của buổi sớm. Trời vẫn có nắng, tháng Mười vẫn chưa hẳn là mùa đông, và những chiếc lá đang chuẩn bị chuyển sang sắc màu cầu vồng, thứ đã làm cho New England trở nên nổi tiếng.

Alice kiểm tra công việc cô đã tự tay làm. Cô đã nhổ cỏ trên từng bậc đá, chà rêu mốc trong hiên, trồng hoa trên các mảnh đất để bổ sung thêm màu sắc cần thiết trước khi đông tới.

Nơi này gần như không thể nhận ra được nữa. Alice ngồi lên thành chiếc ghế Adirondack màu xanh lá cây và nhìn móng tay cụt ngắn trầy xước của mình, hậu quả của tất cả những việc cô đã làm nhằm biến ngôi nhà thành mái ấm gia đình.

Cô vẫn còn phải làm rất nhiều việc. Phải thay cửa sổ, sửa ống khói trước khi đông đến. Sang tuần phải lấp máng nước, và cô muốn coi nới phòng bếp nhưng sẽ đợi xem sao đã. Nói cho cùng, Joe vẫn nghĩ họ sẽ xây một biệt thự khổng lồ kiểu McMansion ở bên kia ao.

Nhưng Alice rất hạnh phúc. Ngôi nhà nhỏ với sàn nhà xập xệ và cầu thang ọp ẹp này là tất cả những gì cô từng mơ tới, và mới sau hai tháng ở đây, cô đã thấy như thể mình ở đây từ rất lâu rồi.

Cô nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng và chậm rãi quay người lại để quan sát. Tuần trước cô đã nhảy lên khi có con gì đó di chuyển trên bãi cỏ. Khi nhìn ra ngoài, cô sững sờ nhìn không chớp mắt khi thất năm con hươu đang thông thả đi ngang qua vườn. Cô biết đáng ra phải xua chúng đi - mọi người đã cảnh báo cô rằng hươu mang một loại ký sinh trùng có thể gây ra bệnh Lyme chết người - nhưng có điều gì đó thật kì diệu khi được ngắm nhìn đàn hươu trong môi trường tự nhiên của chúng, vì vậy cô chỉ đứng nhìn cho đến khi chúng tha thẩn đi mất.

Bốn tiếng sau đó, Joe bật máy tính xách tay đọc báo trực tuyến, ghé các trang thường ngày, cạnh anh là một tách cà phê đặc. Alice đang mở thùng sách và xếp sách lên giá ở hai bên lò sưởi bằng đá trong căn phòng ngập tràn tiếng nhạc của Pachelbel từ dàn âm thanh nổi - một món đồ mà Joe nhất định phải mua ngay lập tức.

“Xin chào?”

Alice giật nảy mình khi nghe thấy giọng nói lạ, cô quay người lại thì thấy một người phụ nữ tầm tuổi mình đang đứng ngoài cửa, trên tay cô ta là một cái đĩa phủ giấy thiếc.

“Vâng?” Alice, với phong cách của người Anh, rất lịch sự và trang trọng, cũng chưa quen với việc người lạ vào nhà, ngay cả khi họ đang mỉm cười.

“Chị là Alice phải không?” Alice gật đầu. “Tôi là Sally. Sandy nói với tôi là chị mới chuyển đến đây và tôi muốn qua chào. Tôi làm tặng chị bánh táo này.”

“Thật ư!” Alice cười vang và bất ngờ trước chi tiết mang đậm phong cách Mỹ này, cô phấn khích vì điều này không bao giờ xảy ra tại Luân Đôn. “Chị thật tốt bụng quá. Mời chị vào trong này. Chị dùng cà phê nhé?”

“Ồ vâng.” Sally vừa bước vào trong thì Alice nghe thấy tiếng cười khanh khách vang lên bên ngoài. “Tôi mong là chị không phiền, tôi đưa con gái tôi sang cùng, con bé tên là Madison. Con bé rất thích chơi với chú chó của chị.”

Alice mỉm cười và đi ra cửa nhìn cô bé khoảng hai tuổi, đang chạy theo sau Snoop, cu cậu dường như hơi sững sốt vì chưa bao giờ được thấy ai nhỏ như vậy và gần đến vậy. cô bé lại đang hào hứng chạy đuổi theo cu cậu.

“Madison, chào cô đi con.” Sally nói.

“Cô,” Madison nói mà không ngẩng mặt lên. “Chó ơi! Madison bắt chó nhé?”

“Chà, cô bé đáng yêu quá,” Alice mỉm cười. “Cô bé có muốn uống nước không?”

“Không cần đâu. Con bé rất yêu động vật. Lát nữa cháu sẽ vào đây thôi mà.” Sally đặt đĩa lên bàn và mỉm cười nhìn ngôi nhà. “Vậy là chị sắp xếp được đến đây rồi?”

Alice hít thở thật sâu. “Chị có nghĩ lúc này là quá sớm để tôi nói rằng tôi rất yêu ngôi nhà này không?”

“Có thể, nhưng chúng tôi chuyển từ Manhattan đến đây từ sáu năm trước, và tôi phải lòng ngôi nhà của chúng tôi chỉ sau năm phút.”

“Sáu năm ă? Vậy thì chắc chị biết thị trấn rõ lắm.”

“Không phải tất cả, nhưng cũng đủ chị ă. Tôi có thể nói cho chị biết những thứ chị cần biết.”

“Mẹ ời.” Madison vụt xuất hiện ở cửa, theo ngay sau cô bé là Snoop, và trong cu cậu có vẻ rất vui sướng vì vừa tìm được bạn mới. “Con nuôi con chó này nhé?”

“Không được, con yêu.” Sally cúi xuống mỉm cười với con. “Con không thể nuôi cậu ấy được, khi nào con lớn và biết có trách nhiệm, con sẽ có hẳn một con chó riêng.”

“Con có một con chó,” Madison nhắc lại, tự gật đầu với mình và sau đó đi quanh nhà để xem xét bên trong tủ chén bát.

“Chị có con không?” Sally hỏi trong khi Alice lấy đĩa ra khỏi giấy bọc và hấp tấp lau sạch.

“Không. Chưa chị ă. Tôi thích có con lắm. Sẽ sớm thôi.”

“Xin chào.” Joe vào phòng bếp, một bên chân mày anh nhướng lên khi nhìn thấy người phụ nữ lạ mặt. “Tôi là Joe.”

Alice quay sang ngắm chồng, trông anh đặc biệt quyến rũ dù hơi nhăn nhúm trong chiếc quần jeans cũ kỹ và chiếc áo polo bạc màu, anh đi chân trần về phía Sally để bắt tay cô.

“Chào anh.” Sally nói với nụ cười chân thành, cô bắt tay Joe còn Alice thở dài nhẹ nhõm. Có thể cô không tin Joe chỉ là gã đàn ông chuyên ve vãn phụ nữ, nhưng cô đã thấy sức ảnh hưởng từ sự quyến rũ của anh, và cô sẵn sàng xù lông nhím ngay khi thấy một người phụ nữ khác gục ngã trước câu thần chú của anh. Cũng như khi quan sát Gina, giờ đây quan sát Sally, Alice không thể tìm ra dấu hiệu nhỏ nhất của sự tán tỉnh trong giọng nói của họ. Cảm ơn Chúa vì điều đó, cô thầm nghĩ. Một người phụ nữ mà mình có thể tin tưởng.

“Anh chị nên ghé qua nhà tôi,” Sally nói. “Chúng tôi sẽ giới thiệu anh chị với hàng xóm. Anh chị có kế hoạch gì vào thứ Bảy tuần tới chưa?”

“Hoàn toàn chưa chị ă.” Alice nói. “Chúng tôi vẫn chưa gặp ai cả, vậy nên chúng tôi chưa có kế hoạch cụ thể.”

“Hay quá! Mời anh chị đến ăn thịt nướng ngoài trời với chúng tôi. Lúc năm giờ, có tiện cho anh chị không?”

“Nghe rất tuyệt.” Joe mỉm cười.

“Hay lắm. Trong khi chờ đợi, anh chị phải ăn bánh táo này. Vẫn còn nóng hổi, vừa ra lò xong đây.”

“Một đầu bếp nữa sao?” Joe mở ngăn kéo tìm nĩa trong khi Alice cắt bánh và đĩa bánh tỏa ra mùi hương tuyệt vời của táo quện với hương quế thơm phức. “Rồi thì hai người chắc chắn sẽ trở thành bạn thân.”

“Tôi cũng mong vậy.” Sally mỉm cười. “Sandy nói là tôi sẽ mến anh chị, và chị ấy đã đúng.”

“Ồ, tuyệt” Joe khẽ nói và cắm nĩa vào bánh. “Chúng tôi rất vui.”

“Họ thế nào hả em?” Chris, chồng của Sally, chùi tay vào giẻ và đi ra khỏi phòng làm việc.

“Có vẻ họ rất tử tế.” Sally nói và đặt Madison xuống, cô bé chạy ngay vào vòng tay bố.

“Chào bé cưng của bố.” Anh ôm con lên. “Con chơi có vui không?”

“Con có một con chó.” cô bé lẩm bẩm. “Chó Snoop.”

“Xúp chó à? Eo!” Chris nhăn mặt và Madison cười thích chí. “Thế thì béo ngậy lên rồi.”

“Bố ơi, không phải xúp chó!” cô bé cười khúc khích. “Chó Snoop.”

“Họ nuôi một chú chó tên là Snoop.” Sally cười vang, “Ý con là thế.”

“Và? Mình sẽ kết bạn với họ chứ?” Chris đặt con xuống và quay sang Sally.

“Anh sẽ mến họ thôi. Họ mang đậm phong cách của người Anh và hơi dè dặt, nhưng rất dễ mến, và anh chồng thì rất quện rũ với cái nháy mắt nguy hiểm.”

“Ý em là anh ta tán tỉnh em à?”

“Không!” Cô bầy anh ra. “Không phải em. Nhưng anh ta có vẻ thuộc hạng người thích bốn cột. Ồi chết thật, anh có nghe em nói không đấy? Nói thế thì thật khó nghe quá. Dù sao thì năm giờ thứ Bảy tới họ cũng đến đây ăn thịt nướng ngoài trời, đến lúc đó anh có thể tự nhận xét về họ.”

Về lý thuyết, Joe rất thích thú khi có một ngôi nhà ở miền quê, anh không thể đợi thêm để khoe với đồng nghiệp và khách hàng về “ngôi nhà cuối tuần” của vợ chồng anh, nhưng miền thôn quê chưa bao giờ là sở thích của anh, và anh vui vẻ để một mình Alice tiếp quản ngôi nhà trong suốt mấy tuần qua.

Joe thích sống ở New York, anh rất hạnh phúc khi không phải đi xa hơn số nhà Chín mươi mốt ở phía Bắc hay Soho ở phía nam, vì anh làm việc ở phố Wall. Anh yêu mến nhịp sống, con người, phong cách sống ở đây, và nếu có trở ngại thì đó chỉ có thể là Alice.

Anh vẫn đang cố gắng với Alice, thề có chúa chứng giám cho nỗ lực của anh. Anh đã – một lần nữa – tự nhắc lại cam kết của mình với vợ và đang nỗ lực hết sức để trở thành một người chồng mà cô muốn anh trở thành, nhưng anh đang ở New York - ở đó mọi con đường đều có cám dỗ, và anh có thể cảm thấy ham muốn đang trỗi dậy.

Mới tuần trước thôi, anh ăn tối với khách hàng ở Le Colonial. Anh đến sớm, lên quầy rượu với hy vọng được yên tĩnh nhấm nháp một ly rượu, có thể đọc qua vài tờ báo, nhưng tiếng nhạc đập bùm bùm và căn phòng thì chật ních người bảnh bao, xinh đẹp. Anh thích thú quan sát họ và nhận thấy bọn họ cũng đang nhìn ngó xung quanh để xem có bỏ lỡ cái gì, hay để lỡ ai đó, thú vị hơn không, và anh thấy mình bị hấp hồn bởi một người phụ nữ da ngăm đen có vẻ ngoài quện rũ với chiếc váy đen nhỏ xíu và đôi boots da cao cổ.

Anh thích thú trước những ánh nhìn ve vãn liên tục và một nụ cười kín đáo khi cô ta thấy anh đang nhìn mình, ấy nhưng đúng lúc đó thì khách hàng của anh đến. Ầy chà chà. Tốt hơn hết là cứ để sự việc kết thúc

như vậy trước khi nó bắt đầu. Dù sao thì anh cũng quay trở lại quầy rượu sau khi ăn xong bữa tối, hy vọng cô ta vẫn còn ở đó, nhưng tất nhiên là cô ta đi mất rồi.

Còn Alice thì sao? Hiện giờ Alice thấy New York cũng giống với London. Cô thấy dễ hòa nhập hơn, vì ở New York không ai biết cô, cô không cảm thấy áp lực phải trở thành người vợ hoàn hảo. Nhưng Alice bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho ngôi nhà ở miền quê, và càng ở đó lâu cô càng có nhiều việc để làm, càng yêu mến ngôi nhà hơn và càng ít muốn phải rời đi hơn.

Alice dỡ tường và phát hiện ra các ván gỗ được lắp từ năm 1960. Cô chà vải sơn lót sàn bếp và thấy các tấm ván gỗ sồi cũ kỹ to bản. Cô khám phá ra căn phòng chắc chắn từng là phòng làm việc của nhà văn Rachel Danbury, và cô có thể dành nhiều thì giờ trên chiếc ghế cạnh cửa sổ trong căn phòng, nhìn ngắm cây cối và suy ngẫm về cảm giác yên bình trong tâm hồn.

Càng khám phá thêm nhiều điều về ngôi nhà, cô càng có cảm giác như thể cô biết nữ nhà văn đấy rất rõ. Cô vẫn chưa được cầm trên tay cuốn *The Winding Road*, nhưng dường như tính cách của Rachel Danbury đã thấm sâu vào tận bên trong các bức tường, bộ phận quan trọng nhất của ngôi nhà, và Alice dần dần đắm chìm vào câu thần chú của bà, mỗi ngày qua đi cô càng yêu quý ngôi nhà nhiều hơn.

Tuy nhiên vẫn có những lúc Alice phải vào thành phố. Dù hết sức miễn cưỡng nhưng cô vẫn ở New York từ thứ hai đến thứ sáu – hoặc từ thứ ba đến thứ năm nếu cô có thể thoái thác. Cô đi rạp hát với Joe, tham dự các buổi khai trương ở Met, dự các buổi gây quỹ từ thiện tại Frick, đến nhà hàng, quán bar và các câu lạc bộ. Cô vào thành phố để nhuộm tóc high light ở Frederic Fekkai, để mua những bộ váy áo đi dự tiệc ở Bergdorf Goooodman, để ăn trưa với Gina tại Jeans – George hoặc Le Cirque 2000 – đây là việc duy nhất khiến cô thực sự thích thú khi vào thành phố.

Alice ngạc nhiên vì chỉ trong một thời gian ngắn mà cô với Gina đã thân thiết với nhau như vậy. “Một người thế chỗ tớ”, Emily nói với một cái khịt mũi ghê tởm giả tạo, nhưng xét trên nhiều phương diện thì điều đó đúng. Emily là người bạn lâu năm nhất và sẽ luôn là người bạn thân nhất của Alice, nhưng hiện giờ khoảng cách đang chia cách họ, vì vậy Emily không thể hiểu rõ cuộc sống của bạn mình.

Dường như Alice và Gina có rất nhiều điểm chung. “Chúng ta quả là may mắn”, Gina liên tục nhắc lại như vậy. “Tôi và chị có hai người chồng tuyệt vời. Chị có tin là chúng ta may mắn đến thế không?”

Mỗi lần như vậy Alice đều mỉm cười đồng ý, và trong lòng cô trôi dạt biết ơn vì Joe đã trở lại là người đàn ông mà cô lấy làm chồng, người đàn ông mà cô đem lòng yêu thương ngay từ khi còn ở tuổi học trò. Anh về nhà đều đặn mỗi tối, gọi điện thông báo với cô nơi anh sẽ đi. Điện thoại di động của anh luôn luôn mở, và lần đầu tiên trong nhiều năm, cô không phải nằm trên giường thao thức mỗi đêm, tìm đập thành thịch khi nghĩ đến chuyện anh đang ở đâu và làm gì.

Cô không còn trần trọc về những năm tháng bất an và hoảng hốt, không phải chiến đấu để đẩy lùi nỗi sợ hãi ra khỏi tâm trí bởi sự thật có thể khủng khiếp quá sức tưởng tượng của cô.

Giờ đây, ngay cả trong những buổi tối Alice ở miền quê và Joe ở thành phố làm việc, cô vẫn thường gọi điện cho anh và anh vẫn đều đặn nghe máy. Những ngày này không có chuyện anh bận này bận nọ, không có

chuyện anh biến mất một cách khó hiểu hay đi công tác đến những khách sạn không tên. Cô gọi điện đến căn hộ ở thành phố cho anh lúc nửa đêm, anh luôn bắt máy và nói với cô rằng anh nhớ cô vô vàn.

Vào ngày cuối tuần, khi anh bắt tàu về Highfield vào tối thứ sáu hoặc sáng thứ bảy, cô lái chiếc xe Ford Explorer mới của mình ra ga đón anh, anh ôm chầm lấy cô rồi hôn cô say đắm, và không một chút nghi ngờ, cô biết anh yêu cô thật lòng.

15. Chương 15

Joe quan sát Alice trong khi cô đứng ngoài sân chơi trò ném gậy với Snoop, cô cười giòn tan và cúi xuống âu yếm chú chó thật nồng nhiệt mỗi khi chú thả cây gậy dưới chân cô.

Đôi khi, giống như lúc này, anh có cảm giác như thể anh chưa hề biết Alice. Cô gái tên Alice mà anh biết rất trầm tính và dè dặt. Cô gái tên Alice mà anh biết rất đơn giản và vô lo vô nghĩ. Còn Alice mà anh ngắm nhìn lúc này đang ngửa đầu ra sau với nụ cười rạng rỡ mỗi khi Snoop đuổi cô chạy vòng vòng.

Alice mà anh nghĩ là mình biết sẽ không bao giờ dám để cổ dính trên quần, và Alice mà anh nghĩ là mình biết sẽ không bao giờ mặc những chiếc quần jeans cũ bạc phếch, áo cánh hiệu Gap và áo gi lê.

Nhưng hơn hết, Alice mà anh nghĩ là mình biết luôn được bao quanh bởi một bức màn bí ẩn. Đường như cô luôn sống trong một thế giới mộng tưởng. Ngay cả khi ở bên nhau, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy cô thực sự để tâm trí bên anh, và hiển nhiên đó là một phần tạo nên sức cuốn hút của cô đối với anh.

Alice mà anh nghĩ là mình biết luôn chìm trong một nỗi buồn sâu sắc. Còn Alice kia, Alice đang nô giỡn trên cỏ và khúc khích cười với chú chó đang liếm mặt cô, là một Alice vui tươi hạnh phúc đến tột cùng.

Alice ấy thường tỉnh dậy mỗi sáng và trườn vội xuống giường. Cô luôn bận rộn làm việc này việc nọ. Nếu không nấu nướng – một việc mà đã nhiều năm nay cô không còn làm thường xuyên – thì sẽ đánh bóng bàn ghế, hoặc lau sạch tường, hoặc tẩy nhuộm đồ nội thất trong nhà.

Đường như ngôi nhà luôn ngập tràn tiếng nhạc, và Alice, vốn kiệm lời và nhút nhát, nay rất hào hứng trò chuyện. Cô kể cho Joe nghe về những chuyến đi của mình, những buổi chiều cô đến chợ quê tại Wilton, về những người cô gặp trong khi đi tìm mua chậu cây ngải đắng và oải hương tại Gilberties. Cô kể cho anh nghe về những cuộc đi dạo trên bờ biển, về những người cô gặp trên đường và những ngôi nhà cô ngưỡng mộ. Niềm vui sướng mới mẻ của cô như ứa ra từ những kẽ hở trên tường, chui xuống tít dưới những ô cửa sổ và chạm vào tất cả những người đi ngang nhà cô.

Lẽ tự nhiên là niềm vui đó cũng chạm tới Joe, người không hề muốn bị cuốn theo niềm hạnh phúc của vợ mình.

Joe không thể hiểu nổi người vợ hiền lành, dễ bảo của anh đã biến đi đâu mất. Những ngày này ở Manhattan, anh chỉ thấy thoáng qua hình ảnh người vợ ấy. Đó là khi Alice vào thành phố, cùng anh đi dự tiệc, hoặc đến các triển lãm hoặc một quán bar nhộn nhịp, khi đó, cô trở lại là Alice mà anh biết, là Alice mà anh đã phải lòng.

Tại Manhattan, thành phố mà anh bắt đầu quen thuộc, rõ ràng anh là ông hoàng trong thế giới của mình. Anh là ông chủ của ngân hàng lớn tại phố Wall, anh có đủ tiền để đảm bảo cuộc sống của mình sẽ diễn ra đúng như anh muốn. Tại Manhattan, anh biết mình là ai. Anh biết vai trò của anh, vai trò của Alice, và mỗi khi vào thành phố Alice luôn thể hiện rất tốt vai trò của mình – cô luôn mặc những bộ đồ thời trang được thiết kế riêng, luôn mỉm cười duyên dáng nhưng vô hồn với những người đồng nghiệp và khách hàng mà anh phải thiết lập mối quan hệ.

Nhưng khi trở về Highfield, Alice thực sự là nữ hoàng trong lâu đài của mình, bắt chước việc này có khiến anh lo lắng. Đường như mối quan hệ của họ thay đổi ngay khi họ đi qua lộ giới từ Westchester sang Connecticut.

Khi nghĩ về một nơi ở miền quê, trong đầu Joe xuất hiện ra một ngôi nhà mới, rộng lớn, có bể bơi thì tuyệt vời, và nằm ngay trên bờ biển nữa thì càng hoàn hảo. Anh muốn có vài tấm hoa sen điện khổng lồ và máy xén cỏ kiểu mới; nếu không, thẳng thắn mà nói, sao anh phải bận tâm? Anh chưa bao giờ nghĩ ngôi nhà của anh ở làng quê chỉ là một túp lều tranh xấu xí nhìn đâu cũng thấy vết nứt vết rạn thế kia.

Tất nhiên, anh vẫn dự định sẽ xây lâu đài mơ ước ở bên kia hồ, mặc dù anh không có thời gian tìm kiếm trúc sư và thợ xây, còn Alcie có vẻ chẳng quan tâm đến một ngôi nhà khác. Nhưng khi đồng nghiệp hỏi về ngôi nhà ở nông thôn, anh vẫn kể cho họ nghe nét đẹp của mảnh đất và cái ao (đúng là thế), và mức giá mua quá hời so với thị trường (hơi đúng thôi, vì mức giá này không hời như George đã cố thuyết phục anh), rằng họ sắp khởi công xây dựng một ngôi biệt thự của gia đình Chambers (sẽ không thể xảy ra nếu Alice không thích kế hoạch này).

Joe thực sự không biết phải làm gì ở ngôi nhà đó. Anh không tài nào tìm ra và hiểu ích lợi của việc đi dạo, vì vậy, anh luôn từ chối mỗi khi Alice đề nghị anh đi dạo cùng cô.

Cũng giống như toàn bộ nam giới làm việc ở phố Wall, Joe hầu như không thể tìm thấy cảm giác thư thái, thoải mái. Đối với anh, thư giãn chỉ là nằm uể oải trước màn hình ti vi nhỏ xíu trong phòng làm việc và đọc Nhật báo phố Wall.

Joe không thích nấu nướng (mặc dù anh thích ăn uống), anh không thích làm vườn và anh cũng không có thói quen nào hết. Anh không thích động vật – lần đầu tiên nhìn thấy mười tám con gà tây hoang thơ thẩn trên đi trên lối vào gara, anh phải thừa nhận là anh sợ phát khiếp – anh quá lười biếng và không có hứng thú với việc khám phá xung quanh.

Những việc Joe giỏi nhất là tạo dựng mối quan hệ, đi mua sắm và quyến rũ người khác. Tạo dựng mối quan hệ là công việc khó khăn bởi ngoài Gina và George, anh vẫn chưa gặp ai khác ở đây, còn Gina và George dễ mến lại không về đây hàng tuần. Đi mua sắm ở đây cũng được nếu anh ngại phải đến Greenwich, còn quyến rũ người khác là việc mà anh đang gắng hết sức để kiếm chắt.

Nhưng ham muốn trong anh càng lúc càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Nhất là khi Alice càng có vẻ không cần anh nhiều như trước nữa. Từ trước đến nay, Joe luôn là người chiếm thế mạnh trong mối quan hệ này, anh đã quen với vị trí của kẻ thống trị, thích thú với vai trò người chồng nam tính và mạnh mẽ, nhưng dường như anh bị yếu thế ngay khi Alice tỏ ra tự tin hơn và mạnh mẽ hơn mỗi khi họ vượt qua đường ranh giới vào Connecticut.

Joe ý thức rất rõ rằng anh không có khả năng kiểm soát vốn có ở Highfield, trong khi mọi nét nam tính của anh đều liên quan đến khả năng kiểm soát. Anh không thể kiểm soát, Alice thì cá mồi trong diện mạo của một cô gái dễ thương luôn cười ngặt nghêu trước những chuyện tiêu lâm anh kể và nghĩ rằng anh thật tuyệt vời, chắc chắn sẽ sớm đánh bại anh...

“Em có ý định thay đồ không vậy?”

“Không ạ. Tại sao?” Alice cho bánh chanh vào một giỏ quà nhỏ nhỏ để mang đến bữa tiệc thịt nướng ngoài trời nhà Sally và Chris.

“À, thứ nhất là vì hai đầu gối em dính toàn cỏ là cỏ.” Anh không nói thẳng ra là cô không thể tham dự một buổi gặp mặt với mọi người trong trang phục áo cánh xám và quần jeans như vậy được.

“Ôi chúa ơi,” Alice rên rỉ. “Cảm ơn anh nhé. Một loáng là xong ngay đây.” Cô chạy lên lầu và chỉ hai phút sau, cô xuất hiện trong chiếc quần jeans cũng bạc phết y như cái trước, cái áo cánh xám lúc nãy và một đôi giày cũ.

“Em không trang điểm à?” Joe hỏi đầy vẻ hi vọng, Alice cười và chạy ngược trở lên lầu. Năm phút sau cô chạy xuống với mái tóc được chải gọn gàng, đôi môi sáng mọng với son bóng màu hồng, và áo cánh được thay bằng áo sơ mi bằng vải lanh thô trắng tinh.

“Đẹp hơn chưa anh?” Cô cười.

“Hơn nhiều chứ,” Joe nói nột cách biết ơn, mặc dù anh vẫn thích nhìn cô mặc quần kép len hiệu Michael Kors để khoe đôi chân trắng tấp với đôi bốt Jimmy Choo cao gót hơn.

“Oa,” Alice bật cười và khéo léo bước đi để tránh một lũ nhóc ba, bốn tuổi đang la hét tiến về phía mình, trong khi Joe thì rên rĩ.

“Ôi chúa ơi. Trẻ con”

“Tất nhiên là trẻ con rồi. Anh chờ đợi gì ở một bữa tiệc thịt nướng lúc năm giờ chiều ngày chủ nhật?”

“Những người này chưa bao giờ nghe nói đến vú em à?”

Alice há hốc mồm ngạc nhiên. “Chú ơi, anh cổ lỗ quá đi. Anh nghĩ mình là ai cơ hả, tướng chắc?”

“Nhưng sao những người này lại đưa con đi khắp nơi như thế? Chẳng nhẽ người lớn không có nỗi một buổi tối của người lớn hay sao?”

“Anh nói nhỏ nhỏ thôi,” Alice suyt khi họ đi vòng vào góc đường để ra sau nhà, nơi diễn ra bữa tiệc – có thể đoán ra ngay nhờ tiếng ồn phát ra từ đó – đang rất sôi nổi. “Trước hết, bây giờ không phải là buổi tối, và thứ hai, thật là thích khi đưa con đi cùng. Nếu vợ chồng mình có con, em sẽ đưa con đi khắp nơi với em. Anh nghĩ là trẻ con chỉ để ngắm chứ không để lắng nghe chứ gì..”

“Thật ra là anh...ôi trời!” Một cậu bé chín tuổi đâm sầm vào anh khi đang chạy đuổi bắt những đứa khác.

“Ha ha!” Alice cười vang. “Cho đáng đời anh. Nào bây giờ thì làm vẻ mặt quyến rũ đi, rồi chúng ta đi gặp gỡ hàng xóm láng giềng.”

“Chắc hẳn anh chị là Joe và Alice! Chào anh chị tôi là Tom O’Leary và đây là vợ tôi, Mary Beth. Chúng tôi sống ở ngay góc đường Winding.”

“Chào anh chị. Tôi là Chris, chồng của Sally, và tôi biết anh chị đã gặp con gái Madison của tôi rồi.”

“Alice!Joe! Thật vui khi gặp lại anh chị. Anh Tim, đây là chị Alice và anh Joe, họ mới mua ngôi nhà cũ của nhà văn Danbury đây. Anh có nhớ vụ giao dịch mà em nói với anh không?” Sandy gạt đầu ra về cho chồng về tự hào. “Hãy kể cho tôi nghe tất tần tật về ngôi nhà đi. Nghe nói anh chị đã làm được những việc không thể tin được.”

Trước khi Alice có cơ hội trả lời, một cặp đôi khác đã tiến về phía họ. “Joe và Alice phải không nhỉ? Chào mừng hai người đến với Highfield nhé, chúng tôi nghe nói rất nhiều về các bạn rồi. Tôi là Key, còn đây là James, chồng tôi. Chúng tôi ở ngôi nhà số bảy. Đây là các con của chúng tôi – Summer năm tuổi, Taylor ba tuổi, và, ôi, Skye đâu rồi nhỉ? Ôi, con bé lại bỏ đi chơi rồi. Skye mới mười một tháng tuổi.”

“Xin chào, chị đẹp quá.” Gina nhào đến bên Alice và siết chặt cô, rồi buông cô ra để hôn má Joe. “Chẳng phải đây là một bất ngờ thú vị sao?”

“Tôi cứ nghĩ là cuối tuần này hai người không về cơ.” Alice nói, cô biết Gina luôn ghé qua nhà cô hoặc gọi điện thông báo rằng họ đang ở Highfield.

“Đáng ra là không đâu. Nhưng sáng nay, khi nghe tin nhắn điện thoại, Sally có nhắn tôi là sẽ có tiệc thịt nướng, và hôm nay lại đẹp trời đến nỗi mà chúng tôi phải leo lên xe sau bữa trưa và lái thẳng về đây.”

“ôi vui quá vì anh chị đã đến.” Alice siết chặt bàn tay Gina, và cảm giác căng thẳng trong lồng ngực mỗi khi cô tham dự sự kiện xã hội với những con người mà cô hầu như không quen biết đã tan biến trong ngày hôm nay.

Tất nhiên, thật tốt khi mọi người ai ai cũng có vẻ hào hứng khi gặp vợ chồng cô, và tất cả đều rất thân thiện, một điều khá bất ngờ nhưng cũng rất thú vị đối với cô. Alice đã quen với những mối quan hệ xã hội tại Luân Đôn, quen với việc trở thành người phụ nữ Anh Quốc kín đáo, và quen với việc miễn cưỡng nở một nụ cười quý phái, không bao giờ giám trò chuyện với mọi người, trừ một vài lời giới thiệu ban đầu, và cô cũng không dám đi thẳng đến chỗ ai để giới thiệu về mình. Cô đã quen với việc chờ lời giới thiệu từ chủ tiệc rồi lại chờ chủ tiệc gọi ra một vài chủ đề quen thuộc mà từ đó có thể, hy vọng là vậy, khơi nên một cuộc trò chuyện nho nhỏ kéo dài vài phút.

Nhưng ở đây, mọi người đến dự bữa tiệc với vong tay rộng mở và nụ cười chào đón. Thịt nướng và bánh burger kêu xèo xèo, Chris phải liên tục trông chừng lò nướng, và những người phụ nữ chui ra từ phòng bếp với những bát rau trộn và ổ bánh mì để bày lên bàn.

Trên bàn, bia và sodar đặt chung với nhau cạnh một xô đá khổng lồ, và mọi người hào hứng góp tay góp sức trong khi đám trẻ con nô đùa trên bãi cỏ.

Alice đi vào bếp. “Tôi giúp gì được không?” Cô hỏi Sally, cô quen với câu hỏi này ở Luân Đôn và được nghe câu trả lời là “Không, chị đừng bận tâm” ngay cả khi rõ ràng chủ tiệc đang bận tối tăm mặt mũi.

“Được thế thì còn gì bằng,” Sally nói. “Chị bỏ cà chua nhé.” Rồi cô gạt dao thớt sang bên và xúc nước sốt salsa vào bát to.

“Vậy là mọi người ở đây đều là hàng xóm phải không chị?” Alice vừa hỏi vừa ngó qua cửa sổ nhìn Joe đang khen lầy khen để cái quần của Kay và James. Mặc dù tỏ ra thân thiện vừa đủ nhưng nếu có ai đó ở đây mà cô phải cảnh giác thì đó là Kay. Nhìn thân hình Kay, không ai nghĩ cô đã có ba con, và đó là thứ tài sản mà chắc chắn cô nhận thức rất rõ, cô mặc chiếc quần chên bó sát màu xanh da trời với cái áo phông bé tí để khoe bầu ngực tròn đầy. Và không giống như những phụ nữ khác – tất cả đều mặc quần jeans và đi giày da đánh thông thường hoặc dép đế mỏng – trông Lay cao vọt lên với đôi giày cao gót có quai da mỏng qua mắt cá.

Và bất chấp việc Joe đang trò chuyện với cả Kay và James, nhưng Alice có thể nhận thấy, ngay cả khi chỉ nhìn qua cửa sổ phòng bếp, rằng Kay rất nguy hiểm. Cô cảm nhận được sự dao động quen thuộc, những dấu hiệu nguy hiểm khiến cô ớn lạnh, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Đừng có lộ bịch như thế, cô tự nhủ. Cô ta không những đã có chồng mà còn có ba đứa con rồi. Không thể nào là một mối nguy được.

Và anh chồng của Kay rất điển trai. Thế quái nào cô ta lại có thể ve vãn Joe được chứ? Vì Joe là người Anh, Joe quyến rũ và khác biệt sao? Đừng ngớ ngẩn như thế chứ, cô tự nhủ móc mình và bỏ cà chua nhanh hơn, mạnh hơn. Chưa bao giờ cô và Joe hạnh phúc hơn lúc này. Không có lý do gì để cô phải lo Joe tán tỉnh một người phụ nữ khác. Anh đã thay đổi. Và dù sao thì, chẳng phải Kay không thuộc tí phụ nữ mà anh thích sao?

“Kay và James có vẻ rất đáng mến. Họ sống ở đây ư?”

“Hiện giờ thì đúng vậy,” Sally nói. “Trước họ thường về vào cuối tuần thôi, nhưng sau khi sinh Skye, họ mua một ngôi nhà lớn ở đây và giờ thì họ về đây ở hẳn.”

“Trước họ sống ở Manhattan sao?”

“Chẳng phải tất cả chúng ta đều vậy sao?” Sally cười. “Thật ra thì không đúng. Chris chưa bao giờ sống ở Manhattan, nhưng tôi thì có. Hầu hết chúng tôi đều sống ở đó khi chưa kết hôn và ổn định cuộc sống.”

”Họ có vẻ rất thân thiện,” Alice nói dối, một mặt cô muốn tìm hiểu thêm về Kay, muốn biết liệu cô ta có phải là mối đe dọa không, nhưng mặt khác, cô cũng không muốn tỏ ra quá lộ liễu. Cô có thể hỏi Gina, nhưng cô không muốn Gina nghi ngờ Alice không tin tưởng Joe, mà Gina thì quá hiểu cô rồi.

”Ồ, đúng thế. Và mấy đứa trẻ nhà họ thật đáng yêu làm sao. Nếu thích thì chị có thể tham gia câu lạc bộ quần vợt dành cho người mới đến do Kay quản lý.”

”Quần vợt? Ồi không. Chúng tôi không chơi môn thể thao này.”

”Ồ, thật sao? Vậy anh chị có chơi môn gì không?”

Alice cười vang. “Không môn nào chị ạ. Chắc do sống ở trung tâm thành phố Luân Đôn nên chúng tôi không có thời gian tập thể nào. Nhưng dù vậy anh Joe rất thích thể dục, còn tôi thì bận luôn chân luôn tay với khu vườn của mình. “Chúng tôi cũng có câu lạc bộ làm vườn đấy,” Sally nhiệt thành nói. “Chị nên đến thử xem. Chúng tôi mời khách đến trò chuyện, và tổ chức một đợt bán cây lớn vào mùa xuân. Thật ra là sang tuần sẽ có khách mời đến trò chuyện về phương pháp trồng hoa xuân trong mùa thu. Chị nên tham dự.”

”Wmm,” Alice nói không chắc chắn và trầm nghĩ việc này rõ thật què mùa kinh khủng. “Nghe cũng hay hay.”

Sally cười lớn. “Tôi nhớ là khi mới chuyển đến đây, tôi cũng nói y như chị đấy. Có vẻ tham dự buổi trò chuyện đó nghe thực nực cười, nhưng đây cũng là cách tuyệt vời để gặp gỡ mọi người.”

Alice then đỏ mặt. “Tôi xin lỗi. Có phải tôi là đồ hợm mình đáng ghét không?”

“Cũng giống như tất cả chúng tôi khi mới chuyển đến đây thôi. Sẽ mất thời gian làm quen với lối sống của một thị trấn nhỏ. Rất khác biệt chị ạ, và tất cả chúng tôi đều nghĩ sẽ tốt hơn nếu đến một nơi nào đó mới mẻ bên ngoài Upper East Side hoặc ...?” Cô nhìn Alice.

“Belgravia.”

“Đúng thế. Rồi chị sẽ nhanh chóng trở thành phụ nữ Highfield thôi.”

Alice mang cà chua ra ngoài và tự rót ỉnh một cốc bia, với nỗ lực phớt lờ tiếng cảnh báo yếu ớt trong lòng khi thấy Kay vẫn sôi nổi trò chuyện với Joe, còn chồng cô ta đang giúp Chris nướng thịt.

“Em yêu,” Joe nói và quay người kéo Alice về phía mình với một nụ cười dịu dàng khiến nỗi lo của Alice vụt tan biến. “Kay vừa kể với anh nghe về câu lạc bộ quần vợt của cô ấy. Anh sẽ gia nhập.”

Alice cười thư thái khi cô chìm đắm trong tình cảm yêu thương công khai của Joe. “Quần vợt à? Anh chơi quần vợt từ khi nào vậy nhỉ?”

“Anh chơi từ mấy năm nay rồi còn gì,” Joe tự vệ. “Mặc dù anh phải thừa nhận là khả năng của anh hơi tồi. Nhưng Kay nói là cô ấy đang tìm thêm hội viên, hơn nữa đây cũng là cơ hội tốt để gặp gỡ mọi người.”

“Sao cô không tham gia luôn nhỉ?” Kay mỉm cười nói với Alice và ngay lập tức Alice cảm thấy cô có thể tin tưởng người phụ nữ này. Miệng cô ta tươi cười nhưng đôi mắt cô ta rất lạnh lùng và toát lên vẻ dò xét, còn ngôn ngữ cơ thể của cô ta nữa – chính Alice cũng thông thạo loại ngôn ngữ này – thì hướng thẳng về phía Joe, và nếu có thật thì đó chỉ có thể là dấu hiệu cầu sự cảm dỗ.

“Tôi không chơi quần vợt,” Alice giải thích và cố gắng không để lộ vẻ cảnh giác trong giọng nói. “Nhưng tôi có thể học cách chơi.”

“Em yêu, em chẳng học được đâu,” Joe cười. “Sự kết hợp giữa tay và mắt của em dở tệ.”

“Cảm ơn nhé,” Alice nói và bổ sung thêm câu nói bông lơn rất gợi tình, “Đêm qua anh có kêu ca gì đâu nào.”

Kay nhướn mày lên và mỉm cười quay lưng đi. “Tôi đi lấy thức ăn đây. Rất vui được tiếp chuyện hai bạn.” Kay biết rõ khi nào mình gặp phải đối thủ. Từ đầu đến cuối, cô mới chỉ tỏ thái độ tán tỉnh vô hại, và anh chàng rất cuốn hút, nhưng rõ ràng cô vợ kia không thích anh ta trò chuyện với một người phụ nữ cuốn hút, không, phải là người phụ nữ xinh đẹp mới đúng.

Hất nhẹ tóc ra phía sau, Kay đi lại phía bàn ăn lấy salad. Cô nhìn quanh và bắt gặp ánh mắt Joe đang ngấm phía sau lưng mình, cô vừa mỉm cười vừa chỉnh dáng cho thẳng hơn và phô bày những đường cong quyến rũ của mình, vờ như không chú ý đến ánh mắt chòng chọc của Joe.

Mình chọn đúng trang phục rồi, cô tự tán dương bản thân. Đi đôi giày cao gót này quả là đáng công.

Bình thường thì Kay không phải tí phụ nữ Joe thích. Quá tự tin so với “khẩu vị” của anh, và nước da ngăm đen chưa bao giờ là kiểu anh muốn, mặc dù mọi quy tắc đều có ngoại lệ. Nhưng càng ở Manhattan lâu, anh càng thích nghi hơn với những người phụ nữ mạnh mẽ này, họ biết mình muốn gì và chọn con đường trực tiếp đến mức đáng sợ để đạt được mục đích.

Thẳng thắn mà nói, cô ta có được cái mà Joe gọi là ”ngoại hình”. Ừ thì cô ta đã có chồng, và anh chồng thì khá tử tế, dù hơi buồn tẻ một tí, đã thế còn ba đứa con nữa, nhưng có vẻ cô ta đã sẵn sàng cho cuộc chơi. Có gì đó ánh lên trong mắt cô ta, một cái nhướn mày, một biểu hiện của sự khêu gợi trong cuộc trò chuyện không thể nào chính đáng hơn về chuyển đến Mỹ.

Có gì đó cho anh thấy cô ta đang buồn chán, rằng anh chồng không còn khiến cô ta phấn khích nữa, và rằng nên có một người đàn ông lạ mặt, điển trai, cao ráo, nước da ngăm đen xuất hiện, nhất là một người đàn ông hội tụ cả sự quyến rũ lẫn chất giọng cầu người Anh, và cô ta sẽ tóm lấy anh ta ngay khi có cơ hội.

Tán tỉnh vợ vẫn là tất cả những gì mà anh nghĩ đến lúc này. Mặc dù Alice không phải là Alice trong tâm trí anh nhưng anh vẫn cố gắng trở thành người chồng chung thủy, vẫn cố gắng coi nước Mỹ là sự khởi đầu mới mẻ như nó vẫn được kỳ vọng.

Nhưng Chúa ơi, thật tuyệt khi nhìn thấy ánh mắt lấp lánh đó, nhìn cơ thể nở nang đó. Chúa ơi – anh gần như quên mất cách nhận biết chúng rồi. Thật hay khi biết rằng anh vẫn còn khả năng này, rằng anh vẫn hấp dẫn như hồi ở Luân Đôn (có một thời gian anh đã bắt đầu hoài nghi về điều này) và anh đi chơi quần vợt với cô ta thì có hại gì đến ai cơ chứ? Dám cá là trông cô ta sẽ rất khêu gợi với chiếc váy nhỏ xíu, với cặp chân nâu dài bên trong đôi tất nhỏ nhỏ xinh xinh.

Joe bắt đầu thấy phấn khích khi soi cô ta từ phía sau, mừng tượng ra hình ảnh cô ta mặt cô ta lúng liếng liếc về phía anh nhưng lại vờ như chẳng nhìn gì cả khi cô ta quay đi và đứng thẳng người lên, hai bầu ngực đầy đặn của cô ta căng lên bên dưới chiếc áo phông bó sát.

Không phải mẫu phụ nữ anh thích, nhưng cô ta quả là nóng bỏng. Anh thích cách cô ta chăm chút ăn diện. Cô ta có ba con rồi nhưng bụng vẫn thon thả như bụng con gái mới lớn, anh thích việc cô ta ý thức rất rõ về vẻ ngoài xinh đẹp gợi cảm của mình.

Anh mỉm cười một mình rồi quay đi và làm một hơi dài bia lạnh. Tốt hơn là anh nên tìm một cửa hàng bán dụng cụ thể thao ở Manhattan ngay trong tuần này. Phải mua một đôi vợt và quần soóc chơi quần vợt. Rồi giày chơi quần vợt nữa. Chắc cũng phải hai mươi năm rồi anh không đi loại giày này.

Humm. Nói cho cùng thì hình như cuộc sống ở thôn quê cũng không đến mức quá ngán ngấm.

16. Chương 16

Khi sống ở một thành phố lớn, người ta dễ dàng quên đi màu đen huyền của trời đêm. Còn ở Connecticut bé nhỏ, khi bóng chiều chạng vạng dần bị thay thế bởi màn đêm, Alice luôn chìm trong cảm giác mê hoặc khi ngắm nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh. Nên được thấp lên, đèn lồng bật sáng và lũ trẻ nhỏ hoặc là được đặt vào xe đẩy ngủ ngon lành, hoặc là ngẩng người trước thân hình đồ sộ của nhân vật chằn tinh Shrek trên màn hình ti vi khổng lồ trong phòng giải trí.

Các bà các cô quàng trên vai chiếc áo len sáng màu hoặc mặc thêm áo khoác mỏng để giữ ấm trong cái lạnh của buổi đêm, nhưng lúc này mọi người đang chuẩn bị vào trong bếp và phòng khách, dẫn ông yêu vị trên bộ ghế vải mềm mại, còn đám phụ nữ túm tụm lại trong bếp, cùng làm những công việc nội trợ quen thuộc, tay đồ thức ăn thừa trong bát đĩa và chất đầy bát đĩa vào máy rửa bát, miệng thì không ngừng thảo luận về trường học của con mình và liệu nó có thích học trường đó không.

“Hè, tôi không nhìn thấy chị trong bếp.” Gina đang nhặt mấy cái bát cuối cùng ở chiếc bàn ngoài trời thì thấy Alice nằm dựa trên chiếc ghế mây.

Alice ngoái lại, mỉm cười: “Tôi đang nghĩ nơi này thật không thể tin nổi. Chị hãy nhìn trời xem. Thế mà tôi vẫn cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ quen được với bóng tối của miền thôn quê.”

Gina cũng mỉm cười, bước lại bên chiếc ghế. “Tôi đã nói với chị bao nhiêu lần đây không phải nông thôn, mà là vùng ngoại ô đấy.”

“Không, với tôi thì không phải vậy. Ở Anh, chị không thể tìm thấy hươu hay gấu trúc ở vùng ngoại ô.”

“Không à? Vậy ở đó có gì?”

“Chủ yếu là các dãy nhà chung tường liền vách, và những chiếc Ford Escort được cải tạo lại trông rất quái đản.”

Gina cười lớn. “Có vẻ đẹp đấy chứ nhỉ.”

“Rất trắng lệ ấy chứ,” Alice cười. “Chắc chắn đáng để liếc qua trong chuyến du lịch kế tiếp của chị đấy.”

“Vây,” Gina hạ thấp giọng một cách bí ẩn và cúi sát xuống Alice, “Chị nghĩ sao về hàng xóm?”

“Tất cả bọn họ hay về riêng ai đó?”

“Nói chung thôi. Họ cũng dễ thương, phải không?”

“Sally rất dễ mến. Không thể tin nổi là họ tổ chức được bữa tiệc linh đình đến vậy, mọi người đều rất thoải mái.”

“Tôi biết mà. Sally và Chris tuyệt lắm. Chị còn nói chuyện với ai nữa không?”

“Tôi có trò chuyện chốc lát với Kay.”

“À, Kay đấy.”

Alice ngẩng đầu lên. “Sao chị lại nói ‘À. Kay đấy.’ với giọng như vậy?”

“Giọng thế nào cơ?” Gina giả vờ ngây thơ.

“Ôi, thôi nào. Nói cho tôi nghe đi nào. Cô ta là loại lẳng lơ phải không?”

“Không phải lẳng lơ.” Gina quay đầu ra sau để bảo đảm không ai nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. “Tôi chỉ nghĩ cô ta tuyệt đối không an toàn.”

“Không an toàn? Nhưng cô ta đẹp vậy mà.”

“Tôi biết chứ, nhưng chị có thấy quần áo cô ta mặc không? Rồi đôi giày cao gót nữa? Để đi dựa bữa tiệc thịt nướng ngoài trời tối thứ Bảy sao? Và cô ta còn đưa đẩy với tất cả các ông chồng nữa.”

Alice thở phào nhẹ nhõm. “Ý chị là chị ta không có ý định dạn dúi với Joe à?”

“Có thể. Còn anh George, Chris và Sam nữa, và có lẽ là bất cứ ai thuộc giới tính nam.”

“Tôi cứ nghĩ là cô ta tán tỉnh Joe và tôi thực sự hoang mang.”

“Chúa ơi, chị không cần phải hoang mang đâu. Anh George nghĩ trò đó cũng hay hay. Thực ra thì tôi nghĩ là anh ấy nịnh nọt vậy thôi, nhưng đó là bản chất của Kay mà. Cô ta cần phải cảm thấy mình cuốn hút.”

“Chồng cô ta không khó chịu sao?”

“James á? Thực lòng tôi nghĩ là anh ta cũng thích ve vãn mà.”

“Ôi.” Alice bí xị. “Anh ta không tán tỉnh tôi.”

Gina cười. “Đừng có nghĩ vậy chứ. Anh ta không ve vãn phụ nữ khi chồng của họ ở gần đó.”

“À. Hay đấy. Như vậy là tôi thấy yên tâm hơn rồi. Vây chị nghĩ là hai người bọn họ có thực sự muốn làm gì đó, hay là chỉ chơi bời vậy thôi?”

“Tôi muốn nói tôi khá chắc chắn là họ chỉ bông đùa cho vui thế thôi, nhưng mà ở đây chẳng ai nói trước được điều gì cả.”

“Chị bảo sao cơ?”

“À, vào những năm bảy mươi, các bữa tiệc đôi khóa được tổ chức thường xuyên ở đây.”

“Các bữa tiệc đôi khóa? Kiểu tiệc gì vậy?”

“Chị biết không,” Gina nhìn Alice với vẻ không tin, “Trong bữa tiệc đó, mọi người đặt chìa khóa cửa lên bàn uống cà phê và lấy chìa khóa của người khác, rồi về nhà với họ.”

“Ôi, ý chị là tiệc trao đổi.”

“Đúng vậy.”

“Giống như trong phim The Ice Storm?”

“Chính xác! Bộ phim đó được làm ở New Canaan.”

“Không phải chứ? Vậy là có thật à?”

“Bạn thân mến ơi, khi đó tôi còn chưa ra đời, nhưng người ta kể lại vậy đấy.”

Alice khúc khích. “Tôi dám cá là chị sẽ vớt chìa khóa nhà mình lên bàn uống cà phê ngay trước mặt James, rồi xem anh ta sẽ làm gì.”

“Ồ, phải rồi. Có thể anh ta sẽ nhặt khóa lên và rồi sao nào?”

“À, anh ta cũng khá cuốn hút...”

“Joe cũng vậy, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi sẽ ngủ với anh ấy.”

“Chị sẽ muốn đấy nếu chị tên là Kay.”

Gina cười. “Thề có Chúa, nếu ai đó thực sự muốn ngủ với cô ta, cô ta sẽ chạy xa cả dặm. Cô ta chỉ thích gây sự chú ý thôi.”

“Khá là giống với chồng tôi.”

“Ôi. Còn tôi thì nghĩ là mình rất đặc biệt.”

Alice cười vang khi Gina đứng lên đưa tay kéo cô dậy. “Đi thôi nào, không thì mọi người lại thắc mắc không biết chúng ta biến đâu mất.”

“Giờ thì có thể bọn họ lại đang đồn thổi gì đó rồi.”

“Đúng thế.” Gina cười. “Chắc chắn đây là điều hay ho để bọn họ đàm tiếu đây!”

“Vậy, tôi nghe nói chị mua ngôi nhà của Rachel Danbury.” Tom đặt tách cà phê lên bàn và ngồi xuống cạnh Alice.

“Đúng vậy,” Alice lịch thiệp trả lời. “Anh có biết nó không?”

“Tôi không biết về ngôi nhà, nhưng nhà văn đó khá nổi tiếng ở đây, vào những năm hai mươi, ba mươi.”

“Tôi cũng nghe nói vậy. Tôi vẫn đang tìm cuốn The Winding Road.”

“Chị hỏi thử James xem. James!” Tom gọi. “Anh có cuốn The Winding Road đúng không?”

“Ừ,” James gật đầu, “Rachel Danbury tài danh quá cố.”

“Anh biết bà ấy?”

“Tôi biết chứ.” James ngồi xuống bên cạnh Alice và thư thái ngả lưng ra sau. “Và tôi nhớ mang máng là hồi tôi còn nhỏ mọi người có chỉ cho tôi thấy bà ấy. Còn ông bà tôi biết bà ấy rất rõ, mặc dù sau khi cuốn sách được xuất bản thì ông bà không nhắc đến bà ấy nữa.”

“Tôi có thể mua cuốn sách đó ở đâu? Tôi rất muốn đọc nó.”

“Chị có thể mượn của tôi luôn.”

“Thật sao? Thế thì hay quá.”

“Cuối tuần này tôi sẽ mang qua cho chị.”

“Như thế thì còn gì bằng!”

“Chị ở lại đây cả tuần chứ?”

“À, ngày mai anh Joe sẽ vào thành phố, tôi sẽ đi cùng anh ấy luôn, hoặc đi vào thứ Ba, đến thứ Sáu tôi sẽ về đây, nhưng anh có thể để cuốn sách ngoài hiên cho tôi.” Khi nói vậy, Alice thâm mím cười tự hỏi liệu Gina nói có đúng không, liệu anh ta có tìm đến cô khi cô ở nhà một mình không, bởi đến giờ cô vẫn chưa nhận thấy dấu hiệu tán tỉnh ve vãn nào từ phía anh ta.

“Được thôi,” James cười. “Tôi sẽ để ngoài hiên cho chị.”

Alice đang định đề nghị anh ta kể thêm đôi điều về Rachel Danbury thì Joe xuất hiện ngay trước mặt cô. “Em yêu,” anh nói, “Ngày mai anh phải đi chuyến tàu sớm lúc 5:30, thế nên mình phải về thôi.”

“Vâng.” Alice đứng lên và nói lời tạm biệt.

“Anh nghĩ thế nào?” Alice hạ thấp cuốn sách xuống và đợi Joe ra khỏi buồng tắm.

“Bữa tiệc rất vui.”

“Rất vui, đúng không? Họ có phải là hàng xóm dễ thương không?”

“Rất dễ thương.”

“Anh thích ai nhất?”

“Ôi Chúa ơi, Alice ơi. Anh phải đi ngủ thôi. Mai rồi mình nói về việc này nhé?”

“Ngày mai anh có ở nhà đâu. Mai anh ở thành phố mà.”

“Ừ. Vì thế nên bây giờ anh phải đi ngủ luôn.”

“Vâng.” Alice cúi kính nói khi Joe với tay tắt đèn ngủ và trèo lên giường. Anh xoay người hôn vội lên má cô trước khi anh trở lại phần giường của mình và nhắm mắt lại.

“Joe này?” Năm phút sau, Alice thì thầm nhưng Joe không trả lời, anh đang lơ mơ ngủ và bỗng bồng bềnh trong giấc mơ về Kay, về sân chơi quaafnvowtj và một ngày hè nóng bỏng.

Alice bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại nheo nhéo còn Snoop thì đang liếm mặt cô và sữa âm ỉ đòi ra ngoài.

“Chết tiệt.” Cô liếc qua cái đồng hồ thì thấy đã 8:34 sáng, bàng quang của Snoop tội nghiệp chắc sắp nổ bung mất.

Cô chạy ra nhấc điện thoại và kẹp ống nghe dưới cằm trong lúc chạy xuống cầu thang, đi thẳng ra cửa sau và mở cửa cho Snoop ra ngoài, cu cậu ngay lập tức ghếch chân lên, tè xuống cạnh hàng rào.

“Xin chào. Nghe như cậu đang hết hơi ấy nhỉ. Cậu đang làm tình hay làm cái quái gì vậy?” Giọng của Emily rất to và rõ ràng, lộ rõ vẻ thích thú.

“Tớ cũng chỉ mong có thế,” Alice cười. “Thật ra thì còn vui hơn thế cơ. Tớ như hết hơi vì phải chạy xuống lầu mở cửa cho Snoop ra ngoài trước khi cu cậu tè bậy khắp sàn gỗ.”

“Cậu có một cuộc sống mới quyn rũ làm sao.” Emily khịt mũi.

“Cậu có muốn biết là lúc này tớ đang nghìn thấy gì không?”

“Nhìn thấy chó đi tè à?”

“Ngoài hình ảnh chó đi tè ra.”

“Nói xem nào, cậu làm tớ ghen tị đấy.”

“Tớ nhìn thấy bầu trời xanh trong, hàng trăm cái cây cao to, mặt trời đang chiếu sáng và, từ từ đã nhé...”

“Sao lại phải từ từ?”

“Từ từ bởi vì tớ đang đi quanh phía sau ngôi nhà. Ôi, đây rồi, tới nơi rồi. Tớ nhìn thấy ánh nắng sáng lấp lánh trên mặt nước trong cái ao của tớ.”

“Chúa ơi, cậu làm tớ phát ớn lên đấy.”

“Vậy cậu đang ở đâu? Brianden hay Luân Đôn?”

“À, đây là những gì tớ nhìn thấy từ cửa sổ phòng tớ. Ôi chào! Một chiếc ô tô với cửa sổ bị vỡ, mảnh kính tứ tung khắp vỉa hè, và, từ từ đã nhé, ối, một người vô gia cư đang uể oải đứng ngoài cửa, và, vậy đấy, thế đấy, ừ, chắc cậu chẳng tin đâu nhưng rác ruoiwr đang bay là là trên vỉa hè.”

“Vậy là cậu đang ở Luân Đôn à?”

“Rõ ràng là thế còn gì. Có Chúa mới biết tại sao. Trong một ngày khốn khổ như hôm nay, đáng ra tớ nên ăn náu ở Brianden với một cuốn sách hay và lò sưởi kêu tí tách.”

“Thế còn anh người yêu bốc lửa kêu tí tách thì sao?”

“Có phải cậu ám chỉ cậu chàng Harry không?”

“Tớ biết đâu được,” Alice cười khì. “Không phải anh ấy là người yêu bốc lửa kêu tí tách à?”

“Tớ không biết là anh ấy có bốc lửa lắm không, và anh ấy cũng không hay kêu tí tách, nhưng anh ấy đúng là một anh người yêu, và là anh người yêu rất dễ thương.”

“Cậu muốn nói đây là tình yêu đích thực à?”

Giọng nói của Emily trở nên nghiêm túc. “Chắc là tớ yêu anh ấy, nhưng liệu anh ấy có phải là người dành cho tớ không? Cái này thì tớ cũng không biết.”

Alice ngỡ ngàng. “Nghe có vẻ như thay đổi thái độ ấy.Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Anh ấy đáng yêu, và chúng tớ ổn, chỉ có điều tớ không biết đó có phải là tình yêu đích thực không. Thực ra là tớ không biết chắc chắn liệu điều đó có quan trọng không. Tớ có cảm giác hôm nay tớ đang vui, tớ tin là ai bước vào cuộc đời chúng ta đều có lý do, và tớ phải học hỏi nhiều điều từ anh ấy, và việc đó có thể hiệu quả hoặc không, nhưng dù sao thì mọi việc vẫn ổn.”

“Em à, nghe không giống cậu mọi khi chút nào.”

“Có thể chỉ là tớ trưởng thành khi đụng đến các mối quan hệ. Tớ luôn là người nhào đến trước, và tớ đang học cách sống hết mình với mỗi ngày đang đến. Dù sao thì, vấn đề là ở chỗ, tối qua bọn tớ đã nói chuyện và hai bọn tớ có thể đi nghỉ, và chúng tớ nghĩ là...”

“Cậu đến đây ở đi! Cậu phải đến đây ở đi!” Alice hét lên trong ống nghe trong khi Emily cười giòn tan.

“Chúng tớ chỉ mong cậu sẽ nói vậy. Tớ nhớ cậu phát điên lên, hơn nữa tớ và Harry đều không có tiền, vì vậy hoặc là sẽ có một chuyến bay đến New York và được ăn ở miễn phí với cậu, hoặc là chúng tớ phải khăn gói đến Birmingham.”

“Ôi, thật ra là nếu phải lựa chọn thì có lẽ Birmingham hợp với hai người hơn.”

“Và có thể Harry sẽ không thể hiện khả năng làm mợc ngoạn mục tại ngôi nhà thôn quê của cậu đâu.”

“Khả năng làm mợc ngoạn mục của anh ấy ngoạn mục lắm à?”

“À, tớ đang ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ do anh ấy làm, ngắm nhìn giá sách mới của tớ, anh ấy làm cả hai món đồ này chỉ tổng một buổi chiều.”

“Vậy mà cậu vẫn không biết liệu anh ấy có phải là người đàn ông của cuộc đời cậu không à? Cậu điên sao?”

“Hôn nhân cần nhiều thứ hơn là ghế ngồi gần cửa sổ và giá sách.”

“Và yêu động vật nữa.”

“Đúng vậy, thậm chí là yêu động vật.”

“Không còn gì nữa đâu.”

“Mình đừng thảo luận về việc này nữa được không?”

“Được rồi, tớ xin lỗi, xin lỗi. Nhưng cậu có thấy là tớ sẽ phải bắt cóc cậu đến một nơi nào đó và vắn vẹo cậu không thương tiếc khi cậu ở đây không?”

“Ừ ừ, tớ biết, đây là cái giá tớ phải trả mà.”

“Ôi, Em à! Tớ vui quá đi mất. Khi nào cậu sẽ đến?”

“Giáng sinh này cậu có kế hoạch gì chưa?”

“Giáng sinh à? Nhưng còn lâu mới đến Giáng sinh! Tớ cứ tưởng tuần sau là cậu đến rồi.”

“Nhưng bây giờ tháng Mười một rồi còn gì, chỉ còn chút tuần nữa là đến Giáng sinh. Nhanh lắm, vút cái là đến, như tuần sau thôi.”

“Cậu nói đúng, chỉ là tớ phần khích quá thôi. Tụi mình có thể đến vườn thông và cùng nhau chọn cây, rồi chúng mình có thể trang trí, và chúng mình sẽ rất rất vui.”

Emily lắc đầu không tin. “Àli à, tớ biết là cậu biết rõ điều này, tớ không còn là con bé mười hai tuổi nữa.”

“Thì sao nào? Giáng sinh này sẽ tuyệt lắm đây! Ôi, tớ vui quá đi thôi.”

“Cậu có phải bàn bạc thêm với Joe không?”

“Đừng ngớ ngẩn thế chứ, anh ấy sẽ bất ngờ lắm.”

“Chắc là chúng tớ sẽ đến trước đêm Giáng sinh và ở đến Năm mới, nhưng bọn tớ cũng muốn dành hai ngày chơi trong thành phố, tham dự một cuộc triển lãm và mua sắm hàng khuyến mãi...”

“Sao tưởng cậu bảo là cậu không có tiền?”

“Tớ không có, nhưng này, tiền thì ít, nhưng cần là vẫn phải có thôi. Nào, cậu nghĩ sao nào?”

“Tớ nghĩ là cậu vừa tặng tớ món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất từ trước đến nay.”

“Đừng có quá khích như thế chứ, bọn tớ vẫn chưa đến cơ mà. Biết đâu tụi mình sẽ có khoảng thời gian tệ khủng khiếp bên nhau thì sao.”

“Chắc chắn là không rồi. Nói với anh Harry là tớ không thể đợi thêm được đâu nhé. Xe hiệu Bugger, ai vậy nhỉ?”

“Ai vậy?”

Alice khoanh hai tay khi chiếc xe Suburban màu đen lăn bánh trên lối vào ga ra. “Tớ đang mặc bộ đồ ngủ,” cô thì thầm với Emily, “và ở đây thì có người ngồi trong chiếc ô tô đen sì và to như con quỳ, còn tớ thì không biết đó là ai và tớ cũng không thể chạy tọt vào trong nhà trông không giống một kẻ ngu dốt.”

“Cậu đang mặc bộ đồ ngủ như thế nào? Bộ đồ vải mềm dày cộp hay bộ đồ nhẹ khêu gợi mỏng tang?”

“Bộ đồ nhẹ khêu gợi mỏng tang à? Cậu nghĩ tớ là ai, là Barbara Windsor chắc? Tớ chỉ mong là bộ đồ này không thể nhìn xuyên thấu, dù may bằng chất liệu cotton mỏng.” Alice khoanh hai tay phồng thủ trước ngực và cố gắng nhìn qua cửa ô tô khi chiếc xe dừng lại.

“Tốt hơn là tớ nên vào nhà,” cô nói với Emily khi James trèo ra khỏi xe với cuốn sách trên tay và nở nụ cười rạng rỡ, anh ta không tin mình lại may mắn được nhìn thấy Alice trong bộ đồ ngủ mỏng tang như thế kia. Anh ta biết cô có thân hình tuyệt mỹ, nhưng anh ta không nghĩ là tuyệt đến thế này.

“Nói chuyện với cậu sau nhé,” Alice thì thầm và nở nụ cười giả tạo khi vẫy tay với James. “Yêu cậu nhiều.”

Năm phút sau, Alice chạy lên lầu mặc áo khoác ngoài và quay trở xuống dưới nhà với cảm giác bớt ngại ngùng hơn khi đặt ấm nước nóng để pha cà phê mời James.

“Tôi hy vọng là mình không xuất hiện không đúng lúc,” James dựa người vào ghế đầu và tỉa khuỷu tay lên quầy bếp, “Tôi sợ mình sẽ quên nên sáng nay tôi đặt luôn sách vào ô tô và nghĩ có thể mang sách cho chị sớm trên đường đi làm. Joe đâu rồi?”

“Chồng tôi bắt đầu chuyến tàu sớm lúc 5:30 sáng nay rồi.”

“Đi sớm thế thì khác gì giết người. Tôi không sao hiểu nổi những người đàn ông phải đi đi lại lại như vậy suốt. Nhất là khi họ để người vợ xinh đẹp như thế này ở nhà.”

Alice quyết định phớt lờ câu nói cuối cùng. “Anh làm việc ở đâu vậy?” cô hỏi rất lịch thiệp.

“Chị có biết Sunup không?”

“Trung tâm cây kiểng sao?”

“Đúng thế. Vườn ươm. Nơi làm việc của tôi đây.”

“Thật sao? Tôi lại không biết. Tôi vẫn thường xuyên đến đó. Nhưng chưa lần nào tôi gặp anh.”

“Thật không may là vào thời điểm này trong năm, tôi chỉ làm công việc quản lý thôi, ru rú trong văn phòng suốt, nhưng lần tới, khi chị đến trung tâm, chị phải gõ cửa phòng chào tôi đấy.”

Alice nghĩ lại những điều Gina nói và cười thầm.

“Trông anh không giống nghệ nhân làm vườn chút nào,” cô nói.

“Ồ, thật vậy sao? Vậy thì nghệ nhân làm vườn phải trông như thế nào nhỉ?”

“Chẳng phải là họ luôn đi ủng dính bùn đất và bụi bẩn bám đầy kẽ móng tay sao?”

“Thế thì chị nên nhìn tôi vào mùa hè. Trông tôi sẽ y như vậy trong khoảng bảy mươi phần trăm thời gian trong năm. Kay ghét như vậy lắm.”

Alice quyết định thay đổi chủ đề. Cô cầm cuốn sách và ngắm nghía trang bìa, sau đó gỡ ra và liếc nhanh qua vài trang đầu. Câu đề tặng viết: “Tặng Jackson, vì anh luôn nắm chặt tay tôi trên suốt chặng đường.”

“Như vậy là sao?” Alice ngẩng mặt nhìn James, người đang chăm chú nhìn cô khi cô đọc sách. “Jackson là chồng bà ấy?”

“Chị nên đọc cuốn sách, nó sẽ cho chị biết tất cả. Về cơ bản thì đây là cuốn tự truyện được ngụy trang chiếu lệ dưới dạng tiểu thuyết. Người chồng trong câu chuyện được xây dựng hoàn toàn dựa trên hình ảnh người chồng ngoài đời của tác giả, và nếu chị quan tâm thì tôi cũng nói luôn là trong cuốn sách này, ông bà tôi là hai nhân vật Jeans và Eddie.”

“Ông của anh tên là Eddie à?”

“Không phải vậy. Tên thật của ông là Andrew Rolling Ford đệ Tam, nhưng trong The Winding Road, ông xuất hiện dưới tên Edward Rucherford đệ Tam.”

Alice bật cười. “Ồ. Tôi thấy không thoải mái cho lắm khi hai cái tên lại giống nhau thế.”

“Vấn đề ở chỗ ấy. Rõ đến mức ai là ai luôn.”

“Có ai kiện cáo gì không?”

“Tin hay không tùy chị, nhưng ngày xưa ngày xưa, nước Mỹ không phải là một xã hội thích kiện tụng như bây giờ.”

“Nói một cách khác là mọi người không lái xe đâm vào cây và kiện cái cây vì nó được trồng ở vị trí nguy hiểm sao?”

James cười lớn, “Chính xác đấy. Vì thế nên không một ai kiện tụng gì, nhưng cũng không ai nói chuyện với bà ấy suốt nhiều năm, và trong cộng đồng bé tẹo như thế này thì việc đó thật không hay, nếu không muốn nói là quá tồi tệ.”

“Vậy bà ấy đã làm thế nào?”

“Cuối cùng bà ấy chuyển đến ngôi nhà ở mãi tận phía Bắc, đến Old Saybrook.”

“Bà ấy chạy trốn à? Tôi bất ngờ đấy.”

“Chị bất ngờ? Tại sao?”

“Tôi biết là hơi kỳ quái, nhưng khi sống trong ngôi nhà này, biết rằng bà ấy từng sống ở đây, có lúc tôi có cảm giác là tôi biết bà ấy, và biết suy nghĩ của bà ấy.”

James nhướn mày.

“Ôi Chúa ơi. Tôi đã nói là kỳ quái rồi mà. Chắc là do tôi khôi phục lại ngôi nhà, và mỗi lần khám phá ra cái gì đó, ví dụ như đằng sau bức tường là những tấm ván ốp chân tường có từ những năm sáu mươi, tôi lại có suy nghĩ như vậy. Chắc chắn Rachel Danbury rất thích kiểu ốp đó.”

“Không. Nghe có vẻ hợp lý đấy chứ. Nhưng vậy là đủ về Rachel Danbury rồi. Tôi muốn biết thêm đôi điều về chị. Chúng tôi không thường xuyên được chào đón người hàng xóm duyên dáng và xinh đẹp như chị, chưa kể đến là chị có giọng nói rất cuốn hút. Tại sao chị lại đến sống ở đây vậy?”

Duyên dáng và xinh đẹp. Alice không thể không mỉm cười. Tán tỉnh ư? Không, vẫn chưa đâu, nhưng nhìn vào cách anh ta nhìn mình, cô biết chắc chắn là anh ta thấy cô rất hấp dẫn, và mặc dù Alice không bao giờ tán tỉnh người khác, cũng không khuyến khích người khác nghĩ rằng cô hứng thú với mấy trò chim chuột, nhưng chẳng hại gì khi cô nhâm nhi cà phê với một người đàn ông vừa có duyên vừa khen cô duyên dáng và xinh đẹp. Nói cho cùng, nếu Kay bước vào đây và thấy Joe đang ngồi đây, Alice chắc chắn là hai người bọn họ cũng uống cà phê với nhau thôi.

Mà đó là cô mới nghĩ đơn giản nhất thôi đấy.

“Đó là một câu chuyện dài,” cô mỉm cười. “Anh có muốn dùng thêm vài miếng bánh chung với cà phê không? Tôi tự làm thôi.”

James trở mắt nhìn. “Bánh chị tự làm à? Chúa ơi, chị còn biết nấu nướng nữa. Có việc gì khác mà chị không làm được không?”

“Anh đừng nói với ai nhé”. Alice toét miệng cười và hạ thấp giọng, “tôi là quần áo tệ lắm.”

“Tôi nghĩ là việc đó chấp nhận được,” James nháy mắt. Còn Alice ngạc nhiên hết sức khi cảm thấy hai má nóng râm ran bởi cơn thẹn thùng vụt xuất hiện trên nét mặt cô.

“Hôm nay thế nào anh?” Alice khoanh hai chân lại và dựa lưng vào gối, đặt sách xuống.

“Mệt lắm.” Joe dựa lưng vào ghế và tắt màn hình máy tính. “Thề có Chúa là đi tàu lúc 5:30 sáng đúng là giết người không dao. Ôn Chúa là tối nay anh vẫn ở trong thành phố. Anh sẽ đi ngủ sớm.”

“Tối nào anh cũng nói thế, và rồi anh lại cố thức xem Seinfeld.”

“Tối nay thì không đâu. Tối nay anh định đi ngủ lúc 10h. Hôm nay em làm những gì?”

“Không có gì nhiều. Sáng nay em và Snoop đi dạo trên bãi biển, em có gửi thư vào hòm thư của Sally và Chris để cảm ơn họ về bữa tiệc tối qua, rồi em mua được bộ đồ gỗ cũ rất đẹp tại cửa hàng ký gửi...”

“Bộ đồ gỗ gì vậy em?”

“Chạn bát anh ạ. Để trong phòng bếp ấy mà. Để cất bát đĩa vào đó. Ở đây người ta gọi là bộ đồ gỗ, mặc dù ban đầu, khi nghe người bán hàng nói đến, em không biết bộ đồ gỗ là gì. Dù sao thì em cũng sẽ sơn lại và tô vẽ vài bông hoa hồng lên đó.”

“Có vẻ vui nhí.” Joe không chú ý nữa.

“Sáng nay em cũng uống cà phê với James.”

“James nào hả em?”

“James chồng của Kay ấy.”

Điều này khiến anh quan tâm đấy. “Sao? Vậy là sao?”

“Anh ấy mang cho em mượn cuốn sách của Rachel Danbury và ở lại uống cà phê, anh ấy cũng kể cho em nghe mấy chuyện phiếm về thị trấn nữa.”

“Thật à? Có gì thú vị không em?” Joe chờ để nghe xem có ai nhắc gì đến Kay không, nhưng Alice chỉ nói về Rachel Danbury suốt một lúc lâu cho đến khi Joe phát ngán.

“Được rồi, em yêu, anh phải đi đây, anh bận lắm.” Joe ra hiệu ột số đồng nghiệp đang kiên nhẫn đợi anh thu dọn đồ và đi uống nước.

“Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi gặp khách hàng. Anh sẽ về nhà lúc chín giờ. Mai em có vào thành phố không vậy?”

Alice thở dài. “Có chứ. Em sẽ tới thành phố vào khoảng giờ ăn trưa.”

“Hay lắm. Đừng quên là mai vợ chồng mình sẽ tham gia hoạt động gây quỹ tại Met đấy. Em định mặc đồ gì đấy?”

Alice khịt mũi. Hồi còn ở Luân Đôn, Joe không quan tâm đến trang phục cô sẽ mặc, chỉ cần trông cô xinh đẹp là được. “Anh đừng lo,” cô nói, biết anh rất khó chịu vì giờ đây cô toàn mặc quần jeans và đi boots. “Em sẽ không diện quần jeans và áo cánh màu xám đâu, nếu anh đang lo thì em sẽ mặc thứ đó.”

“Đừng có ngốc thế, anh biết là em không mặc như vậy mà, ý anh không phải vậy.” Nhưng anh cũng thở dài nhẹ nhõm. “Màu đen hợp với em đấy,” anh nói thêm, phòng khi cô định mặc đồ may từ vải bông chinos.

“Em biết rồi, biết rồi mà, ở New York ai chẳng mặc đồ đen. Em nghĩ chắc là một chiếc váy hiệu Ralph.”

Joe không biết trông chiếc váy thế nào, nhưng anh thoải mái hẳn lên khi nghe đến Ralph Lauren. “Hoàn hảo,” anh nói, “Em sẽ là nữ hoàng của đêm mai.”

17. Chương 17

Joe úp mặt vào khăn lau mồ hôi đang chảy xuống từ hai bên thái dương và cười với Kay. “Trận đấu hay thật.”

“Anh chơi cũng giỏi đấy.” Cô ta mỉm cười cởi dải tóc đuôi ngựa và lắc lắc mái tóc đen nhánh đang xõa trên bờ vai rồi quay sang vẫy tay tạm biệt hai người chơi cùng.

“Gặp lại hai người ở văn phòng hội nhé,” họ hét lên, Joe và Kay gật đầu vẫy lại.

“Tôi thật bất ngờ là mình lại chơi khá thế.” Joe đứng lên thu gom đồ đạc, cất vợt vào bao và nhét bóng vào túi. “Mặc dù có quá nhiều thứ gây sao nhãng.”

“Thật sao?”

“Thật chứ, nhất là với những người mới bắt đầu chơi.” Joe nhìn chăm chăm vào đôi chân mịn màng của Kay rồi từ từ nâng dần lên để rồi gặp ánh mắt của cô, thách thức cô dám tán tỉnh anh trước, để đưa đẩy sự việc đi xa hơn nữa, hy vọng là cô sẽ lãnh trách nhiệm trước bất cứ chuyện gì có thể xảy ra giữa bọn họ trong tương lai.

Kay mỉm cười quyến rũ và khẽ hất tóc ra sau khi rảo bước đi. “Dễ chịu là được rồi,” cô bĩu môi khi đi ngang sân chơi. “Gặp anh tại trụ sở hội nhé.”

Lần nào họ chơi quần vợt với nhau cũng diễn ra cảnh này. Suốt mấy tuần gần đây, càng ngày họ càng tán tỉnh nhau nhiều hơn, và Joe chắc chắn là cô ta đã sẵn sàng tiến xa hơn, nhưng mỗi khi anh thách thức cô ta bước tới một bước, cô ta chỉ mỉm cười và có vẻ phòng thủ.

Anh cũng không chắc là mình có muốn tiến thêm hay không. Lẽ đương nhiên là anh muốn ngủ với cô ta, mà làm gì có gã đàn ông bình thường nào lại không muốn thế, nhưng Joe đâu có ngốc, bởi Highfield cũng chỉ là một thị trấn nhỏ bé, và anh thừa hiểu ai chẳng thích buồn chuyện. Có thể chính bố anh trước đây đã từng huyền thuyên về những cuộc tình của mình với hàng xóm láng giềng, nhưng Joe chưa bao giờ thích thú gì trước cái viễn cảnh bị mọi người trong thị trấn đem ra bàn tán xì xào.

Tuy nhiên, tự do quá cũng rất nguy hiểm, và Joe càng dành nhiều thời gian ở thành phố mà không có Alice bên cạnh, những cảm giác của “thời oanh liệt” càng rõ nét hơn còn tầm quan trọng của việc chung thủy với vợ càng mờ đi.

Và nữa, Chúa ơi, phụ nữ ở đây thì thật là đặc biệt. Phụ nữ Luân Đôn xinh đẹp, nhưng vẫn kém xa những người phụ nữ mà anh nhìn thấy mỗi ngày trong khi tản bộ trên những con đường ở Manhattan.

Họ chải chuốt đến tuyệt mỹ, mái tóc óng ả, đôi môi căng mọng, thân hình bắt mắt như thiếu nữ mới lớn, và cả những đôi giày cao gót quyến rũ. Nói cách khác, chính xác là họ thuộc típ phụ nữ anh ưa thích. Và chẳng ai có thể trách cứ mình nếu mình bị cám dỗ, anh thầm nghĩ. Nói cho cùng, chuyện sẽ không có gì nếu Alice không tự làm xấu bản thân như vậy. Khi còn ở Luân Đôn, Alice là người vợ đồng hành hoàn hảo của anh, nhưng giờ cô lại lụm thuộm trong những bộ quần áo cũ kỹ và ủng Timberland. Mỗi khi cô đi cùng anh đến nhà hàng, hoặc tham gia hoạt động gây quỹ, anh luôn phải nín thở vì sợ cô phạm sai sót về trang phục và xuất hiện trong một chiếc quần jeans hoặc áo sơ mi kẻ ca rô.

Đến giờ, cô luôn cố gắng hết sức, nhưng kể cả như vậy đi nữa thì anh vẫn thấy nhiều phụ nữ khác liếc nhìn cô, đánh giá những thứ cô mang trên người, xì xào khi họ thấy đó không phải là một thời thượng của Givenchy hoặc không phải mẫu mới nhất của Galliano. Joe phải kéo cô đến Bergdorff Goodman và bắt cô phải mặc thử cả một núi quần áo.

Alice, vốn rất hào hứng đi mua sắm, nay lại tỏ ra chẳng thiết tha gì.

Thực tế là Alice đang mê mẩn với tình yêu dành iền thôn quê, với ngôi nhà nhỏ xinh xắn, với sự mãn nguyện vì giấc mơ cả đời mình đã trở thành hiện thực, và cô nhận thấy mình không còn chịu ảnh hưởng từ Joe nữa. Tất nhiên là cô vẫn yêu anh – nói cho cùng anh là chồng cô – nhưng cô không còn phải giả vờ ra vẻ ngoan ngoãn để làm hài lòng anh, làm hài lòng bạn bè anh.

Cảm giác bất an và khao khát được yêu thương, được chấp nhận đã rời bỏ cô ở đâu đó trên suốt chuyến đi từ Luân Đôn đến Connecticut, và niềm hạnh phúc mà cô mới khám phá được không phải là sự thay đổi lớn duy nhất. Alice còn tìm lại được sự tự tin từng bị lãng quên. Cuối cùng cô cũng giống với một người phụ nữ hài lòng với những gì mình có.

Ngay cả khi Joe ở lại Manhattan một mình vài ngày mỗi tuần (dần dần khoảng thời gian này cứ dài thêm vì ở miền quê càng lâu bao nhiêu, Alice càng miễn cưỡng phải rời xa ngôi nhà nhỏ đó bấy nhiêu) thì cô cũng không còn lo sợ nữa.

Dường như những ngày tháng cô nghi ngờ anh ngoại tình, cô phát ốm vì anh không trả lời điện thoại di động đã lùi về rất xa. Giờ đây, hiếm khi cô nghĩ đến Joe khi anh không ở bên, cô chỉ gọi điện cho anh khi cô chợt nhớ đến hay khi cô muốn nhờ anh mua đèn hay gối trong cửa hàng Gracious Home.

Còn Joe, một người vốn quen với việc Alice luôn cần anh, bắt đầu cảm thấy bị bỏ rơi. Những người phụ nữ anh gặp khi đi trên đường luôn nhiệt tình tiếp cận anh với nụ cười mời gọi, và thỉnh thoảng họ còn bắt chuyện với anh. Cho đến giờ, anh có cười đáp lễ và trò chuyện qua loa nhưng chưa bao giờ tiến xa hơn thế.

Dù đã thề thốt nhưng Joe không biết anh có thể “kiêng khem” thêm bao lâu. Những người phụ nữ này quá xinh đẹp, quá dai dẳng, còn vợ anh thì vắng mặt hơi quá thường xuyên.

Alice một lần nữa lại yêu, yêu cuộc sống của chính cô tại miền thôn quê này. Chẳng phải là công bằng khi Joe cũng nên tìm kiếm niềm đam mê mới ỉnh sao?

“Xin chào! Có ai ở nhà không?”

Alice đặt cuốn *The Winding Road* xuống bàn cạnh giường - liệu cô có thời gian đọc nó không? - chạy rầm rập xuống cầu thang và thấy Sandy đứng trong phòng khách, còn Snoop đang nhay lên đòi hôn chào cô.

“Ôi, tôi xin lỗi. Có phải tôi đến không đúng lúc không?”

“Chị đừng nói vậy. Mời chị vào nhà chơi.” Alice chỉ về phía hai chiếc ghế đẩu trong phòng bếp, cô rất vui vì có người bầu bạn. Khi Joe và Gina ở lại hia căn hộ của họ trong thành phố, dù Alice có vui khi được ở lại Highfield thật, nhưng cô lại bắt đầu thất cô đơn khi cứ quanh quẩn một mình thế này. Mỗi ngày của cô luôn đầy kín công việc – sơn sửa, tân trang, mua sắm – nhưng khi không có việc gì, cô buộc phải thừa nhận rằng cô nên gặp gỡ vài người bạn.

“Nhưng tớ nghĩ là cậu đang gặp gỡ mọi người mà?” Emily nói qua điện thoại khi thú nhận nỗi cô đơn trong lòng.

“Cũng có nhưng lúc này tớ chỉ có thể nói rằng họ vẫn chỉ là người quen thôi.”

Emily nhún vai. “Cậu đừng có mong sẽ có tình bạn nhanh đến vậy, phải mất thời gian chứ. Rồi cũng sẽ có thôi.”

Alice cố gắng ra khỏi nhà vào mỗi buổi chiều. Nếu không đi mua sắm, cô sẽ tản bộ ngoài công viên, hay bãi biển với Snoop. Cô cũng trò chuyện với mọi người, và Snoop là chủ đề hoàn hảo, nhưng tán gẫu qua quýt với một người về chó cưng của mình không phải là cách dễ nhất để mời họ đến nhà uống cà phê và tạo lập tình bạn.

Sandy ngồi trên ghế đầu và đặt một hộp giấy lên bàn. “Tôi mang cái này đến cho chị đấy. Câu lạc bộ những Người mới đến.”

“Người mới đến gì thế chị?” Alice tò mò cầm tập giấy lên.

“Đó là Câu lạc bộ của những Người mới đến. Hầu như thị trấn nào cũng có câu lạc bộ này, và nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng chị sẽ không tin được có bao nhiêu người đã gặp lại bạn thân nhất và cũ nhất tại Câu lạc bộ những Người mới đến khi họ mới chuyển đến đây.”

“Nhưng nó là gì?”

“Đó là tổ chức dành cho những người mới chuyển đến thị trấn, và mỗi câu lạc bộ đều có chương trình dành cho người mới đến để giới thiệu họ với hàng xóm. Chị nhìn này.” Sandy lấy tờ giấy giới thiệu mới nhất và đọc qua. “Chị thấy chưa? Thứ Sáu tới là Câu lạc bộ Bữa tối. Mỗi tháng chúng tôi họp nhau một lần và đến nhà một người để ăn tối. Mỗi tháng có một chủ đề khác nhau, và mỗi người mang theo một món ăn. Tuần tới sẽ là món ăn Tây Ban Nha, chủ nhà là vợ chồng nhà Julie và Brad, và họ sẽ làm món cơm thập cẩm; những người khác sẽ mang các món Tây Ban Nha phù hợp.”

“Nghe thật hấp dẫn,” Alice nói dối, thầm nghĩ việc này đúng là quê kệch không chịu được.

“Tôi biết, tôi biết,” Sandy cười. “Sally nói với tôi rằng chị sẽ nói thế. Hồi mới đến tôi cũng nghĩ là mình sẽ không bao giờ làm một việc ngán ngẩm như tham gia câu lạc bộ những Người mới đến, nhưng chị nghĩ tôi đã tìm thấy bạn bè bằng cách nào?”

“Thật sao? Những người bình thường thì sao? Những người bạn chị gặp trong hoàn cảnh khác ấy?” Alice vẫn còn hồ nghi.

“Thật chứ sao. Chị nghĩ tôi gặp Sally và Chris thế nào?”

“Chị không định để tôi có cơ hội từ chối, đúng không?”

“Thật ra thì...” Sandy nhăn mặt. “Không những tôi không muốn chị từ chối, mà tôi còn cần một cộng sự giúp tôi quản lý HomeFront, và tôi quyết định người đó là chị.”

“Ôi, cảm ơn chị nhé. Tôi rất hân hạnh,” Alice nói với giọng điệu hoài nghi thấy rõ, “nhưng chính xác thì HomeFront là gì vậy?”

“Mỗi tháng chúng tôi đều đến thăm nhà ai đó. Ví dụ như cách đây vài tháng, chúng tôi đến thăm nhà và phòng thu của một chuyên viên thiết kế nội thất, và chị ấy dành cho chúng tôi buổi trò chuyện rất thú vị về cách bày biện phòng ốc. Lần khác, chúng tôi ghé thăm chuyên gia hiệu ứng màu và chị ta làm mẫu cho chúng tôi cách đánh bóng một chiếc bàn.”

“Ôi Chúa ơi.” Alice không thể không thốt lên. “Đấy chính xác là sở thích của tôi.”

“Đúng thế! Chị thấy chưa, không kinh dị chút nào nhé. Tôi nghĩ là chị sẽ thích thôi, vậy là chị sẽ cùng tôi quản lý chương trình này chứ?”

“Liệu tôi có phải đứng quanh quẩn và hầu chuyện những người tôi không quen biết không? Vì tôi không giỏi việc này cho lắm.”

“Vớ vẩn. Chị làm việc đó rất giỏi mà. Nhưng đây mới là vấn đề mà tôi chưa dám nói ra.”

“Chị nói đi.”

“Thứ Ba tới chúng ta sẽ tiếp một chuyên gia về hoa, và chị ấy sẽ làm mẫu cắm hoa cho tiệc tối. Buổi gặp mặt sẽ được tổ chức tại nhà một hội viên, nhưng chị ấy có việc bận, mà phòng khách nhà tôi thì đang quét sơn dở dang, vì vậy tôi không thể tổ chức tại nhà...”

“Nên chị muốn tổ chức ở nhà tôi?”

Sandy nhăn mặt. “Liệu có được không?”

“Tất nhiên là được chứ! Mặc dù phòng nhà tôi hơi nhỏ. Chị dự tính có bao nhiêu người tham dự?”

“Đến giờ thì mới có bốn người trả lời, nhưng tôi nghĩ là khoảng mười hai người sẽ đến.”

“Như vậy thì ổn rồi. Vậy tôi cần phải làm gì? Chuẩn bị đồ uống? Thức ăn?”

“Ôi không, chỉ cần ít nước giải khát và đồ ăn nhẹ thôi, nhưng chị đừng mua nhiều quá nhé. Ôi, thật là vui khi chị đồng ý, rồi chị sẽ gặp rất nhiều người để mướn à xem.”

“Chị biết sao không, Sandy, chính xác là lúc này tôi chỉ cần vậy thôi đấy.”

“Tốt quá. Tôi cũng hy vọng là vậy. Và nếu chị có ghét hội viên nào đó, tôi hứa là tôi sẽ không bao giờ đề nghị chị tham gia nữa.”

Sáu giờ chiều thứ Ba, nhà Alice sáng trưng bừng. Những bát hoa hồng được đặt trên bàn làm bằng gỗ anh đào đã đánh bóng, và Alice – không đành lòng để mọi người đến nhà mà chỉ được tiếp đãi mỗi khoai tây chiên và đậu phộng – đã dành trọn buổi sáng tỉ mỉ chuẩn bị mọi thứ.

Bánh bao nhân thịt lợn và gừng bày trên đĩa lớn, từng xiên thịt gà nướng đợi sẵn trong tủ lạnh, và bánh bông lan California tự làm được xếp cạnh những bát nước tương và mù tạt.

Snoop bị nhốt trong phòng ngủ – những chiếc bánh bao thơm phức trên bàn cà phê quả là có sức cám dỗ quá lớn đối với cậu chàng – và Alice còn thấp nển thơm khiến cả căn phòng ngập tràn hương cam và hương quế.

Tháng Mười một sắp qua đi, tiết trời đủ lạnh để đốt lò sưởi, nhưng lò sưởi sẽ sớm tỏa hơi nóng, trong khi Alice không muốn mười hai người phụ nữ bị ngất xỉu vì nóng. Thế nên, thay vì đốt lò sưởi, cô thấp ba cây nến khổng lồ và đặt chúng vào trong lò.

6:15, Sandy là người đầu tiên xuất hiện. “Ôi Chúa ơi,” cô nói khi rảo bước vào trong nhà, trên tay cô là một hộp bánh lớn. “Trong này đẹp quá. Tôi vẫn không thể tin vào những gì chị đã làm với ngôi nhà này.”

“Cám ơn chị.” Alice cảm thấy hài lòng xiết bao khi nhìn quanh ngôi nhà của mình.

“Tôi thề đấy, lần đầu tiên đưa chị đến xem nhà, tôi không đời nào tin là ngôi nhà sẽ trở nên đẹp dễ như ngày hôm nay.” Chị ta mỉm cười với Alice. “Rõ ràng là chị có nhiều thứ hơn là một khuôn mặt đẹp.”

“Tôi cũng chỉ mong có vậy thôi!” Alice dù hơi ngại ngùng nhưng cũng rất hài lòng. “Vậy là sẽ có bao nhiêu người đến?”

“À. Nhiều hơn vài người so với dự tính của tôi. Chắc khoảng mười bảy người, và có thêm một cặp vợ chồng vẫn thường dự nhưng lại không bao giờ trả lời thư mời, vì vậy sẽ hơi đông đúc một chút, nhưng... ôi Chúa ơi!” Chị ta im bặt khi nhìn thấy đồ ăn thức uống. “Alice, chị thật vất vả quá. Toàn là những món ngon! Chị mua ở đâu vậy? Ôi trời!” Sandy đặt một tay lên ngực. “Tôi thấy có lỗi quá. Tôi mời chị công tác, vậy mà tôi lại đến đây với một hộp bánh kem, còn chị chuẩn bị cả bữa tiệc linh đình. Ôi không!”

“Ồ, chị đừng như vậy chứ. Sáng nay tôi làm tất cả chỗ này chỉ trong một giờ đồng hồ thôi.”

“Chị tự làm à? Tất cả các món này sao?”

“Đúng vậy.”

“Cả món sushi nữa?”

“Vâng. Tin tôi đi. Nhìn nó thì khó nhưng làm dễ lắm. Ngày trước tôi mở dịch vụ tổ chức tiệc mà, làm chừng này thức ăn không nhằm nhò gì với tôi cả.”

“Ái chà, như thế này mà lại chẳng thú vị sao? Ta gặp gỡ mọi người ở đây và chỉ nghĩ đến khả năng họ cũng có nghề nghiệp, và rồi bất thành linh ta khám phá ra họ từng có cuộc sống rất tuyệt vời trước khi chuyển đến đây. Rõ ràng chị là người phụ nữ rất tài năng.”

“Hoặc là một người phụ nữ có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.”

“Giờ thì tình thế sẽ thay đổi vì tôi đã mời được chị vào câu lạc bộ những Người mới đến. Chị sẽ có nhiều bạn bè và nhiều việc ngoài sức tưởng tượng đấy.”

Emily cười sặc sụa suốt một lúc lâu khiến Alice lo cô bạn đang mắc chứng gì đó.

“Tôi không tin là cậu – cô bạn sành điệu thường xuyên đến ăn tại nhà hàng Nobu đắt đỏ – lại làm chủ tiệc một buổi học cắm hoa vào tối hôm qua. Và hơn thế nữa, là thành viên của... cái hội đó gọi là hội gì vậy nhỉ?”

“Câu lạc bộ những Người mới đến, và nó không buồn cười đến vậy đâu.” Alice hờn dỗi.

“Ái chà, Ali à, ai mà nghĩ được đến thế này cơ chứ? Mới phút trước cậu còn tạo dáng cho tạp chí Tatler với tư cách là một trong những bà chủ tiệc xinh đẹp nhất của Luân Đôn, vậy mà giờ cậu đã sống ở làng quê và học cách cắm hoa với một đám các bà nội trợ.”

“Thật ra thì cũng có vài người rất dễ mến, mặc dù” - giọng nói của Alice toát lên vẻ tội lỗi - “buổi cắm hoa đúng là tào lao.”

“Không phải Jane Packer sao?”

“Ôi trời, không. Chỉ là một người nào đó từ Interflora. Chị ta làm mấy động tác thật kinh khủng với hoa cát tường tím, hoa đồng tiền hồng, trứng cá đỏ và cắm chướng vàng.”

“Tớ không biết hoa cát tường với hoa đồng tiền hồng có thường được kết hợp với nhau, nhưng dù sao màu sắc thế thì có vẻ hơi bị phong phú quá.”

“Chính xác. Mấy lần tớ định đứng lên cắm hoa thay cho chị ta đấy.”

“Đáng ra cậu nên làm thế.”

“Đừng có ngớ ngẩn. Tớ là người Anh. Tớ không bao giờ dám làm vậy đâu. Mặc dù” – Alice cười lớn – “hai người phụ nữ có hỏi chị ta cách cắm bình hoa trên bàn cà phê nhà tớ, và tớ nghĩ là chị ta giận lắm khi tớ nhận là tớ tự cắm.”

Emily cười. “Có lẽ họ không biết là mình đang ngồi cạnh ai.”

“À, ai cũng khen nhà tớ. Tớ nghĩ lý do duy nhất lôi kéo chừng ấy người tham dự buổi gặp gỡ là bởi vì tất cả đều muốn nhìn thấy ngôi nhà của Rachel Danbury nổi tiếng.”

“À ừ. Cậu nói đó từng là ngôi nhà của nhà văn ấy. Cậu đã đọc cuốn sách chưa vậy?”

“Tớ mới đọc được có hai trang đầu thôi. Mỗi lần định đọc là lại có việc chen ngang. Tớ thực sự phải sắp xếp lại thời gian thôi.”

“Giờ đi ngủ thì sao?”

“Không khí ở miền quê khiến tớ chịu thua rồi. Đến lúc leo lên giường là tớ đã mệt lả, đến mức đầu tớ đâm sâu xuống gối và bùm! Không còn biết trời đất gì luôn.”

Emily ngập ngừng. “Alice à, tớ biết là câu hỏi này hơi ngớ ngẩn, nhưng Joe đâu rồi?”

“Ý cậu là sao, Joe đâu?”

“Ý tớ là cậu hầu như không nhắc tới anh ấy nữa.”

Alice nhún vai. “Có gì để nói đâu? Anh ấy vào thành phố các ngày trong tuần và về đây vào cuối tuần.”

“Cậu có nhớ anh ấy khi anh ấy ở trong thành phố không?”

Alice suy nghĩ mất một phút. “Chắc chắn là tớ nhớ những khi có anh ấy bầu bạn, nhưng ở đây, tớ bận bịu đến mức không có thời gian nghĩ về sự bầu bạn nữa. Hình như tớ đang dần quen với việc ở đây một mình, mặc dù,” cô nhanh chóng nói thêm, “cũng rất tuyệt khi anh ấy về đây vào các ngày cuối tuần.”

Alice cảm thấy cô có bốn phận phải nói vậy, ngay cả khi rõ ràng là điều ấy không đúng. Cô đang quen dần với cuộc sống một mình ở Highfield. Cô muốn ăn gì thì ăn, xem gì thì xem, và nằm ngủ với bao nhiêu chăn ga gối đệm tùy thích.

Cô và Snoop có những cuộc đi dạo thật xa, rồi đi lang thang quanh các tiệm bán đồ cổ và cửa hàng cửa hiệu, cô dành nhiều giờ liền để tân trang ngôi nhà, đưa nó trở về với vẻ rực rỡ của thời hoàng kim trước kia.

Joe thường về nhà vào tối thứ sáu. Anh ngồi trên tàu điện gọi cho cô với hy vọng cô sẽ dừng ngay bất cứ việc gì đang làm rồi nhảy vọt lên ô tô ra đón anh. Anh hy vọng sẽ có một bữa tối nóng hổi do vợ chuẩn bị sẵn sàng trên bàn, rồi anh sẽ nhanh chóng chui vào thư giãn trong phòng làm việc – căn phòng mà dạo gần đây Alice đang chiếm hữu – anh vẫn thường căn nhắc Alice vì cô vứt giấy trên bàn, hoặc làm rối tung một trong các chồng tài liệu của anh, hoặc không biết sự dụng máy tính đúng cách.

Alice luôn sẵn sàng leo lên giường trước mười giờ tối, nhưng Joe thường thức đến khuya để xem truyền hình thêm vài giờ nữa. Anh nhất quyết đòi mở một cửa sổ trong phòng ngủ, mặc dù Alice thường bị lạnh, và anh không chịu ngủ nếu có nhiều hơn một cái chăn lông vịt trên giường, vì thế Alice thường rùng mình tỉnh giấc vì lạnh, và cô phải mặc áo ngực và áo nỉ đi ngủ.

Vào các buổi sáng Chủ nhật, khi anh đi chơi quần vợt, Alice có cảm giác mình được hít thở trở lại, và cô chỉ rơi vào trạng thái căng thẳng khi anh đi bộ về nhà, tắm gội rồi vứt khăn tắm ướt nhoét khắp sàn phòng tắm, cứ như thể đó là phòng tắm riêng của anh vậy (mà đúng là anh nghĩ thế thật, dù bấy lâu nay Alice vẫn coi đây là ngôi nhà “của cô” và căn hộ trong thành phố là căn hộ “của anh” – theo cô giao kèo này hoàn toàn công bằng).

Đến chiều Chủ nhật, Alice nhận thấy Joe bức bối đến phát cuồng. Anh không chịu đi dạo với cô và Snoop, chỉ ngồi lì ở nhà xem ti vi hoặc lướt net hàng giờ liền, và có vẻ như anh thể nghĩ ra cách gì khác hơn để giết thời gian.

Rõ ràng là khi về đây anh rất cần bạn bè, cần được giải trí, còn Alice thì chỉ biết nhờ anh vào thị trấn mua đồ lặt vặt phát sinh bất ngờ, hoặc đến nhà Mary Beth và Tom để mượn máy khoan, và cô thầm hy vọng những việc đó sẽ khiến anh bận rộn được một lúc.

Khoảng thời gian duy nhất anh thấy thích thú là khi Gina và George cũng trở về đây vào cuối tuần, mặc dù lúc này mùa đông đang đến gần và họ dành ít thời gian hơn ở miền quê.

“Ôi, anh chị về đây cuối tuần này đi mà,” Alice vừa cười vừa nài nỉ qua điện thoại.

“Nhưng trời lạnh cóng thế kia!” Gina thường nói vậy. “Chị cứ quên là ngôi nhà của chúng tôi chỉ là nhà ở ủa hè thôi. Không phải là ngôi nhà rét-cóng-và-chết-tôi đâu nhé.”

Joe trở thành một con người khác vào những ngày cuối tuần ở bên Gina và George. Anh thảo luận về vấn đề tài chính với George, bông đùa vô tư với Gina, và khi đó, bản tính hiếu chiến và lãnh đạm của anh đối với Alice được đắp đổi bằng thái độ sôi nổi và tình cảm chân thật.

Vào những ngày cuối tuần đó, Alice trở lại thành Alice của những ngày xưa. Cô đắm chìm trong sự quan tâm của Joe và an ủi mình trong cảm giác quen thuộc là cần phải được cần đến. Và Joe cũng hào hứng chào đón Alice của ngày xưa, vì ngoài vẻ quyến rũ ra thì Gina chẳng là gì, và – Joe hết sức hài lòng – mỗi khi ở bên Gina và George, có vẻ như Alice thường nỗ lực nhiều hơn.

Vì vậy, cũng không hẳn là giả tạo khi Alice nói với Emily rằng cô rất mong ngóng Joe trở về vào mỗi dịp cuối tuần. Cô sẽ có khoảng thời gian vui vẻ nếu như Gina và George cũng về.

“Thế là đủ về tớ rồi nhé,” Alice nhanh nhẩu nói với Emily. “Chỉ còn chưa đầy sáu tuần nữa là cậu đến đây rồi. Tớ phấn khích quá đi! Không thể tin là cậu sắp đến đây!”

“Thề có Chúa là đến tớ cũng không tin cơ mà. Mà nói cho cậu biết nhé, hai chúng tớ thực sự cần đến kỳ nghỉ này.”

“Anh Harry có phần khích không?”

“Tớ nghĩ là có.”

“Cậu nghĩ là có? Chẳng lẽ cậu không biết sao?”

“Tất nhiên là anh ấy phần khích. Tuần này tớ không gặp anh ấy nhiều lắm. Tớ cần nghỉ ngơi một chút.”

Alice hết hồn, “Ôi không. Hai người không định chia tay đấy chứ, phải không?”

“Ôi trời, tớ không nên nghĩ đến điều đó. Chỉ làm bọn tớ gặp nhau quá nhiều, mà anh ấy thì bắt đầu khiến tớ phát điên, vì vậy bọn tớ nhất trí dành cho nhau chút ít không gian riêng.”

“Em, đừng chia tay anh ấy. Anh ấy dễ thương đến thế cơ mà.”

“Tớ biết, tớ biết chứ. Chắc chắn là bọn tớ tạm thời giãn nhau ra mà thôi, bọn tớ sẽ trở lại hạnh phúc bên nhau trước khi đến chơi với cậu.”

“Vậy chắn chắn là cả hai người sẽ đến đây chứ?”

“Bọn tớ đặt vé rồi, vé không được đổi và không hoàn tiền, vì thế tớ chắc chắn là cả hai bọn tớ sẽ đến.”

“Ừ, tốt. Và cậu thề là khi đó mọi thứ sẽ tốt đẹp trở lại chứ?”

“Chắc chắn. Thứ Bảy này bọn tớ sẽ đi ăn tối với nhau để nói chuyện, và tớ biết sau đó mọi việc sẽ ổn thỏa cả thôi.”

“Hai người định nói về chuyện gì?”

“Chắc là bọn tớ cần giảm tốc độ lại, thế thôi. Hình như tớ có cảm giác như thế... ờ... như thể bị mắc kẹt. Nghe có điên rồ không?”

“Không điên tẹo nào. Nếu có thể an ủi cậu thì tớ xin nói đây chính là cảm giác của tớ vào mỗi ngày cuối tuần, khi Joe về đây.”

“Giờ thì lại thành không hay ho gì rồi.”

“Này. Nói cho tớ nghe về cảm giác đó đi. Ôi Chúa ơi. Tớ lại than vãn nữa rồi. Thật ra là tớ không cảm thấy bị mắc kẹt, chỉ là thỉnh thoảng anh ấy khiến tớ cáu điên lên vì anh ấy nhầm chán kinh khủng, anh ấy còn không biết tự mình phải làm gì mỗi khi về đây, anh ấy cứ như chỉ chờ tớ lấy thìa xúc cho ăn suốt cả cuộc đời này.”

“Cậu làm thế thật à?”

“Đừng hòng. Tớ còn ới việc phải làm. BẠN thân mến, nhân nói về việc phải làm, tớ phải đi đây. Tớ phải đến Câu lạc bộ những Người làm vườn.”

Emily lại cười ngất. “Ôi Chúa ơi. Giờ thì tớ mới biết! Alice Chambers ơi, cậu đúng là khác thường.” Thế rồi họ tạm biệt nhau.

18. Chương 18

Alice vẫn không tin là cô lại tham gia nhiều đến vậy vào Câu lạc bộ những Người mới đến, và tệ hơn là cô lại rất say mê nó. Đúng là việc này chỉ quẩn quanh trong thị trấn và không có gì mới mẻ đúng như cô từng hồ nghi, nhưng cô lại yêu mến từng giây từng phút với nó

Tháng Mười hai là tháng diễn ra vòng “trao đổi bánh quy” – cô không tin là trên đời lại có hoạt động kỳ cục đến vậy. Những người phụ nữ được mời tham dự phải nướng bánh rồi mang thành quả cùng với công thức làm bánh đến bữa tiệc dành riêng cho đàn bà con gái, và họ chỉ được trở về nhà sau khi đã giới thiệu các loại bánh tự làm có kèm hướng dẫn chi tiết

Dường như đời sống xã hội ở vùng ngoại ô nước Mỹ chỉ xoay quanh nữ giới. Ban đầu Alice thấy rất kỳ quặc vì nhiều phụ nữ tham gia hoạt động xã hội mà không có chồng đi kèm, vì khi cô và Joe tham dự các bữa tiệc ở đây, nam giới thường tập trung trong một phòng riêng còn nữ giới xúm đông xúm đỏ với nhau trong bếp.

Alice nói thầm với Gina rằng cô thường từ chối ngồi trên sàn bếp với cánh phụ nữ, rằng cô không phải là người bình vực nữ quyền, nhưng dần dà chính Alice lại thấy dễ chịu trước sự gắn kết này của các chị em mà phải đến giờ cô mới biết, và càng ngày cô càng biết ơn tình bạn này – thứ tình bạn mà cô từng chê là quê mùa và giả tạo

Ngay cả vào những ngày Joe ở lại thành phố, Alice vẫn luôn nhận được rất nhiều lời mời, từ ăn trưa đến ăn tối, đi xem phim, rồi đi uống cà phê trong thị trấn. Cô vẫn bận rộn như khi ở Luân Đôn, nhưng mọi thứ lại thoải mái hơn rất nhiều so với trước đây. Ở đây, mỗi khi ra khỏi nhà, cô không phải bó như bó giò trong giày Jimmy Choo hay phải bắt treo đôi chân đi bít tất dài khi ngồi trong những nhà hàng sành điệu. Giờ đây, tủ đồ của cô gần như không thể nhận ra được nữa, quần áo của cô chỉ gồm hai chiếc quần đen hiệu Gap và một chiếc áo len hiệu Eddie Bauer có những đường gân to

Những bộ trang phục sành điệu của cô, và tất nhiên là cô vẫn có những bộ trang phục như thế, được cất trong căn hộ ở thành phố. Những chiếc túi xách Chanel và Hermes treo thành hàng trong tủ lớn, áo len cashmere Ralph Lauren xếp gọn gàng theo màu sắc, và những đôi xăng đan cao gót Christian Loiboutin xếp cạnh những đôi giày đế bằng JP to

Cô học được rằng quần jeans không hợp với cách sống ở Manhattan, Xà có lẽ, bởi vì hiếm khi cô vào thành phố, nên cuối cùng cô cũng học được cách coi quần áo và phong cách sống tương ứng chỉ giống như một trò chơi, học cách hưởng thụ kiểu ăn mặc và lối sống khắt khe mà cô đã từng xem là đương nhiên

Khi Giáng sinh đến gần. Alice dành nhiều thời gian hơn ở thành phố để mua những món quà mà cô biết bạn bè và gia đình cô sẽ thích. Với Joe là chiếc đồng hồ hiệu Patek Philippe – có thời gian anh rất khao khát có được nó. Gina và George sẽ sướng mê tơi với hai chiếc khăn đồng màu hiệu Burberry, còn của Emily là chiếc túi xâu chuỗi hạt tinh tế rất đẹp mắt mà cô tìm được ở SoHo và cô biết Emily sẽ rất thích. Harry sẽ nhận được hộp dụng cụ nhỏ nhỏ nhưng vô cùng hữu dụng, bởi chiếc hộp bao gồm tất cả những dụng cụ mà một người thợ mộc sẽ cần

Giờ thì cô chỉ việc đợi hai người đến đây thôi

Người gác cổng bấm chuông căn hộ của họ lúc 17:10 để thông báo cho Alice biết là Emily và Harry đang đứng dưới lầu. Cô rất muốn lái xe đến sân bay JFK đón họ nhưng Joe – giờ vẫn đang ở văn phòng – nói rằng ở đây giao thông thì kinh khủng còn đường xá thì rối rắm và cô sẽ không thể tự xoay sở được

Vậy nên cô thuê xe đến đón Emily và Harry và dặn họ chú ý tìm một người đàn ông mặc đồng phục cầm tấm bảng vuông bìa các tông có ghi tên cả hai người

Ít phút sau khi người gác cổng thông báo, Alice nghe thấy tiếng gõ cửa quen thuộc. Cô lao ra mở cửa rồi chạy thẳng đến vòng tay rộng mở của Emily

Họ ôm nhau thắm thiết tưởng như suốt nhiều giờ liền, còn Harry đứng sau mỉm cười quan sát, sau đó anh bước đến khẽ ôm Alice ngay khi hai cô gái buông nhau ra. Nhưng vừa bước chân vào nhà, Alice và Emily lại vừa cười tươi hơn hở với nhau và lại tiếp tục ôm hôn thắm thiết.

“Mọi người sẽ nghĩ hai anh em là cặp tình nhân mất tích nhau từ lâu lắm rồi đấy” Harry cười lớn sau khi hai cô ôm nhau tới bốn lần

“Anh đang ghen tị thôi”, Emily nói. “Dù sao thì cô ấy cũng là bạn thân thiết nhất trần đời của em, em nhớ cô ấy quá”. Cô quay sang Alice – Alice đang cố gắng giữ cho nước mắt không chảy xuống hai má. “Cậu có biết tớ nhớ cậu đến nhường nào không?”

“Chắc chỉ bằng một nửa so với tớ nhớ cậu thôi chứ gì?”

“Ừ, có lẽ khoảng đó. Nhà cậu đây hả?”

“Ừ. Anh Harry, anh đến đây đi, em sẽ chỉ chỗ ngủ cho cả hai người. Đặt đồ đạc xuống đi, giờ hai người muốn làm gì nào?”

“Bọn tớ phải ra ngoài!” Emily nói. “Không tin được là bọn tớ đang ở đây, ở New York cơ đấy! Bọn tớ nên làm gì đây? anh Joe đâu rồi? Khi nào chúng ta sẽ đến ngôi nhà kia? Bọn tớ có thể mua đồ với giá mềm nhất ở đâu?”

Alice bật cười. “Từng câu một thôi chứ. Thứ nhất, Joe đang ở văn phòng, anh ấy sẽ gặp chúng ta vào bữa tối”

“Tớ thấy có gì đó vẫn chưa thay đổi đâu đấy” Emily nhướn mày lên nhưng Alice lờ đi

“Tụi mình sẽ đến nhà hàng Gramercy Tavern ăn tối, vì vậy hai người có quyền quyết định sẽ làm gì trước tiên. Tớ không sắp đặt chương trình gì cả vì tớ không biết hai người có mệt lắm không, nhưng tớ nghĩ là sáng mai tụi mình có thể đi mua sắm, rồi tớ sẽ đặt vé đến Hairspray và sau đó, tối mai mình có thể về miền quê hoặc ở lại đây rồi về thôn quê vào ngày kia”

“Đêm giáng sinh. Cậu có cây thông el chưa, hay là tụi mình sẽ đến vườn thông để tự chọn cây?” Emily cười

“Thật ra thì hồi tuần trước có một người chở một xe đầy cây thông đỗ trước cửa nhà tớ vì vậy tớ mua một cây rồi. Tớ biết làm thế thì không được lãng mạn lắm”

“Nhưng nó rất thiết thực, tớ nghĩ thế đấy. Ít nhất thì cậu cũng phải nói rằng cậu vẫn chưa trang trí cây”

Alice cười “Chưa mà. Tớ để dành cái thú trang trí cây cho cả bốn người chúng ta vào đêm Giáng sinh. À, chúng ta còn được gia đình Sally và Chris mời đến dự tiệc đêm Giao thừa đấy”

“Cả bọn tớ à?”

“Tất nhiên là cả bọn cậu. Sally rất mong được gặp cậu. Đáng tiếc là hôm Giáng sinh sẽ không có không khí lễ hội lắm vì chỉ có chúng ta thôi, nhưng tớ sẽ làm một bữa trưa đích thực”

“Đích thực ư? Gà tây nhồi à?”

“Tất nhiên rồi! Thật ra thì ở đây người ta không nấu món này vào Giáng sinh, họ nấu trong dịp Lễ tạ ơn cơ, nhưng Giáng sinh mà thiếu gà tây thì còn gì là Giáng sinh nữa”

“Và xúc xích nữa chứ nhỉ?”

“Chứ gì nữa!”

Harry rời mắt khỏi cửa sổ và mỉm cười với Alice. “Emily luôn miệng nói em đã biến thành một cô thôn nữ chính hiệu, vậy mà giờ trông em vẫn bóng loáng như lần trước anh gặp em. Anh lại cứ nghĩ là sẽ được thấy em đi ủng cao su và mặc áo gió cơ đấy”

“Em nói là cô ấy biến thành một cô thôn nữ chính hiệu” Emily tắc lưỡi “Chứ không phải biến thành nông dân chân lấm tay bùn. Nhưng mà”, cô quay sang phía Alice “.. phải nói là tớ cũng đồng ý với anh Harry. Cậu nói là cậu sẽ không bao giờ trang điểm nữa và cậu chỉ mặc quần Jeans thôi mà. Nhưng nhìn cậu kìa. Giày cao gót và Áo len Cashmere cơ đấy”

“Thế có Chúa là tớ chỉ mặc thế này ở Manhattan thôi. Cậu cứ chờ xem rồi biết”

Emily đi về phía Harry chỗ cửa sổ, và họ cùng ngược mắt lên trời. “Cậu nghĩ sao?” Emily quay sang Alice. “Sẽ có tuyết rơi chứ? Tuần trước cậu bảo là dự báo sẽ có tuyết rơi. Liệu chúng ta có một mùa Giáng sinh trắng không nhỉ?”

“Đài báo sẽ có tuyết rơi, mặc dù có thể là phải sau ngày Giáng sinh mới có tuyết. Người dân ở đây sợ tuyết lắm, vì vậy tớ không thể nói với họ rằng đêm nào trước khi đi ngủ tớ cũng cầu mong có tuyết rơi. Nào, hãy nói về vài vấn đề thực tế hơn chứ nhỉ. Hai người muốn làm gì trước khi ăn tối?”

Hary cố nén một cái ngáp. “Biết là anh hơi yếu đuối khi nói thế này, nhưng anh mệt lắm rồi. Hai em có phiền không nếu anh đi ngủ một lát?” Rõ ràng là anh phải đấu tranh dữ dội để giữ cho đôi mắt khỏi nhắm tịt lại, và Emily vội vàng xô anh vào phòng ngủ

“Tốt rồi”, cô thì thầm ngay khi trở ra. “Tớ muốn gặp riêng cậu lắm đấy. Mình ra ngoài uống cà phê nhé? Tớ không ngờ là tớ đang ở New York với người bạn thân nhất của tớ! Đến đây ôm tớ cái nữa đi nào!”

“Hai cà phê loại ngon nhất” Alice ngồi nép chặt vào Emily bên chiếc bàn nằm trong góc quán Starbucks

“Cám ơn cậu, Ali. Cậu chắc là cửa hàng bán túi xách vẫn mở cửa khi tụi mình về chứ?”

“Tớ chắc mà. Đừng lo, rồi cậu sẽ có cơ hội thỏa mãn niềm đam mê mua sắm của cậu. Túi sách ấy”, Alice lắc đầu. “Thật hết biết. Cậu mới đặt chân đến New York có mấy phút vậy mà đã khao khát được tiêu tiền ngay rồi”

Emily thở dài. “Tớ biết như thế là xấu lắm. Rõ ràng tớ là người rất đáng ghét”

“Nào, kể cho tớ nghe mọi chuyện đi. Kể xem cậu với Hary thế nào rồi. Hình như hai người lại hạnh phúc rồi. Cậu có kể qua điện thoại, nhưng lần nào cũng vội vội vàng vàng và bọn mình chẳng bao giờ nói được một bữa ra trò với nhau qua điện thoại. Thế nên giờ kể đi nào”

“Anh ấy rất đáng yêu...” Emily nói. Rồi dừng lại. “Anh ấy là người đàn ông tử tế nhất mà tớ từng gặp”

“Sắp có một từ nhưng, đúng không?”

Emily nhăn nhó. “Luôn luôn có một từ nhưng mà. Nhưng vấn đề là... không phải do anh ấy, mà do tớ”

“Anh ấy tuyệt vời quá hả?”

“Ôi, Chúa ơi, Ali à, đây là lý do khiến tớ yêu cậu và cần có cậu. Cậu hiểu tớ hơn tất cả mọi người. Tại sao, ôi tại sao tớ lại ngớ ngẩn đến thế nhỉ? Tại sao đây lại là vấn đề cần bàn cãi? Nhưng thế đấy, đấy lại là vấn đề. Anh ấy quá tốt với tớ, và tớ chán ngấy cả người”. Nói đến đây, mắt Emily mở to và cô lấy hai tay che miệng. “Ôi, chết tiệt. Không ngờ tớ vừa nói thế”

“Tớ cũng không tin nổi cậu lại nói thế. Emily à, hầu hết phụ nữ tớ biết đều khao khát tìm được một người đàn ông như Hary. Anh ấy dễ mến, vui tính, yêu động vật, và tôn thờ cậu. Vì Chúa, ngay cả tớ cũng xin chết để có được người đàn ông như Hary đây này”

“Vậy mọi chuyện với Joe thế nào rồi?”

“Này, này. Không được đánh trống lảng nhé. Tớ nói nghiêm túc đấy Emily ạ” Emily khoanh tay trước ngực giống như một cô bé con cáu kỉnh và cúi xuống nhìn chằm chằm vào đôi giày. “Anh ấy thật tuyệt. Thế nào mà cậu lại chán nhỉ?”

Emily nhăn mặt khổ sở. “Tớ biết là nói thế này thì xuẩn ngốc lắm, nhưng chắc chắn là nếu anh ấy đều đặn một chút tớ sẽ phải lòng anh ấy”

“Cậu nói nghiêm túc đấy à?”

“Ừ thì tớ biết nói vậy là không tốt. Tớ là đứa con gái xấu xa, nhưng nếu anh ấy đừng có dính chặt lấy tớ, hoặc không gọi cho tớ để nói là anh ấy đang đến chỗ tớ, hoặc là anh ấy cứ bông đùa ve vãn với ai đó khác, thì có lẽ tớ lại có cảm hứng với anh ấy”

“Emily à, rõ bệnh thật. Đúng là trò nhảm nhí của cậu. Cậu nên đi gặp ai đó thì hơn”

“Giống như nhà trị liệu à?” Alice gật đầu trong khi Emily lắc đầu nhún vai. “Không, ngay cả khi tớ muốn thế thì tớ cũng không đủ tiền”

“Nhưng Em à, cậu không thể từ bỏ người đàn ông có lẽ là người đàn ông tốt nhất mà cậu từng gặp chỉ vì lý do hết sức ngớ ngẩn đó”

“Tớ biết chứ”, cô buồn bã nói. “Đây là lý do tớ không chia tay anh ấy. Bởi thực lòng tớ nghĩ anh ấy đúng là người đàn ông tuyệt vời nhất mà tớ từng gặp, và bởi tớ vẫn hy vọng một ngày nào đó, khi tớ tỉnh giấc, tớ sẽ yêu anh ấy phát điên lên”

“Em, cậu cũng hiểu hôn nhân không giống như tất cả những gì chúng ta vẫn tin tưởng”

“Ý cậu là sao cơ?”

“Ý tớ là người ta cứ nói hôn nhân là đam mê lớn và sâu sắc lắm, và chúng ta sẽ tìm được người đồng điệu với tâm hồn mình, một nửa của mình, nhưng thực tế lại trần tục đến khủng khiếp”

“Trần tục?”

Alice thở dài. “Ừ trần tục. Đó là khi mọi niềm phấn khích qua đi, và những gì cậu muốn chỉ còn là một người chồng thật tử tế Xà ngưỡng mộ cậu, một người mà cậu có thể chung sống đến đầu bạc răng long. Tất nhiên là những anh chàng đào hoa cũng rất hay ho, nhưng họ không thể trở thành người chồng tốt đâu. Tin tớ đi”

Emily không cần hỏi tại sao Alice lại biết điều đó. Cô không cần phải hỏi làm gì

“Em à, cậu biết sao không? Ước gì tớ chưa yêu Joe bằng trọn vẹn trái tim mình như Xậy. Đôi lúc tớ nghĩ đáng ra tớ phải yêu một người giống như Harry mới đúng”

“Nhưng tớ vẫn nhớ lúc cậu kết hôn. Được rồi, có lẽ bây giờ tình cảm của cậu hơi phai nhạt, nhưng lúc đó cậu yêu Joe đến mức gần như mù quáng. Tớ muốn có cảm giác như vậy, và tớ nên có cảm giác như vậy với người đàn ông mà tớ sắp lấy làm chồng”

Alice lắc đầu. “Không! Đây không phải là vấn đề. Cảm giác phấn khích ban đầu có khiến cậu mù quáng trước hiện thực. Và hiện thực là Harry. Anh ấy là người đàn ông hoàn hảo dành cho cậu. Anh ấy sẽ mang đến hạnh phúc cho cậu, và cậu nên thắt chặt hơn mối quan hệ yêu thương bền lâu với anh ấy”

“Nhưng tớ chán lắm”, Emily thì thầm giận dữ. “Alice à, tớ chán lắm. Cái gì cũng đoán trước được, tớ không còn hứng thú nữa. Đừng có nói với tớ rằng như thế là tốt nhé. Và nếu cậu nói thế thì tớ không tin cậu đâu. Nếu cậu nói thế, tớ tin là cậu mắc phải một sai lầm khủng khiếp khi cậu kết hôn với người đàn ông của cậu”

Alice im lặng

“Vậy sao nào?” Emily khẳng khái hỏi. “Cậu có phạm sai lầm không?”

“Tất nhiên là không” Alice nói vội. “Cậu nói kỳ cục quá. Tớ yêu Joe và anh ấy là người chồng tuyệt vời, nhưng đàn ông như Harry thì hiếm lắm. Chỉ là tớ không muốn cậu chia tay với anh ấy để rồi cả cuộc đời còn lại cậu phải hối tiếc”

“Có ai nói gì đến việc chia tay đâu?”

“Cứ như thể cậu sắp tống cổ anh ấy ra khỏi cửa không bằng”

“Không. Đây mới là vấn đề. Rất nhiều lần tớ nghĩ đến chuyện chia tay, nhưng mỗi lần tớ làm vậy thì lại có việc cản trở tớ, vì anh ấy là người đàn ông tử tế và như tớ vẫn nói” – cô nhún vai – “tớ vẫn hy vọng tớ sẽ yêu anh ấy”

“Cậu có thấy đưa anh ấy đến đây là hành động khôn ngoan không?”

“Có chứ. Tớ có cảm giác kỳ nghỉ này sẽ là kỳ nghỉ tiếp-tục hoặc tan-vỡ”

“Ồ, cảm ơn cậu” Alice nhướn mắt lên. “Tớ đã lên kế hoạch chuẩn bị một kỳ nghỉ Giáng sinh thật ấm áp và thoải mái ở miền quê và giờ thì tớ phát hiện ra là kỳ nghỉ này có thể sẽ đầm nước mắt”

Emily cười lớn. “Không đâu, không có nước mắt đâu. Thật ra chuyến đi của bọn tớ rất tuyệt, vì thế nên biết đâu nước Mỹ lại là điều chúng tớ cần để đưa mối quan hệ trở về trạng thái tốt đẹp và lại yêu nhau. Mặc dù...”

“Mặc dù làm sao?”

“Mặc dù có vẻ như...”

“Làm sao”

Emily nhăn nhó. “À, vấn đề là có vẻ như tớ đã gặp...”

“Ôi, không chứ”. Giọng nói của Alice lạnh lùng. “Cậu gặp người nào khác rồi à?”

Emily tỏ vẻ thừa nhận

“Emily à, như thế thì tệ quá”

“Cũng không tệ đến thế đâu. Nghĩa là tớ chưa làm gì cả. Thật ra thì chính tớ cũng không biết liệu anh ấy có thích tớ không, mặc dù tớ nghĩ là anh ấy có hứng thú. Nhưng tớ bị người đàn ông đó thu hút đến khó tin, và đây là lý do chính khiến mọi việc rối tung lên như thế”

“Nhưng, Emily, cậu đang hẹn hò với một người không có nghĩa là cậu không dễ bị hấp dẫn bởi những người khác. Vấn đề chỉ là cậu chọn ai thôi?”

“Có thể với cậu là vậy, nhưng cậu đã kết hôn được hơn năm năm rồi. Còn bọn tớ quen nhau chưa nổi một năm, vì vậy đừng có nói với tớ việc tớ mê đắm một người đàn ông khác là chuyện bình thường”

Alice thở dài. Nói cho cùng thì Emily cũng có lý. “Vậy anh ta là ai?”

“Anh ấy là biên tập viên phụ trách nội dung của tạp chí dành cho nam giới mà tớ vẫn viết bài cộng tác”

“Và?”

“Và cách đây ba tuần, bọn tớ ăn trưa với nhau, đơn thuần vì công việc thôi”

“Và chỉ có vậy thôi sao? Cậu đang băn khoăn về mối quan hệ của cậu chỉ với một bữa ăn trưa vì công việc á?”

“À, không phải thế. Ý tớ là, ừ, đó là chỗ bọn tớ đã gặp nhau, Alice à, thế có Chúa chứng dám là tớ có cảm giác gì đó rất khác với những gì tớ từng cảm nhận trước đây”

“Em à, tớ đảm bảo trước đây cậu cũng nói vậy với tớ. Thật ra, tớ chắc chắn là đã nghe cậu nói vậy về Harry khi cậu gặp anh ấy lần đầu tiên”

“Không, Alice. Lần này khác lắm. Tớ biết nghe thật điên rồ nhưng nếu quả thực có cái gì đó gọi là sự đồng điệu về tâm hồn thì anh ấy chính là vậy. Cảm giác không thể tin được này xuất hiện trong tớ khi bọn tớ nhìn nhau, và bọn tớ ngồi trong nhà hàng suốt nhiều giờ liền nói về đủ thứ chuyện trên đời”

“Chắc hẳn cậu có cảm giác như thể hai người đã biết nhau từ lâu lắm rồi phải không?” Alice không thể kìm nén sự giễu cợt trong giọng nói. Cô yêu quý Emily, nhưng hơn ai hết cô cũng rất hiểu Emily, cô biết đây không phải là lần đầu tiên. Emily có cảm giác như vậy, và có lẽ cũng không phải là lần cuối cùng. Và quan trọng hơn nữa là cô mến Harry, cô không muốn Emily làm sự việc rối tung lên, bởi đó có lẽ là một mối quan hệ tuyệt vời, chắc chắn sẽ là mối quan hệ tuyệt vời nhất mà Alice từng thấy trong đời.

“Alice!” Emily bị tổn thương.

“Tớ xin lỗi. Tớ không cố ý nói vậy. Cậu nói tiếp đi. Hai người nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời chứ gì”

“Ừ, và tớ cảm thấy như thể tớ biết anh ấy lâu lắm rồi” Khi nói vậy, đôi mắt cô sáng lấp lánh và giọng nói của cô sôi nổi hơn nhiều. “Anh ấy hay lắm. Và rất quyến rũ Ali ạ! Tớ thề đấy, trông anh ấy chẳng khác gì Ben Affleck”

“Nhưng tớ nghĩ Harry cũng rất quyến rũ mà”

“Không. Colin mới quyến rũ”

Alice cười ồ. “Anh ta quyến rũ và anh ta tên là Colin à?”

Emily nổi giận. “Tên là Colin có gì không ổn sao?”

“Không có gì, không có gì. Chỉ là tớ không nghĩ có ai đó trông giống Ben Affleck lại có cái tên, chà, bình thường như Colin cả”

“Anh ấy quyến rũ, vui tính, thông minh tuyệt đỉnh, và, chà, thực sự đáng kinh ngạc”

“Vậy là chỉ có vậy thôi sao? Hai người đi ăn trưa với nhau?”

“Ừ, vài ngày sau tớ đến duyệt bài Xà gặp anh ấy, bọn tớ dành cả buổi tối trò chuyện với nhau”

“Chỉ trò chuyện thôi chứ?”

“Chúa ơi, tất nhiên là vậy rồi. Bọn tớ gặp nhau ở nhà hàng. Nhưng Alice này, tớ thề là giữa bọn tớ có cảm giác cực kỳ đặc biệt”

“Nhưng cậu nói là cậu không làm gì mà?”

“Không mà. Nhưng anh ấy hôn tạm biệt tớ, không có lưỡi hàu gì gì khác đâu nhé. Chỉ là một cái hôn rất nhanh lên môi. Nhưng Alice ơi, môi cơ đấy! Cậu có nghĩ như vậy là anh ấy thích tớ không?”

“Emily”, Alice cau kinh. “Tớ sẽ không thảo luận với cậu về chuyện này. Tớ không tham gia trò chơi với nội dung là anh ta nói điều gì đó với tớ thì có nghĩa là anh ấy thích tớ, hay anh ấy nhìn tớ với ánh mắt như thể anh ấy nghĩ về tớ suốt cả tuần liền. Như thế thật không công bằng với Harry”

“Nhưng Alice à, cậu là bạn thân nhất của tớ”, Emily rên rỉ, “Tớ chưa dám nói gì với ai và tớ chỉ khao khát được kể với ai đó thôi”

“Không, Emily ạ. Tớ yêu cậu, nhưng tớ không muốn thấy cậu phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Tớ luôn ủng hộ cậu, dù cậu làm gì cũng được, nhưng cậu đừng đặt tớ vào tình huống mà tớ phải ủng hộ sự không chung thủy”

“Nhưng tớ nói với cậu rồi còn gì, bọn tớ không làm gì cả”

“Chưa đấy thôi”

Một khoảng lặng dài trong khi Emily tiêu hóa những gì Alice nói. “Được rồi”, cuối cùng cô cũng lên tiếng. “Tớ hiểu rồi. Cậu nói đúng, như vậy thật không công bằng với Harry, và tớ cũng cảm thấy tớ thật tệ. Và dù sao thì tớ cũng phát hiện ra là Colin có một mối quan hệ kéo dài năm năm...”

“Một cái gì?” Alice hét lên

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Rõ ràng là anh ấy không hạnh phúc và anh ấy đã cố gắng từ bỏ rất nhiều lần...”

Alice lắc đầu quầy quậy. “Emily, cậu đủ lớn để hiểu nhiều hơn rồi chứ. Ai đó đang bị tổn thương sâu sắc, và không chỉ có mình Harry đâu”

“Cậu nói đúng, cậu nói rất đúng. Quan trọng là chắc sẽ không có gì xảy ra đâu, chỉ là sự việc khiến tớ nhớ đến cảm giác độc thân và cảm giác có được sự phấn khích đó”

“Vậy thì được”, Alice nói, “Nhớ đến thời độc thân thì không có gì sai, chỉ cần cậu không làm gì sai là được”

“Tớ biết chứ, cậu nói đúng. Trong thời gian ở lại đây, tớ thề với cậu tớ sẽ làm mọi thứ để dành cho Harry những gì tốt đẹp nhất, và chừng nào còn ở bên Harry, tớ sẽ không làm gì sai với Colin cả, được chưa?”

“Kể cả ăn trưa chứ?”

“Nhưng ăn trưa có sao đâu?” Emily phản đối. “Anh ấy là biên tập viên của tớ, tớ vẫn phải gặp anh ấy mà”

“Cậu có thể gặp anh ấy, nhưng không phải để ăn trưa. Cậu chỉ cần gặp anh ấy ở văn phòng, khi có mọi người ở xung quanh. Nếu cậu nghĩ là Harry sẽ không thể làm cậu hạnh phúc và cậu với Harry sẽ chia tay, cậu có thể làm những gì cậu muốn, nhưng tớ vẫn phải nói với cậu, phá vỡ một mối quan hệ kéo dài tới năm năm, dù hạnh phúc hay không, thì cũng chẳng hay ho gì”

“Nhưng rõ ràng bạn gái anh ấy là một ả lăng lơ”

“Emily! Tớ và Joe kết hôn năm năm rồi. Hãy hình dung xem nếu tớ chính là cô gái mà cậu đang nói đến. Năm năm là khoảng thời gian dài. Dù kết hôn hay không thì đó cũng là mối ràng buộc nghiêm túc, và dù có Harry hay không có Harry thì tớ cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận trước khi theo đuổi mối tình này”

“Được rồi. Cậu nói đúng. Nếu tớ hứa với cậu sẽ không nghĩ về anh ấy nữa, cậu có tử tế hơn với tớ không?”

“Ôi, Emily à” Alice bật cười cho dù vẫn tức giận. “Cậu biết là tớ yêu cậu ngay cả khi không phải lúc nào tớ cũng hiểu cậu” Cô nhìn đồng hồ. “Mình đi thôi. Cậu vẫn muốn đi ngắm túi xách chứ?”

Harry rên rĩ và mắt nhắm mắt mở. Anh ngủ rất sâu và mơ thấy mình đang nhổ những lùm cỏ dại mọc um tùm trong vườn nhà

“Anh lười ơi dậy thôi nào” Emily ngồi trên giường lắc lắc anh và cúi xuống hôn lên má anh. “Đến giờ dậy chuẩn bị ăn tối rồi anh ơi”

“Ôi Chúa ơi” Harry lẩm bẩm. “Cứ như thế anh uống thuốc ngủ vậy. Cứ tưởng anh chỉ việc nằm đây ngủ tít mít”

“Và để em một mình đi với hau người kia à? Em không nghĩ thế đâu. Dậy thôi” Emily kéo chăn lông vịt ra khi Harry vùi đầu vào gối. “Có đi tắm với em không?”

Harry mỉm cười. “Đi tắm với em hả?” anh vội quăng chăn xuống giường. “Sao em không nói sớm hơn?”

19. Chương 19

Joe vội vã đến nhà hàng Gramercy Tavern và anh được chào đón bởi nụ cười đơn đả của nữ nhân viên, cô ta đưa anh tới bàn của Alice, Emily và Harry

Anh cúi xuống hôn Alice đầu tiên, kế đến là Emily và cuối cùng anh bắt tay Harry một cách nồng nhiệt rồi kéo ghế ra và ngồi xuống.

“Anh Harry, rất vui được gặp lại anh”

“Rất vui khi được đến đây, Joe”

“Chuyến đi tốt đẹp chứ?”

“Thật sự tuyệt vời”

“Hai người bay hãng Ba à?”

“Không. United. Mức giá rẻ đến nỗi không thể bỏ qua được”

“Cuộc sống ở Luân Đôn cổ kính đầy mưa rơi thế nào em?”

Emily đảo mắt. “Vẫn đang mưa. Còn cuộc sống ở New York thần tiên thì sao anh?”

“Thần tiên”, Joe mỉm cười nhắc lại

“Ôi, thật chứ” Emily phản pháo. “Anh có yêu nơi này nhiều như Alice không?”

“Anh không nghĩ là có người lại yêu người này nhiều hơn cô vợ yêu quý của anh” Anh mỉm cười trìu mến với Alice “Nhưng xét một cách tổng thể thì đây là sự di dời rất tuyệt vời”. Anh quay ra vẫy người phục vụ, gọi cocktail Bloody Mary gia vị rồi quay lại bàn

“Vậy anh nhớ điều gì nhất về London?” Emily hỏi thêm

Joe ngừng lại suy nghĩ. “Anh nhớ những khi được nhảy phốc lên máy bay và bay khắp châu u vào cuối tuần”

“Nhưng” Alice nói xen vào, “ở đây mình được đến Caribe, và chỗ đó hoàn toàn không tệ chút nào”

“Đúng là vậy, nhưng hai nơi này hoàn toàn khác nhau”

Emily gật đầu. “Tớ e là tớ phải đồng ý với anh Joe về vấn đề này. Xin lỗi cậu nhé, nhưng cậu không thể so sánh Caribe với châu u được đâu. Anh nói tiếp đi”

“Thế đây châu u. Và hiển nhiên là anh nhớ bạn bè. Anh nhớ sự quen thuộc gần gũi của mọi thứ ở Luân Đôn. Ở New York này anh rất thoải mái, nhưng anh không hiểu về những con người ở trong các cửa hàng cửa hiệu như cái cách anh hiểu con người ở Luân Đôn. Anh nhớ mấy chương trình truyền hình”

“Chắc anh đang đùa rồi!” Emily thốt lên khi một người phục vụ lặng lẽ đặt thực đơn vào tay cô. “Ở Mỹ có nhiều chương trình hay hơn nhiều. Chương trình Fraiser thì sao? Hay West Wing? Các chương trình đỉnh nhất đầu có đây mà”

Joe lắc đầu. “Không đâu. Em nghĩ như vậy bởi vì người Anh chỉ xem những chương trình đỉnh nhất của đỉnh nhất. Em sẽ không tin nổi là ở đây có nhiều chương trình rất nhảm nhí”

“Anh không dành hết giờ này đến giờ khác để xem cái thể loại bi kịch như Bionic Woman đấy chứ?” Harry nhe răng cười, còn Alice thì bắt đầu ngật ngưỡng

“Em không ngờ là anh nói thế đấy! Tuần trước, có tới hai lần em lướt qua ti vi thì cả hai lần em đều thấy phim có Lindsay Wanger thủ vai chính!” Alice nói không ra hơi

“Và cô nàng mắc bệnh ung thư hoặc có ông chồng đang hấp hối phải không?”

“Em chỉ xem chút xíu thôi nhưng rõ ràng là diễn biến tiếp theo luôn xuất hiện bi kịch. Những cuộc điện thoại lúc nào cũng xì xoẹt khăn giấy và lo lắng buồn đau. Thật ra thì em để ti vi ở chế độ câm khi em nghe điện thoại, nhưng vấn đề là” – Alice chăm chú nhìn Harry – “làm sao anh biết nhiều đến vậy về diễn viên chính của Bionic Woman?”

“Đó là bí mật rất ít người biết, nhưng anh đã sống ở San Diego hai năm, khi anh còn là thiếu niên”

“Thế mà em không biết đấy!” Emily sững sốt

“Thế nào hả anh?” Alice tò mò

Harry nhún vai. “Bố anh là người Mỹ, và họ muốn sinh sống ở đây, vì vậy bố mẹ đưa anh đến đây khi anh mười ba tuổi, nhưng không được. Gia đình anh quay trở lại Anh khi anh mười lăm tuổi, và” – anh lại nhún vai – “và ở đó cho đến tận bây giờ”

“Em cũng định nói là giọng anh không pha chút Mỹ nào cả”

“Anh có ở đây đủ lâu đâu”

“Nhưng”, Alice thích thú nói, “điều đó lý giải được cho hàm răng hoàn hảo kia”

“À, cảm ơn em nhé”. Harry toét miệng khoe hàm răng. “Dám cá là em nói vậy với tất cả các chàng trai”

Lúc mười giờ tối trông Emily y như một cái xác không hồn. Harry tỉnh táo hơn đôi chút vì hồi chiều anh được ngủ một giấc, nhưng lúc này bên Anh đang là ba giờ sáng, cộng thêm việc bọn họ đều đã hơn ba mươi tuổi, rõ ràng không tốt chút nào, và Harry phải đưa Emily ra khỏi nhà hàng.

“Chúng mình phải dự tiệc mà em”, Joe khổ sở thì thầm với Alice trong lúc đi về phía góc đường đón taxi

“Ôi, tệ thật. Em quên bég mắt. Nhưng bọn họ đang ở trong tình trạng không thể đi đến đâu khác ngoài cái giường”

“Em yêu, em đưa khóa nhà cho họ và họ có thể tự vào nhà được, còn em và anh đi dự tiệc”

“Nhưng làm thế thì bất lịch sự quá”

“Nhưng nhận lời mời rồi mà không tham dự thì còn bất lịch sự hơn”

“Ôi, thôi mà, Joe. Anh biết rõ những bữa tiệc như vậy là thế nào rồi còn gì. Có tới cả triệu người tham dự, họ không cách nào biết chúng ta có mặt ở đó hay không”

“Vấn đề không phải thế” Joe cau kính nói. “Alice, anh biết em quên rồi, nhưng em đã nói là chúng mình sẽ đi, và anh muốn em đi với anh. Đạo gần đây chúng ta hiếm khi gặp nhau, lúc nào em cũng ở lại cái miền quê chết dẫm đó, và em ít có khả năng làm nhất là dành thời gian ở bên anh khi em thu xếp được để tới Manhattan này.”

Alice không vui. Cô hoàn toàn không thích thú gì việc đi tham dự một bữa tiệc hời hợt với hàng trăm con người hời hợt, nhưng Joe nói đúng. Mặc dù khi ở Luân Đôn, thời gian cô dành ra bên anh cũng không nhiều hơn bây giờ, nhưng đó là do anh chọn: cô không gặp anh vì anh luôn bận việc hoặc đi công tác, hoặc hủy hẹn với cô vào giờ chót

Còn bây giờ, cô hầu như không gặp anh vì cô quá bận rộn, quá gắn bó với cuộc sống riêng bên ngoài thành phố, và sự thay đổi này trong mối quan hệ giữa họ khiến cô không thoải mái và luôn có cảm giác có lỗi

Đây là lý do khiến tối nay cô đồng ý đi dự tiệc cùng Joe

Ngay khi chiếc taxi đỗ xích bên ngoài tòa nhà The Hudson, Alice biết ngay là cô sắp có một khoảng thời gian không vui vẻ gì ở đây. Nơi này chật ních những con người ăn mặc sành điệu, tiếng nhạc ầm ĩ, và cô đã quên mình ghét tiệc tùng đến mức nào.

Joe đi trước cô và nhanh chóng đến bên những người anh quen biết, cúi xuống hôn bà quý cô và bắt tay quý ông trong khi Alice đứng sau anh với nụ cười giả tạo, chờ được giới thiệu

“Ted, Kerry, đây là Alice, vợ tớ”

“Chào chị, chị khỏe không?” họ bắt tay nhau, và Kerry nở nụ cười giả tạo giống hệt nụ cười của Alice. Với dáng vẻ mảnh khảnh cao ráo và mái tóc đỏ, cô ta nhìn Alice từ trên xuống dưới để đánh giá cô, và cô ta quyết định là Alice đã qua vòng đầu tiên về diện mạo

“Chúng tôi đợi mãi để được gặp chị”, cô ta hét vào tai Alice giữa tiếng nhạc ồn ã. “Suốt một thời gian dài chúng tôi cứ nghĩ là Joe nói khoác”

“Chị nói vậy là sao?” Alice hét ngược trở lại vào tai cô ta

“Anh ấy cứ nói là anh ấy kết hôn rồi nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp chị cả. Thế nên chúng tôi cứ nghĩ là anh ấy bịa ra chuyện về chị thôi”

Alice mỉm cười, “Ôi, không đâu”. Cô giơ một cánh tay ra. “Chị sờ mà xem. Tôi bằng xương bằng thịt đấy nhé. Chị quen anh Joe thế nào”

“À, cũng như mọi người thôi. Khi tham gia sàn diễn, chị sẽ gặp đi gặp lại những con người ấy rất nhiều lần. Tôi cho rằng Joe cũng đã trở thành một gương mặt quen thuộc”

“Sàn diễn?”

“À, là những bữa tiệc. Những buổi gây quỹ. Toàn trò nhảm nhí”

Alice không hiểu. Và quan trọng hơn là cô không biết Joe lại tham gia “sàn diễn” đủ nhiều để trở thành gương mặt quen thuộc. Làm sao anh có thể đi được nhỉ? Mỗi khi Alice ở lại miền quê và nói chuyện điện thoại với Joe, hầu như lần nào anh cũng chuẩn bị đi ngủ. Ít nhất là anh nói với cô như vậy

Alice thở dài khi cảm nhận được cơn quặn đau quen thuộc trong ngực, một cảm giác quen thuộc không được vui vẻ lắm trong thế giới của cô. Cô ngược mắt nhìn Joe, rõ ràng có vẻ như anh quen biết tất cả mọi người ở đây, và tâm trí cô bắt đầu ong lên. Anh ấy vẫn nói dối mình sao? Tại sao anh phải nói dối? Có phải anh ấy làm gì đó không hay không? Hay do mình quá nhạy cảm?

Suy nghĩ chiếm thế thượng phong là: Nếu anh ấy đi dự tiệc khi mình ở lại thôn quê thì sao nào? Mình đâu thể mong anh ấy tối nào cũng đi ngủ lúc chín giờ được? Vì Chúa, nếu anh ấy đi dự tiệc khi không có mình thì cũng đâu có nghĩa là anh ấy đàn đúm với người khác. Chị Kerry kia nói rồi đấy, anh ấy vẫn nói về vợ mà, vì vậy hiển nhiên là anh ấy không giả vờ như thể còn độc thân rồi

Mình quá nhạy cảm rồi, Alice tin như vậy khi cô khoác tay Joe và mỉm cười với anh, và cô thì sẽ không để trí tưởng tượng làm tâm trí rối tung lên nữa

“Chúc anh buổi sáng tốt lành. Anh dậy sớm đấy”. Alice dự lưng vào cửa buộc dây giày đánh quần vợt, Snoop nhảy vọt đến và nằm dưới chân cô

Harry chăm chú đọc trang đầu của tờ New York Times. “Anh dậy lúc năm giờ. Chắc tại đi máy bay mệt phờ. Nhưng em cũng dậy sớm thế. Đêm qua mấy giờ hai người về?”

“Không muộn lắm. Sau nửa đêm một chút thôi”

“Bữa tiệc thế nào?”

Alice nhún vai. Bữa tiệc kết thúc cũng giống như hàng triệu bữa tiệc mà cô đã tham dự kể từ khi cô đến đây, và cô ghét tất cả những bữa tiệc đó

Tiệc tùng chạt ních với những người gầy nhằng trong quần là áo lượt của các nhà thiết kế và nhai đi nhai lại những câu chuyện giống nhau: tán gẫu về những người mà họ cũng quen biết (Alice không biết ai trong số đó), hoặc cánh phụ nữ thì gắng làm thân với cô bằng cách hỏi cô làm tóc ở đâu hoặc cô dùng loại son môi gì. Đàn ông thì đứng túm tụm lại với nhau, trông họ rất giống đám thanh niên choai choai đi khiêu vũ hỏi cô còn đi học mà cô vẫn nhớ rõ, rồi họ thao thao bất tuyệt về tình hình thị trường, đất đai và thể thao

“Bữa tiệc cũng hay. Vui. Nếu anh thích kiểu tiệc tùng như thế”

“Vậy em có thích kiểu tiệc tùng như thế không?”

“Thật lòng mà nói thì em sẽ vui hơn nhiều nếu lúc đó được ở trên giường”

“Chắc chắn là chúng ta ai cũng vui hơn khi được ở trên giường”

“Ôi. Quá nhiều thông tin rồi đấy, cảm ơn anh nhé”

Harry nhe răng cười. “Cảm ơn em, nhưng anh không có ý đó đâu nhé. Vậy em định đi đâu khi trời mới tờ mờ sáng? Em định đến sân thể dục để tiêu hết bữa ăn khuya hôm qua, anh nói đúng không?”

“Anh đùa à. Emily không nói với anh là em bị dị ứng với phòng tập thể dục à? Em và Snooop đi dạo buổi sáng trong Công viên Trung tâm thôi. Anh có muốn đi cùng không?”

“Có chứ. Đợi anh đi giày đã nhé”

“Anh mang theo cả áo khoác nữa nhé. Đài báo hôm nay trời lạnh đấy”

Harry liếc mắt ra cửa sổ. “Nhưng nhìn trời xem. Trời xanh trong và mặt trời đang tỏa sáng”

“Không nói lên điều gì hết. Ở đây lúc nào mặt trời cũng tỏa sáng mà, nhưng chỉ đánh lừa ta thôi. Anh cứ mang áo khoác theo đi”

“Ok, ok. Phụ nữ luôn biết điều gì tốt nhất mà”

“Tốt. Em chỉ muốn nghe có thể thôi. Mang theo cả cái này nữa”. Alice túm lấy hai chiếc mũ len trên ghế rồi ném một chiếc cho Harry và trùm chiếc còn lại thật chặt qua hai tai

“Anh không nghĩ nó hợp với anh” Harry nhướn mày lên khi Alice nhìn mặt với anh

“Rồi anh sẽ phải cảm ơn em thôi. Đi nào. Snoop phải đi vệ sinh rồi”

“Chúa ơi.” Harry xuyết xoa khi họ bước ra khỏi cửa. “Trời lạnh cóng”

Alice mỉm cười. “Đừng nói là em chưa cảnh báo anh trước nhé”

“Lúc nào em cũng nói khó chịu vậy à?” Harry cau mày

“Lúc nào anh cũng yếu đuối vậy sao?”

“Đúng trọng tâm luôn. Công viên cách đây có xa không? Mình gần tới nơi chưa vậy?”

“Chúa ơi, anh đúng là yếu đuối thật đấy. Đi thôi anh, đi bộ nhanh nhé. Như thế sẽ giúp cơ thể ấm lên”

“Ấn tượng quá”. Họ đến công viên và Alice đi chậm lại để tháo khăn quàng cổ ra. “Trông anh sung sức hơn về bề ngoài đấy”

“Còn em thì sung sức như về bề ngoài thôi. Mà ý em là sao khi nói rằng anh sung sức hơn về bề ngoài? Trong người anh đâu có tí mỡ béo nào”

“Em biết. Chắc chắn là công việc vườn tược và làm mộc giúp anh sung sức như vậy”

Harry nhướn mày “Em vẫn nhớ cơ à?”

“Tất nhiên rồi. Anh nghĩ là em mời anh đến vùng thôn quê chỉ vì em mến anh thôi à?” Alice cười vang

“Tệ thật. Anh biết đây là cái bẫy mà. Vậy là anh sẽ phải đóng giá sách à? Hay trông củ hành?”

Alice quay sang phía anh. “À há! Hóa ra là anh không giỏi như em nghĩ nhé, nếu không thì anh phải biết thời điểm này mà trông hành là quá muộn rồi”

“Tất nhiên là anh biết vậy. Chỉ là anh muốn thử em thôi” Harry toét miệng và đưa tay túm dây xích của Snoop. “Nào, giờ thì xem em huấn luyện chó thể nào rồi. Em có mang theo thức ăn cho chó không?”

“Dĩ nhiên!” Alice thò bàn tay vẫn còn đeo găng vào túi lôi bịch thức ăn nho nhỏ ra đưa cho Harry. “Anh dạy em giỏi lắm mà”

“Và hy vọng em cũng dạy Snoop dễ thương giỏi như vậy. Snoop! Ngồi xuống!” Snoop ngoan ngoãn ngồi xuống và nhìn Harry chờ đợi

“Ngoan lắm!” Harry vút một miếng thức ăn vào miệng chú chó và xoa đầu nó

“Nằm xuống!” Snoop nằm dài dưới đất và vẫn ngược mắt nhìn Harry, trong khi Harry thấy rất ấn tượng và cho cậu chàng thêm một miếng thức ăn nữa

“Nằm im!” Harry quay lưng và đi ra xa vài mét, rồi anh quay lưng lại và thấy Snoop vẫn nằm im bất động ở chỗ cũ. “Alice Chambers, anh rất, rất ấn tượng đấy”

“Anh xem này”, Alice cười. “Snoop, bắt tay nào”. Cô cười giòn tan khi Snoop ngoan ngoãn giơ chân lên và đặt vào tay cô. “Tay kia”. Snoop đặt chân xuống và giơ chân khác lên, và Alice thề là cu cậu đã mỉm cười khi làm vậy

Harry đi lại và vô cùng thích thú nói với Snoop. “Cậu bé ngoan!” anh nói và xoa lông chú chó/ “Cậu bé ngoan quá! Và cô bé cũng ngoan nữa!” Anh quay sang Alice và vẫn giữ nguyên ngữ điệu, đưa mẫu thức ăn cho chó lên tận miệng cô trong khi cô nhăn nhó ghê tởm, rồi cô cười và đẩy tay anh ra

“Alice, cô bé ngoan!” Harry tiếp tục nói, vừa cười lớn vừa cố ấn mẫu thức ăn tận miệng cô. “Ai là cô bé ngoan nào!” Snoop sủa ầm lên vì muốn được tham gia trò chơi, còn Alice vừa cười vừa la hét khi chạy ra xa khỏi mùi thức ăn khó chịu từ tay Harry

“Tránh xa em ra!” cô hét to và cười vui vẻ. “Đề em yên nào. Eo. Mùi kinh quá”. Cuối cùng Harry cũng cho Snoop mẫu thức ăn đó

“Nhưng em dạy chú chó này tốt lắm. Nghiêm túc đấy. Anh rất ấn tượng”

“Tất nhiên. Anh nghĩ là em làm gì khi ở nông thôn cả ngày trời? Xem ti vi chắc?”

Harry nhún vai. “Anh đoán là em chỉ xem phim truyền hình thôi”

“Ha ha”

Suốt một lúc lâu, họ im lặng dạo bước về phía hồ nước và ngồi trên ghế đá ngắm đàn vịt trời.

“Chẳng phải vịt trời phải bay về phương Nam khi đông đến sao?” Harry nói sau vài phút im lặng

“Em cũng tưởng thế. Em nghĩ đây là những con vịt không muốn đi nghỉ”

“Hừmmm.” Harry gật đầu. “Bọn chúng không đi được máy bay EasyJet đâu nhỉ?”

“Em không chắc là hãng này bay khắp nước Mỹ đâu”

Harry mỉm cười và quay sang Alice. “Em biết không, em thay đổi rất nhiều”

“Thật sao? Nhưng anh có biết gì về em đâu. Sao anh nói thế được?”

“Alice, em đang đổ mặt kìa. Em nói đúng, anh không biết nhiều về em mặc dù anh có cảm giác anh biết em rất rõ, bởi vì Emily luôn miệng kể về em, nhưng khi gặp em anh lại rất ngạc nhiên, vì cho dù rất mến em nhưng dường như em, ôi Chúa ơi, có lẽ anh không nên nói điều này, nhưng dường như em không được hạnh phúc”

“Thật sao? Kỳ cục quá nhỉ. Ngay cả khi em ở Brianden cũng vậy sao? Chúng ta có quãng thời gian rất tuyệt vời mà. Chẳng lẽ lúc đó trông em không hạnh phúc sao?”

“Không phải là em phải ngồi khóc hay kiểu kiểu vậy, chỉ là em có vẻ buồn thôi, và giờ thì vẻ buồn đó không còn nữa. Trông em hoàn toàn khác”

“Chỉ vì lúc này sáng sớm và em không trang điểm thôi”

“Không phải, mặc dù anh phải thừa nhận là trông da em hơi xù xì... ối!” Alice huých mạnh cùi chỏ vào anh và nhăn mặt lại “Được rồi, được rồi, anh đùa thôi. Nhưng nghiêm túc đấy, việc này không liên quan gì đến phần son hay thời điểm trong ngày, toàn bộ, ối...” “Anh nhăn nhó và gục đầu vào hai bàn tay

“Sao cơ? Anh định nói gì đó kinh tởm đúng không? Đó là lý do anh nhăn mặt đúng không? Nào. Nói em nghe”

“Cái này có vẻ lố lăng nhưng... thần thái của em thay đổi rồi”

“Anh nói đúng. Có vẻ lố lăng”

“Vậy thì anh nên ngậm miệng lại”

“Không. Anh cứ nói đi. Nói về em cũng vui mà”

Harry lắc đầu. “Không tin được là em lại nói thế”

“Nhưng đúng mà!” Alice nói dối. “Chủ đề yêu thích của em đấy”

“Em muốn anh bổ sung thêm điều gì về em?”

“Ồi không phải thế. Chỉ là sẽ thú vị hơn khi nghe người khác nói ra suy nghĩ của họ về em thôi. Nào. Ta đi bộ tiếp nhé” Alice đứng lên, bởi vì mặc dù chỉ là đùa thôi nhưng cô không thoải mái lắm với cuộc trò chuyện này, với sự thân mật mà cô tạo ra, mặc dù cô có thể che giấu sự khó chịu bằng khiếu hài hước của mình, nhưng sẽ dễ chịu hơn nếu đứng lên, tiếp tục đi bộ và thay đổi chủ đề

“Vậy” Alice nhanh nhẹn nói. “Chúng ta đi mua cà phê và mang bánh về nhé. Hôm nay chúng ta có ối việc phải làm, sau đó hai người có thể về nhà em ở miền quê vào hôm nay hoặc ngày mai”

“Ừ, đúng rồi” Harry đứng lên. “Anh thì thế nào cũng được. Thế nào thì tiện cho em hơn?”

“Chà” – Alice nhìn lên trời, “chỉ cần trời không có tuyết thì thế nào cũng được”

“Vậy nhìn lên trời em có thể nói gì nào? Hôm nay có tuyết rơi không vậy?”

“Em nghĩ là hôm nay không có tuyết”

“Làm sao em biết được?”

“Em có biết đâu. Em chỉ muốn mang vẻ mặt như thể em biết rõ điều em đang nói đến thôi”

“Ừm”. Harry nghiêm nghị gật đầu. “Trong trường hợp này thì anh phải đồng ý với em. Chắc chắn là hôm nay không có tuyết rơi”

Họ về tới nhà, căn phòng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng. Tờ New York Times vẫn nằm nguyên vị trí cũ, cánh cửa hai phòng ngủ vẫn đóng chặt

“Chúa ơi, họ lười quá đi thôi” Alice vừa cười vừa đặt cà phê và bánh lên bàn. “Đợi em lấy đồ ăn ra rồi chúng ta sẽ đi gọi hai người dậy”

“Anh giúp gì được không?”

“Anh lấy đĩa và dao nhé?”

“Được thôi”

“À, pho mát kem trong tủ lạnh”

“Anh nhớ rồi”

“Vâng” Alice bày đồ ăn ra bàn. “Giờ thì em và anh đi lôi bọn họ ra khỏi giường thôi”

“Anh yêu ơi”, Alice thì thầm với anh chồng Joe không mảnh vải che thân đang ngủ say sưa. “Bữa sáng được dọn sẵn trên bàn rồi”

Joe quay người và mỉm cười ngái ngủ. Anh tỉnh giấc một lúc rồi, nhưng giường ấm áp và êm ái quá nên anh vẫn còn lơ mơ. Kỳ cục thay, anh lại nghĩ miên man về Josie. Anh không nghĩ về cô từ lâu rồi, anh cũng không nói chuyện hay liên lạc với cô, ngoại trừ thi thoảng anh nhìn thấy tên cô trong danh sách đầu tiên của thư điện tử được gửi theo nhóm đến địa chỉ của anh, vậy mà sáng nay anh lại nhớ cảm giác về làn da, về mái tóc của cô

Anh rất phấn khích khi nghe thấy tiếng chân Alice bước vào phòng ngủ. Alice dễ thương. Đúng là liều thuốc đặc trị. Anh lăn về phía cô và luồn tay vào trong áo cô, rồi anh xoa phần dưới bầu ngực cô và mỉm cười

“Dậy thôi anh” Cô kéo anh dậy và lật chăn ra. “Bữa sáng sẵn sàng rồi”

Chết tiệt. Alice đứng lên và biến mất khỏi phòng ngủ. Rõ ràng là cô không có hứng, và rõ ràng là anh không có thời gian quan tâm đến dương vật đang dựng đứng lên. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Joe chậm chậm chui ra khỏi giường và vào phòng tắm qua loa bằng nước lạnh

“Ở đây mới tuyệt vời làm sao!” Emily thở dài khi cô quay lưng ngắm nhìn đường chân trời New York ở tí tít đằng xa

“Chẳng phải New York rất tuyệt vời sao? Em có thể ở đây mãi mãi”

Họ dành cả buổi sáng hôm qua để mua sắm, sau đó ăn trưa trong một ngôi làng, buổi chiều họ đi rạp hát, và ăn tối ở Tribeca. Emily mệt lả nhưng rất phấn khích, và cô cứ tiếc ngẩn tiếc ngơ vì họ phải trở về

“Ái chà, chắc chắn là mọi người ở đây rất yêu quý em” Harry mỉm cười. “Emily yêu dấu của anh đơn thương độc mã giúp nền kinh tế hồi phục”

Alice cười nhưng mặt Emily lạnh tanh “Anh Harry, tại sao anh lại có thể nói như vậy hả? Mọi thứ em mua đều là mua ở chợ trên đường Canal, không thì cũng là các cửa hàng nho nhỏ re rẻ ở SoHo thôi mà”

“Em à, anh không nói về chất lượng, mà anh nói về số lượng kia”, Harry nói. “Anh không biết là mình sẽ mang đồ về nhà kiểu gì đây”

“Mình sẽ mua thêm một cái túi nữa” Emily cầu nhàu

“Anh tưởng là em không còn đồng nào nữa mà?” Harry nói

“Ôi, Harry, vì Chúa. Tại sao anh không phấn chấn lên nhỉ?” cô cúi kính nói. “Chúng ta đang đi nghỉ. Đi nghỉ thì phải vui vẻ chứ”

Alice và Joe thấy thật khó xử. Alice muốn nói Emily nên thư giãn, vì cô bạn quá nhạy cảm, nhưng cô đã học được cách không can thiệp vào chuyện riêng của người khác, vì vậy cô chỉ ngồi im

Cuối cùng thì Joe là người phá tan bầu không khí kỳ cục này. “Anh Harry này, tôi hy vọng anh có mang theo thùng dụng cụ. Hình như Alice có việc muốn nhờ anh thì phải”

“Chết tiệt, biết ngay là tôi đã để quên gì đó mà” Harry vỗ tay đen đét vào trán

“Ôi, chà” Joe mỉm cười. “Anh dùng đồ của tôi cũng được”

Alice phì cười. “Anh làm gì có hộp dụng cụ”

“Anh có vài cái tuốc nơ vít mà” Joe trả miếng

“Em mới là người có hộp dụng cụ, cảm ơn anh nhiều nhé” Alice nói và quay sang Harry, “và em rất sẵn sàng cho anh mượn”

“Có ai nói rằng như thế này là nghỉ hè miễn phí không nhỉ?” Harry tặc lưỡi nhìn ra ngoài cửa sổ

“Không thể tin được là bọn mình lại đang ở đây” Emily hét lên khi ô tô rẽ vào nhà Alice ở Highfield. “Ý tớ là tớ vẫn nghĩ Brianden là làng quê, nhưng nó chẳng là gì so với ở đây cả. Ở đây cứ như trong phim vậy. Cậu cứ nhìn những cánh rừng nhỏ, những hàng cây kia xem”

“Đẹp quá đúng không?” Alice mỉm cười và thấy thư thái hơn nhiều vì được trở về nhà. Họ lái xe dọc lối vào và dừng xe ngay trước cửa nhà

“Đây hả?”

“Ồ.. ừ”

“Đáng yêu quá”, Emily nói, và đúng là ngôi nhà đẹp thật, nhưng cô lại chờ đợi một ngôi nhà tráng lệ hơn. Cô biết Joe đang có kế hoạch xây dựng một ngôi nhà lớn hơn gấp nhiều lần trên mảnh đất này, nhưng cô cũng biết Alice rất hạnh phúc với ngôi nhà hiện tại, và nếu bạn thích phong cách Mỹ ngày xưa thì ngôi nhà quả là hoàn hảo, nhưng hình dung của cô thì không giống thế này chút nào.

“Cánh đàn ông con trai sẽ mang đồ đạc vào sau. Em mình đi thôi, tớ sẽ đưa cậu đi xem hết ngôi nhà”

Họ đi quanh tầng một, và Alice chỉ cho Emily xem những đồ đạc được sơn quét lại, đồ đạc được cải tạo mới, hay những việc cô sẽ làm, rồi sau đó họ lên lầu xem ba phòng ngủ nhỏ, phòng dành cho khách sang trọng và như mời gọi với ga trải giường màu xanh da trời kết hợp với rèm cửa đồng màu, đồng gối được đặt ngẫu nhiên trên giường.

20. Chương 20

Sau đó hai cô bạn xuống cầu thang, bước qua những cánh cửa kiểu Pháp và thăm thú vườn tược, rồi đi quanh ao, và ở đó họ ngồi sát nhau trên chiếc ghế gỗ đặt ngay dưới gốc cây phong cổ thụ

“Nghe xem” Alice mỉm cười

“Gì cơ? Tớ chả nghe thấy gì hết”

“Chính xác là vậy! Chẳng phải đây là nơi yên bình nhất mà cậu từng đến sao?”

Emily mỉm cười. “Đúng là vậy. Ở đây tớ có thể rũ bỏ tất cả khỏi đầu và tớ thấy cậu rất yêu nơi này”

“Nhưng cậu có Brianden. Cũng là miền quê đấy thôi”

“Ừ. Nhưng đây là Costwolds. Hoàn toàn khác chứ. Và tớ chỉ về đó vào cuối tuần, và lúc nào tớ cũng đụng phải du khách Mỹ săn tìm các món hời trong cửa hàng đồ cổ. Ở đó lúc nào cũng náo nhiệt ồn ào, còn ở đây thì yên tĩnh lạ kỳ”

“Tớ biết. Đây là nơi tớ yêu thích nhất trên thế giới”

“Tớ không thể tin là cậu đã làm được” Emily quay mặt lại, và lúc này trông cô rất nghiêm nghị

“Làm gì cơ?”

“Cậu biến giấc mơ thành sự thật. Cậu luôn khao khát có một ngôi nhà như thế này. Cậu luôn mong muốn được sống ở nông thôn và có một cuộc sống đơn giản, và giờ thì nhìn cậu xem”

“Cậu biết không, nhiều sáng tinh dậy, tớ phải tự cấu mình để biết là mình không nằm mơ đấy” Alice cười. “Quả là kỳ cục khi mà tớ hạnh phúc đến thế này”

“Ôi, Ali, thật dễ thương quá” Emily vòng tay ôm Alice thật chặt. “Tớ mừng cho cậu quá”

Họ ôm nhau rất chặt trong mấy giây, sau đó buông nhau ra và đứng lên. “Đi thôi”, Alice nói. “Đi xem hai người kia đang làm gì”

Quay trở lại nhà, họ thấy Harry đang nhóm lửa, còn Joe đang ngồi trước máy tính trong phòng làm việc

“Anh Joe” Alice rút lên khe khẽ từ ngoài cửa. “Nhà đang có khách. Anh có thể dừng hút và bắt lịch sự như thế được không?”

“Bình tĩnh nào Alice. Anh kiểm tra thư điện tử thôi. Anh sẽ ra ngay đây”

Alice thở dài và đóng cửa lại. Plus ça change, plus c'est la meme chose, cô nghĩ. Càng thay đổi bao nhiêu thì mọi thứ càng giống như cũ bấy nhiêu.

“Giáng sinh vui vẻ!” Harry vừa đưa tay cào cái đầu rối bù vừa bước vào phòng bếp và thấy Alice phết bơ lên con gà tây to đùng.

“Anh hay dậy sớm nhỉ?” Alice nhoẻn miệng. “Em thấy hai người kia đang còn ngủ say lắm mà.”

“Emily đang ngủ say tít, anh cũng không nghe thấy tiếng động gì trong phòng em,” – Harry dòm qua vai Alice để nhìn một chú chim – “mặc dù anh phải thú nhận là anh không đứng nghe lâu. Mấy giờ rồi nhỉ?”

Alice ra dấu về chiếc đồng hồ cũ gắn trên tường bếp. “Bảy giờ mười. Trời gần sáng bánh ra rồi. Cứ như là thói quen vậy nhỉ, anh và em luôn là người đầu tiên xuất hiện trong bếp.”

Harry cười một mình và nhớ đến Brianden. Anh ngáp và duỗi hai chân trong chiếc quần ống rộng. “Em có muốn anh đưa Snoop đi dạo không?”

Alice lắc đầu cười, rồi cô rắc rất nhiều muối và tiêu lên gà tây, sau đó đến chỗ tủ lạnh lấy mấy lát thịt muối đặt lên ức con gà.

“Snoop ra ngoài rồi anh ạ. Dù sao em cũng cảm ơn.”

“Vậy mà em lại gọi anh là người dậy sớm à?” Harry cười. “Em dậy lúc mấy giờ vậy?”

“Khoảng sáu giờ.”

“Sáu giờ? Lúc ấy còn tờ mờ mà!”

“Hồi ở Luân Đôn em cũng nghĩ thế đấy, nhưng ở đây em có rất nhiều việc để làm. Em bận rộn hơn nhiều, đến nỗi em thấy hai tư tiếng mỗi ngày không bao giờ là đủ. Nếu không dậy sớm thì em sẽ không làm xong việc gì hết.”

“Nhân tiện, anh có giúp gì được cho em không?”

Alice dừng lại, cô định nói những điều mà cô vẫn thường nói, tức là không có gì, em tự làm được rồi, nhưng có người giúp một tay thì tốt hơn, và cũng chẳng hại gì nếu cô thừa nhận mình không phải là một Nữ siêu nhân.

“Thế này nhé,” cô nói. “Anh có thể tự lấy cà phê tươi trong bình, sau đó anh gọt khoai tây giúp em.”

“Được rồi. Chẳng có việc gì giống với việc của đàn ông để anh thấy mình hữu ích cả.”

Alice nhún vai. “Anh đề nghị em mà. Nếu muốn thì anh gọt củ cải vàng cho em cũng được. Không thì anh giúp em nhồi gà vậy.”

“À, nhồi gà.” Harry nhướn mày lên. “Giống việc dành cho đàn ông đấy.”

“Ôi, ha ha. Trong nhà này bọn em chẳng bao giờ nói chuyện kiểu này cả, cảm ơn anh nhé.”

Harry đi rót một cốc cà phê, nhân tiện lấy luôn cốc của Alice và rót đầy cho cô. Vừa rót, anh vừa liếc nhìn bầu trời còn tối om qua cửa sổ. “Chán quá. Không có tuyết. Anh còn không nhớ nổi lần cuối cùng đón Giáng sinh có tuyết rơi là khi nào.”

“Em biết chứ.” Alice cười. “Anh nên nghĩ là ít nhất ở Connecticut này anh cũng có nhiều hơn một cơ hội. Chắc anh sẽ phải đi xa hơn nữa về phía Bắc, có thể là Vermont, thì mới thấy tuyết được.”

Harry cười. “Chắc là tỉnh giấc vào ngày Giáng sinh và nhìn thấy tuyết phủ trắng xóa là một điều quá tuyệt diệu đến mức không thể biến thành sự thật được. Giống như vừa thức dậy trong giấc mộng của ai đó khác vậy.”

Alice quay sang phía anh. “Nghĩa là sao ạ?”

Harry bắt đầu gọt khoai tây. “Nghĩa là ngôi nhà này, ở chốn này của thế giới. Đây là cuộc sống lãng mạn đến hoàn hảo, hoàn hảo đến mức kỳ cục.”

“Anh Harry à, anh biết là em rất vui khi anh nói vậy không. Mỗi ngày, khi tỉnh giấc trong ngôi nhà này, em vẫn cảm thấy như vậy, nhưng có vẻ như chẳng ai hiểu được điều đó.”

“Nghe này, anh là trai nông thôn đích thực. Và anh hiểu cảm giác của em. Nhưng anh chỉ muốn nói vậy về tuyệt vời, ủy mị quá, buồn cười quá.”

Alice bật cười. “Vâng,” cô nói. “Em hiểu ý anh.”

“Alice? Anh phải làm gì với đồng vỏ khoai tây?”

“Anh bỏ vào thùng rác đi.”

“Sao em không dùng để làm phân bón nhỉ?”

“Tiếc là em không có phân trộn.”

“Nếu em muốn anh có thể làm cho em.”

Alice thôi không trải thịt muối lên mình gà nữa, cô mỉm cười nhìn anh với vẻ mặt không tin tưởng lắm. “Ôi anh Harry, được như thế thì hay quá. Chúa ơi, có việc gì mà anh không biết làm không?”

“Không.” Harry lấy thêm một củ khoai tây nữa. “Anh tuyệt đối hoàn hảo.”

Alice không mỉm cười. Cô vội nhìn con gà tây, cơn nóng chạy rần rần lên hai má. Cô vẫn nhớ có lần cô và Emily đùa nhau về việc kết hôn với người đàn ông không thích hợp. Tại sao bỗng nhiên việc này không còn thú vị chút nào nữa vậy?

Khi Emily và Joe xuống bếp, cam chanh đều đã được gọt vỏ, và vỏ cam, vỏ chanh, việt quất, đường và rượu vang đỏ đang được bỏ vào nước xốt việt quất thơm lừng.

Những mẫu bánh mì vụn được trộn với hành, lá xô thơm và hạt dẻ, một nửa được cẩn thận nhồi vào giữa ức và da gà, nửa còn lại sẵn sàng cho vào chảo và nướng trong lò.

Củ cải vàng và khoai tây đã được gọt vỏ, xúp bí ngô với bơ đậu phộng đã hoàn thành, và bánh pudding Giáng sinh – đồ ăn của Marks&Spencer được Emily giấu vào va li – đang bốc khói nghi ngút.

Harry đốt lò kêu lép lép, và anh với Alice – sau một hồi tranh luận về âm nhạc (họ đều nhất trí cho rằng Nat King Cole quá ủy mị) – đang nghe nhạc của Enya. Đúng là loại nhạc này không giống nhạc Giáng sinh lắm, nhưng lại rất dễ nghe.

“Chúc buổi sáng tốt lành,” Emily ngáp ngắn ngáp dài. “Có phải em vừa bước vào phim Cuộc sống tươi đẹp không, hay là thật đấy nhỉ?”

Alice cười. “Thật đấy. Cà phê trong bếp nhé. Cậu đói không?”

“Đừng có nói với tớ là có sẵn bánh nướng xốp hương việt quất nhé, không tớ nôn ra mất thôi,” Emily nhăn nhó.

“Vậy là cậu không muốn ăn chứ gì?”

“Đùa à. Tất nhiên là tớ muốn ăn rồi. Chỉ là tớ không tin cậu vẫn là Martha Stewart thôi.”

“Ôi.” Alice xị mặt xuống. “Tớ thì cứ mong là tớ sẽ giúp Nigella có một cách để tiêu tiền.”

“Em yêu, thật không may là em không có cả mái tóc đen quăn rũ lẫn những đường cong cần thiết.” Joe cười.

“Nhưng chắc chắn là vài miếng bánh xốp vị việt quất có thể giải quyết vấn đề đó.”

Emily lắc đầu. “Không. Hoặc là có hai thứ đó, hoặc là cậu không thể là cô nàng được. Trong khi đó, chắc chắn tớ có thể đi vừa giày của Nigella. Quỷ thần ơi, tớ còn mặc vừa váy của cô nàng nữa.”

“Và cảm ơn Chúa vì điều đó.” Harry đứng lên choàng tay quanh người Emily và cúi xuống hôn lên trán cô. “Không có gì nhảm chán hơn một người phụ nữ ôm nhom ốm nhách.”

“Và bạn khoan tại sao tớ vẫn ở bên anh ấy.” Emily cười và quay sang hôn Harry trong khi Alice nhìn đi chỗ khác.

“Ôi, cảm ơn em,” Harry nói với vẻ tổn thương giả tạo.

“Ôi, anh đừng trẻ con vậy chứ,” Emily cười. “Nào, nói về bánh nướng xốp vị việt quất...”

“Thật ra thì không có bánh nướng xốp vị việt quất đâu. Nhưng trong ngăn kéo có bánh mì và bánh nho khô hương quế đấy. Nhưng Em à, bữa trưa thịnh soạn lắm đấy. Cậu ăn vừa thôi nhé, không lại không có hứng ăn nữa đâu.”

“Từ khi nào cậu biết là tớ không thèm ăn nữa vậy?”

“Câu hỏi hay.” Alice cười. “Vậy cứ ăn chừng nào cậu muốn.”

“Tớ thấy ớn quá,” Emily rên rỉ khi cô ngồi sụp xuống ghế sofa, tay ôm lấy bụng.

“Ồ, cảm ơn nhiều nhé!” Alice cười. “Sau bao nhiêu mệt nhọc tớ phải gánh chịu, cậu chỉ nói được ‘tớ thấy ớn quá’ thôi à?”

“Cậu biết là ý tớ không phải vậy mà,” Emily nói. “Đây là bữa ăn ngon nhất từ trước đến nay của tớ, nhưng tớ ăn nhiều quá. Không tin nổi là tớ ăn được nhiều đến vậy.”

“Anh cũng không tin là em ăn được nhiều đến thế đâu.” Joe ngồi trên sofa với cô và nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ. “Em phải giết giải vô địch ăn mới đúng.”

“Ôi, không phải chứ. Anh cứ làm như em ăn khỏe như heo không bằng.”

“À, anh không định nói như vậy đâu, nhưng...”

“Heo à!” Emily túm lấy một cái gối và đập lên đầu Joe.

“Ôi. Anh không có ý nói vậy mà!”

“Trẻ con hết chịu nổi,” Alice nói khi cô đứng ngoài ngưỡng cửa với một đồng bát đĩa.

“Anh cho bát đĩa vào máy rửa bát giúp em nhé?” Harry gọi với ra từ phòng bếp.

“Vâng, thế thì tuyệt vời,” cô trả lời anh. “Anh chỉ cần bỏ các thứ này vào máy rửa bát là được.”

“Alice, cứ để mọi thứ đấy,” Emily ra lệnh trong tư thế ngả ngón trên ghế sofa. “Để tớ dọn cho. Tớ sẽ làm sau khi nghỉ lấy hơi vài phút.”

“Em à, có gì đâu. Mọi thứ sẽ nằm trong máy rửa bát hết. Tớ làm được rồi.”

“Không được.” Emily đứng lên. “Tớ không nghe gì nữa đâu đấy. Cậu vất vả nhiều rồi, không đời nào tớ lại để cậu dọn dẹp nữa. Lại ghế sofa ngồi đi. Tớ sẽ vào dọn với anh Harry.”

Alice định phản đối nhưng Emily bước đến đỡ lấy chồng đĩa trên tay cô, và cô đồng ý gia nhập với Joe trên ghế sofa.

“Thật vui khi hai người bọn họ ở đây, phải không anh?” cô rúc đầu vào Joe, và anh dành cho cô một nụ hôn lơ đãng trước khi cầm chiếc điều khiển từ xa và bật ti vi lên, chuyển hết kênh này đến kênh kia để tìm chương trình nào có thể khiến anh dừng lại trên mười giây.

“Ừ.”

“Anh thích bữa trưa không?”

“Em yêu, ngon lắm.”

“Món xúp có ngon không? Không quá cay chứ?”

“Món xúp hủ em? Em yêu ơi, không quá cay đâu. Món nào cũng ngon. Em nấu giỏi lắm.” Anh dừng lại khi thấy hình ảnh một cô gái tóc vàng, ngực bự mặc bikini đang nghịch nước.

“Anh Joe!” Alice khiển trách và cười lớn.

“Gi cơ em?” Anh làm mặt ngây thơ vô tội.

“Anh biết rồi còn hỏi. Không xem kênh này đâu. Thật ra thì tại sao mình phải bật ti vi nhỉ? Hôm nay là Giáng sinh mà. Chúng ta không nên xem ti vi. Chúng ta đi mở quà thôi.”

“Anh sẽ tắt ti vi khi hai người kia quay lại được chứ? Thỏa thuận xong nhé?”

“Vâng,” cô miễn cưỡng nói. “Xong.”

Emily vui sướng hét lên. “Tớ yêu nó! Tớ yêu nó!” Cô đeo chiếc túi kết bằng hạt đá trên tay và nhào đến ôm hôn Alice thăm thiết. “Ôi, Alice ơi, cảm ơn cậu nhiều lắm! Tớ yêu nó! Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn cậu nhé!”

“Không có gì,” Alice rạng rỡ niềm vui. “Giờ đến lượt anh Harry nhé.”

“Không.” Harry lắc đầu. “Alice à, đến lượt em đi. Anh và Emily mua hai món quà cho em đấy. Hy vọng em sẽ thích.”

“Ừ, đúng đấy. Chưa kết hôn nên bọn tớ quyết định không mua chung quà. Dù sao thì bọn tớ cũng không thống nhất được là sẽ mua gì tặng cậu mà.”

“Ôi, hai người kỳ cục quá,” Alice nói và cảm nhận được niềm vui thích rất trẻ con khi có nhiều quà đến vậy để mở. “Quà của ai trước đây nhỉ?”

“Của tớ trước, của tớ trước!” Emily nói và dúm hộp quà nho nhỏ vào tay Alice. Alice cẩn thận bóc giấy gói, mở hộp quà, thấy trong đó có rất nhiều giấy ăn, cuối cùng cô cũng lấy giấy ra và thấy một mảnh vải bọc kín chiếc vòng cổ bạc rất đẹp với mặt dây chuyền là bông hồng pha lê.

Alice há hốc miệng kinh ngạc. “Đẹp quá!” và Emily tươi rói cười.

“Thật à? Tớ nhìn thấy cái dây và nghĩ là cậu sẽ thích, còn mặt dây chuyền hoa hồng sẽ mang tình yêu đến với cuộc sống của cậu.”

Joe nhướng mày lên.

“Anh Joe, em xin lỗi mà. Em không có ý nói về một tình yêu mới đâu, em chỉ muốn nói là mặt dây chuyền sẽ khiến mọi thứ trong cuộc sống của Alice đáng yêu hơn thôi.” Emily lưỡng lự. “Tớ chỉ muốn là món quà sẽ làm cuộc sống của cậu vui hơn. Okay?”

“Ôi, Emily à, đừng có ngốc chứ. Dù món quà có ý nghĩa gì thì nó cũng rất đẹp. Cậu đeo cho tớ nhé.” Alice cúi đầu để Emily đeo dây cho cô.

“Người bán hàng nói là cậu phải xử lý nó trước,” Emily bổ sung. “Cậu phải rửa sạch bằng cách cho dây vào nước pha giấm rồi phơi dưới ánh nắng trực tiếp một ngày, sau đó cậu nhìn thẳng vào chiếc dây trong khi đầu óc trống trơn, và cậu hình dung một ánh sáng trắng trong xuyên qua chiếc dây. Sau đó cái dây là của cậu, rất trong sạch, nhưng cậu cũng không được cho ai đụng vào dây đâu nhé, nếu không thì nó không còn tinh khiết nữa.”

“Emily à?” Joe khẽ nói.

“Dạ?”

“Chính xác là em bị mất trí từ khi nào vậy?”

“Ôi, anh Joe kia, anh nói kỳ cục quá,” Emily đỏ mặt. “Rõ ràng là nó hiệu nghiệm mà.”

Alice chạy ra khỏi phòng để ngắm mình trong gương. Cô bước hai bậc cầu thang một và đi vào phòng tắm, các ngón tay cô lần lần trên mặt dây chuyền pha lê. “Mang tình yêu thương đến cuộc sống,” cô thì thầm và nghĩ đến Joe đang ngồi dưới lầu. Không phải vì anh lạnh lùng hay xa cách, và Chúa chứng giám là anh không biến mất như hồi còn ở Luân Đôn, và anh vẫn thường nói yêu cô, nhưng có lúc Alice cảm thấy vợ

chồng cô không gần gũi nhiều như trước nữa. Những mối quan tâm của họ càng ngày càng khác nhau nhiều hơn, và Alice chỉ ước họ có thể tìm thấy điểm chung nào đó giúp cả hai hạnh phúc.

Thời gian khiến cô có cái nhìn khác hơn về cuộc hôn nhân của mình. Thời gian, và khoảng không gian của riêng cô ở Connecticut mỗi khi Joe làm việc trong thành phố. Giờ đây cô mới nhận thấy, khi còn ở Luân Đôn, cô đã phải kìm nén biết bao khao khát và mong muốn, bởi ở đó, cô luôn phải gồng ép mình vào khuôn mẫu của một người vợ mà Joe kỳ vọng.

Đôi lúc cô vẫn vui vẻ đóng vai người vợ ấy, và cô biết mỗi khi vào thành phố, cô phải thể hiện tốt vai diễn của mình, và cô sẵn lòng với thỏa hiệp đó vì nói cho cùng, nếu không còn sự thỏa hiệp thì hôn nhân có là gì đâu? Nhưng giờ đây, cô không sẵn sàng đặt nhu cầu của Joe lên trên nhu cầu của cô nữa. Ít ra thì cũng không phải mọi lúc mọi nơi.

Và đổi lại, cô cũng chờ đợi Joe thực hiện thỏa hiệp. Đúng vậy, anh thường trở về miền quê vào ngày cuối tuần, nhưng cô luôn cảm thấy căng thẳng mỗi khi anh trở về, bởi cô biết anh không vui thú gì khi ở miền quê, như thể ở đó anh chỉ là cá mắc cạn. Lúc này anh có vẻ vui hơn vì anh chơi quần vợt đều đặn và bắt đầu tìm kiếm bạn bè mới, nhưng trong trường hợp này, cô biết anh rất sẵn lòng bán quách nơi đây đi và không bao giờ bước chân đến Đường số Mười chín nữa.

Nhưng cô cũng hiểu, nói cho cùng thì việc anh về miền quê là cách thỏa hiệp của anh. Cô chỉ hy vọng anh cũng vui với việc này.

“Hãy giúp chúng tôi yêu nhau hơn,” cô thì thầm khi nhìn ngắm bông hồng pha lê trong gương. “Hãy giúp chúng tôi tìm lại tình yêu dành cho nhau. Hãy giúp chúng tôi hạnh phúc.” Và cô quay xuống lầu sau khi lau khô nước mắt.

“Đến lượt anh,” Alice nói với Harry khi cô cầm chiếc hộp lớn nhất đưa cho anh.

“Ôi, Đức Chúa ơi!” Harry nói. “Món quà này cho anh à? Thế mà cả ngày nay anh cứ nhìn ngắm nó, cứ tưởng là quà của Joe chứ. Quà to quá. Gì vậy em?”

Joe mỉm cười. “Anh cứ mở ra mà xem.” Nhưng tất nhiên là anh cũng mù tịt như Harry, bởi Alice là người được giao đi mua quà.

Harry mở tấm thiệp. “Dành tặng anh Harry, chúc mừng Giáng sinh, Joe và Alice, hôn anh,” rồi anh xé giấy bọc và thấy một hộp dụng cụ. Anh bắt đầu cười.

“A ha!” Anh cười vang. “Thế mà em nói là không có bữa ăn trưa miễn phí đấy.”

“Em nói vậy à?” Alice cũng cười. “Và anh tưởng là anh có thể tay không mà đi vì anh không mang theo dụng cụ à.”

“Nhưng món quà này quá đỉnh!” Harry nói khi anh mở hộp dụng cụ ra và cẩn thận xem xét từng thứ bên trong. “Đúng là bộ dụng cụ quá đỉnh. Xem nó mới chưa kìa. Đây, mọi người nhìn xem.” Anh lấy từng món đồ ra, từng chiếc từng chiếc một, để cho hai người kia xem trong khi Alice mỉm cười thích thú và vui mừng trước niềm vui sướng của Harry.

“Nhưng anh tặng hai người món quà buồn cười lắm,” anh nói và có cảm giác xấu hổ trước khoản tiền mà Alice và Joe dành mua quà cho anh. “Chưa nói gì đến việc là món quà ấy rất rẻ tiền và xấu xí. Ôi Chúa ơi, anh không dám tặng hai người đâu.”

“Anh đừng ngờ ngẩn như thế chứ,” Alice nói. “Anh không phải ngại gì hết. Dù sao thì” – cô giơ tay ra trong khi Harry cố gắng giấu món quà đi – “đưa cho em.”

“Được rồi.” Harry miễn cưỡng đưa một chiếc hộp nhỏ cho Alice và tặng Joe món quà là một cuốn sách.

Joe xé giấy bọc. “Lịch sử Porsche,” anh vui sướng nói. “Cảm ơn Harry nhé. Một cuốn sách rất thú vị.”

“Hân hạnh,” Harry mỉm cười. “Nào, Alice. Mở quà của em đi.”

Alice mở giấy gói, rồi mở hộp quà, và cô thấy một chiếc đồng hồ báo thức hình một chú chó trông giống hệt Snoop.

Cô vui mừng cười lớn. “Em thích lắm!” cô nói.

“Đợi đã,” Harry mỉm cười. “Em phải nghe tiếng chuông báo mới được.” Anh cầm đồng hồ và quay kim cho đến khi tiếng chuông kêu lên, đó là tiếng một người đang sửa bằng giọng Nhật Bản sền sệt gần như không thể nhận ra được.

“Cái gì...?” Joe bắt đầu cười ồ lên.

“Gì vậy anh?” Emily khúc khích cười.

“Anh biết chứ. Nó được làm ở Nhật Bản. Chẳng phải rất lý dị sao?” Harry cười. “Tiếng chuông làm anh buồn cười lắm, và tất nhiên là anh không thể nào không liên tưởng đến Snoop được.”

Alice cười. “Chiếc đồng hồ này sẽ vinh dự được đặt trên bàn cạnh giường ngủ của em. Cảm ơn anh nhiều nhé.” Và cô nghiêng người tặng Harry một nụ hôn.

“Nào, hai người,” Emily nói. “Hai người mua quà gì tặng nhau nào? Đến lượt hai người đấy nhé.”

Alice và Joe trao đổi quà và cùng mở quà. Joe rất vui mừng khi nhận được chiếc đồng hồ đeo tay, còn Alice lại ngượng ngịu khi mở hộp quà Hermes màu cam to đùng với quà là chiếc túi hiệu Kelly màu nâu nhạt rất đẹp. Chiếc túi rất cổ điển, rất đẹp đẽ, nhưng ngay lúc này thì nó là thứ nằm chót bẵng trong danh sách những thứ Alice muốn có.

Vậy cô muốn gì? Một chiếc máy trộn hiệu KitchenAid chắc hẳn rất tuyệt vời, mà mức giá cũng chỉ bằng một phần nhỏ giá tiền của chiếc túi Kelly. Hoặc đôi giày làm vườn và đôi găng mới. Hoặc một bộ quần áo lót giữ nhiệt giúp cơ thể cô luôn ấm áp cũng được.

“Wow!” Emily nói, cô nhận thức rõ được vẻ đẹp và giá tiền của chiếc túi Kelly này.

“Túi đẹp đấy” Harry nói và không bình luận gì thêm.

“Em có thích không?” Joe nói, bởi anh quá quen với niềm vui tràn trề của Alice trước đây mỗi khi cô được tặng những món quà như thế này, nhưng giờ thì anh hơi hoang mang trước sự im lặng của cô.

“Túi đẹp lắm anh ạ,” Alice mỉm cười hôn anh và giả vờ ngưỡng mộ chiếc túi. “Em thích lắm.” Khi cô ngồi trở lại ghế, cô đưa tay sờ lên bông hồng pha lê. Hãy giúp anh ấy biết tôi là ai và yêu tôi vì tôi là chính tôi, cô thầm nghĩ. Hãy giúp chúng tôi hiểu nhau. Xin hãy giúp chúng tôi.

Những ngày cuối cùng của họ trôi đi rất nhanh. Bốn người kín mít trong găng tay và mũ áo, rồi cùng nhau đi dạo dọc con đường mòn hoặc đưa Snoop ra bãi biển – vào giữa mùa đông, nơi đây hun hút gió và rất vắng vẻ.

Họ lái xe đến Mystic và tản bộ quanh cảng biển rồi dừng chân trước các cửa hàng đầy nhóc khách du lịch, cười ngất trước sự cả tin của đám người này nhưng chính họ cũng mua những món quà lưu niệm nho nhỏ.

Họ đứng hàng giờ trước cửa hiệu New Canaan, cả bốn người đều khiếp sợ trước mức giá vô lý của đồ nội thất được tái sản xuất, còn sản phẩm gốc lại có mức giá chỉ bằng một phần nhỏ mức giá đó và được bày bán ở tất cả các cửa hàng dọc đường Kings. “Họ có điên không vậy?” Joe nói đi nói lại. “Ba ngàn đô một món đồ tái sản xuất đấy á?”

Họ cũng có những chuyến tham quan nhà cửa của người dân thị trấn – có những ngày một số người ở các thị trấn khác nhau mở cửa chào đón bất cứ ai muốn vào thăm nhà họ – và mọi người cùng trầm trồ trước những ngôi nhà hiện đại tráng lệ trên nước, trước những ngôi nhà thô sơ được trùng tu đẹp đẽ nằm giữa những cánh đồng. “Chẳng phải như thế này rất lạ thường sao?” Alice huých tay Emily. “Khi mọi người mở cửa chào đón người lạ vào nhà?”

“Không, không lạ thường đâu nhé. Tổ đang nghĩ đến việc làm thế này ở nhà đây. Chắc là tổ sẽ gắn một tấm biển chỉ dẫn trên Đường cao tốc Camden và mở cửa nhà tự do vào Chủ nhật. Cậu thấy có được không?”

Alice bật cười. “Chắc sẽ toàn bọn nghiện rượu vào thăm nhà cậu thôi.”

“Chắc chắn là không đâu,” Emily nói với vẻ mặt nghiêm túc. “Cậu không nghĩ là họ sẽ đi quanh nhà tổ, trầm trồ khen ngợi gối ôm được đặt trên bộ ghế sofa cũ kỹ lếch thếch của tổ rồi đi đấy chứ hả?”

Họ đến South Norwalk thời thượng – còn gọi là SoNo – và so sánh với Convent Garden (1), Alice và Emily thậm chí còn mua hàng đồng hạt đá, hạt cườm – và họ dành cả buổi chiều để làm vòng đeo cổ với hoa tai và nhất quyết đeo chúng trong hai ngày tiếp theo trước khi bỏ hết đi và không bao giờ đeo lại lần nào nữa.

Một buổi chiều, Alice và Emily bỏ hai chàng trai ở nhà để cùng lái xe đến khu mua sắm Danbury, hai cô rất sững sốt trước mức giá siêu khuyến mãi mùa cuối năm. “Nhưng em phải mua nó,” Emily giải thích với anh chàng Harry đang ngạc nhiên vì anh cứ tưởng là Emily không còn tiền. “Chỉ bằng một nửa mức giá ban đầu thôi. Theo em biết thì mức giá này gần như là cho không rồi đây.”

Họ thay phiên nhau nấu ăn tại nhà – mỗi người một lượt (Alice chắc chắn làm các món hầm, Emily làm món mỳ ống được hai lần, Harry làm gà quay, còn Joe mua đồ sẵn của Trung Quốc – bữa ăn này được bình chọn là bữa ăn giàu cảm hứng nhất trong kỳ nghỉ) – và họ cũng đi ăn tại các nhà hàng ở xa như Southport và Monroe.

Alice lén lút và bí mật “lập trình” bông hồng pha lê vào ngày 26 tháng Mười hai, và cô không bao giờ tháo ra kể cả lúc đi ngủ, có vẻ như giờ nó đang phát huy khả năng thần bí. Công việc chồng chất của Joe dường như đang vơi dần, anh dành nhiều thời gian bên ba người bạn họ hơn Alice nghĩ, và anh có vẻ rất hồ hởi.

Thực tế là anh mới biến mất có hai lần để đi đánh quần vợt phút chót, và anh luôn tỏ ra đáng yêu và chu đáo như Alice thầm mong ước. Alice không được hạnh phúc như vậy trong một thời gian dài, và việc Emily (đặc biệt là Emily) cùng Harry ở đây càng khiến cô hạnh phúc hơn gấp bội. Cô có một ngôi nhà trong mơ, một cuộc sống trong mơ, có chồng và có người bạn thân thiết nhất ở đây. Cô còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa?

(1) Khu mua sắm sầm uất của Anh.

21. Chương 21

Ngôi nhà chìm trong im ắng khi Alice bước vào cửa trước, hai tay cô ôm một đồng túi giấy màu nâu đựng đồ tạp hóa.

Cô đặt các túi giấy lên bàn bếp và dừng lại vì thấy gì đó ở bên ngoài. Rướn mình ra trước để nhìn rõ hơn, cô mỉm cười nhìn Harry đang cúi người thưởng cho Snoop một mẫu thức ăn. Snoop, rõ ràng rất ngưỡng mộ Harry, đang lóc cóc chạy theo anh khi cả hai đi về phía ao. “Đồ phản bội,” cô thì thầm nhưng nụ cười vẫn nở trên môi.

Cô mở túi lấy đồ ăn ra, nhóm lò sưởi rồi chui đầu qua cửa phòng làm việc và thấy Joe đang gõ lên máy tính liên tục.

“Anh có cần gì không?” cô nói.

“Không em yêu ạ. Anh chỉ đang làm chút việc thôi. Không lâu đâu.”

“Nhưng anh Joe, hôm nay là ngày cuối năm mà.”

“Em yêu, anh biết mà. Anh xin lỗi, chính thế nên anh sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Anh hứa đấy. Mười lăm phút nữa anh sẽ có mặt ngoài đó.”

Alice thở dài. “Emily đâu anh?”

“Không biết. Em thử tìm trên lầu xem.”

Alice đóng cánh cửa phòng làm việc lại và nhẹ nhàng bước lên lầu rồi gõ cửa phòng Emily.

“Em à? Cậu có trong đó không?”

Im lặng.

Cô đẩy cửa ra và thấy Emily đang ngồi tựa quây người, cô mở tròn mắt. “Chuyến bay mệt quá,” cô lầm bầm ngái ngủ. “Không ngờ là ở đây đến cả tuần rồi mà tớ vẫn mệt lả.”

“Ôi Chúa ơi, tớ xin lỗi nhé. Tớ có làm cậu thức giấc không? Chán quá. Xin lỗi, cậu cứ ngủ tiếp đi. Xin lỗi nhé.” Alice bắt đầu đóng cửa phòng lại.

“Không sao đâu,” Emily nói. “Cậu quay lại đây đi. Dù sao thì tớ cũng vừa mới dậy mà.” Cô vỗ vỗ lên giường. “Đến đây nói chuyện với tớ đi.”

Alice buông giày khỏi chân và nằm lên giường cạnh Emily, cô lặn vào nửa giường còn lại để đối diện với Em, đầu gối lên tay và mỉm cười với cô bạn gái thân thiết nhất.

“Cậu đang mơ gì đó rất nguy hiểm đúng không?” Alice nói.

“Tớ chỉ biết nó rất kỳ quặc nhưng cũng không nhớ nữa.”

“Vậy không liên quan đến” – cô hạ thấp giọng và khề khàng – “Colin chứ?”

“Không mà!” Emily nói. “Suýt. Harry đâu?”

“Đang ở bên ngoài chơi với Snoop.”

“Anh ấy nhớ Dharma đấy.”

“Em à, tớ biết cậu không muốn tớ nói điều này đâu, nhưng anh ấy đáng yêu lắm. Làm sao cậu không yêu anh ấy điên cuồng được nhỉ?”

Emily thở dài. “Tớ không biết. Tớ thực sự không biết. Dù sao thì nếu cậu nghĩ anh ấy đáng yêu đến vậy thì anh ấy là của cậu đấy.”

“Cảm ơn cậu,” Alice khịt mũi. “Nhưng dù sao cũng không cần đâu. Cứ làm như là tớ chưa có đủ việc để giải quyết không bằng.”

“Có vẻ như Joe đang rất ngoan mà.”

“Tớ tin là máy tính của anh ấy cũng cho là như vậy.”

Emily nhún mày. “Cậu nói vậy là sao?”

“Ý tớ là khi ở đây, có vẻ như mọi việc anh ấy làm chỉ là đọc báo hoặc ngồi hàng giờ trước máy tính làm những việc mà chỉ có Chúa mới biết là việc gì. Anh ấy nói là phải làm việc nhưng có tới phân nửa số lần tớ mở cửa phòng làm việc, anh ấy vội tắt màn hình, vì vậy mà tớ biết có lẽ là anh ấy đang chơi trò Solitaire dỏ hơi.”

“Có thể anh ấy nghiện mấy trang khiêu dâm trên mạng,” Emily nhăn răng.

Alice đảo tròn mắt. “Tớ nói với cậu rồi, không có gì khiến tớ ngạc nhiên nữa đâu. Dù sao thì cậu cũng nên dậy đi, vì sẽ có tiệc và chúng mình phải ăn mặc diêm dúa lộng lẫy đấy.”

“Được thôi. Cậu sẽ mặc gì cho bữa tiệc? Váy áo sành điệu hay bình thường đây?”

Alice nhún vai. “Chắc là tớ sẽ mặc quần đen và áo len chui cổ cũng màu đen.”

“Không biết mặc gì nên chọn màu đen à?”

“Hẳn rồi. Cậu thì sao?”

“Tuần trước tớ mua một cái áo in hình con báo tại SoHo. Chắc là tối nay tớ sẽ diện nó lần đầu tiên đây.”

Alice cười vang. “Chắc chắn cậu sẽ giúp người dân ở đây có chuyện để bàn tán đấy.”

“Họ có ghét tớ không nhỉ?”

“Không đâu. Chỉ có phụ nữ thôi. Có lẽ đám đàn ông sẽ dành cả buổi tối thèm khát cậu. Nhất là James.”

“James nào cơ?”

“Gã dâm đàng ở đây thôi. Chỉ được mỗi cái mồm miệng dẻo như kẹo kéo.”

Emily mỉm cười. Đây chính xác là điều mà Alice vẫn luôn nói về Joe.

“Anh ta tốt không?”

“Cậu quan tâm à?”

“Chỉ tò mò thôi.”

“Thật ra là anh ta vui lắm. Chỉ là thích tình tình tang khi nửa kia của cậu không có ở bên cạnh thôi. Còn vợ anh ta thì đúng là một cơn ác mộng. Cô ta và Joe chơi quần vợt với nhau, và cô ta là mẹ đàn bà lẳng lơ, tớ không tin cô ta một tẹo nào. Cô ta rất duyên dáng với Joe, nhưng lại khá lạnh lùng và sắt đá với tớ.”

“Nghe ghê quá nhỉ.”

“Ở đây cô ta là người duy nhất tớ không ưa. Nhưng thôi, không phải lúc nào cậu cũng quý mến tất cả mọi người được. Nào, dậy thôi. Dậy đi. Gặp cậu dưới nhà nhé.”

“Oa!” Joe ngẩng mặt lên huyết sáo một hơi dài khi Emily đi xuống lầu và xoay tròn một vòng trước cây thông.

“Cám ơn anh, nhưng sao?” cô nói. “Anh không nghĩ là bộ trang phục này quá lộ liễu đấy chứ?”

“Trông em quyến rũ chết người đấy,” Joe nói và nhìn chăm chăm vào bộ ngực gợi cảm trong chiếc áo nửa trong suốt và đôi giày cao gót mảnh khảnh của cô. “Đủ ngon để ăn thịt đấy.”

“Anh Joe kia!” Mặc dù rất vui mừng trước lời tán dương của Joe nhưng Emily vẫn không thích chơi trò tán tỉnh với anh.

“Xin lỗi, xin lỗi. Nhưng quả thực trông em tuyệt quá.”

“Và anh đảm bảo bọn họ sẽ không nghĩ em là cô nàng hư hỏng chứ?”

“Ôi, tất nhiên, nhưng dù sao thì họ cũng sẽ thêm khát em thôi.”

“Ôi chết tiệt. Em đi thay đồ ngay đây.”

“Đừng!” Joe nói. “Có lẽ em sẽ là nàng báo tuyết vời nhất mà họ thấy từ trước tới nay.”

“Chúa ơi. Thế thì em lại càng phải thay đồ. Giờ thì rõ ràng rành ròi rồi.”

Alice bước xuống lầu trong đôi giày da lộn đế bằng và cô bật cười khi nhìn thấy Emily.

“Ái chà,” cô nói. “Trông cậu lạ quá.”

Trông Emily khá lo lắng. “Cậu có nghĩ là cái áo này khêu gợi quá không?”

“Quá khêu gợi, nhưng ai mà quan tâm cơ chứ.”

“Cậu chắc chứ?”

“Rất chắc chắn luôn. Harry thấy sao?”

“Anh ấy đang tắm. Được rồi. Tớ sẽ đợi xem Harry thấy sao.”

Vài phút sau Harry xuất hiện, mái tóc anh vẫn ướt nhẹp. Đôi mắt anh mở to khi nhìn thấy Emily.

“Oa,” anh nói.

“Anh có thích không?”

“Trông em thật khó tin,” anh nói. “Nhưng em có nghĩ là bộ đồ này phù hợp với miền nông thôn không? Ý anh là, Alice thì mặc quần và đi giày đế bằng. Trông em đẹp lạ thường, nhưng có lẽ em sẽ cảm thấy hơi lạc lõng một chút.”

Alice quan sát trong khi Emily tỏ ra bức tức. “Em cảm thấy đẹp lạ thường,” cô nói. “Và đây là chiếc áo em sẽ mặc.”

Joe cười. “Đừng lo, Harry, cô ấy sẽ là tâm điểm của bữa tiệc.”

Bốn người bọn họ dừng xe trong bãi đỗ xe của gia đình Sally và Chris. Những bóng đèn trắng nhấp nháy giữa tán lá kim của cây thông đang lấp lánh sáng trong bãi đỗ xe, và nền lung linh trên khắp các cửa sổ, mang đến cho ngôi nhà một bầu không khí lễ hội truyền thống.

Sally xuất hiện trước cửa trong chiếc váy nhung đen dài, trong tay cô là một ly rượu đánh trứng, và cô hôn chào Joe và Alice.

“Rất vui được gặp mọi người,” cô nồng nhiệt nói và đặt ly rượu xuống để bắt tay Harry và Emily. “Để tôi cất áo khoác của anh chị.”

Đôi mắt cô mở hơi to trước hình con báo in một cách phóng túng trên ngực áo Emily, nhưng cô đủ tế nhị để lấy lại tâm trạng bình thường, cô nở một nụ cười và dẫn mọi người vào phòng khách trang trọng.

“Tôi sẽ quay lại ngay thôi,” Sally nói. “Tôi phải mang nước ọi người và kiểm tra đồ ăn. Chris đang đi quanh đầu đó thôi, và tất nhiên anh chị cũng biết là vợ chồng Kay và James cũng đang ở đằng kia. Chris!” cô gọi với, “Đến đây chào mọi người đi anh!” và thế là cô biến mất.

“Ai kia?” Emily thì thầm qua khoe miệng khi Kay đang tiến về phía họ với một nụ cười rạng rỡ và cặp chân dài miên man. “Ồ, đừng nói với tớ là cô ta đấy nhé. Cô ả này đúng là ác mộng.”

“Ừ.” Alice đeo một nụ cười giả tạo trên mặt khi cô gật đầu. “Tớ đang tự hỏi làm sao mà cậu biết được điều đó đây. Kay! Gặp chị thật vui quá!”

“Chào Alice, quả là lâu quá rồi không gặp chị.” Kay lạnh lùng mỉm cười, và sự nhiệt tình chỉ xuất hiện trong đôi mắt cô ta khi cô ta quay sang phía Joe. “Chào đồng đội,” cô ta nói, đôi môi như hơi bữu ra, và đôi mắt thì nhấp nháy với sự nồng nhiệt khác thường.

“Chào đồng đội!” Joe cười và cúi xuống dành cho Kay một cái hôn nhanh lên má. Alice quay sang Emily và đảo mắt lia lịa khi Emily cố nén cười. “Đây là bạn chúng tôi, Emily và Harry,” Joe nói. “Họ từ Luân Đôn sang.”

Kay chậm rãi quay người và dò xét Emily từ đầu xuống chân. “Ái chà,” cô ta vui vẻ nói, “trang phục tuyệt quá,” nhưng giọng nói của cô ta lại thể hiện sự khinh miệt, và Emily cảm thấy cô không cần thiết phải giả vờ tỏ ra lịch sự.

“Tôi cũng muốn nói y như vậy về trang phục của chị,” cô nói và ném trả cho Kay ánh mắt tương tự khi cô nhìn chăm chăm vào chiếc váy ngắn nhỏ xíu hiệu Lycra và cái áo hai dây đính hạt xê quin trước mặt.

Nét mặt Kay cứng đờ và cô ta quay sang Harry, nụ cười lại vụt trở lại trên môi. “Chà, chào anh,” cô ta nói. “Tôi là Kay.”

“Chào chị. Tôi là Harry.” Anh lịch sự bắt tay cô ta và ngắm nhìn khe ngực của cô ta.

“Chúa ơi, đàn ông quả là đáng ghét quá phải không?” Alice thì thầm với Emily. “Mình đi lấy đồ uống thôi.”

“Ý kiến hay đấy,” Emily đồng ý và quay sang với hai người đàn ông thấp tùng. “Bọn em quay lại ngay thôi.”

Họ đi ra khỏi phòng khách, chụm đầu cười rúc rích với nhau.

“Cô ta quả là khủng khiếp phải không?” Alice nói. “Joe thì nghĩ cô ta ‘rất vui’, còn tớ thì nghĩ cô ả thật kinh tởm. Cậu có thấy cách cô ta nhìn Joe không? Cứ như mình là món quà của Chúa ấy.”

“Còn cách cô ta nhìn Harry thì sao?”

“Ừ. Trông như thể cô ta nghĩ rằng hôm nay là Giáng sinh vậy.”

Hai cô gái cười ầm lên với nhau.

“Thế hai cô gái đáng yêu này đang cười vì cái gì vậy nhỉ?”

Họ đột ngột dừng lại và quay sang nhìn James. “À, anh James, mà, bọn tôi đang nói về anh đấy.”

“Thật sao?”

“Thật ư?” Emily cũng sững sờ, nhưng trông không vui vẻ lắm.

“À, thật ra là bọn tôi đang nói về vợ anh, rằng tối nay chị Kay rất đẹp.”

James nhướn mày khi anh ta nhìn vào bộ ngực của Emily được che giấu điệu đà bên dưới hình con báo. “Thế thì tôi phải nói rằng vợ tôi đang phải cạnh tranh khốc liệt đây,” anh ta nói.

“Miễn sao đó là thứ duy nhất khốc liệt.” Emily cười sảng khoái.

“Emily.” Alice huých mạnh khuỷu tay vào cô, bởi vì mặc dù cô nhận thấy lời bông đùa vô hại chẳng ảnh hưởng đến ai, nhưng lời lẽ khêu gợi vốn bình thường ở nhà sẽ giống như quả bom tấn ở đây.

Quả là vậy, trông James có vẻ hơi sốc.

“Xin lỗi anh,” Emily lầm bầm. “Tôi không có ý gì đâu. Chắc hẳn anh là James.” Cô chìa tay ra và James cầm tay cô với vẻ biết ơn.

“Đúng vậy. Còn cô?”

“Tôi là Emily. Rất vui được gặp anh.”

“Lại một cô gái người Anh đáng yêu nữa,” anh ta nói. “Chúng tôi đã làm gì để xứng đáng nhận được hai món quà này nhỉ?”

“Anh James à?” Kay vòng ra góc nhà và gia nhập với họ, James bối rối. “Anh làm gì ở đây vậy?”

“Anh nói chuyện với Alice,” anh ta nói. “Xin lỗi em yêu nhé. Em muốn uống gì nữa nào?”

“Một ly Cosmopolitan.” Cô ta lộ rõ vẻ tức giận. “Em sẽ phải đợi anh chẳng?”

“Không không. Anh đi ngay đây. Rất vui được gặp cô,” anh ta nói với Emily và vội vàng chạy tọt vào bếp tìm đồ uống cho vợ.

“Thứ động lực kỳ quái ghê,” Emily nói khi Kay đã quay trở lại phòng khách. “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

“Tớ thà không biết còn hơn. Dù sao thì anh ta cũng thực sự tử tế nếu cậu bỏ qua được những lời nói dâm dăng của anh ta. Anh ta có một trung tâm cây giống ở ngoài thị trấn. Em à, cậu mong chờ điều gì khi mặc chiếc áo này? Tớ cảnh báo cậu rồi mà.”

“Anh ta cũng cuốn hút mà, phải không?” Emily đùa cợt khi James đi ngang qua bọn họ, tay này là một ly Cosmopolitan và tay kia là một cốc bia.

“Có vẻ thế, nhưng lại là râu quạp sợ vợ.”

Cứ vài phút chuông cửa lại reo lên một lần, và trong vòng nửa giờ đồng hồ, căn phòng đã chật kín. Frank Sinatra bật một bản nhạc nhẹ nhàng trên dàn âm thanh, lửa bập bùng sáng rực trong lò sưởi lớn xây bằng đá, những bát thủy tinh khổng lồ đầy ụ quả nam việt quất và từng hàng nến to mập màu đỏ đang chiếu sáng lung linh khắp phòng.

Tiếng rì rầm trò chuyện càng lớn thì mọi người càng thấy thoải mái, trong khi đó Sally và Chris cố len qua đám đông, tay bê những khay bạc chất đầy bánh.

Joe sững sờ trước số người mà Alice có vẻ quen biết. “Lại HomeFront à?” anh không ngừng thì thào như vậy khi một người phụ nữ khác đứng bên kia phòng vẫy tay với Alice hoặc tiến đến chào cô.

“Chị ấy tham gia HomeFront,” cô trả lời. Hoặc, “Không, đấy là chị Caroline, làm trong quán cà phê,” hoặc, “Đó là Samantha, em gặp cô ấy ở siêu thị.”

“Nhưng em biết tất cả mọi người!” Joe nói. “Vợ anh biến thành người của xã hội như thế này từ khi nào vậy nhỉ?”

“Chồng yêu quý của em ơi, nếu anh chịu khó nghỉ ngơi đôi chút trong khi làm việc” – Alice mỉm cười dễ thương – “chắc hẳn anh đã nhận thấy em quảng giao đến thế nào. Thật ra em nghĩ chỉ là bởi em thấy hạnh phúc.”

“Thật sao em yêu?” Anh cúi xuống mỉm cười và vòng tay quanh eo cô kéo lại thật gần để dịu dàng hôn lên môi cô và mỉm cười nhìn vào mắt cô. “Tốt lắm. Dạo gần đây anh có nói là anh yêu em không nhỉ?”

Alice dựa người vào anh, tận hưởng sự gần gũi này, và cô nhớ mình yêu anh xiết bao những lúc anh tình cảm với cô như thế này, và bỗng nhiên cô nhận thấy cô đã bỏ lỡ sự gần gũi này nhiều đến thế nào khi cô mất bao nhiêu thời gian xa anh để ở lại làng quê.

Alice mỉm cười với anh. “Anh có yêu em không?”

“Rất rất nhiều.”

“Tốt lắm, vì em cũng yêu anh.”

“Có nhiều như anh yêu em không?”

“Ôi, em nghĩ là nhiều hơn đấy.”

“À, vậy thì được rồi.” Joe cười vang và lại hôn cô trong khi Kay đứng từ bên kia phòng quan sát, gương mặt cô ta như chai điếng. Cô ta có thể đánh cược là họ chẳng hạnh phúc gì. Có Chúa chứng giám, Joe vẫn tán tỉnh cô ta trong những trận thi đấu quần vợt cuối tuần. Nhưng bây giờ thì nhìn họ xem, như thể họ là cặp đôi mới cưới, đôi mắt họ nhìn nhau đắm say. Chắc chắn không thể nào cô ta lại hiểu sai sự việc đi đến mức ấy...

“Em yêu, mọi việc ổn chứ?” James đứng ngay cạnh cô.

Nụ cười lại nở trên môi Kay. “À vâng,” cô nói và vòng tay quanh hông anh ta trong khi anh ta cười vui sướng pha lẫn ngạc nhiên. “Hôn em đi, người đàn ông hào phóng của em.”

“Ở đây hả?” anh ta nói và nhìn quanh. “Trước mặt mọi người à?”

“Sao lại không chứ? Anh ngại bị người ta nhìn thấy là anh hôn vợ à?” Kay biết Joe đang nhìn sang phía mình. Quỷ tha ma bắt, anh ta không phải là người duy nhất biết chơi trò này.

“Sao à, không hề. Tất nhiên là không rồi.” James cúi xuống hôn vội lên môi vợ, nhưng Kay quàng hai tay quanh cổ chồng và kéo anh ta gần hơn, đôi môi cô ta mở ra để dành cho chồng một nụ hôn âu yếm và cuồng nhiệt.

“Ôi!” James giật lùi lại và nhìn Kay sung sướng, rồi lại cúi người vào cô vợ để được hôn thêm một cái nữa.

“Anh đừng có ngốc.” Kay đẩy chồng ra, Joe đã quay mặt đi. “Không phải ở đây.” Cô ta quay lưng bước đi, để lại James hoang mang tột độ.

“Có phiền gì không nếu anh ngồi đây với em?” Harry đứng ngay trước ghế băng, Alice mỉm cười và lắc đầu, hai tay cô khoanh chặt trước ngực để giữ ấm.

“Ngoài này đẹp quá anh nhỉ?” cô nói khi Harry ngồi xuống. “Trời tối đen như hũ nút. Ta không thể nhìn thấy gì. Em thích như thế này.”

Harry không nói gì, anh chỉ thò tay vào túi quần dò dẫm cho tới khi lôi được ra bao thuốc Marlboro Lights với bao diêm.

“Harry!” Alice nói. “Anh hút thuốc à?”

“Suytttt!” Harry đặt một ngón tay lên môi anh. “Chỉ khi nào anh say thôi.”

“Nhưng anh không say mà. Anh hoàn toàn tỉnh táo đấy chứ.”

“Không đâu.” Anh lắc đầu. “Khi say anh luôn luôn tỏ ra hết sức tỉnh táo. Thực ra là càng say thì anh càng tỉnh táo.”

Alice mỉm cười. “Nhưng thế thì buồn cười quá. Như vậy nghĩa là lúc nào anh cũng say à?”

“Không. Chỉ khi anh giả vờ tỉnh táo thôi.”

“Vậy làm thế nào em biết được khi nào anh tỉnh hay say?”

“Đấy, đấy mới là phần khó. Em không biết được đâu.”

Alice nheo mắt liếc anh. “Anh đang nói đùa, phải không?”

“Có thể lắm chứ.” Harry mỉm cười. “Em có biết là anh vừa mới nói chuyện với người đàn ông tên James và anh ta đề nghị anh một công việc không?”

“Ý anh là sao, anh ta mời anh làm việc ư?”

Harry nhún vai. “Bọn anh nói về việc làm vườn và anh ta nói là anh ta luôn sẵn sàng thuê một người am hiểu như anh và hỏi liệu anh có hứng thú không.”

“Rồi anh nói sao?”

“Cuộc sống ở đây nhiều cám dỗ lắm, nên lẽ ra anh phải từ chối nhưng” – Harry nhe răng cười – “anh nói là sáu tháng nữa anh ta có thể đề nghị lại với anh. Ngay lúc này thì anh còn quá nhiều thứ phải thu xếp ở Luân Đôn.”

“Trước hết là Emily,” Alice mỉm cười.

“À, ừ. Trước hết là Emily.” Harry cúi mặt xuống và lắc một điều thuốc khỏi bao, sau đó anh thò tay vào bao lấy ra một điều thuốc nhỏ hơn được cuộn bằng tay, anh nhướn mày lên với Alice đang mở to cả hai mắt.

“Đây không phải là cái mà em nghĩ tới chứ!”

“Anh không biết. Em nghĩ nó là gì?”

“Đó là” – Alice hạ thấp giọng thành tiếng thì thầm – “cần sa?”

“Có giống với cỏ không?” Harry thì thào trả lời. “Bởi vì nếu đúng, thì đó là cần sa. Ôi không. Thật kinh khủng. Mình nên làm gì với nó đây nhỉ?”

“Ôi, anh đừng nói nữa.” Alice nhìn đi chỗ khác rồi nhìn trở lại khi Harry giữ cho lửa cháy đến cuối điều thuốc cuộn tròn, anh hít sâu và giữ khói thật lâu, sau đó anh thở ra vẻ thỏa mãn.

“Harry! Anh không thể làm thế!”

Harry mỉm cười. “Tại sao không? Anh với em đang ở bên ngoài. Và lần cuối cùng kiểm tra lại thì anh biết là anh và em đều đã trưởng thành. Anh hứa với em là không ai hay biết gì đâu.” Anh lại rít một hơi và mời Alice lúc này vẫn nhìn điều thuốc đầy kinh ngạc, rồi cô chậm chậm đưa tay ra cầm lấy nó.

“Anh thế là sẽ không nói gì với Joe nhé? Anh ấy sẽ giết em mất.”

“Tin anh đi, không đời nào anh tiết lộ với Joe. Và em cũng đừng nói gì với Emily nhé. Cô ấy sẽ giết anh mất.”

Alice rít điều thuốc, giữ khói sâu trong hai lá phổi, cô chưa làm thế này lần nào kể từ hồi còn là thiếu nữ đến giờ. Cô thở ra với cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa khắp chân tay và mỉm cười khi ngồi xuống ghế đá.

“Chúa ơi, ngon đấy,” cô vừa cười vừa đưa điều cần sa cho Harry. “Anh có biết đã bao nhiêu năm rồi em không hút thuốc không?”

“Hai mươi năm?”

“Tầm đấy,” cô cười. “Anh mua thuốc ở đâu vậy?”

“Bí mật nghề nghiệp,” anh nói. “Dính dáng đến dầu gội đầu, rất nhiều giấy bóng làm bao bì đựng thực phẩm, và buôn lậu.”

“Anh Harry, không phải thế chứ! Hỏi làm sao mà Emily lại muốn giết anh. Nếu là bạn gái anh thì em cũng sẽ giết anh thôi.”

“May mắn sao em chỉ là bạn anh.” Và anh chuyển điều thuốc cho Alice.

Họ ngồi đấy trong sự im lặng thân thiết một hồi lâu, và Alice chìm đắm trong bóng tối mượt như nhung của buổi đêm để thưởng thức từng tiếng động của rừng đêm, như thể đây là lần đầu tiên vậy.

“Chúa ơi, thật là đáng kinh ngạc,” cô nói, một nụ cười nở rộng trên môi cô, vì họ đang ngồi trong bóng đêm đen kịt và điều đó bỗng khiến cô thấy buồn cười.

“Mất em sẽ quen với bóng tối thôi,” Harry nói. “Anh cá là em còn có thể tự tìm lối đi quanh vườn.”

“Cá với anh là em không thể,” Alice nói.

“Vây nhé. Anh cá em năm mươi đô là em có thể.”

“Được thôi.” Alice lảo đảo đứng lên và bắt đầu len lỏi tìm lối đi, miệng cười khúc khích.

“Một vòng quanh vườn,” Harry hét lên và cũng khúc khích cười theo. “Anh sẽ đợi ở đây và nhớ hét lên gọi anh nếu em cần hỗ trợ.”

“Nếu em gặp phải chó sói thì sao?” Alice hét lại trong tiếng cười giòn giã khi cô cách Harry vài mét.

“Em chỉ cần bắt tay nó và hỏi nó có khỏe không,” Harry hét đáp trả, và hai người họ cùng cười vang trong bóng đêm đen đặc.

“Chị có thấy vợ tôi không?” Joe trò chuyện khá lâu với Sandy, Tim, Tom, James và vài người bạn của Alice, rồi anh bất ngờ nhận ra mình đã không nhìn thấy Alice một hồi lâu và lúc này đã gần nửa đêm, sắp đến thời khắc chuyển giao sang năm mới rồi.

“Alice?” Anh bước vào phòng ăn và thấy một đám đông đang ăn uống, Emily đứng cuối phòng với cái đĩa chất đầy cá hồi tươi, thịt thăn tái và cơm trộn thập cẩm.

“Xin lỗi, xin lỗi cho tôi qua. Xin lỗi. Cho tôi qua với.” Joe len lỏi giữa đám đông đang đứng quanh bàn tự phục vụ và tiến về phía Emily ở cuối phòng, cô định ngồi xuống trên chiếc ghế gần James để ăn tối.

“Emily, em có thấy Alice đâu không?”

“Không anh ạ. Lần cuối cùng em thấy cô ấy là lúc Sally đưa cô ấy đi xem ngôi nhà.”

“Ồ. Được rồi. Cảm ơn em.” Có thể, Joe nghĩ bụng, cô ấy vẫn đang ở trên gác ngó nghiêng ngôi nhà. Anh lại tìm đường ra khỏi phòng anh và lên lầu, lần lượt mở tất cả các cửa phòng ngủ, và tất nhiên anh không mở cánh cửa có tấm biển trắng men đề dòng chữ “Phòng Medison.”

Phòng tắm: trống trơn. Phòng khách: cũng trống trơn. Phòng chủ hộ: cũng không có ai. Phòng ngủ dành cho khách: Joe mở cánh cửa thì thấy Kay nhảy dựng lên. Cô ta đang đứng trước cánh cửa tủ có lắp gương để tô lại son môi, và cô ta dành cho anh một nụ cười chậm rãi.

“Gần xong rồi đây,” cô ta nói và bấu môi trong gương, thừa biết Joe không thể rời mắt khỏi mình.

Joe đứng đó ngắm cô ta, nhìn chăm chăm vào cặp đùi và bộ mông săn chắc quyến rũ. Khốn kiếp. Anh đã thề với lòng mình. Nhưng anh vẫn rất tử tế cơ mà. Anh chung thủy với vợ suốt nhiều tháng liền. Và việc này chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúa ơi, chỉ là thỏa mãn một cơn ham muốn thôi mà. Alice sẽ không bao giờ biết, trước đây cô cũng chưa bao giờ phát hiện ra điều gì. Mà Chúa ơi, nhìn cô ta xem. Nhìn cách cô ta bấu môi, hình dung xem cô ta sẽ như thế nào khi lên giường, với cặp đùi săn chắc đó kẹp chặt lấy hông anh.

Joe hít thở thật sâu và đóng cánh cửa sau lưng lại, đứng yên một chỗ quan sát Kay. Cô ta tô son môi xong, kéo khóa túi lại rồi quay sang nhìn anh.

“Sao?” cô ta nói nhẹ nhàng. “Trông tôi thế nào?”

“Nếu tôi nói là trông em đủ ngon để ăn thịt, em có tin tôi không?” Joe nói, sướng tê người trước viễn cảnh được làm tình với cô ta.

Kay chỉ mỉm cười và dậm bước ra khỏi phòng, nhưng Joe đã đặt tay lên cánh tay cô ta để chặn lại.

“Kay à,” anh thì thầm, và cô ta đứng im, từ từ quay sang nhìn anh. “Kay à,” anh nhắc lại và đưa ngón tay trở lên tìm đôi môi cô ta. Kay khẽ rên lên và nhắm mắt lại, hé mở đôi môi khi Joe luồn ngón tay vào giữa chúng để cảm nhận hơi ẩm ẩm ướt trong miệng cô ta. Anh rên lên khi cô ta đưa lưỡi liếm vòng quanh ngón tay anh, rồi cánh tay anh vòng quanh người cô ta, và họ hôn nhau mê đắm, cuồng nhiệt.

“Ôi Chúa ơi,” Joe rên rỉ và kéo mạnh cô ta về phía anh khi họ nằm vật xuống giường. Anh hoàn toàn chìm đắm trong cơn ham muốn, mọi suy nghĩ, lý trí của anh đều biến mất, và ý nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu anh là được vào bên trong cô ta.

22. Chương 22

Họ lăn lộn trên giường, rên rỉ, và khi Joe luồn tay dưới áo sơ mi của Kay để cởi áo lót thì cô ta bất ngờ co người lại.

“Không!” cô ta vừa nói vừa ngồi bật dậy và đẩy anh ra. “Chúng ta không thể.”

“Sao? Ý em là gì khi nói chúng ta không thể?”

“Chúng ta không nên làm thế này,” cô ta khổ sở nói.

“Kay à, tất nhiên là chúng ta không nên làm thế này, nhưng em là người phụ nữ quyến rũ nhất mà anh từng gặp. Lúc nào anh cũng nghĩ về em. Anh biết là mình không nên làm thế này, nhưng anh không thể kìm chế được, anh thèm muốn em đến phát điên mất.”

“Em cũng thèm muốn anh,” cô ta nói, “nhưng chúng ta đều đã có gia đình.”

Khoảng lặng dài dằng dặc. “Họ sẽ không bao giờ phát hiện ra đâu,” Joe nói và lại vỗ vập lấy Kay.

“Không được!” cô ta nói và nhanh chóng đứng dậy vuốt thẳng váy. “Em không thể. Em xin lỗi. Em không làm thế này được.”

“Em nói nghiêm túc đấy à?” Joe xùi xuống.

Kay bối rối gật đầu.

“Nhưng suốt nhiều tháng qua em vẫn dành cho anh những dấu hiệu mời gọi. Những lời ve vãn, những lời tán tỉnh. Vì Chúa, em nghĩ những lời nói đó sẽ dẫn đến đâu?”

Kay nhún vai. “Em xin lỗi. Em không có ý gì cả, chỉ là... Em cũng không biết. Chắc là em thích được chú ý.”

Joe lắc đầu phẫn nộ. “Em thích đùa với của quý của anh, phải không?”

“Em sẽ rất vui nếu anh không dùng những lời lẽ đó trước mặt em,” Kay nghiêm nghị nói, xoay nắm đấm cửa và bước ra ngoài.

“Thượng đế toàn năng,” Joe cầu nhàu không ra hơi. “Đúng là một trò đùa khốn nạn.” Sau vài phút, anh thở dài và quay trở lại bữa tiệc. Và quan trọng hơn là anh vẫn chưa tìm thấy cô vợ khỉ gió của mình.

“Giúp em với!” Alice trượt chân vào cái hố nhỏ dưới bãi cỏ và bị ngã, nhưng cô vẫn cười. Cô càng cười thì càng thấy vui vẻ hơn, và cô bị kích động hoàn toàn khi nằm rùng mình trên cỏ.

“Em ở đâu đấy?” Harry cũng cười rúc rích và loạng quạng trong bóng tối để tiến về phía cô, và anh bất ngờ dẫm lên mắt cá chân cô trước khi ngã đập mặt xuống đất.

“Anh có sao không?” Alice cố gắng nhắc người dậy. Harry tiến lên trước cho tới khi anh cảm nhận được nơi cô nằm và anh nằm trên đất với cô, mặt cả hai nóng bừng vì buồn cười.

“Ôi Chúa ơi,” Harry thở phào khi cuối cùng họ cũng kiềm chế được. “Thật là vui.”

“Quá vui là đằng khác.” Alice thở dài và mỉm cười với các vì sao trên trời. “Đêm thật tuyệt vời phải không? Anh nhìn sao đêm kia.”

Harry nằm ngửa và gối tay lên đầu. “Đó là dải Ngân hà,” anh nói.

“Đâu? Em không nhìn thấy.”

“Kia kia, em nhìn đi.” Anh cầm tay cô và chỉ lên dải Ngân hà để cô thấy cho rõ.

Alice há hốc miệng kinh ngạc. “Thật lộng lẫy.” Họ nằm đó ngăm nhìn bầu trời đầy sao, im lặng, tay trong tay.

m thanh duy nhất Alice nghe thấy là tiếng thở của họ, thứ duy nhất cô nhìn thấy là các vì sao, và cảm xúc duy nhất cô biết rõ lúc này là ngón tay cô đang quện lấy mấy ngón tay của Harry, và ngón tay cái của Harry đang nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay cô.

Họ nằm đó trong khoảng thời gian tưởng như hàng giờ đồng hồ, cả hai dịu dàng vuốt ve bàn tay của nhau, và không ai có thể nghĩ đến bất kỳ điều gì khác ngoài cảm giác tuyệt vời khi được nằm ở đây, dưới trời đêm, và tay trong tay. Thế rồi, cùng lúc, họ trở mình nằm nghiêng và đôi môi họ gặp nhau.

Và họ hôn nhau. Rất lâu. Rất lâu.

“Alice ơi?” Đó là giọng nói quen thuộc, vang lên từ nơi rất xa, quá xa để khiến họ tỉnh táo trở lại, quá mơ hồ để có thể nhận thấy. Bỗng nhiên khu vườn ngập tràn ánh sáng khi đèn ngoài trời được bật lên. Alice và Harry tách nhau ra, và điều duy nhất mà họ nhận thức được sau đó là bàn tay của Emily vụt che ngang miệng khi cô quay lưng khỏi ngưỡng cửa và chạy vào nhà trong cơn thốn thức.

“Anh Joe. Đưa em về đi.”

“Sao cơ?” Joe đang lấy ỉnh một ly Scotch và cố hết sức tránh mặt Kay. Anh bước vào phòng ăn, cô ta bước ra. Cô ta đi vào bếp, anh đi ra. Lúc này phòng khách là nơi không có mặt cô ta, và Joe đang rót ỉnh một ly rượu mạch nha mạnh để làm dịu nỗi tổn thương vì bọ từ chối. Anh nhìn Emily, khuôn mặt cô tái mét và cô đã mặt sần áo khoác, đang đứng ngay sau lưng anh.

“Em nói sao cơ? Hai người kia đâu?”

“Em không biết, nhưng em thấy không khỏe. Chắc em bị ốm rồi.”

“Ôi Chúa ơi, Emily ơi, tiếc quá. Em có chắc là em không muốn nghỉ lại đây không. Chắc là họ không phiền gì đâu.”

“Không. Em muốn về nhà.” Cô kiên nhẫn thở dài và nói dối, “Anh Joe à, ở nhà có loại thuốc em cần. Anh đưa em về đi, rồi anh quay lại đây cũng được.”

“Được rồi. Từ từ đã. Có Chúa mới biết Alice đang ở đâu. Đề anh nói với Sally là chúng ta đi đâu đã.”

“Vâng. Đưa em chìa khóa xe. Em sẽ đợi anh trong xe.”

Emily không đời nào rời bữa tiệc mà không cảm ơn chủ tiệc, nhưng đây là bữa tiệc mới toanh, và người ta không mong đợi cô sẽ cư xử bình thường như cô vốn thế. Cô ngồi trên ghế khách, rùng mình, lạnh lẽo và tê tái vì sưng sốt. Nếu có ai đó nói với Emily rằng cô có thể bắt gặp người bạn thân thiết nhất của cô và bạn trai cô đang khóa môi nhau trong nụ hôn nồng nàn, chắc chắn cô sẽ nói rằng điều đó là không thể, và sẽ không bao giờ xảy ra.

Nếu ai đó cứ khẳng định cho là như vậy, chắc chắn cô sẽ nói là cô phát điên lên mất.

Cô sẽ đứng đó và hét vào mặt họ. Cô sẽ hỏi họ xem họ đang làm cái quái gì vậy. Cô sẽ tát Harry. Quỷ tha ma bắt, cô sẽ tát cả Alice nữa nếu cô phải nhìn thấy cảnh đó.

Vậy mà lúc này, cô đang ngồi đó, run rẩy trong ô tô, không thể làm gì khác, chết lặng hoàn toàn. Mặc dù tận mắt chứng kiến sự việc, cô không dám tin nó đã xảy ra, và cô vẫn ngồi tua lại hình ảnh đó, giống như một bộ phim, và cô tự hỏi liệu có phải cô đang ở trong một giấc mơ tồi tệ hay không.

Nhưng không. Có thể họ đang nằm xa cô, nhưng không một ai có thể nhầm lẫn hành động của họ. Emily đã nhìn thấy, ngay trong giây phút ngắn ngủi trước khi họ rời nhau ra, cô đã thấy Harry nằm trên Alice, đôi mắt anh nhắm nghiền, đôi tay anh luồn trong tóc cô khi anh hôn cô. Emily thấy Alice xoa xoa đôi bàn tay trên tấm lưng khỏe khoắn của Harry, tấm lưng mà Emily đã biết quá rõ, và Emily cố kiềm nén một cơn thốn thức đang dâng lên tận họng.

Không. Cô sẽ không khóc trước mặt người khác. Cô sẽ không khóc trước mặt Joe. Cô cần phải tránh xa mọi người. Cô cần phải tránh xa Harry và Alice.

“Anh Joe à? Anh đi đâu vậy?” Tim Alice như nhảy ra khỏi lồng ngực khi cô chạy vào nhà tìm Emily và thấy Joe đang mặc áo khoác, khóa xe sẵn sàng trong tay.

“Em đi đâu từ nãy đến giờ vậy?”

Alice chỉ biết nhìn anh. Liệu Emily đã nói với anh chưa? Có phải anh đang thử cô không? Nhưng Chúa ơi, Emily. Người bạn thân nhất của cô. Cô thà chết còn hơn là làm tổn thương Emily, và cô không có chút ý niệm nào về sự việc xảy ra ngoài vườn. Cô chỉ biết rằng giờ đây cô cảm thấy phát ốm, tiếc nuối và mất mát.

“Anh đi đâu vậy?” Alice nói. “Emily đâu anh?”

“Cô ấy không khỏe,” Joe nói và đi về phía cửa. “Anh chuẩn bị đưa cô ấy về nhà.”

“Em đừng lo cho cô ấy. Cô ấy không sao đâu. Chỉ cần uống vài viên thuốc ở nhà thôi. Em và Harry ở lại nhé. Anh sẽ sớm quay lại thôi.”

“Không ... anh đợi đã ...” Nhưng Joe đã biến mất bên ngoài cửa trước.

“Em có chắc là em ổn không? Trông em không khỏe chút nào.” Joe mở cửa nhà và bắn khoả nhìn Emily, trong khi Emily cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Có lẽ tại chuyến bay đến đây xa quá nên em kiệt sức thôi. Chắc chắn là khi nằm xuống giường em sẽ ổn hơn.”

“Em có chắc là em không phiền gì nếu anh quay lại bữa tiệc và em ở nhà một mình chứ?”

Ồi Chúa ơi. Một mình. Cô lại một mình. Emily quay mặt đi để Joe không nhìn thấy nét mặt đau khổ của cô và cô gật đầu, không nói gì.

“Được rồi. Mai gặp em nhé. Chúc em chóng khỏe.” Joe nhẹ nhàng đóng cửa rồi quay trở lại bữa tiệc.

“Chết tiệt,” Harry lập lại. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh nói vậy.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Alice và Harry đau khổ đứng trong góc phòng bếp. Chỗ rượu mạnh mà mọi người đã nốc dường như đang phát huy tác dụng. Chris thay nhạc của Frank Sinatra bằng pop mạnh, đèn đã được tắt bớt đi giờ lại được tắt thêm, và lúc này phòng khách trở thành sàn nhảy với rất nhiều cặp đôi đang khiêu vũ.

“Harry, em sợ lắm. Em không biết việc gì đã xảy ra ở ngoài kia.” Lúc này Alice đang thổn thức, hoàn toàn mất phương hướng, cô hoang mang về vụ hôn đó và gần như mất trí trước vẻ mặt của Emily, trước sự tổn thương ghê gớm mà cô gây ra cho Emily. “Ý em là không xảy ra chuyện gì cả. Không gì cả!” Cô nói gay gắt, có lẽ cô đang tự thuyết phục mình, và rồi bằng giọng rất nhỏ, cô bắt lực nhìn Harry. “Em không biết phải làm thế nào.” Harry im lặng. Anh biết rõ sự việc xảy ra ngoài đó. Có thể, anh cố tỏ ra thờ ơ, nhưng mỗi khi nhìn Alice, anh đều muốn ôm cô thật chặt trong vòng tay của mình.

Chưa bao giờ anh có cảm giác nay khi anh và cô còn ở Luân Đôn. Đúng là anh mến cô, và tất nhiên anh cũng nghĩ rằng cô rất quyến rũ, nhưng anh biết anh và cô ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt, và phụ nữ như Alice hiển nhiên không phải dành cho anh.

Hơn nữa anh vốn rất hạnh phúc với Emily, quá hạnh phúc đến nỗi anh không nghĩ đến bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nhưng ngày tháng trôi đi, anh nhận thấy mối quan hệ giữa anh và Emily khiến anh mỗi ngày kém hạnh phúc hơn một chút, và càng ngày họ càng ít hợp nhau hơn,

Ban đầu, anh rất lo lắng trước sự hồ hững của Emily với anh, nhưng sự xa cách và tâm trạng ủ rũ của cô khiến anh nhận thấy cô không phải là người phụ nữ mà anh muốn dành cả quãng đời còn lại ở bên cạnh, và anh cũng biết sự lười biếng và thói quen chính là hai yếu tố níu giữ họ ở lại bên nhau.

Một phần trong anh không muốn thừa nhận rằng mối quan hệ của họ không còn êm đẹp nữa. Và cũng giống như Emily, anh coi kỳ nghỉ này là nỗ lực cuối cùng, hoặc là tiếp tục, hoặc là kết thúc. Nhưng anh lại không chuẩn bị sẵn tinh thần để gặp lại Alice. Ngay từ giây phút nhìn thấy cô trên đất Mỹ, anh đã không thể nào thôi nghĩ về cô.

Trước đây, anh chưa bao giờ nhận thấy cô thú vị đến mức nào. Cô có thể coi nhẹ bản thân đến mức nào. Đường như cô không bao giờ quá quan trọng hóa vấn đề. Nhưng chủ yếu là anh thường quan sát cô ở nhà, chơi đùa với Snoop, chuẩn bị bữa sáng trong bếp, và càng ngắm cô, anh càng thấy cô đẹp.

Như anh từng nói, ở cô có sự nhiệt tình sôi nổi. Điều đó khiến anh muốn đi theo cô khắp nơi, được đắm chìm trong niềm hạnh phúc toát ra nơi cô. Và dường như Joe không nhận thấy điều đó. Harry nhận thấy anh ta đối xử với cô như một người vợ đề trưng bày, anh ta vui khi thân mật với cô ở nơi công cộng khi được khoe khoang cô tại những bữa tiệc như tối nay, nhưng hầu như anh ta không bao giờ quan tâm đến cô.

Chúa ơi, hầu như anh ta chẳng bao giờ quan tâm đến bất kỳ ai trong số họ. Cho dù nhà đang có khách nhưng Joe dành phần lớn thời gian lăm lè trước máy tính trong khi Alice đảm trách mọi việc.

Và mãi đến tối nay Harry mới nhận thấy anh yêu cô nhiều đến thế nào. Anh từng nghĩ có lẽ anh chỉ rất mến cô, coi cô là một người bạn, mặc dù mỗi khi nằm trên giường sau khi Emily đã ngủ, anh vẫn thường nhớ những gì Alice nói trong ngày – những lời nói khiến anh cười vui vẻ.

Tối nay, khi anh ra ngoài hút thuốc và thấy Alice đang ngồi trên ghế đá, tìm anh như nhảy lên, và ngay lúc đó, anh biết cảm giác của mình là thật, rằng không phải anh chỉ đang đơn thuần giữ quan hệ tốt đẹp với bạn thân nhất của bạn gái anh.

Nhưng chính bản thân anh cũng chưa chuẩn bị tinh thần cho những gì đã diễn ra. Liệu sự việc có trở nên phức tạp hơn hay khó khăn hơn, hoặc vượt quá giới hạn không?

Anh rất hồi hộp khi thấy Alice ngồi trên ghế đá, nhưng anh chưa bao giờ chờ đợi, chưa bao giờ mơ ước rằng giữa họ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Và rồi khi nằm cạnh cô trên nền cỏ trong vườn, anh không thể kiềm chế, anh nắm tay cô, và khi cô đáp trả bằng cách nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay anh, anh biết mình không thể quay lại được nữa rồi, không thể nào. Ít nhất là với anh.

Nhưng giờ cô đứng đây, mới chưa đến mười lăm phút sau đó, và cô nói rằng sự việc đó không nghĩa lý gì cả. Harry có cảm giác mọi khao khát của anh, mọi thứ có thể mang đến hạnh phúc cho cuộc đời anh đang chuẩn bị vượt khỏi tầm tay, và anh không biết phải làm thế nào. Anh muốn vòng tay ôm lấy cô và nói với cô rằng sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần họ được ở bên nhau thì không có gì quan trọng nữa.

Nhưng tất nhiên là anh không nói như vậy. Anh chỉ nhìn cô khi cô nói với anh rằng sự việc đó chẳng là gì cả. Không có ý nghĩa gì hết.

“Chúng ta phải làm gì đây?” Alice lặp lại. “Chúng ta có nên về nhà không?”

“Anh nghĩ trước hết anh nên nói chuyện với cô ấy,” Harry nói. “Anh sẽ giải thích. Nói với cô ấy rằng chúng ta lạnh, say rượu và đó chỉ là một nụ hôn, và nụ hôn đó không có nghĩa gì hết.”

“Không. Em phải là người nói ra điều đó.”

Harry nhún vai. Lúc này anh không quan tâm đến điều gì nữa. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là Alice cho rằng nụ hôn đó không có nghĩa lý gì cả.

“Em có nên nói không anh? Em thực lòng không biết phải làm sao. Ôi, chết tiệt. Anh có nghĩ là cô ấy sẽ nói chuyện này với Joe không?”

Harry lắc đầu. Anh rất muốn Emily nói chuyện này với Joe, muốn Joe và Alice chia tay để tạo cơ hội cho anh và Alice, nhưng đó chỉ là ảo tưởng thôi, và điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. “Không đâu. Emily không phải là người như vậy đâu. Alice à, em hiểu cô ấy hơn anh mà. Cô ấy sẽ không nói gì với Joe đâu.”

“Đúng vậy,” Alice thở dài nhẹ nhõm. “Anh nói đúng. Cô ấy sẽ không nói đâu. Ôi Chúa ơi, Harry. Em xin lỗi.”

“Em đừng ngốc thế,” Harry nói. “Em không phải xin lỗi vì bất cứ điều gì cả. nếu có thì anh mới là người phải nói lời xin lỗi.”

“Không đâu. Anh không phải xin lỗi vì điều gì đâu. Chỉ là sự việc cứ thế xảy ra thôi.”

“Ừ,” Harry gật đầu và cố nặn ra một nụ cười. “Không có gì cả.”

“Đúng thế. Không có gì cả.”

Joe quay trở lại bữa tiệc, suýt nữa anh chạm trán Kay, và anh quay gót hướng về phòng bếp, ao ước giá mà mình ở lại nhà. Bữa tiệc khốn khiếp, anh nghĩ bụng, và anh dừng lại quan sát mọi người đang nhảy nhót trên sàn nhảy vốn là phòng khách để tìm lại thời thanh xuân sôi nổi.

“Hai người đây rồi,” Joe nói khi nhìn thấy Alice và Harry trong góc bếp.

“Emily thế nào rồi?” Họ đồng thanh nói.

“Trông cô ấy không khỏe lắm nhưng cô ấy nói tại cô ấy mệt quá thôi. Chắc là cô ấy đi ngủ rồi.”

“Em nghĩ là mình nên về nhà để chăm sóc cô ấy,” Alice nói.

“Anh cũng thế,” Harry và Joe cùng nói, và 2 không ai trong bọn họ muốn ở lại bữa tiệc thêm một phút giây nào.

“Được rồi. Mình đi tìm Sally và Chris để tạm biệt họ thôi.”

Alice gõ nhẹ lên cánh cửa phòng ngủ.

“Emily à? Tổ vào được không?”

Im lặng. Alice thử lần nữa. Hai người đàn ông đang ở dưới nhà và xem chương trình truyền hình lúc nửa đêm, và Alice nghĩ cô phải là người đương đầu với sự việc này.

“Emily à? Em? Cậu còn thức không?”

Vẫn im lặng khi Alice đẩy cửa phòng. Căn phòng tối om và Emily đang nằm trên giường, nhưng Alice biết Emily chỉ giả vờ ngủ thôi, hơi thở của cô quá chậm, quá đều, Alice đi về phía giường và ngồi xuống.

“Đi đi,” Emily nói và trở mình. “Tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

“Ôi. Em à.” Đôi mắt Alice nhòa lệ. “Chúng ta phải nói về chuyện này. Thực sự là không có gì cả đâu. Không giống như cậu nghĩ đâu.”

Emily quay người lại và ngồi dậy nhìn Alice hoài nghi. Ý cậu là không phải tôi đã tận mắt nhìn thấy cô bạn gái thân nhất của mình suốt ba mươi năm đang lăn lộn trên cỏ và chìm đắm trong cái ôm nồng nàn với bạn trai của tôi à?” cô hần học nói.

Không phải là nồng nàn và chúng tớ cũng không lăn lộn trên cỏ.” Trong một giây, Alice nghĩ lại những gì họ đã làm. Và cô không nói dối, đó không phải là cái ôm thân thiết. Đó là cái ôm rất nhẹ nhàng, êm dịu và đáng yêu. Cái ôm đó khiến cô có cảm giác như thể cô được trở về nhà.

Cô gạt ý nghĩ này sang một bên. “Em à, bọn tớ say rượu, và bọn tớ chỉ nằm đó ngắm sao trời thôi, và thế là xảy ra sự việc. Tớ thì là sự việc đó không có ý nghĩ gì cả. Em à, thậm chí tớ còn không biết hôm nay là thứ mấy trong tuần, huống hồ gì người mà tớ đã hôn. Và nụ hôn đó chỉ kéo dài đúng một giây thôi. Thế có Chúa là nếu cậu xuất hiện chậm một giây thôi, nụ hôn đúng đã kết thúc rồi.”

“À, giờ thì chúng ta không bao giờ biết được, đúng không?” Emily nói. “Tất nhiên là sự việc chỉ kéo dài có một giây. Và hai người bị bắt gặp, nhớ chứ?”

“Em à, tớ xin cậu đấy. Tớ yêu cậu nhất trên đời này và tớ sẽ không bao giờ làm bất cứ việc gì khiến cậu tổn thương cả ...”

“Nhưng Alice này,” Emily khê khàng nói. “Cậu đã làm tổn thương tôi rồi. Cậu hôn bạn trai tôi.”

“Emily à, đó chỉ là một nụ hôn. Vì Chúa, tớ đâu có ngủ với anh ấy, đó là một nụ hôn vô thưởng vô phạt, và cậu là người hiểu quá rõ thế nào là một nụ hôn vô thưởng vô phạt. Cậu có còn nhớ những cuộc hôn hít mà bọn mình thi thố với nhau không? Chúa ơi, một nụ hôn không có nghĩa lý gì cả. Và thứ hai nữa là,” – cô không dành cho Emily một giây nào để cắt ngang lời cô – “thứ hai nữa là cậu đang giả vờ như thể Harry là tình yêu lớn nhất trong đời cậu trong khi cậu vẫn có ý định để Colin thay thế anh ấy đấy thôi.”

Emily kinh ngạc há hốc miệng. “Tôi không tin là cậu đã nói ra điều đó.”

“Ôi Chúa ơi. Emily à, tớ xin lỗi, nhưng cậu không thể giả vờ Harry là người đàn ông duy nhất đời cậu trong khi rõ ràng anh ấy không phải như vậy.”

Giọng nói của Emily lạnh như băng. “Tại sao cậu dám kết luận về mối quan hệ của tôi? Và dù Harry có phải là người đàn ông duy nhất của đời tôi hay không – tôi còn chưa đưa ra kết luận về điều đó – thì ai cho cậu cái quyền được tán tỉnh anh ấy? Nhân tiện, cậu cũng đừng quên là cậu đã có chồng.”

Alice nhìn xuống sàn nhà. “Cậu vẫn chưa nói với Joe, đúng không?”

“Tất nhiên là tôi chưa nói với Joe. Có lẽ tôi quá ngu khi không nhận ra người bạn gái thân thiết nhất của tôi và bạn trai tôi phải lòng nhau, nhưng tôi cũng chưa khốn nạn đến mức ấy.”

Alice nhìn xuống sàn nhà, còn Emily nhìn lên trần nhà.

Từng giây phút nặng nề trôi qua.

“Nghe này, tôi không muốn nói gì thêm về chuyện này nữa.” Emily nói.

“Nhưng chúng mình phải làm gì bây giờ? Chúng mình không thể bỏ lửng câu chuyện như thế này được. Tớ sợ lắm. Tớ không muốn mất cậu đâu Emily ạ. Tớ yêu cậu rất nhiều.”

“À, thế thì đáng ra cậu phải nghĩ như vậy trước khi hành động.” Emily thở dài. “Tôi bị tổn thương ghê gớm lắm, và lý do duy nhất khiến tôi chưa đi khỏi ngôi nhà này là bởi vì chúng tôi đang ở một nơi không còn ai khác thân thiết và tôi không có chỗ nào khác để đi.”

“Sáng mai đằng này cậu cũng đi.” Alice nói. “Giờ thì cậu không đi được. Giả như cậu có thể nói về vấn đề này. Emily ạ. Tớ không thể để cậu đi khi giữa chúng mình vẫn còn đang mâu thuẫn như thế này.”

“Đáng ra cậu phải nghĩ đến điều đó trước đây.” Emily nhìn bạn với ánh mắt lạnh lùng trong khi Alice còn lưỡng lự. “Tôi mệt rồi,” Emily tiếp tục nói. “Tôi muốn được ở một mình. Cậu làm ơn đi đi.”

Alice đứng lên, nước mắt lại trào xuống hai má cô. Lúc này, điều cô cần hơn hết thấy mọi thứ trên đời là được quay ngược thời gian, và nếu không làm được như vậy thì cô thèm được Emily vòng tay ôm lấy cô và nói rằng sẽ tha thứ cho cô.

Có vẻ như cả hai niềm mong mỏi này đều không thể xảy ra.

“Cậu có nghĩ là” – Alice do dự trước ngưỡng cửa và quay lại nhìn Emily – “cậu có nghĩ là cậu sẽ tha thứ cho tớ không? Ý tớ không phải tối nay, nhưng liệu có bao giờ cậu tha thứ cho tớ không?”

“Tớ không biết,” Emily nói. “Làm ơn hãy để tôi một mình ngay bây giờ. Tôi và cậu có thể nói chuyện này vào sáng mai.”

23. Chương 23

Joe là người duy nhất trong nhà đang ngủ ngon. Alice thao thức và khóc lặng lẽ hết mức có thể, cô sợ sẽ mất Emily mãi mãi. Emily thao thức và nghiền hàm răng ken két trong cơn giận dữ tột độ, cô không thể tin trong sự việc xảy ra tối nay là thật, còn Harry nằm trên ghế sofa dưới nhà, anh suy nghĩ miên man về Alice.

Thi thoảng anh lại đứng dậy pha trà, vuốt ve Snoop, xem truyền hình lúc ba giờ sáng, nhưng giấc ngủ vẫn lẩn tránh anh suốt cả đêm dài.

Harry gần như không thể tin vào sự việc xảy ra tối qua. Anh không dám tin vào điều đó. Anh đi về phía giá sách và nhắc tấm hình của Alice lên, Alice của ngày xưa với mái tóc vàng óc ả và khuôn mặt được trang điểm hoàn hảo.

Harry mỉm cười. Giờ thì cô khác quá, và trước ngày hôm qua, anh đã biết mình yêu cô, nhưng anh vẫn hi vọng tình cảm đó sẽ sớm qua đi. Anh luôn nghĩ về Alice trong khi lẽ ra anh phải nghĩ về Emily, và mặc dù cho phép mình ôm ấp tình cảm đó nhưng anh vẫn chỉ nghĩ đó là tình cảm nhất thời, nhanh đến thì cũng nhanh đi.

Cho đến tối qua.

Cho tới khi họ hôn nhau. Cho tới khi Harry biết rõ cảm giác được ôm, được ngửi thấy mùi cô thể, được cảm nhận mái tóc cô bao phủ quanh các ngón tay anh.

7:30 sáng hôm sau, Harry nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang, và anh ngồi bật dậy hi vọng đó là Alice, hy vọng học sẽ có cơ hội nói về sự việc đã xảy ra, nhưng đó lại là Joe.

“Chào buổi sáng Harry. Anh làm gì trên ghế sofa vậy?”

“Không. Ghế sofa này không phải là bộ ghế êm ái nhất.”

“Tất nhiên là không êm ái đối với nam giới có thân hình như anh rồi. Chút nữa Alice sẽ xuống. Cô ấy sẽ pha cà phê trước khi tôi đưa hai người ra sân bay.”

“À. Hay. Tuyệt vời.”

Khi Alice xuống nhà, cô gần như không thể nhìn mặt Harry. Cô lẩm bẩm câu chào buổi sáng và mỉm cười với anh, nhưng cô không nhìn vào mắt anh, và cô tắt bếp trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

Emily vẫn ở trên gác.

“Cô ấy có xuống không?” Alice thì thầm với Harry khi không có mặt Joe. Harry nhún vai.

“Vậy là anh vẫn chưa nói chuyện với cô ấy à?”

Harry lắc đầu. “Cô ấy không có nói chuyện với anh đâu.”

“Nhưng hai người cùng bay về nhà mà. Cô ấy sẽ phải nói chuyện với anh.”

“Em nghĩ vậy thôi, vậy rồi em xem. Em thế nào? Cô ấy có nói chuyện với em không?”

“Anh thật lòng xin lỗi.” Harry nói, anh đã xin lỗi vì đã khiến Alice đau đớn, vì đã làm tổn thương Emily, vì anh đã gây đồng rắc rối này.

Alice thờ dãi. “Không phải lỗi của anh. Chắc chắn là mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi. Không sớm thì muộn.”

Emily xuống dưới nhà chỉ bởi vì họ phải đi. Alice ôm cô nhưng Emily đứng im, cô nhất quyết không vòng tay ôm Alice, và cô chỉ cúi đầu cho đến khi Alice buông cô ra.

“Tớ xin lỗi,” Alice thì thầm, và Emily đón nhận lời xin lỗi với cái gật đầu dừng dưng.

“Trông em mệt mỏi quá,” Joe lo lắng nói với Emily. “Em có chắc là em thấy bình thường không?”

“Em sẽ ổn thôi mà,” Emily nói và cố nở nụ cười với Joe. Harry và Alice bắt tay nhau, Alice giật nẩy mình khi da cô chạm vào da anh, giống như cơn điện giật vậy và cô vẫn không thể nhìn anh.

Họ ra tới chỗ để xe, chỉ có Emily, Harry, và Joe, trước đó, Alice đã lấy một tờ giấy trong ngăn kéo và viết cho Emily một bức thư dài, cô cố gắng viết hết trên giấy những lời mà tối qua nói ra đã không thích hợp.

Cô viết rất lâu. Cô nói với Emily rằng cô yêu bạn đến nhường nào, rằng tình bạn kéo dài ba mươi năm quan trọng nhiều so với một nụ hôn ba mươi giây, và rằng cô sẽ không thể sống tiếp cuộc sống bình thường nếu Emily không tha thứ cho cô.

Cô gấp và dán phong thư trước khi có cơ hội đổi ý, và đến khi Joe quay lại với ô tô vắng tanh, bức thư đã nằm gọn trong hộp thư chờ đến lúc được chuyển cho Emily.

Tính đến tháng Ba, cô đã viết mười bốn lá thư cho Emily. Ban đầu là thư xin lỗi, sau đó, cô cho rằng cô xin lỗi như vậy là đủ, vậy nên lúc này cô chuyển sang kể lan man không đầu không cuối về những việc cô đã làm và về những người mà cô đã gặp. Emily sẽ không bao giờ thừa nhận điều này, và cô cũng chưa sẵn sàng để tha thứ hay quên lãng, nhưng cô đã bắt đầu chờ đợi được nhận những lá thư của bạn, và mỗi lá thư đến là một chút nỗi đau trong cô tan đi.

Alice cũng gọi điện cho Emily, nhưng Emily sử dụng dịch vụ chặn số và không nghe điện nếu đó là điện thoại đường dài, vì vậy Alice phải để lại lời nhắn đầy lo lắng trên máy. Emily không bao giờ gọi lại.

Thông qua thư, Emily biết gần như mọi chuyện về cuộc sống của Alice. Alice thì không hay biết gì về cuộc sống của Emily. Cô không biết Emily và Harry đi cùng taxi từ sân bay về nhà chỉ vì như vậy sẽ rẻ hơn, và sau lời tạm biệt lấy lệ, họ không bao giờ gặp nhau nữa.

Alice không biết rằng Harry cũng cố gọi cho Emily để giải thích, để xin lỗi, để nói lời chia tay một cách đường hoàng, nhưng Emily không nghe điện thoại của anh, và cuối cùng anh không cố gọi cho cô nữa.

Emily tìm kiếm niềm an ủi ở Colin, cô cũng vội vã lên giường với anh ta nhanh hơn tốc độ mà Alice có lẽ sẽ khuyên cô, và mặc dù mối quan hệ đó không mang đến gì cho cô ngoài tình dục, nhưng Emily cho rằng, ít nhất nó cũng tạo cho cô cái gì khác để nghĩ đến hơn là sự phản bội mà cô nhận được từ bạn trai cũ và người bạn gái cũ thân nhất.

Ồ. Mà tình dục thì cũng rất tuyệt vời.

Trong khi đó, Harry vẫn có nhiều học viên nữ theo đuổi trong các lớp huấn luyện chó, nhưng Emily ngày xưa khiến anh quyết định không bao giờ dính líu với bất kỳ học viên nào nữa. Anh vẫn nghĩ về Alice, về nụ cười, tiếng cười của cô, nhưng anh biết rằng chẳng có nghĩa lý gì nữa, và anh cố gắng không nghĩ nhiều đến cô nữa. Nói cho cùng, cô cũng có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Hôn nhân hạnh phúc, tại Mỹ, và cô cũng nói với anh rằng việc đó chẳng có ý nghĩa gì.

Vậy anh còn chờ đợi gì nữa đây

Nhưng lúc này Alice không còn hạnh phúc như vậy. Joe không chơi quần vợt nữa – khi mà sức cảm dỗ tiềm năng của Kay không còn là lựa chọn của anh – vậy nên anh thấy không còn lý do gì khiến anh phải xuất hiện ở Highfield.

Lần gần đây nhất anh về đó – cách đây ba tuần – là để gặp gỡ và thuê kiến trúc sư thiết kế biệt thự trong mơ của mình. Joe hào hứng cho Alice xem kế hoạch của anh – ngôi biệt thự bằng đá nguyên khối rộng bảy trăm năm mươi mét vuông với bể bơi, sân quần vợt và rạp chiếu phim dưới hầm.

Lố bịch. Alice thầm nghĩ. Anh ấy đang nghĩ cái quái quỷ gì vậy? Cô thấy phát ón khi nhìn vào bản kế hoạch, và cô cầu nguyện định mệnh sẽ can thiệp và ngăn cản anh chặt những hàng cây đáng yêu kia xuống và xây ngôi biệt thự khủng khiếp đó.

Khi Joe hầu như không về đây, Alice luôn tất bật với ngôi nhà. Cô tìm thấy một bức ảnh trong tờ báo địa phương cũ – Rachel Danbury đang ngồi ngoài hiên – và cô cố gắng trồng lại các loại cây giống hệt như trong ảnh, và cố gắng sửa sang ngoài hiên sao cho giống với ngày xưa. Cô bắt chước làm giàn dây leo vốn từng có bên hông nhà, một giàn dây leo giống hệt như bức ảnh, và một bên nhà cô trồng đậu tía, bên còn lại cô trồng cây ông lão. Đây là những loại cô mà cô biết chắc là Rachel Danbury rất thích, và càng làm việc miệt mài, cô càng cảm thấy lòng thanh thản.

Đôi lúc, khi Alice dừng tay nghỉ ngơi trên hiên nhà, cô có cảm giác như thể nhà văn đang nhìn cô và mỉm cười biết ơn vì có người chăm sóc ngôi nhà mà bà đã từng rất yêu quý.

“Tôi rất hân hạnh,” Alice thì thầm như vậy hơn một lần trong những khoảng khắc mà cô cảm giác mình đang được dõi theo. “Đó là điều tối thiểu mà tôi có thể làm.”

Cô nhớ Joe, nhưng cô hiểu anh rất bận bịu, mặc dù cô nghĩ thật xấu hổ khi từ bỏ quần vợt – có vẻ anh rất thích thú với môn thể thao này và có anh ở đây vào mỗi dịp cuối tuần cũng thú vị.

Vài ngày cuối tuần gần đây, Joe nói anh kẹt công việc nhưng thực ra anh đang tận hưởng cuộc sống độc thân trước đây của mình. Sau gần một năm rỗng kiếng khem, Joe không còn thấy lý do khiến anh phải

kiếm chế ham muốn nữa. Ngôi nhà chết tiệt kia là thứ duy nhất Alice say mê trong những ngày này, và Joe đã chán ngấy cô vợ ăn mặc không hợp thời trang và không còn quan tâm đến anh nữa.

Joe lại muốn có cảm giác thấy mình thật quyến rũ. Anh cần cảm giác hồi hộp và sự phấn khích mà Alice không thể nào mang đến cho anh nữa.

Sự phản bội đầu tiên của anh bắt đầu xảy ra tại Blue Fin. Anh đang ăn tối với bạn thì thấy một cô nàng tóc vàng khêu gợi đứng bên kia phòng nhìn anh chăm chăm. Anh cũng nhìn cô ta vài giây, rồi anh quay lại với người bạn cười hướng ứng điều anh ta vừa nói, sau đó lại vội hướng mắt về cô ả tóc vàng đó. Cô ta vẫn nhìn anh. Và lần này cô ta mỉm cười.

Cô ta tên là Alison, họ đi ăn tối với nhau hai ngày sau đó, và một tiếng sau họ trở về căn hộ của cô ta để làm tình điên cuồng với nhau. Joe ra về với số điện thoại của cô ta và một nụ cười rạng rỡ trên môi. Trên đời có quá nhiều phụ nữ, mà thời gian thì quá ít ỏi. Anh sẽ không bao giờ gọi lại cho cô ta, tất nhiên là không, vì trên đời còn quá nhiều phụ nữ cho anh lựa chọn.

Lần đầu thứ hai của anh với một cô nàng Brazil trẻ trung nóng bỏng tên là Carla. Cuộc tình kéo dài hai tuần, hai tuần làm tình sung sướng thâu đêm, cho đến khi Joe thấy cô ta muốn đòi hỏi nhiều hơn, và anh rút khỏi cuộc đời cô ta để đến với cô nàng tiếp theo.

Cuộc tình vụng trộm thứ ba của anh hơi khác một chút. Đó là ba giờ chiều ngày thứ sáu và lần đầu tiên trong quãng thời gian tưởng chừng nhiều năm liền, Joe sẵn sàng quay về ngôi nhà ở nông thôn và ngày cuối tuần. Anh chuẩn bị đóng gói đồ đạc thì một email mới xuất hiện trên màn hình máy tính.

Từ Josie Mitchell.

“Em đang ở New York,” anh đọc tin. “Em nghỉ làm ở Godfreys rồi, giờ em đang ở Deutsche. Khi nào đi uống cà phê với em nhé! Josie.”

Anh mỉm cười ngay lập tức. Đức Chúa linh thiêng. Josie đây. Đây mới là đàn bà đích thực. Anh đã không nghĩ đến Josie suốt nhiều tháng liền, nhưng nhìn thấy tên cô trên màn hình khiến mọi kỷ niệm cũ vội ùa về trong tâm trí anh, và Joe cười sung sướng khi nghĩ đến hình ảnh cô trên giường.

Anh trả lời. “Năm giờ chiều nay thì sao?” Ở một tiệm bánh mì tại Trung tâm tài chính thế giới. Hẹn gặp em.”

Joe ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, nhấm nháp ly cà phê hương quả phỉ, mắt hướng về cửa sổ đợi cô đến. 5:10 và anh hy vọng là mình không phải đứng lên. Nói cho cùng, đáng ra anh phải quay về Highfield ngay lúc này.

Và rồi cánh cửa mở ra và anh thấy cô. Cô chải chuốt, hoàn hảo và lộng lẫy đúng như anh còn nhớ. Một nụ cười chậm chậm hé nở trên môi anh khi anh đứng lên hôn cô.

Josie quay đầu để môi anh sượt qua má cô. “Chào anh, Joe. Đúng là một ngày tuyệt đẹp.”

Nếu bạn có mặt ở trung tâm tài chính Manhattan vào cuối ngày một buổi chiều thứ Ba nóng nực và bạn đi ngang qua cửa hàng bánh mì vào lúc sáu giờ tối, liếc mắt qua cửa kính dày, bạn sẽ dừng lại một giây và mỉm cười vì nhìn thấy hai con người chắc chắn sinh ra để dành cho nhau.

Rõ ràng trông Joe và Josie giống hệt đôi nam thanh nữ tú đang phải lòng nhau sâu đậm. Hai người họ ngồi dính lấy nhau trong góc phòng gần nửa giờ đồng hồ, và ban đầu không khí có vẻ kỳ cục và căng thẳng, nhưng giờ thì họ đã quen hơn, ve vãn nhau nhiều hơn, và Joe đang cảm thấy niềm phấn khích mà quá lâu rồi anh không có được.

Josie định bụng tỏ ra lạnh lùng. Cô định bụng cho Joe thấy thứ mà anh đã bỏ lỡ, đã bỏ lại sau lưng khi anh bước ra khỏi cuộc đời cô mà không hề gọi lại cho cô lấy một lần để xem cô sống ra sao.

Cô muốn mỉm cười, lạnh lùng hất tóc ra sau, để chặn đứng lời tán tỉnh của anh với sức quyến rũ có chừng mực, và có lẽ với một chút khinh khỉnh để giúp cô cảm thấy khá hơn.

Nhưng cô nhớ anh. Mãi đến khi gặp lại anh, cô mới nhận ra cô nhớ anh nhường nào. Giờ cô đang ngồi đây lắng nghe anh kể những câu chuyện vui về ngôi nhà đồ nát của anh ở nông thôn, nhìn đắm đắm vào đôi tay anh, những ngón tay sao mà thân thuộc với cô quá đỗi, đã khám phá từng milimet làn da cô, và bàn tay cô

chỉ cách bàn tay anh vài centimet đang căng ra đau đớn vì không được vươn ra trước và chạm vào bàn tay anh.

Chết tiệt. Sự việc đáng ra không được như thế này. Một phần trong cô lắng nghe anh, mỉm cười đúng lúc, nhưng tâm trí cô đang trôi về căn hộ của mình tại Luân Đôn, trong phòng ngủ của cô, về những ngày cô nhìn anh trèo ra khỏi giường và kéo cô dậy đi tắm cùng anh trước khi anh trở về nhà với vợ.

Im lặng, và Joesie ngược mắt nhìn lên. Joe không nói nữa, anh đang đợi cô trả lời, nhưng cô không biết anh vừa nói gì, hay anh vừa hỏi cô điều gì.

“Vợ của anh ở quê,” cuối cùng anh cũng nói. “Anh phải đi chuyển tàu bảy giờ.”

Josie gật đầu. Cô không biết chắc mình nên nói gì, mặc dù tim cô đập nhanh hơn một chút trước từ “phải.”

Joe hít thở thật sâu. “Lúc này công việc của anh khá bận. Anh đang nghĩ đến việc không về quê...” Anh nhìn vào mắt Josie. “Anh nghĩ là có lẽ anh nên ở lại Manhattan cuối tuần này.”

Josie chỉ nhìn anh, nét mặt vô hồn che giấu đi sự giằng xé dữ dội bên trong cô.

Trên đời này có hai loại đàn ông có vợ mà không chung thủy. Một loại là người không hạnh phúc với hôn nhân, nhưng lại quá lười biếng hoặc quá sợ hãi đến mức không dám từ bỏ. Có thể là do họ đã có con cái, hoặc có thể chỉ đơn giản là họ hèn nhát, nhưng trong cả hai trường hợp này, họ đều có thể dễ dàng duy trì hôn nhân và đan díu với đàn bà khác, và một ngày nào đó biết đâu họ có thể gặp một người phụ nữ khiến họ cảm thấy cuồng nhiệt đến mức họ không thể tiếp tục trở về nhà với người vợ mà họ không còn yêu thương nữa.

Và loại đàn ông thứ hai nguy hiểm hơn nhiều. Họ là đàn ông đã có gia đình hạnh phúc. Họ yêu thương vợ, phụ thuộc vào vợ, nhưng lại thích thú với các quan hệ ngoài luồng. Họ là những người đàn ông giống như Joe Chambers.

Josie nghĩ Joe thuộc loại đàn ông thứ nhất, nhưng các ả nhân tình lại không nghĩ thế, nếu thế thì đâu mới là điểm mấu chốt? Anh đang ở đây, đã gần một năm trôi qua kể từ lần cuối cùng cô gặp anh, và anh đang đề nghị dành ngày cuối tuần ở bên cô. Đúng vậy, anh ấy vẫn ở bên vợ, nhưng chắc chắn là không hạnh phúc, và rõ ràng sức cuốn hút giữa họ vẫn mãnh liệt như ngày nào. Và có lẽ Josie nói đúng. Suốt nhiều năm liền Joe đã rất hạnh phúc bên Alice, nhưng bây giờ thì cuộc hôn nhân của họ đang bị lung lay, và Joe đã chuyển từ loại đàn ông không chung thủy trong nhóm thứ hai sang nhóm thứ nhất. Như Josie từng hy vọng.

“Một mình?” Cuối cùng Josie cũng lên tiếng và nhường mảy.

Joe nhìn xuống mặt bàn, xuống bàn tay Josie đang đặt rất gần bàn tay anh, và anh trườn tay lên tay cô, ngón tay cái anh nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay cái của cô. Josie nhắm mắt trong một giây để thưởng thức cảm giác được anh chạm vào làn da, cô tự hỏi làm sao cô chịu đựng được khi không có anh bên cạnh chừng ấy thời gian, và khi mở mắt ra, cô thấy Joe mỉm cười.

“Chúng ta có thể ăn tối với nhau,” anh nói. “Gần nhà anh có quán ăn Ý ngon tuyệt vời.”

“Làm sao anh biết được là em vẫn chưa có kế hoạch gì cho tối nay?”

“Anh có biết đâu. Anh đang hy vọng đây.”

“Chỉ ăn tối thôi sao?” Josie biết đó sẽ không chỉ là một bữa tối, và không bao giờ chỉ là một bữa tối, nhưng lúc này ngón tay anh đang đan vào các ngón tay cô, và cô không có đủ sức mạnh để phản kháng.

“Để anh gọi cho vợ anh.” Joe nói chậm rãi và miễn cưỡng buông tay ra để lấy điện thoại di động. Anh đứng lên bước ra cửa, áp điện thoại vào tai và đi đi lại lại bên ngoài tiệm bánh.

“A lô?” Alice đang chìm đắm trong cuốn tiểu thuyết của Rachel Dambury khi tiếng chuông điện thoại reo, và giọng nói của cô hơi lơ đãng.

“Chào em yêu, anh đây.”

“Anh đang ở ga tàu à?”

“Không em yêu ạ. Có tin không hay đây. E rằng anh chàng khách hàng người Brasil mà có lần anh kể cho em nghe đấy, muốn làm xong vài việc cho buổi trình diễn ngoài đường phố cuối tuần này, và anh ta nhờ anh tối mai đưa đi xem vài địa điểm, vì vậy anh vẫn phải ở lại đây thôi.”

“Khách hàng nào người Brasil cơ anh?”

“Em à,” Joe giả bộ cười kể cả.”Anh nói với em rồi. Cuộc họp của anh hôm nay đấy thôi. Em chẳng bao giờ nhớ cái gì cả.”

Alice không phủ nhận điều đó. Càng ngày cô càng thấy khó giả vờ quan tâm đến công việc của Joe. Nhất là dạo gần đây, những câu chuyện về khách hàng, những buổi trình diễn và thị trường mới nổi dường như cứ lọt qua tai trái rồi bay khỏi tai phải của cô và mất hút. “Em xin lỗi.” Cô nhún vai.”Đúng là anh có kể với em rồi. Vậy là anh không về đây à?”

“Em yêu, như thế em có buồn không? Anh biết là đã hai tuần rồi anh chưa về, nhưng tuần này em sẽ lên với anh đúng không? Chúng ta phải dự buổi gây quỹ vào thứ Tư.”

“À, vâng.” Tức thật. Cô quên bég mắt.

“Em sẽ ổn chứ?”

“Em không sao đâu.” Alice nói và tức giận vì anh lại làm cô thất vọng thêm lần nữa, nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm vì anh sẽ không luẩn quẩn ở nhà vào ngày thứ Bảy rồi than vãn rên rĩ vì thấy chán ngán và nhất quyết đòi cô đi mua sắm ở Greenwich với anh, trong khi cô lại thích quanh quẩn trong nhà hoặc làm việc đoàn thể. “Chủ nhật anh cũng không về được à?” Alice đánh bạo nói.”Chỉ trong ngày thôi?”

“Có thể được.” Joe dễ dàng vờ. “Anh phải xem công việc thế nào. Cuối tuần này em có kế hoạch gì không?”

“Không có gì nhiều anh ạ.” Alice lơ đãng nói và muốn quay lại với cuốn sách.”Em đang đọc cuốn tiểu thuyết của Rachel Damburry và em không thể nào đặt sách xuống cho được, vì thế có thể cuối tuần này em không làm gì khác ngoài đọc sách.” Cô cười.

“Thế thì chắc em vui lắm khi anh không về,” Joe nói nhẹ nhõm cả người khi nghe thấy tiếng cười của vợ, cô không gây khó dễ gì cho anh.”Em có thể đọc sách và làm vườn đến khi nào em muốn.”

“Đúng vậy. Nhưng Joe à, anh cố về vào ngày Chủ nhật nhé. Anh là chồng em, thi thoảng em cũng muốn nhìn thấy mặt anh.”

“Em yêu, anh biết mà. Anh sẽ về. Anh hứa đấy. Giờ anh phải đi ngay đây, mai anh gọi lại cho em nhé. Yêu em.”

Alice mỉm cười.”Em yêu anh nhiều hơn.”

“Anh biết mà.” Joe nhấm nút tắt điện thoại và chậm rãi đi vào bên trong quán, Josie đang ngồi trong góc, hấp dẫn chết người.

Alice thở dài khi cô cúp máy. Cô yêu nơi này xiết bao, nhưng có nhiều lúc cô cảm thấy cô đơn, và bất chấp việc lần nào về ngôi nhà này, Joe cũng khiến cô điên lên – từ cách đây nhiều tháng anh bắt đầu khổ sở như cá bị bắt lên bờ khi phải rời thành phố - cô vẫn mong ngóng được có anh bầu bạn những ngày cuối tuần.

Nhưng ít nhất tuần này cô cũng có cuốn sách để đọc, và quả vậy, cô không thể rời mắt khỏi nó vì quá say mê từng trang giấy. Cuộn tròn người trên ghế sofa, cô lại nhấc cuốn sách lên và đắm chìm trong miền Highfield vốn đã biến mất từ lâu, một Highfield vốn là làng quê thực thụ, một cộng đồng các văn nghệ sĩ vào năm 1947.

24. Chương 24

8:30, Alice cảm thấy đói, và cô cũng nhận ra cái giá buốt đã làm chân cô cứng như đá. Cô cho Snoop ra ngoài rồi cô đặt nồi nước lên bếp, ì ổng và rau chân vịt vào nồi nước đang sôi.

Cô ngồi trên ghế trong bếp ăn tối, cuốn sách vẫn mở ngay trước mặt để có thể tiếp tục đọc, và sau bữa ăn đêm, khi đã dọn rửa bát đĩa và phóng bếp sạch sẽ sáng choang, cô cùng Snoop đi lên cầu thang.

Alice mang sách lên giường và bật đèn ngủ, cô đọc sách trong ánh sáng vàng nhẹ còn Snoop nằm dài trên chiếc chăn lông vịt ngau bên cạnh.

23:45, cô vẫn đang đọc sách, nhưng những cái ngáp đến mỗi lúc một nhiều và nhanh hơn, vì vậy cô phải miễn cưỡng gập sách lại và ngái ngủ với lấy điện thoại. Chắc chắn là giờ này Joe về nhà rồi, cô chỉ muốn gọi để chúc anh ngủ ngon. Cô giữ điện thoại gần tai và nghe tiếng chuông tút tút cho tới khi chuông tắt. Cô gọi di động cho anh nhưng di động cũng tắt máy. Với một tiếng thở dài, cô tắt đèn và nhắm mắt lại.

Ít phút sau, cô chìm sâu vào giấc ngủ.

23:45, Joe và Josie vừa mới kết thúc cái mà Joe chỉ có thể nói là một cuộc chạy đua. Anh mệt lả, sung sướng và bất chấp cái tuổi ba mươi tám, anh vẫn sẵn sàng làm tình thêm một lần nữa.

Anh nằm nghiêng người vui sướng mỉm cười với Josie, anh đưa tay vuốt ve những lọn tóc lòa xòa trên đôi mắt cô.

“Oa,” anh khẽ nói.

“Oa.” Cô mỉm cười lại với anh.

“Liệu em có cảm thấy bị xúc phạm không nếu anh nói với em rằng anh đã quên em làm tình tuyệt đỉnh đến mức nào?”

Josie nhún vai. “Liệu anh có cảm thấy bị xúc phạm không nếu em nói với anh rằng em đã quên anh làm tình phi thường đến mức nào?”

Joe cười. “Josie, anh rất nhớ em. Thề với Chúa là anh luôn nghĩ về em, chỉ có điều anh không muốn làm xáo trộn cuộc sống của em nữa.”

Josie ngồi dậy. “Nhưng trước kia anh đâu có làm xáo trộn cuộc sống của em. Em biết rõ căn nguyên.”

Joe thở dài. “Anh biết. Nhưng đúng là em rất khác biệt.”

Josie nheo mắt nhìn anh. “Em khác biệt vì em là người đàn bà thép à?”

“Nếu vậy thì em có thể đập vỡ bi của anh bất cứ lúc nào.”

“Ồi. Thế thì đau đớn lắm.”

Joe cười vang. “Anh nghĩ có thể là vậy đấy. Nhưng Josie, anh nói nghiêm túc đấy, anh không muốn làm em bị tổn thương.”

“Em biết.” Josie nói. Cô không cần thiết phải hỏi anh xem cô khác biệt như thế nào. Anh nói vậy là đủ rồi. Và cũng không nhất thiết phải nói rằng anh đã làm cô tổn thương. Không nhất thiết phải nói với anh cô quan tâm đến anh nhường nào, hay lòng cô tan nát ra sao khi anh biến mất. Giờ thì anh đã trở lại. Đó mới là điều quan trọng. “Anh không làm em tổn thương đâu. Giờ thì anh làm em tổn thương đi.”

“Em chắc chứ? Bởi vì anh sẽ không làm gì khiến em phải đau khổ. Em biết điều đó mà.”

“Em biết mà.” Josie đáp, và mặc dù không nghĩ vậy nhưng cô vẫn muốn tin điều đó đúng. Josie muốn hỏi anh bây giờ sẽ thế nào. Chỉ là tình một đêm hay họ sẽ quay trở lại thời điểm họ đã phải tạm xa nhau, nhưng cô không muốn làm anh sợ hãi, nhất là khi anh đã trở lại với cô, và cô biết rõ, nhớ rõ rằng Joe rất thích thú với cảm giác ly kỳ khi được đi sẵn, vì vậy cô không nên cho anh biết cảm giác thật của cô. “Anh nên đi.” Cô nói và cúi người xuống hôn anh, tận hưởng niềm vui thú khi thấy nét mặt anh sưng sờ.

“Đi ư? Em đùa đấy chứ. Tại sao? Em có nhớ là cuối tuần này anh ở một mình không vậy? Anh có thể ở lại.”

“Không, anh không thể.” Josie nói, mặc dù cô muốn anh ở lại hơn bất kì điều gì khác trên đời, cô muốn được gọi anh dậy vào buổi sáng và nằm nghiêng nhìn anh ngủ bên cạnh cô. “Em có nhiều việc phải làm và anh nên đi.”

Joe lắc đầu không tin, nhưng anh vẫn trèo xuống giường với lấy quần áo. Josie mặc áo choàng rồi cùng anh đi ra cửa, cô quàng hai tay quanh cổ anh để hôn tạm biệt.

“Ôi Chúa ơi,” Joe rên rỉ. “Xin em hãy để anh ở lại với em.”

“Không.” Josie mỉm cười bởi cô biết, dù rất khó khăn, nhưng đây là chiến thuật đúng đắn nếu cô muốn náu giữ anh lại. “Anh phải về ngay.”

“Ngày mai thì sao?” Joe nói với niềm hy vọng tràn trề khi anh đứng ngoài hành lang. “Ngày mai anh gặp em được không?”

“Anh cứ gọi cho em.” Josie nói khi cô đóng cửa. “Hãy gọi cho em rồi chúng ta sẽ xem xét.”

Joe ngủ say như chết khi ngã lưng xuống giường. Anh thức dậy lúc tám giờ sáng và điều đầu tiên anh nghĩ tới là Josie, hay cụ thể hơn là anh nghĩ đến lúc anh nhảy múa với cô. Thánh thần ơi, thật là tuyệt vời. Anh phải gặp lại cô. Trong hôm nay. Ngay bây giờ. Càng sớm càng tốt. Anh lấy điện thoại gọi cho cô.

Josie vừa từ sân tập thể dục về nhà, cô đang đứng trong bếp pha cà phê và nhìn tên người gọi đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại. Là Joe. Cô đứng đó để máy trả lời tự động.

“Josie à? Anh đây. Joe đây. Anh chỉ muốn gọi xem em thế nào thôi. Nhớ gọi cho anh khi em về nhé. Nói chuyện với em sau. Chào em.”

Nửa giờ sau Joe gọi lại cho cô, nhưng lần này anh không để lại lời nhắn, anh chỉ tắt điện thoại khi tiếng máy trả lời vang lên.

Tính đến ba giờ chiều Joe đã gọi cho Josie tới chín lần. Josie thì phải ngồi khoanh tay để ngăn mình không trả lời điện thoại, và cô biết cô đang làm một việc đúng đắn, dù rất khó khăn.

Lúc tám giờ tối, Josie gọi lại cho anh.

“A lô?”

“Joe à? Em Josie đây.”

“Chào em! Em khỏe không?” Giọng nói của anh vẫn bình thường, và Josie mỉm cười. Anh không hề biết là cô biết thừa cả ngày hôm nay anh gọi cho cô không biết bao nhiêu lần.

“Em khỏe, cảm ơn anh. Anh thế nào?”

“Anh khỏe lắm. Và rất bận.”

“À, thật sao? Hôm nay anh đã làm những gì?”

“Làm việc. Đi tập thể dục. Vài việc lặt vặt nữa.” Với cái điện thoại, mọi lúc mọi nơi, và anh tiếp tục cố gắng tìm cách tiếp cận Josie. “Em này, giờ em có phải làm gì không?”

“Ngay bây giờ?” Josie đã nghĩ ra câu trả lời rồi. Cô có thể nói với anh rằng cô phải đi dự tiệc tối, vì vậy cô không những không thể gặp anh mà cô còn ngụ ý cô có đời sống xã hội năng động, rằng mọi người rất cần cô.

“Ừ, ngay bây giờ.”

“Em định đi dự tiệc đêm.” Josie nói, giống y như kế hoạch.

“Ồ. Em không đi có được không? Cả ngày nay anh chỉ nghĩ đến em, anh thèm được gặp em quá.”

“Ừm.” Cô biết là cô phải từ chối, nhưng từ ngữ vượt khỏi miệng cô trước khi cô kịp ngăn lại. “Chắc là em từ chối cũng được.”

“Tuyệt vời!” Joe không thể giấu được sự phấn khích trong giọng nói. “Mình đi chơi nhé? Tối nay ở khu thương mại có bữa tiệc đấy. Một giờ nữa anh đón em nhé.”

“Vâng. Gặp anh sau một giờ nữa nhé.”

“Ồ la la!” Joe huýt sáo khi Josie bước ra khỏi thang máy trong chiếc váy màu hồng của Diane von Furstenberg bó sát đầy khêu gợi quanh phần eo thon thả, phần chân váy khê hé mở theo mỗi bước chân cô.

“Anh có thích chiếc váy này không?”

“Anh yêu nó. Em có thực sự muốn đi ra ngoài không?”

“Ồ, có chứ anh.” Josie mỉm cười khi Joe luồn tay quanh eo cô và chậm chậm hôn cô.

“Em vẫn chắc chứ?” Joe mỉm cười với đôi mắt cô.

“Em vẫn chắc chắn” Josie mỉm cười lại. “Mình còn khối thời gian cho việc đó mà.”

Bữa tiệc được tổ chức trong căn phòng rất rộng ở Tribeca, trong một tòa nhà sành điệu vốn từng là hầm đông lạnh. Nhân viên gác cửa một mỗi hướng dẫn họ lên tầng sáu, ở đó họ nghe thấy tiếng ồn ã huyền ảo ngay từ khi cửa thang máy hé mở.

Tiếng nhạc đập ùm ùm và ánh đèn mờ ảo khiến họ khó có thể nhận ra mọi người đông đúc trong đó. Đây là kiểu tiệc mà Alice rất ghét, nhưng Joe lại rất thích. Nó khiến anh có cảm giác được quay lại tuổi hai mươi với cả cuộc đời trải rộng phía trước, như không có gì là không thể đạt được.

Nhìn đâu họ cũng thấy mọi người cười nói trong âm thanh chất chứa và nhảy nhót điên cuồng theo tiếng nhạc mỗi lúc một to hơn; Joe và Josie cố len qua quây rệu và mỗi người uống hai ly tequila.

“Em có cảm giác như đang được trở lại tuổi mười tám” Josie hét vào tai Joe sau khi cô cắn lát chanh mà anh đưa cho cô.

“Anh biết mà.” Joe hét đáp lại. “Tuyệt không em?”

“Anh muốn nhảy không?” Josie nhướn mày, Joe gật đầu khi cô cầm tay đưa anh ra khoảng trống đang nhanh chóng chật ních những thân hình uốn éo nhảy nhót.

Chuyển sang điệu salsa, Josie vừa cười vừa nắm tay Joe và dạy anh nhảy. Anh học rất nhanh, và hai người họ nhảy với nhau một hồi lâu, mỗi người đều hưởng thụ cảm giác phấn chấn từ ly rượu tequila, từ tiếng nhạc, từ thực tế là họ vẫn thấy nhau say mê như họ còn nhớ, nếu như không nói là say mê hơn. Rằng họ đang cứng nạng nhau như đôi trẻ mới lần đầu hò hẹn.

Thực sự thì hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Joe và Josie. Mỗi tình dân dêu của họ khi còn ở Luân Đôn luôn được giấu giếm sau những cánh cửa đóng chặt, vì họ sợ có người nhìn thấy. Ở đó, Joe quen mặt đến nỗi không chấp nhận rủi ro bị bắt gặp với Josie trong tình huống như thế này.

Còn ở đây, tại New York này, Joe có được tự do mà anh chưa bao giờ cảm nhận được khi còn ở Luân Đôn. Anh thực sự sung sướng khi lại được ở bên Josie, được làm tình say đắm – nhưng cuộc làm tình đầy phần khích, được thưởng thức sự kích động của cuộc tình dân dêu vùng trộm. Hơn nữa, ở New York thì Joe vẫn là một kẻ vô danh, và an toàn. Anh có thể liêu lĩnh nhảy nhót quần quýt với Josie trước mặt mọi người. Anh có thể liêu lĩnh uống thêm vài ly tequila vì ah biết ngôi nhà đó, hay đúng hơn là nhà Josie, chỉ cách đây vài phút đi taxi. Anh có thể liêu lĩnh nhìn sâu vào mắt Josie và vuốt tóc cô, cúi người và đưa lưỡi vào miệng cô trong khi cô hồn hển đón nhận sự mới lạ và quen thuộc của hương vị đó.

“Anh yêu, em mệt rồi.” Gina hét vào tai George. “Mình đi được chưa?”

“Được chứ.” George mỉm cười với vợ. “Cứ tưởng là em không đòi về đây.”

Gina và George mệt mỏi len qua đám đông, và rồi đột nhiên Gina dừng lại. “Nhìn kia!” cô nói về kích động, và rồi cô sững người lại. George ngoái lại xem cô có ổn không, sau đó anh cũng quay sang nhìn cái mà cô đang nhìn – cảnh tượng khiến cô đứng im như hóa đá.

Anh quay đầu nhìn theo hướng mắt của cô, và ngay trước mặt họ thôi là Joe Chambers.

Joe Chambers đang hôn say đắm một người rất giống Alice, nhưng chắc chắn không phải Alice.

Gina tưởng đó là Alice, cô định đến vòng tay ôm lấy bạn, cho đến khi Joe ngả người ra, và Gina biết rõ đôi mắt cô đã bị đánh lừa bởi thân hình mảnh dẻ và mái tóc vàng. Đó không phải là khuôn mặt của Alice, và Gina đứng đó một cách ngốc nghếch, không biết phải làm sao.

Giá như cô chưa nhìn thấy gì, giá như cô có thể quay ngược đồng hồ trở về cách đây một phút, giá như cô có thể đi ngang qua người khác, hay đi đường khác, nhưng khi cô đứng đó suy nghĩ miên man thì Joe quay đầu lại, vì anh cảm giác thấy có người đang dán mắt nhìn anh.

“Mẹ kiếp.” anh nói nhỏ khi nhìn thấy Gina và George, và anh thấy rõ ánh mắt sững sờ của họ.

“Khốn nạn.” Bốn người đứng đó nhìn nhau, không ai biết phải nói gì, Josie không biết đang xảy ra chuyện gì cho đến khi cuối cùng Gina quyết định lên tiếng.

“Xin chào.” Cô lạnh lùng nói và gật đầu với Josie.”Tôi là Gina. Bạn thân của Alice. À, chị có biết Alice không nhỉ? Cô ấy là vợ Joe.”

Josie chỉ biết nhìn Gina. Cô có thể nói gì đây.

“Em không phải nói với cô ấy.” Gina đi đi lại lại trên sàn phòng khách với ly rượu wishky trên tay, trong khi George đang khổ sở quan sát cô từ chiếc ghế bành gần lò sưởi.”Chết tiệt!” cô rít lên lần nữa.

“Em yêu à, anh nghĩ là em không nên nói với cô ấy. Em sẽ chỉ làm cô ấy đau lòng thôi.”

Gina đứng lại một chốc nhìn George với vẻ hồ nghi. “Nhưng cô ấy là một trong những người bạn thân nhất của em, chẳng phải em sẽ làm cô ấy đau lòng hơn nếu cứ để anh ta phản bội cô ấy như thế sao?”

George nhún vai. “Vì biết đâu mọi việc đã được thu xếp. Có thể cô ấy biết. Có thể cô ấy cũng nghi ngờ nhưng không muốn biết sự thật. Ý anh là, thôi nào, Gina, nhìn Joe xem. Anh không tin đây là lần đầu anh ta nhớ những với đàn bà.”

Gian thờ dài và lắc đầu ngồi xuống. “Em thấy ghê tởm quá. EM cứ nghĩ đến việc Alice phải chết gì một mình ở Highfield và nghĩ rằng anh chồng yêu dấu của mình đang phải làm việc mệt nhọc, trong khi thật ra anh ta đang vui thú bởi những cuộc tình vụng trộm. Thật là kinh khủng đối với cô ấy.” Cô ngẩn mặt nhìn George. “Anh phải biết là nếu anh mà làm vậy với em, em sẽ bỏ anh ngay lập tức.”

George mỉm cười gật đầu. “Ừ, vợ yêu. Anh biết là em sẽ đá đít anh ngay, đây là lý do tại sao anh không bao giờ làm những chuyện như vậy.”

“Em hy vọng đó không phải là lý do duy nhất.”

George giơ hai tay ra.” Đến hôn anh đi nào.”

Gina đi sang và vòng tay ôm anh, dựa đầu lên ngực anh. “Ôi, George của em.” Cô buồn bã nói.”Mình sẽ làm gì đây anh.”

“Không gì cả.” anh nói.”Mình không ở cái thế có thể làm gì đó em ạ.”

“Anh có chắc không?” Gina nói.”Bởi vì em sẽ không nói gì cả nếu anh chắc chắn như vậy.”

“Tin anh đi.” George vuốt tóc Gina.”Anh chắc chắn.”

“Anh có nghĩ là ả nói với cô ấy không?” Josie quay sang Joe khi họ ngồi trên taxi, và cô nhận thấy nét mặt lo lắng của anh, nhưng Joe chỉ nhún vai nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trông anh rất điềm tĩnh. Lơ đãng nhưng điềm tĩnh, mặc dù tâm trí anh đang rối tung rối mù. Làm sao anh có thể bất cần đến vậy cơ chứ? Sao anh lại ngốc nghếch đến vậy khi hôn Josie trước đám đông? Và tệ hơn cả, đây là mối tình đầu đầu tiên của anh sau nhiều tháng liền, và quỷ tha ma bắt, lần này không được tính mới phải, vì Josie là nhân tình cũ mềm.

Chúa ơi, nếu anh biết là bị bắt gặp thì anh phải bị bắt gặp trong tình huống tồi tệ hơn thế này nhiều lần. Để bị gặp trong cuộc tình vụng trộm đầu tiên kể từ khi họ chuyển nơi ở quả là sự đen đủi khốn nạn nhất. Vì Chúa, cả một năm trời chứ đâu có ít.

Mà lại còn bị bạn của Alice bắt gặp. Gina không thèm liếc mắt đến anh, cô chỉ giới thiệu đôi lời với giọng nói lạnh như băng rồi kiêu hãnh bước đi. Khốn khiếp. Liệu cô ấy có nói với Alice không? Ôi Chúa ơi, xin Người đừng để cô ấy nói với Alice. Anh có nên gọi điện cho Gina để thanh minh với lý do hợp lý về việc anh hôn một người phụ nữ trong quán rượu tại thành phố trong khi vợ anh đang ngủ say ở quê? Đúng rồi. Chính xác là anh nên làm vậy. Cứ nói là anh say, nói là anh đi với bạn bè và người phụ nữ đó gạ gẫm tán tỉnh anh.

Joe nhìn đồng hồ. Muôn quá rồi, không gọi điện được. Và dù sao thì Gina sẽ không gọi điện nói với Alice chuyện ngày ngày sáng mai được. Sáng mai, việc đầu tiên cần làm là anh phải gọi điện cho cô, phải chắc chắn là anh sẽ đưa ra được lý lẽ đủ thuyết phục. Joe thở hắt ra thật mạnh và bắt đầu thư giãn.

“Joe, anh ổn không?” Joe quay sang nhìn Josie và gật đầu.

“Josie, anh xin lỗi. Chỉ là bất ngờ quá. Em này, có lẽ anh nên đưa em về nhà em rồi anh về nhà anh. Em có phiền không? Ngày mai anh sẽ gọi cho em?”

“Em nghĩ như thế là hay nhất.” Josie tươi tỉnh nói nhưng tim cô chùng xuống. “Và ngày mai anh cũng đừng lo đến việc phải gọi cho em, vì em sẽ tham dự tiệc trưa ở Purchase. Em sẽ không ở nhà mấy đâu.”

“Cảm ơn em.” Joe mỉm cười nói với cô, rồi anh cầm tay cô lên hôn.”Đây là lý do anh yêu em. Em luôn thấu hiểu mọi chuyện.”

Josie chỉ biết cười, rồi cô quay đầu nhìn ra cửa sổ để anh không thấy nỗi đau trong mắt cô.

“Chị Gina à? Tôi Joe đây.”

“Chào anh Joe.” Giọng cô vẫn lạnh lùng. Cô huých huých vào George đang nằm cạnh cô đọc nhật báo Times và nhướn mày lên. George hạ tờ báo xuống để lắng nghe cuộc trò chuyện.

“Chị Gina à, tôi cần phải giải thích.”

“Tôi nghĩ như vậy là quá rõ rồi. Và dù sao anh cũng không cần phải giải thích với tôi.”

“Nhưng chị Gina à, tôi phải giải thích. Sự việc không như chị nghĩ đâu.”

“Tôi nghĩ thế nào không quan trọng. Đó không phải việc của tôi. Anh Joe này, chuyện anh làm gì khi vợ anh không ở bên cạnh không liên quan gì đến tôi cả.”

“Chị Gina à, tôi không làm gì cả khi Alice không có bên cạnh tôi.”

“Thật sao? Không giống như tôi thấy nhỉ.”

“Chính xác thì đây là lý do khiến tôi gọi cho chị. Để giải thích với chị. Bởi vì tôi biết sự việc đó trông như thế nào, nhưng tôi biết chuyện không phải vậy.”

“Được rồi. Anh nói đi. Không phải như thế nào?”

“Không giống như chị nghĩ.”

“Thật à? Vậy tôi nghĩ thế nào?”

“Chị nghĩ tôi là thằng khốn nạn và tôi đang lừa dối Alice.”

“Rất vui vì anh là người nói vậy chứ không phải tôi.”

“Chị Gina à, tôi thề có Chúa là tôi yêu Alice. Tôi yêu Alice nhất trên đời, tôi sẽ không làm gì khiến cô ấy đau lòng cả.”

“Vậy chính xác thì anh gọi để nói gì về hành động tối qua của anh?” George lắc đầu lia lịa với Gina, nhưng cô quay lưng về phía anh. George tỏ dài tiếp tục đọc báo, anh đọc lướt qua phần sau của mục Phong cách để xem anh có quen ai đó kết hôn trong tuần này không.

“Tôi thừa nhận là chị bắt gặp tôi hôn một ả gái điếm, nhưng chị biết sao không? Tôi không biết rõ cô ta là ai, tôi đi chơi với bạn bè và chúng tôi uống hơi quá chén, và cô gái đó cũng vừa mới đến chỗ tôi thôi. Chắc là tôi buồn, vì tôi nhớ Alice, tôi thấy vui khi cô gái trẻ đẹp đó tán tỉnh tôi. Đúng là ngu, tôi biết như thế là

ngu, đó chỉ là giải khuây, và quả thực tôi qua không xảy ra chuyện gì khác đâu.” Ít nhất thì điều cuối cùng này cũng đúng.

Gina ngồi im lặng giữ điện thoại kề tai. Lý do này có vẻ đủ hợp lý rồi, và có vẻ anh ta cũng rất hối lỗi. Có lẽ đúng là chẳng có gì cả. Có thể anh ta không khôn nạn đến vậy.

“Chị Gina? Chị vẫn nghe tôi nói đấy chứ?”

“Vâng. Anh không cần giải thích gì với tôi đâu.” Giọng nói của cô mềm mỏng hơn; Joe biết cô đang tha thứ cho anh.

“Tôi biết chứ. Nhưng tôi phải giải thích với chị. Tôi thấy đau khổ lắm, không phải vì tôi nhìn thấy chị, mà bởi vì tôi nghĩ tôi đã làm Alice đau lòng. Chị Gina à, tôi yêu Alice rất nhiều, tôi thề với chị là tôi sẽ không bao giờ làm cô ấy đau lòng.”

“Tôi tin anh.” Cuối cùng Gina cũng đáp lại với một tiếng thở dài. “Được rồi. Cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Chị Gina, tôi cảm ơn chị nhiều lắm. Rất nhiều. Cảm ơn chị.”

“Không có gì. Anh biết đấy, tôi vẫn không tán thành đâu, nhưng tôi hiểu đầu đuôi thế nào, và nếu đó chỉ là việc xảy ra một lần thì tôi sẽ quên chuyện này ngay lập tức.”

“Thực sự là chỉ có một lần như vậy thôi. Và tôi chuẩn bị về quê để dành trọn một ngày bên cạnh Alice đây.”

“Hay quá. Tôi biết là cô ấy rất nhớ anh khi anh luôn ở lại thành phố. Nhớ gửi tình yêu thương của tôi tới cô ấy nhé. Nhắn cô ấy là ngày mai tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Joe đặt điện thoại xuống với tiếng thở hắt nhẹ nhõm. Ôn Chúa là anh cũng xoay sở xong vụ này. Ôn Chúa là Gina sẽ không nói gì với Alice. Anh lại nhấc điện thoại lên và bấm số của Alice. “Chào em, cô vợ buồn ngủ.”

“Chào anh! Và cảm ơn anh, nhưng em không buồn ngủ. Em tỉnh giấc lâu rồi nhé.”

“Có gì ngạc nhiên đâu. Em có kế hoạch làm gì nào?”

“Chủ yếu là đọc truyện. Hôm nay em cũng sẽ cắt tỉa cây.”

“Nghe hay đấy nhỉ.”

“Ồ, hay quá ấy chứ.”

“Em có thích đi ăn trưa tại nhà hàng Homestead Inn không?”

“Anh đang về đây đấy à?”

“Ừ. Anh nhớ em. Anh nghĩ là vợ chồng mình sẽ đi ăn ở ngoài, với bữa trưa thật lãng mạn, và sau đó mình sẽ dành trọn buổi chiều nhàn nhã trên giường ngủ.”

“Có vẻ thực sự thú vị hơn nhiều so với việc cắt tỉa cây.”

“Thật vui vì em nghĩ vậy.”

Alice mỉm cười, cô hồi hộp vì chồng cô đang về đây và thực lòng muốn ở đây với cô.”Gặp anh sau nhé.” Cô nói. “Em và Snoop đang đi dạo.”

Joe khẳng khái đòi Alice thay quần áo để đi ăn tại nhà hàng Homestead Inn – “Em yêu à, chiếc quần hiệu Levi’s dơ bẩn, mũ thể thao và dép làm vườn thật sự không hợp với Greenwich” – và anh nhúu mày khi ít phút sau cô xuống cầu thang trong chiếc áo cổ chui và áo len cài cúc màu hồng nhạt cùng chiếc quần màu đen.

“Sao vậy anh?” Alice nói.”Như thế này vẫn chưa đủ sành điệu ư?”

“Quần áo rất đẹp,” Joe nói.”Nhưng em làm gì với mái tóc vậy?”

Alice cười.”Em muốn được tự nhiên như cũ. Anh đã quên mái tóc quăn tự nhiên của em rồi. Thực lòng em không muốn duỗi thẳng tóc nữa. Anh không nghĩ tóc xoăn sẽ đẹp hơn sao?”

Joe nhú mày.”À, chắc chắn là khác lắm. Nhưng em yêu ơi, em phải làm lại tóc tai thôi. Như thế này trông kinh lắm.”

“À. Em nghĩ là em không nên để tóc vàng nữa.”

Joe lắc đầu.”Không, tình yêu của anh. Nếu em muốn anh thành thật thì anh phải nói rằng trông em xinh đẹp hơn nhiều với mái tóc vàng. Anh có thể chấp nhận mái tóc quăn, nhưng em quay lại với màu tóc nâu à? Thế thì không đâu. Anh không nghĩ là nên như vậy.”

Alice nhún vai. Cô không sẵn sàng tranh cãi với anh về sự việc nhỏ nhặt đến vậy, nhất là khi anh vừa về nhà một ngày và anh đang cư xử dịu dàng với cô. “Chắc là em sẽ không như vậy đâu.” Cô nói dối.”Em chỉ quên là trông em như thế nào với mái tóc tự nhiên và em chỉ muốn nhớ xem màu tóc cũ của mình như thế nào thôi.”

“Chỉ cần nhớ là tuần này em có một cuộc hẹn.” Joe nói. “Nhớ là vợ chồng mình sẽ tham dự hoạt động gây quỹ đó. Có lẽ buổi chiều hôm đó em nên nhờ Carlo làm tóc.”

“Có lẽ vậy.” Alice nói, nhưng cô biết rằng cô không muốn gọi điện cho chuyên viên làm tóc. Cô chán ngấy khi sáu tuần một lần cô phải ngồi hàng giờ ở tiệm làm tóc để nhuộm lại những lọn tóc highlight. Cô không muốn làm vậy nữa, và màu tóc tự nhiên của cô cũng đâu có tệ. Ừ thì màu nâu, nhưng như thế đơn giản hơn nhiều. “Ngày mai em sẽ gọi.” cô nói vậy để Joe vui, và anh gật đầu tán thành trước khi vội vàng kéo cô đi ăn trưa.

Trong khi ăn tráng miệng, Joe cầm tay Alice và làm cô bất ngờ khi tặng cô chiếc xuyến bạc mà anh mua được trên đường (cám ơn Chúa vì Chủ nhật vẫn mua sắm được).

“Đẹp quá!” Alice vui sướng mỉm cười. “Nhưng món quà này là vì cái gì vậy anh?”

“Tại sao phải vì cái gì hả em?” Joe nói, và anh rướn người ra trước để đeo vòng tay cho vợ. “Chỉ vì anh yêu em thôi.”

“Anh có chắc là anh không làm gì có lỗi đấy chứ?” Alice cười, và Joe cũng mỉm cười, mặc dù anh bỗng nhiên thấy lạnh lạnh sống lưng.

“Có lỗi gì hả em?” anh nói và cố gắng giữ giọng bình thường hết mức có thể. Chắc chắn Gina vẫn chưa nói gì với cô, và cô ấy sẽ không nói gì sau cuộc trò chuyện sáng nay. Alice mỉm cười và hôn anh. “Có lỗi vì anh là chồng đáng yêu. Cám ơn anh. Đẹp quá. Nhiều tháng rồi anh không tặng quà để làm em ngạc nhiên. Hồi còn ở Luân Đôn anh thường tặng quà cho em. Em quên mất là em nhớ hành động này của anh đến dường nào. Cám ơn anh.” Đúng hơn thì Alice cũng quên luôn cả cảm giác mỗi khi Joe xuất hiện với những món quà này, cô đã quên sự hoài nghi đối với quá khứ, đã quên nỗi sợ hãi vẫn đeo đẳng cô như đám mây đen kịt.

25. Chương 25

Hôm nay, Joe trở nên nòng nân hơn so với những tháng vừa qua. Họ trở về nhà và dành cả buổi chiều trên giường ngủ, vừa làm tình vừa cười đùa vui vẻ, và Joe tìm thấy một cảm giác hưng phấn mới mẻ mà anh tưởng rằng đã biến mất sau khi anh quan hệ với Alice, tuy nhiên phần lớn là nhờ sự trợ giúp đặc lực của những hình ảnh của Josie mỗi khi anh nhắm mắt lại, mà việc này diễn ra liên tục.

“Chà!” Alice nằm phịch lên gối, cô mệt lả và mỉm cười với Joe. “Quả là một buổi chiều ra trò.”

“Chắc chắn là vậy.” Joe rướn người hôn môi cô và trèo xuống giường.

“Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi tắm. Rồi anh phải gọi vài cuộc điện thoại làm ăn. Em yêu, anh xin lỗi nhé. Em có phiền không?”

Joe phải chắc chắn là đã đóng chặt cửa phòng làm việc khi anh bấm số gọi cho Josie. “Chào em. Anh Joe đây.” Giọng nói của anh rất nhỏ, chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút khi anh để lại lời nhắn trên máy trả lời tự động của cô. Alice vẫn nằm trên gác, nhưng anh không được phép bắt cấn. “Em này, anh đang ở quê, anh phải về đây để làm anh chồng có trách nhiệm với vợ, nhưng anh sắp chết vì chán đây. Chiều nay anh sẽ lên thành phố và anh cứ nghĩ mãi về em. Anh phải gặp em. Anh sẽ gọi điện cho em sau nhưng tối nay anh muốn gặp em.”

Anh bật máy tính lên rồi vào Hotmail và viết cho Josie một bức thư dài, rõ ràng về việc tối nay anh muốn làm gì cô, sau đó anh gọi lại cho cô, và anh đặt điện thoại xuống khi máy trả lời tự động vang lên. Khốn khiếp. Tại sao anh lại không có số di động của cô cơ chứ? Anh muốn nói chuyện với cô. Anh cần phải nói chuyện với cô.

Josie ngồi cạnh bàn bếp, nhai miếng bánh mì nướng khô khốc và nghe Joe để lại lời nhắn. Cô muốn nhắc điện thoại lên, cô muốn nói chuyện với anh, nói với anh rằng cô vẫn ở nhà, nhưng cô đã trót nói với anh là cô đi dự tiệc trưa rồi, vì vậy cô phải giả vờ như thể cô vắng nhà. Nhưng điều cô muốn hơn cả là được ở bên cạnh anh, và mặc dù cô biết cô phải giả vờ bận bịu để chiếm được anh hưng cô cũng ý thức được rằng muốn thế, mình sẽ phải tập trung toàn bộ ý chí. Lúc này cô không trả lời điện thoại, nhưng tối nay cô sẽ ở bên anh. Và ngày mai nữa. Và bất cứ khi nào anh gọi để nói rằng anh muốn cô.

22:00, Joe cởi cúc trên cùng của chiếc áo sơ mi Josie đang mặc và anh tiếp tục cởi nốt chỗ cúc còn lại trong khi cô đưa lưỡi vào miệng anh, anh thở hổn hển. Anh vuốt ve làn da mịn màng của cô, rồi anh cởi áo ngực của cô, lần lần ngón tay dọc xương đòn của cô, và xuống đến bầu ngực của cô.

Josie thở dài khi đầu anh cúi xuống thấp hơn để hôn phần da thịt mà ngón tay anh vừa lướt qua. Cô nhắm mắt và nằm ngả lưng trên giường khi Joe di chuyển thấp hơn nữa. Ôn Chúa, cô lặng lẽ nói qua vai anh. Ôn Chúa vì Người đã đưa anh trở lại với con.

22:25, điện thoại của Joe đổ chuông.

“Mẹ kiếp!” anh rít lên khi phải ngừng trượt trên người Josie.

“Anh mặc thế này sao?” cô thì thầm, hai bàn tay cô vẫn ôm chặt lưng anh, và cô muốn anh tiếp tục. “Đừng dừng lại.” cô khích lệ anh và cố gắng phớt lờ tiếng chuông điện thoại reo.

Họ đợi, và cuối cùng điện thoại cũng ngừng kêu. Joe nhẹ cả người khi thấy mình vẫn còn ham muốn, và anh lại vào trong Josie với hơi thở gấp gáp.

Và khi đó điện thoại lại đổ chuông.

Alice dí chặt điện thoại vào tai. Anh nói anh sẽ ở nhà, nhưng điện thoại nhà không có người trả lời. Và di động của anh vẫn kêu. Anh sẽ tắt điện thoại nếu anh ngủ, vậy mà chỉ có tiếng chuông reo.

Nỗi sợ hãi bám riết lấy tim cô, và cơn buồn nôn bắt đầu dâng lên nghèn nghẹn trong cổ cô. Cô bấm số gọi lại cho anh. Thêm lần nữa. Lần nữa. Và lần nữa.

“Chó chết!” “Cậu bé” của Joe ỉu xiu, anh phải rời khỏi người của Josie và lấy điện thoại. Tất nhiên đó là điện thoại của Alice. Có thể là ai khác được chứ? Nhưng tại sao cô gọi điện cho anh, và cô nghĩ cái quái gì khi cứ gọi đi gọi lại mãi như thế?

Anh không biết mình nên trả lời điện thoại hay tắt máy đi. Tại sao cô phá hỏng buổi tối của anh như vậy? Anh tức giận nhấn vào nút tắt nguồn và nhìn điện thoại tắt ngúm.

Josie nhẹ nhàng bước ra phòng khách, trần truồng, và cô đứng bên cạnh anh. “Mọi việc ổn chứ?”

Joe gạt đầu, dù anh vẫn tức giận, giận đến mức không thể nói được gì.

“Vợ anh à?”

Anh lại gạt đầu. Vì Chúa, tại sao cô cứ phải dồn anh như vậy?

Josie thấy anh căng thẳng và đặt tay lên vai anh. Cô bước tới đối diện anh, rồi cô quỳ xuống trước mặt anh, ôm đầu anh và hôn anh.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cô nói, nhưng đôi vai anh vẫn cứng đờ, cô thể anh vẫn trơ ra và không nhượng bộ. “Tin em đi.” Cô nói, đôi môi cô lần xuống ngực anh, bụng anh, và cuối cùng là cậu bé đang co rúm của anh.

Joe căng thẳng rồi thư giãn. Đúng rồi. Việc này bình thường thôi. Josie nói đúng, Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Anh đầu hàng trước cảm giác khoan khoái của cơ thể và quên ngay Alice. Điều quan trọng nhất lúc này là đôi môi ướt ướt và ấm áp của Josie.

Alice tỉnh giấc và xuống nhà đun nước pha trà. Snoop ngóc đầu lên khi cô tỉnh giấc nhưng cu cậu không có sức để chạy theo cô, vì vậy Alice ngồi một mình trong bếp, cố gắng xua đi nỗi sợ hãi đang bám riết trong lòng.

Thôi ngay trò ngớ ngẩn này đi, cô tự nói với mình. Tâm trí mảy rối tung lên vì cuốn sách chết tiệt đó. Có lẽ anh quên không tắt điện thoại. Có lẽ anh ngủ say và điện thoại thì để ở phòng khác. Nhưng tại sao điện thoại lại đột ngột mất tín hiệu như vậy? Chẳng phải như vậy nghĩa là anh đã tắt nguồn đi sao? Không hẳn là vậy. Có thể là máy hết pin. Hàng triệu khả năng có thể xảy ra dồn dập xuất hiện trong tâm trí Alice, và mặc dù nỗi lo sợ đã dấy bớt phần nào nhưng cô vẫn thấy không an tâm.

Hai giờ sau đó cô uống thuốc giảm căng thẳng thần kinh Valium, và thật may là nửa giờ sau cô cũng ngủ được. Vì Joe lại qua được vụ này nên anh biết anh sẽ tiếp tục qua được. Anh và Josie gặp nhau rất đều đặn, rất giống với thói quen họ có khi còn ở Luân Đôn, chỉ khác lần này anh không phải nghĩ ra một loạt lời xin lỗi tại sao anh về muộn.

Quả là hoàn hảo, anh nghĩ đến lần thứ không biết bao nhiêu, khi anh đến nhà Josie và mỉm cười với ngày xuân ấm áp như thế này.

Một cô vợ miền quê và một ả tình nhân ở thành phố. Tại sao anh không làm như vậy từ nhiều năm trước nhỉ? Anh cười thầm. Alice luôn muốn sống ở một nơi chẳng đâu vào đâu. Anh có thể giấu cô trong túp lều nào đó ở Cotswolds và sống cuộc sống độc thân ở Luân Đôn. Nhưng không được, ở đó quá nhiều người biết anh, chắc chắn sẽ có người nói ra nói vào, và miệng lưỡi thể gian thì ai mà ngăn nổi.

Nhưng ở đây, mọi thứ hoàn toàn khác, Josie đang chứng tỏ mình là một nàng nhân tình tuyệt hảo. Cô đẹp, cô nghĩ anh hoàn hảo, và cô sẵn sàng làm mọi việc anh muốn. Hơn nữa cô rất rõ quy tắc khi ăn nằm với người có gia đình: không bao giờ được tạo áp lực cho anh ta và không bao giờ chất vấn anh ta về người vợ; không bao giờ gọi điện thoại đến nhà riêng và phải cúp máy di động nếu vợ anh ta nghe máy, và không bao giờ mong chờ nhiều hơn những gì anh ta có.

Nếu có thử thì anh cũng không giờ có thể sắp đặt tình huống tốt hơn thế này. Thực tế là Josie luôn ở bên anh đến mức anh dành hầu hết các buổi tối bên cô. Anh gọi cho cô lúc chín giờ để ngăn chặn những cuộc gọi lúc nửa đêm của cô khi cô hoài nghi không biết anh ở đâu – lần trước anh nói rằng anh ngủ say trong vắn lúc đeo tai nghe và anh quên không tắt máy di động – và việc đầu tiên anh làm vào sáng hôm sau là gọi cho cô để xua tan bớt mối hoài nghi của cô.

Thậm chí anh còn bắt đầu đi chơi với Josie - đi ăn tối, tham gia hoạt động gây quỹ, tham dự các bữa tiệc. Alice hiếm khi đánh liều vào thành phố - mặc dù anh vẫn thận trọng không có bất kỳ hành động tình cảm nào trước mặt người khác, nhất là từ sau cú bắt quả tang hụt đó. Anh giới thiệu Josie là đồng nghiệp, và mặc dù mọi người có hồ nghi nhưng không ai chắc chắn được điều gì. Lẽ tự nhiên là đồng nghiệp trong văn phòng anh hoài nghi nhiều hơn cả sự việc đang diễn ra – bọn họ đều đã nghe những lời đồn đại về nguyên do khiến anh phải chuyển đến New York, và họ biết Josie chính là người phụ nữ dan díu với anh, nhưng Joe lại là người có chức vụ cao đến mức họ không thể chất vấn, hoặc trêu đùa, hoặc châm chọc trước mặt anh, vì vậy, bất chấp tất cả, anh vẫn tiếp tục cuộc tình này.

Và mặc dù anh sợ phải thừa nhận, xét trên nhiều phương diện, so với Alice, Josie quả là người đồng hành tốt hơn nhiều. Trước hết, cô cũng làm trong lĩnh vực kinh doanh, cô có thể dễ dàng tự mình tiếp những khách hàng quan trọng. Cô hiểu rõ cảm giác của anh khi hợp đồng mới không thành công, hoặc khi anh gặp rắc rối trong công việc, và cô biết cách giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn trước mọi việc.

Alice cũng có cố gắng, nhưng cô luôn nói rằng đầu óc cô luôn mù tịt khi nhìn thấy các con số, tiền bạc, tài chính, và Joe không muốn giải thích mọi thứ với cô nữa, và anh cũng tức giận trước thái độ cảm thông trống rỗng của cô.

Và trong Josie rất tuyệt. Cô biết Joe muốn gì và ăn diện để anh hài lòng. Cô mặc những chiếc sơ mi bó sát và áo vest chỉnh tề, váy ngắn, vớ dài và nịt bít tất mà anh thích. Cô bước đi trên đôi giày cao lênh khênh, còn Alice thường phàn nàn giày cao gót khiến cô đau chân, và giờ thì hiếm khi cô chịu bỏ đôi ủng Timberland hoặc đôi dép làm vườn ra.

Josie có mái tóc vàng óng ả và đây là điều kiện tiên quyết với những cô gái Joe để mắt tới, và anh thấy mình ngày càng phát ngán khi nhìn đám chân tóc màu long chuột xoắn tứ tung dài năm centimet trên đầu Alice.

Anh đang cực kỳ cố gắng với Alice. Cố khuyến khích cô trở thành người phụ nữ của ngày nào, người phụ nữ mà anh có thể tự hào giới thiệu là vợ. Nhưng kể từ khi chuyển đến Mỹ, biến mất rồi Alice của ngày xưa, Alice vốn coi anh như thánh thần, luôn lắng nghe anh, sẵn sàng làm mọi việc có thể khiến anh hài lòng, giờ thì có vẻ như Alice không còn quan tâm đến những việc đó nữa.

“Nhưng như thế này em vui hơn nhiều.” Alice cười tươi rói với anh khi cô ngồi bắt chéo chân trước lò sưởi, mái tóc buộc túm đuôi ngựa rối tung, và cô thổi phù phù những lọn tóc quăn xòa xuống mặt. “Anh yêu, anh không vui khi thấy em vui à?”

Joe mỉm cười và nói dối rằng anh rất vui. Nhưng vì Chúa, cứ thử nhìn cô xem. Móng tay móng chân cụt lủn, hai bàn tay xù xì giống hệt tay mấy bà nông dân. Cô không đeo nhẫn vì cô sợ nhẫn bị trầy xước khi làm vườn, và đồ trang điểm của cô thì bám bụi trong ngăn kéo tủ nào đó.

Trông Alice giống hệt như khi anh gặp cô lần đầu tiên. Nhưng lúc đó cô rất dễ bảo, rất có tiềm năng, cô sẵn sàng làm mọi việc để chiều lòng anh. Anh không hiểu tại sao bây giờ, mới có sáu năm, anh lại gặp khó khăn đến vậy trong việc thay đổi con người cô thêm một lần nữa.

Hàng tuần, Joe đều đặn mua quà tặng Alice. Một phiếu đi thăm mỹ; đôi giày Prada; chiếc túi xách Vuitton mà mọi người trong thành phố đều thèm muốn. Anh tặng quà cho Alice với hy vọng cô sẽ dùng chúng, hy vọng những món quà xinh đẹp sẽ giúp cô có cảm hứng ăn mặc đẹp trở lại. để trông cô bắt mắt hơn, để cô nỗ lực vì anh, nhưng cô chỉ cảm ơn anh, nói dối anh rằng cô rất muốn có món quà đó, và rồi cô nhét hết quà cáp vào ngăn tủ trong phòng ngủ.

Alice vào thành phố vì đây là việc cô phải làm chứ không phải vì cô thích nơi đó. Cô còn không ở qua đêm trong thành phố với anh. Cô đi tàu đến Grand Central vào buổi sáng và thường đi tàu về Highfield lúc năm giờ chiều. Anh biết cô bắt đầu ghét việc này – cô đến với anh chỉ vì cô nghĩ việc đó sẽ làm anh vui, nhưng anh bắt đầu bực bội khi phải nỗ lực cố gắng vì cô.

Nói cho cùng, ở bên Josie anh có được nhiều thứ hơn sự bầu bạn.

Về phần Alice, cô hiểu rõ mọi việc đã thay đổi như thế nào. Cô có cảm giác Joe lại sao nhãng như xưa, lại xa cách như xưa, nhưng bây giờ việc đó không làm cô buồn lòng nữa. Có nhiều lúc, ví dụ như tối qua, Alice nằm trên giường và hoang mang suy nghĩ về cuộc hôn nhân của mình. Cô nằm đó và biết rằng cô đã kết hôn với người đàn ông không thuộc về mình, biết rằng họ không mang đến hạnh phúc cho nhau, biết rằng họ có những khao khát hoàn toàn trái ngược trong cuộc đời, và cô cảm thấy mệt mỏi, sợ hãi, rồi cố gắng xua tan những suy nghĩ đó.

Những đêm dài cô trằn trọc với nỗi sợ hãi đó cứ diễn ra triền miên, nhưng rồi cô cũng cố gắng chợp mắt được, và sáng nào cũng vậy, khi cô tỉnh giấc, ánh sáng tràn qua cửa sổ, cô luôn cảm thấy dễ chịu hơn; cô biết rằng nỗi sợ hãi đêm qua chỉ là sợ hãi chứ không phải thực tế.

Trong khi đó, mỗi ngày cô lại càng thêm bận rộn. HomeFront trở thành một trong những khóa học phổ biến nhất trong câu lạc bộ Người mới đến, và hầu như tuần nào Alice và Sandy cũng tổ chức khóa học này.

Riêng trong tháng này, họ đã tổ chức chuyến đi đến Nông trại Hoa trắng tại Litchfield, một chuyến ghé thăm lò gốm, và một khóa học về tăng bí quyết tăng độ bền cho các chậu hoa gốm mới trước hiên nhà.

Cô và Sandy thường xuyên gặp nhau, không chỉ trong các khóa mà còn cùng nhau đưa chó đi dạo, đi uống cà phê trong thị trấn, đến nhà nhau để hoàn thành nốt các kế hoạch cho buổi họp kế tiếp của HomeFront

– và cô cũng tìm được một người bạn mới gần nhà Sally.

Bỗng nhiên Alice thấy không còn cô đơn nữa. Luôn có người đến thăm cô, Sally cũng dẫn Madison đến chơi mỗi ngày và thỉnh thoảng, khi Alice vào thị trấn mua sắm hoặc làm vài việc vặt, cô luôn tình cờ gặp ít nhất hai người mà cô quen biết.

James đã quen với việc gặp cô tại vườn ươm Sunup. Thậm chí anh không còn tán tỉnh bông đùa với cô nữa. Thay vào đó, nếu không phải là bạn thì anh cũng trở thành người mà cô muốn dành thời gian bên cạnh.

Anh giúp cô trồng một khu vườn rau nho nhỏ, hướng dẫn cô làm hàng rào bảo vệ cao 2.4m để ngăn hươu, và giúp cô nhận ra thứ gì sẽ sinh trưởng tốt, thứ gì không có ở Zone Six.

Và cuối cùng mùa xuân đã đến, khu vườn nhà Alice ngập tràn màu sắc. Những bụi cây đầu xuân bừng lên màu vàng rực rỡ ngay ngoài hiên, hàng trăm đóa hoa thủy tiên và hoa tulip mà cô trồng hồi mùa thu đang đua nhau nở rộ.

Luống đất trước nhà mà Alice vốn không quan tâm tới và trước đây vẫn um tùm cỏ nay được phủ đầy những đóa hoa dừa cạn tím tím nhỏ xíu, những đóa hoa thân thảo vàng đang bắt đầu lần át các khóm thường xanh.

Những bông tím vỡ màu hồng nhỏ xíu đang chum chim khắp vườn, và cuối cùng Alice cũng hiểu rõ khu vườn của cô, cuối cùng cô cũng nắm rõ được các loài thực vật, về đất trồng, cây nào sẽ sinh trưởng và cây nào không thể sinh trưởng.

Và cô phải học hỏi rất nhiều. Không giống như nước Anh với nhiệt độ ôn hòa và những cơn mưa thường xuyên, Connecticut có mùa đông lạnh cóng, tuyết rơi dày đặc và mùa hè nóng khủng khiếp. Alice phải rất vất vả mới nhận ra rằng những loại cây sinh trưởng tốt ngoài hiên nhà cô ở Luân Đôn – ví dụ cây oliu, cây oải hương Pháp, các giống cam quýt và thảo mộc nhỏ xíu – không có cơ hội sống sót ở nơi đây.

Thay vào đó, cô học cách yêu mến đồ quỳên, giả đồ quỳên và tú cầu. Vụ thảm họa những cây oải hương bị chết trong mùa đông lạnh giá khiến cô phải trồng cây bạc hà mèo quanh hàng rào, rồi trồng mai địa thảo dưới tán cây vân sam sau vườn, cô cũng học cách trân trọng thanh mai và bách xù thay thế cho nguyệt quế và bách mà cô vốn rất yêu quý.

Sally nói đùa rằng Alice trở thành người phụ nữ bị ám ảnh với khu vườn – vì Sally chỉ trồng vài cây thủy tùng và hai cây đồ quỳên.

“Tôi đoán lý do vì chị là người Anh.” Sally mỉm cười khi đang ngồi ngoài hiên uống cà phê với Alice. “Tất cả người Anh đều bị ám ảnh với vườn tược, đúng không?”

“Không phải tất cả. Emily, người bạn thân nhất của tôi ấy, chị còn nhớ Emily đúng không nhỉ? Cô ấy không biết chút xíu nào về làm vườn và cô ấy cũng không muốn làm vườn. Chúng tôi vẫn thường đùa rằng cuộc sống hiện giờ của chúng tôi bị đảo lộn cho nhau rồi. Tôi phải sống một cuộc sống hào nhoáng ở Luân Đôn và mơ mộng về cuộc sống ở miền quê, còn cô ta lại mua nhà ở Cotswolds trong khi đáng ra cô ấy phải kết hôn với một người như Joe mới phải.”

“Cô ấy vẫn chưa kết hôn đúng không? Anh chàng đó tên là gì nhỉ? Harry thì phải? Anh ấy là bạn trai cô ấy à?”

Alice gật đầu. Chỉ cần nhắc đến tên anh thôi cũng đủ để cảm giác tội lỗi ủa về trong cô. Buổi tối hôm đó, buổi tối diễn ra bữa tiệc tại nhà Sally và Chris, khi Harry hôn cô, là việc mà cô chật vật lắm mới không nghĩ đến nữa.

Cô cố gắng rất nhiều để không nghĩ đến sự tổn thương ghê gớm mà cô mang đến cho người bạn thân nhất của mình, và cô phải cố gắng hơn nữa để không nghĩ về cảm giác của cô khi nằm trên nền đất và được áp ủ trong vòng tay của Harry. Cô không nghĩ về điều đó vì mỗi khi nghĩ đến, cô lại nhớ như in, như thể việc đó mới xảy ra ngày hôm qua thôi. Cô có thể cảm nhận được từng ngọn cỏ sắc nhọn, từng milimet râu trên khuôn mặt Harry, mùi da ấm nóng của anh, như thể anh đang đứng trước mặt cô.

Và thật là đau đớn làm sao. Sự việc đó mang đến cho cô niềm khao khát mà cô chưa từng biết đến, một niềm khao khát mà cô không biết phải làm thế nào.

Alice đứng bật lên. “Madison, đến đây với cô nào,” cô nói với cô bé. “Sao cháu không ném bong cho Snoop nhỉ?”

Và rồi ba người họ chạy xuống bậc thang xuống bãi cỏ, cùng cười ngặt nghẽo khi Snoop nhảy lên nhảy xuống trên hai chân sau.

Thuốc valium luôn khiến Alice cảm thấy hơi chao đảo khi thức giấc. và trong một giây ngắn ngủi, cô quên mất lý do cô phải uống thuốc. Và rồi cô bỗng nhớ ra.

Nhưng vẫn như mọi khi, khi mặt trời chiếu sáng, cô luôn cảm thấy dễ chịu hơn. Không hoàn toàn, nhưng dễ chịu hơn. Cô xuống cầu thang và khi đi ngang qua phòng làm việc của chồng, một suy nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu cô. Nếu anh ấy định làm việc gì đó không tốt- mặc dù hôm nay cô chắc chắn rằng anh có lời giải thích hoàn toàn hợp lý cho việc anh tắt máy đêm qua – nhưng nếu anh ấy đã làm gì bất minh thì chắc chắn phải có bằng chứng ở đâu đó.

Cô dừng lại trước cửa phòng làm việc. Không, cô không thể trở thành một bà vợ luôn rình mò như trong phim được. Chẳng phải quy tắc đầu tiên của rình mò là nếu bạn rình mò, chắc chắn bạn sẽ tìm thấy thứ mà bạn không muốn tìm thấy sao? Nhưng có sức mạnh nào đó kéo cô vào phòng, một sức mạnh nằm ngoài tầm kiểm soát của cô, và như một cái máy, Alice khẽ đẩy cửa phòng và nhìn quanh.

Hóa đơn. Trong phòng có rất nhiều hóa đơn của anh. Alice ngồi sau bàn làm việc và xem qua các hóa đơn. Không có gì bất thường. Cô kiểm tra từng tờ một, cô bị mê hoặc bởi cuộc sống này của chồng, tất cả những nhà hàng anh thường mời khách đến dùng bữa. Cô cũng không biết cô đang tìm gì nữa. Không có gì cả, hy vọng là thế. Cô tìm thấy hóa đơn nhà hàng, hóa đơn giặt khô và hóa đơn mua gaz. Ít ra thì cũng không có gì đáng nghi.

Cô bắt đầu thư giãn, nhưng rồi cô nhớ ra chiếc máy vi tính. Sau khi bật máy lên, cô nhấp chuột cho đến khi vào được internet, và rồi cô xem những trang web thường được truy cập. Gardenweb. Cô mỉm cười. Đó là trang web của cô. Google. Hotmail. Tất cả đều là trang web cô hay truy cập.

Cô vào hòm thư Hotmail để kiểm tra thư điện tử, và cô chợt nghĩ cô có thể kiểm tra thư của Joe. Mật khẩu anh luôn dùng giống nhau: champ. Cô gõ tên anh và rồi gõ mật khẩu, và tìm vào hộp thư đến. Một phần trong cô cảm thấy kinh khủng khi làm việc này, nhưng cô không thể dừng lại. Cô đã đi xa đến thế này rồi thì cô không thể dừng lại.

Cô nhấp chuột vào thư và nhìn qua tên người gửi, để xem có gì đáng nghi không, nhưng không có gì đáng nghi cả. Mọi thứ có vẻ rất bình thường. Tim cô đập thình thịch nhưng trong lòng thì rất nhẹ nhõm, và cô tắt máy tính, lắc đầu trước sự ngốc nghếch của mình khi đi pha cà phê.

Như thường lệ, tối đó Joe gọi điện nói rằng anh sẽ không về. Alice không có đủ sức lực để tức giận nữa. Cô chỉ gạt đầu và đặt điện thoại xuống, và rồi ngồi lặng người trên ghế sofa, đôi mắt nhìn chăm chăm và khoảng không suốt cả buổi tối.

Trong lúc chuẩn bị lên giường ngủ, cô bỗng nhớ đến phòng làm việc của chồng, hòm thư điện tử của anh, và cô biết chắc rằng mình đã để lỡ cái gì đó, và rồi cô lại thấy mình quay trở lại căn phòng đó, đầu óc trống rỗng.

Alice ngồi xuống với cảm giác chết lặng và bật máy tính lên, cô biết rõ mình sẽ kích chuột vào đâu, cô biết mình đang tìm kiếm cái gì, nhưng cô không còn quan tâm nữa. Cô đã chán ngấy với việc phải giả vờ, chán ngấy với việc trở thành con ngốc.

Cô kích chuột vào tài khoản Hotmail của anh. Cô kích chuột vào tập tin mà trước đó cô đã bỏ qua. Đó là tập tin với tin Riêng tư. Ba thư mới được gửi từ JosieJo. Và bản năng cho cô biết JosieJo là cái tên quá bốn cọt để được coi là giao dịch làm ăn.

Tim cô đập dồn dập trong đau đớn, nhưng ngay cả khi cô kích chuột vào thư, cô vẫn biết cô không thể dừng lại. Cô biết cô sẽ tìm thấy cái gì, và lần này thì cô phải biết.

Cô chậm chậm đọc cả ba thư. Ngắn gọn, đại khái, nhưng đủ rõ ràng không phải là thư làm ăn. Vẫn thế. Chưa có đủ bằng chứng. Cô trở lại Hộp thư đi và ở đó, cô tìm thấy thư mà cô vừa muốn thấy vừa không muốn thấy.

Thư đã gửi. Đến JosieJo. Sáng nay, lúc 9:23. Tiêu đề: Tối nay. Cô đọc bức thư đó năm lần, mỗi lần đọc cô lại thấy đau đớn hơn. Bàn tay cô run lên khi cô đọc thứ ngôn ngữ rõ ràng đó, khi cô nhận thấy đây là người phụ nữ mà chồng cô ăn nằm cùng, khi cô nhận thấy bức thư này không đơn giản đến vậy, mà nó còn chứa sự thân mật ngụ ý đó là người đàn bà thân thiết với anh từ rất lâu rồi. Một người không phải là nhân tình qua đường, một người mà Alice không thể giả vờ nhưng không có trên đời. Không nhỏ nhặt và không tầm thường đến mức để cô giả vờ như không biết nó đang đe dọa cuộc hôn nhân của mình, rằng nó không có nghĩa lý gì, rằng cô nên xem như nó không tồn tại.

Cô biết, và cô cần phải biết. Ngay lúc này cô cần phải biết, dù cô đau khổ, sợ hãi và kinh hoàng. Lần đầu tiên trong đời, cô phải biết.

Buổi tối hôm đó, khi Joe gọi cho cô, cô không nhắc máy. Cô ngồi chết lặng suốt nhiều giờ liền trên ghế bành, tay cầm chai rượu vodka, và cô điếng người đến mức không nói nên lời.

Điều duy nhất cứ xuất hiện trong đầu cô là “Mình phải làm gì bây giờ? Mình phải làm gì bây giờ?” Cứ liên tục, liên tục như vậy. Và cô vẫn không cảm thấy việc này có thực. Cô vẫn nghĩ rằng có thể đó là một giấc mơ tồi tệ, có thể việc này cũng giống như nỗi sợ hãi mỗi đêm, cô sẽ ngủ ở đây, trong ghế bành, và khi tỉnh giấc, cô sẽ nhận ra sự việc này hoàn toàn không có thực.

26. Chương 26

Chỉ đến khi cô nghe thấy giọng anh trên máy trả lời tự động, lòng cô mới thật sự tan vỡ, cuối cùng cô cũng bật khóc, bởi vì cô biết sự việc hoàn toàn là thực. Cô biết cô và anh khác biệt như thế nào, xa cách ra sao, và giờ thì cô không thể giả vờ thêm được nữa.

Cô không còn hoài nghi nữa, cô biết đây là dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ. Cô chưa bao giờ nghĩ đến cảnh phải ở một mình khi mới ba mươi sáu tuổi, cô cũng chưa bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân của mình lại kết thúc đột ngột như thế này.

“Khốn nạn!” cô hét lên với giọng dịu dàng của Joe trong chiếc máy trả lời tự động rằng anh yêu cô và anh chuẩn bị đi ngủ.

Cô đợi điện thoại ngắt, rồi cô đi thẳng đến chỗ điện thoại, nhấn ống nghe lên, bấm số về ngôi nhà ở Manhattan. Cô hoàn toàn không ngạc nhiên khi điện thoại đổ chuông sáu lần trước khi máy trả lời tự động vang lên.

“Khốn nạn!” cô thì thầm khi buông điện thoại và sụp xuống sàn nhà mà khóc. Snoop chạy lại và đặt hai chân trước lên vai cô, cố gắng giúp cô thấy dễ chịu hơn. Alice vòng tay ôm lấy chú chó và thổn thức nhiều giờ liền.

Alice đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần khi Joe gọi cho cô vào sáng thứ bảy. Đêm qua cô đã khóc đến cạn nước mắt, rồi cô pha ỉnh một tách trà, mặc áo khoác và ra ngoài nằm trên ghế, nhìn chăm chăm lên các vì sao để nghĩ xem nên làm gì.

Alice rùng mình, mặc dù trời đêm ấm áp, nhưng chính sự bao la của bầu trời và ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao đã xoa dịu lòng cô, khi cô nằm đó, tâm trí cô là một mớ hỗn độn những suy nghĩ, chính lúc đó, cô bắt đầu nhận ra rằng đáng lẽ cuộc hôn nhân của cô phải kết thúc từ rất lâu rồi.

Cô nghĩ lại cuộc sống của họ khi còn ở Luân Đôn, một cuộc sống như cách đây cả triệu năm, và cô nhớ mình đã không hạnh phúc đến nhường nào. Nhiệm vụ đời cô là khiến Joe vui, nhưng để làm được chuyện đó, cô phải kiềm chế khao khát của chính mình, đến mức cô quên cả mình là ai.

Cô nhớ lại cuộc sống chung của vợ chồng cô như thể đang xem một thước phim. Từ đám cưới mà cô mơ ước đến những bộ trang phục mà anh nhất quyết bắt cô phải mặc, đến cây thông Noel mà anh đối xử với

kẻ cả và chế giễu.

Và cô biết rằng người phụ nữ đó, cái cô JosieJo đó, không phải là người tình đầu tiên của anh. Khi nằm lại đây để nhớ lại mọi chuyện, cô buộc phải thừa nhận rằng cô vẫn luôn phải nhắm mắt làm ngơ, cô không tin đó là sự thật chỉ bởi vì cô không muốn tin.

Nhưng tất nhiên là cô biết. Tất cả những buổi tối về muộn, những lần vắng mặt không lý do, những chuyến công tác khi anh ở khách sạn và không cho cô số điện thoại phòng. Đôi lần điện thoại nhà cô rung lên nhưng lại bị ngắt ngay lập tức. Dù Joe có nghĩ gì thì Alice cũng không ngốc nghếch, và chưa bao giờ cô ngốc nghếch.

Chỉ có điều cô không muốn biết.

5h sáng, cô gọi cho Emily. Lúc đó là mười giờ sáng ở Luân Đôn, và vào ngày thứ bảy như thế này, Alice biết Emily thường nằm trên giường ngủ nướng đến trưa. Đến giờ họ vẫn chưa có lần nào nói chuyện với nhau ra hồn, nhưng Alice vẫn viết thư cho bạn, và giờ thì Alice cần Emily, Alice biết Emily sẽ luôn ở bên cô, dù Emily tự cho là căm ghét cô đến mấy thì vấn đề này vẫn quá lớn để có thể lờ đi.

Máy trả lời tự động vang lên.

“Em à? Tớ đây, Alice đây. Tớ phải nói chuyện với cậu. Tớ ... Joe có nhân tình ...” Cô bật khóc, và khi cô nói, từng từ ngữ nghẹn lại với cơn thổn thức mỗi lúc một đau đớn hơn. “Ôi Chúa ơi,” cô nấc lên trong máy trả lời tự động. “Tớ cứ tưởng rằng tớ đã khóc hết nước mắt rồi. Tớ xin lỗi, tớ không định...”

“Alice à?” Emily sững sốt nhắc máy lên. “Alice à? Có chuyện gì vậy? Tớ nghe thấy tiếng cậu trên máy tự động. Tớ đang nằm trên giường. Chuyện gì vậy cậu? Có chuyện gì vậy?”

“Anh ấy ngoại tình.”

“Ôi Chúa ơi.” Emily ngay lập tức thấy đồng cảm, ngay lập tức trở lại thành người bạn thân nhất của Alice, cô ở đó để ủng hộ và giúp bạn vượt qua nỗi đau. “Ôi, Ali à, tớ thật sự rất tiếc. Khi nào? Ý tớ là, như thế nào? Thế nào mà cậu biết được? Cậu có chắc không?”

“Tớ tìm thấy email. Ôi lạy Chúa. Em ơi. Tớ phát ốm.”

“Kể từ đầu nào,” Emily nói nhỏ. “Kể cho tớ nghe đã xảy ra chuyện gì nào.”

Và thế là Alice kể cho bạn nghe về những cuộc điện thoại không được trả lời. Về sự xa cách mỗi ngày một rõ. Và cuối cùng là về những bức thư điện tử.

“Kết thúc rồi,” cuối cùng Alice cũng nói. “Càng ngày bọn tớ càng xa cách. Thỉnh thoảng anh ấy nhìn tớ và tớ nghĩ anh ấy căm ghét tớ.”

“Đừng có ngốc như vậy chứ, tất nhiên là anh ấy không ghét cậu rồi.”

“Em à, tớ thề với cậu, tớ nghĩ anh ấy ghét tớ. Tớ biết anh ấy yêu tớ khi tớ là người phụ nữ anh ấy muốn tớ biến thành, khi tớ là Alice tóc vàng, hào nhoáng lộng lẫy, xinh đẹp bên cạnh anh ấy, nhưng tớ thề anh ấy ghét con người thật của tớ. Đôi lần tớ bắt gặp anh ấy nhìn tớ và trong mắt anh ấy hiện lên sự khinh bỉ.”

“Ý cậu là cậu không còn tóc vàng và hào nhoáng nữa sao?” Emily tò mò hỏi.

“Tớ đang để tóc cũ màu lông chuột mọc thêm gần mười phân rồi, tớ cũng không muốn đến tiệm làm tóc thẳng, vì vậy tóc tớ lại xoắn rồi, và tớ dành trọn thời gian với vườn tược nên hầu như tớ chỉ mặc quần jeans cũ, lem luốc và đi ủng.”

Emily không thể kiềm chế được, cô phá ra cười. “Alice à, tớ không muốn nói gì cả đâu, nhưng hình ảnh mà cậu vừa vẽ lên chính xác không phải là loại phụ nữ mà Joe thèm muốn rồi.”

“Nhưng đó mới là vấn đề. Em à, tớ rất hạnh phúc với cuộc sống nơi đây. Tớ yêu cuộc sống này lắm, tớ rất thích khi không phải ăn mặt bóng bẩy và đóng vai người vợ trung diện ngốc nghếch. Tớ yêu vườn tược và hạnh phúc khi không phải trang điểm, khi không phải quan tâm xem tớ trông như thế nào. Và đã rất nhiều đêm tớ nằm nghĩ về mọi chuyện, tớ không biết việc này rồi sẽ đi đến đâu. Ngay cả khi tớ có thể tha thứ cho

anh ấy, ngay cả khi bọn tớ gạt bỏ mọi thứ lại sau lưng, thì tớ vẫn không nghĩ là cuộc hôn nhân của chúng tớ có thể tiếp tục trụ vững được.”

Emily không nói gì. Cô đợi Alice nói tiếp.

Alice thở dài. “Em à, tớ không thể giả vờ được nữa. Tớ không thể tiếp tục giả vờ là người khác, và Joe không thể tiếp tục giả vờ yêu thương con người thật của tớ khi tớ không phải là người mà anh ấy mong muốn.”

“Cậu nói chuyện với anh ấy chưa?”

“Chưa. Tối qua anh ấy gọi điện và để lại lời nhắn là anh ấy ở nhà, chuẩn bị đi ngủ, nhưng tớ gọi lại ngay sau đó, và tớ biết trước rằng anh ấy không ở nhà.”

“Và anh ấy không có ở nhà thật à?”

“Tất nhiên là không.”

“Giờ thì sao?”

“Sáng nay anh ấy gọi và giả vờ như thể có một đêm rất ngon giấc, và tớ sẽ nói anh ấy rằng tớ đã biết mọi chuyện.”

“Qua điện thoại sao?”

“Ừ, và tớ sẽ đề nghị anh ấy về đây mang đồ đạc đi.” Alice không định nói vậy, cô cũng chưa nghĩ về việc này nhưng từ ngữ cứ thế trào ra, và giờ thì cô biết đó sẽ là việc làm đúng đắn.

“Ali ơi, lạy Chúa. Cậu có chắc chắn không?”

“Có chứ,” Alice chậm rãi nói. “VẬY ĐÂY, anh ấy phải đi và tớ phải ở một mình.” Chuyển động lúc lắc của chuyến tàu dường như giúp tâm trí rối bời của Joe bình tĩnh hơn, giúp cơn hoảng loạn trong tim anh dịu lại.

Anh vẫn không tin anh lại ngốc nghếch tới mức lưu lại thư điện tử trên máy tính để rồi Alice tìm thấy, và quan trọng hơn là anh không tin Alice lại vào phòng anh rình mò lục lọi.

Sáng nay anh gọi cho cô khi anh đi từ cửa hàng mua đồ ăn sáng về nhà Josie, tay anh ôm bánh mì, thịt và cà phê tươi, điện thoại kẹp trên vai khi anh thực hiện cuộc gọi đều đặn vào mỗi thứ Bảy cho Alice.

“Chào em yêu,” anh nói. “Tối qua anh gọi cho em nhưng em không nghe máy. Em đi ngủ sớm à?” Alice im lặng, và ngay lập tức anh biết có gì đó bất ổn đang diễn ra.

“Alice à? Vợ yêu à? Em có sao không? Em có ở đó không?”

Anh nghe thấy cô thở dài.

“Alice à, có chuyện gì vậy em?”

“Anh Joe, chúng ta cần nói chuyện.”

Tim anh bắt đầu đập thình thịch. “Về chuyện gì?”

“Anh phải về đây ngay. Em sẽ không nói chuyện này qua điện thoại. Em muốn anh bắt tàu và trở về Highfield ngay sáng nay.”

Joe dừng bước và đứng bất động. “Alice à, em đang nói gì vậy?”

“Anh có thể đi taxi từ ga về,” Alice nói tiếp. “Em nghĩ là anh sẽ về đây vào giờ ăn trưa.”

“Alice...”

“Không!” Alice hét lên cắt lời Joe. “Joe, em biết hết rồi. Được chưa? Em biết hết rồi. Em tìm thấy thư điện tử. Em biết chuyện về Josie. Em biết hết mọi chuyện. Em sẽ nói với anh khi anh về đây.” Và cô cúp điện thoại mà không cho Joe lấy một cơ hội để thanh minh.

Joe đứng bất động, sắc mặt tái dần trong khi chân như bị chôn tại chỗ. “Khốn khiếp,” anh thì thầm, “Ôi, khốn khiếp.”

Anh không quay lại nhà Joise, anh không thể chịu đựng về việc này, khi phải giải thích, hay gặp cô. Anh biết mình cần quay lại Highfield, để an ủi Alice, để nghĩ ra lý do nào đó, lý do nào đó lọt tai, một điều gì đó có thể khiến cô tha thứ cho anh.

Vậy nên anh ngồi đây, trên tàu, cố gắng nghĩ ra một lời giải thích. Lý do hợp lý nhất anh có thể bịa ra là Josie chỉ là một cuộc tình yêu đương nhăng nhít, rằng không có gì xảy ra cả, đó chỉ đơn thuần là tình dục thôi và anh đến với cô ta chỉ Alice không ở bên anh, và anh cô đơn.

Có thể là như vậy. Nói cho cùng thì Alice có mấy khi ở bên anh đâu, và anh thì cũng chỉ là một thằng đàn ông bằng xương bằng thịt mà thôi. Lẽ đương nhiên là anh sẽ không giờ làm gì tổn thương đến Alice, và hành động của anh chỉ để thỏa mãn một ý muốn bốn cọt có vẻ hơi quá đà. Tất nhiên là anh không ngoại tình, anh sẽ không bao giờ làm vậy với Alice, và dù mới chỉ nghĩ ra lý do này thôi thì nét mặt anh cũng chuyển sang ảm đạm hơn, hối lỗi hơn, và anh biết anh sẽ lại thắng Alice như anh vẫn luôn như vậy.

Joe bước vào nhà và thấy Alice ngồi trên ghế sofa, Snoop ở bên cạnh, đầu nó đặt trên đùi cô, đôi mắt nó nhắm nghiền. Snoop ngong đầu dậy khi nghe thấy tiếng cửa trước mở, nó nhìn Joe với ánh mắt hiểm ác rồi lại nghiêng đầu lên đùi Alice trong khi cô tiếp tục vuốt ve tai nó.

Alice không nói gì. Cô chỉ nhìn Joe, và Joe thấy thật lạ khi Alice không làm gì cả - cô vốn luôn bận chân bận tay với việc này việc nọ. Có gì đó bất ổn, đến mức anh không biết phải nói sao, và rồi anh tự hỏi liệu có phải mình đã đánh giá nhầm toàn bộ sự việc hay không. Anh điếng người nhận thấy mình không còn hiểu Alice nữa, anh không biết cô là ai, hay cô đang nghĩ gì.

Joe vẫn thường là người nắm quyền kiểm soát, nhưng anh không thể kiểm soát Alice nữa, và cùng với một cơn choáng váng, sự tự tin của anh biến mất và anh thấy nao núng ngay khi bước qua ngưỡng cửa, không biết phải nói gì.

Và rồi anh nhìn thấy túi đựng đồ đạc. Phía bên kia cửa trước là hai va li đồ đạc vẫn chưa được kéo khóa, bên trong đó, anh thấy một vài bộ quần áo anh vẫn để đây, tài liệu làm việc, vài cuốn sách và khăn tắm, dầu gội nước thơm các loại của anh.

Ôi, khốn khiếp.

Joe ngồi trên ghế đối diện Alice, và đột nhiên anh thấy mình như một đứa trẻ. Anh thấy có lỗi, sợ hãi, và anh không biết nói gì. Lần đầu tiên trong cuộc đời Joe Chambers, anh không thể thốt ra một lời nào.

Vậy là họ ngồi đó, hai con người ngồi tách biệt nhau, khoảng cách lớn hơn nhiều lần so với khoảng cách của chiếc bàn cà phê. Alice vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không, còn Joe nhìn chăm chăm xuống đất, sự im lặng chỉ bị ngắt quãng bởi tiếng thở dài của Joe hay tiếng ngáp của Snoop.

Alice là người lên tiếng trước. Cô đã nghĩ đi nghĩ lại về khoảnh khắc này, cô hình dung ra mình hét vào mặt anh, giận dữ, trút hết cơn thịnh nộ lên anh, nhưng lúc này, khi anh ở đây, cô cảm thấy một nỗi buồn sâu thẳm. trông anh thật thảm hại khi ngồi đối diện với cô, không dám nhìn vào mắt cô, cô gần như thấy hối tiếc cho anh, nhưng trên hết, cô thấy hối tiếc cho cuộc hôn nhân của chính mình.

Anh thuộc về một thế giới khác, cô thầm nghĩ khi nhìn quần áo, đồng hồ đeo tay và đôi giày của anh, cô biết tầm quan trọng của những vật đó đối với anh, sự cần thiết của việc khoe mẽ trong trang phục điển hình nhất, thời thượng nhất, bên cạnh là cô vợ hào nhoáng, hoặc cô nhân tình long lanh.

Và cô sắp phá vỡ thói quen cả đời. Ba mươi sáu tuổi, cuối cùng Alice cũng biết cô là ai, và cuối cùng Alice cũng biết yêu con người thật của mình. Cô dành mấy chục năm trời chỉ để làm người khác hài lòng, và giờ thì Alice biết rằng người duy nhất cô muốn mang đến hạnh phúc là chính bản thân cô.

Cô những tưởng mình sẽ tức giận, nhưng đêm qua, cơn tức giận đã tan biến, đã tan biến cùng với những giọt nước mắt, và cô quá mệt mỏi để la hét, hay tranh cãi với anh. Cô không muốn phải nghe thêm bất kỳ một lời giải thích hay một lời xin lỗi nào nữa. Quá muộn rồi. Có lẽ anh sẽ nói rằng sự việc không như cô nghĩ, rằng anh không làm gì sai quấy. Có lẽ anh sẽ đổ lỗi cho cô, nói rằng cô không chịu ở bên cạnh anh, lúc nào cô cũng trốn ở quê và ai có thể trách móc anh chỉ vì một sự bông đùa vô hại? Có lẽ anh sẽ thừa

nhận rằng anh đã ngoại tình thật, rồi nước mắt ngăn nước mắt dài xin lỗi cô hoặc nói với cô rằng hôn nhân của họ đã kết thúc.

Cách đó là tốt nhất, Alice thầm nghĩ. Nếu anh định thừa nhận sự việc và nói rằng anh sẽ rời bỏ cô. Tất nhiên là cô sẽ tan nát cõi lòng, nhưng cô biết chắc, chắc chắn như bầu trời thì màu xanh, rằng cuộc hôn nhân của họ đã đến hồi kết, và giờ thì cô phải tìm cách nói ra điều đó.

“Không được nữa, Joe ạ.” Alice là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói và ngôn từ của cô nghe không tự nhiên và lạ lẫm trong sự im lặng đến điển hình người.

Joe ngẩng đầu lên. Anh chờ đợi rất nhiều, chủ yếu là mong có thể làm cô bình tĩnh, an ủi cô, thanh minh đôi điều nhưng anh không chờ đợi điều này, và đây là viễn cảnh mà anh hoàn toàn không tính đến cách đối phó, không có lời biện minh, bào chữa.

“Ý em là sao?”

“Là như vậy. Là chúng ra.” Alice nhắm mắt lại. “Chúa ơi, em nói y như phim, nhưng cuộc hôn nhân của chúng ta. Không được nữa rồi.”

“Alice à, anh biết em đang nghĩ gì, anh biết chắc chắn em sẽ nghĩ như vậy khi em đọc những bức thư điện tử đó...”

Alice ngắt lời anh. “Không, Joe ạ. Em nghĩ gì không còn quan trọng nữa.”

“Nhưng điều đó rất quan trọng, Alice ạ. Anh cần phải giải thích. Josie chỉ là...”

“Không! Joe, anh không hiểu gì hết. Em đâu có quan tâm đến chuyện đó.” Và Alice cũng sửng sốt như Joe khi những từ ngữ đó được nói ra. Joe sửng sốt, vì anh vẫn luôn nghĩ Alice yêu anh nhiều hơn anh yêu cô, Alice sửng sốt vì cô nhận thấy sự thành thật trong giọng nói của mình. Cô thực sự không còn quan tâm đến chuyện đó.

“Nhưng...”

Alice lắc đầu. “Không, Joe,” cô buồn bã nói. “Em không cần một lời giải thích. Em không có đủ sự quan tâm để nghe những gì anh sẽ nói. Chấp nhận đi. Rằng cả hai chúng ra đều không hạnh phúc gì suốt một thời gian dài. Có lẽ việc này được định trước là sẽ xảy đến, để chúng ta nhận thấy chúng ta đã xa cách nhau như thế nào.”

Joe im lặng. Anh có thể đối phó dễ dàng hơn nhiều nếu cô khóc lóc, và giận dữ, và buộc tội anh. Anh có thể nhanh chóng xoa dịu nỗi đau của cô và tiếp tục như trước nay vẫn vậy, bằng những chiêu bài quá quen thuộc với anh, và anh cũng chỉ có biết đến vậy thôi.

Điều mà anh không thể đối phó, điều mà anh không chuẩn bị tinh thần để đối mặt, là sự thật.

“Joe này. Em thấy không có lý do gì để giả vờ nữa. Rất nhiều đêm em nằm nghĩ về mọi chuyện, em yêu anh, nhưng em không phải người phụ nữ mà anh muốn. Không còn là thế nữa. Và anh cũng không còn là người đàn ông em muốn nữa. Em không thể chịu đựng được cách chúng ra nhìn nhau, khi ta phải chật vật tìm ra chuyện mà nói với nhau, em không muốn chúng ra vẫn ở bên nhau chỉ vì chúng ta đã kết hôn và đó trở thành thói quen, và chúng ta cũng không muốn đảo lộn mọi việc.”

“Ở đây em rất hạnh phúc.” Alice khoát tay một vòng. “Em yêu ngôi nhà này, em hạnh phúc khi được ở quê, em thích thú khi được sống trong một thị trấn nhỏ nhỏ và quen thân với hàng xóm láng giềng. Và em biết anh ghét những thứ đó đến mức nào. Anh ghét nơi này y như em ghét thành thị, và không ai trong chúng ta có thể tiếp tục giả vờ được nữa.”

Một khoảng lặng khi Joe suy nghĩ những lời cô nói. Không có gì để nói cả. Cô hoàn toàn đúng.

“Vậy là như thế? Kết thúc?” Một hồi sau Joe chỉ vào các túi đồ. “Em gói ghém hết đồ đạc của anh rồi.”

Alice chậm rãi gật đầu. “Em ước mình có thể nói rằng chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, rằng chúng ta cần thêm thời gian, nhưng điều đó không hiệu quả, và em không thấy lý do nào để trì hoãn một việc rất cần thiết.”

Joe nhìn Alice lần đầu tiên kể từ lúc anh ngồi xuống ghế. Anh muốn nói rằng cuộc hôn nhân của họ có thể tiếp tục tốt đẹp, chỉ cần cô trở lại là Alice như anh mong đợi thì cuộc hôn nhân của họ sẽ vui vẻ trở lại. Cứ nhìn cách cô hầu như không đề cập gì đến Josie thì biết, như vậy là cô đã tha thứ cho sự dấn dứ của anh rồi. Hôn nhân vẫn có thể tốt đẹp như xưa. Anh mở miệng định nói như vậy, nhưng rồi anh dừng lại.

Cô nói đúng. Anh biết cô nói rất đúng. Anh đã từng thay đổi cô một lần, khi cô trẻ hơn thế này, tha thiết hơn thế này, khi cô sẵn sàng làm mọi việc để anh vui. Nhưng cô sẽ không làm như vậy nữa. Họ đã đi quá xa để có thể quay ngược lại thời gian, để có thể đưa mọi thứ trở về trạng thái ban đầu.

“Anh không tin là hôn nhân của chúng ta lại kết thúc,” Joe thấy mình khẽ nói khi nước mắt anh ứa ra.

“Làm ơn đừng khóc,” Alice nhẹ nhàng nói. “Em sẽ không thể chịu đựng được nếu anh cũng khóc.”

“Liệu chúng ta có thể nói thêm về việc này không em? Sau khi cả hai đã có thêm thời gian suy nghĩ? Anh gọi cho em có được không?”

“Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau hai tuần, hãy cố mà quen với việc đó.” Alice bất ngờ trước sự bình tĩnh của cô, trước sự thản nhiên trong giọng nói của cô, nhưng cô duy trì sự điềm tĩnh đó chỉ bởi cô không tin rằng chuyện thực sự nên xảy ra như vậy.

Suốt bốn ngày liền Joe không nói chuyện với bất kỳ ai. Josie gọi cho anh, nhưng anh tắt máy di động, anh không chịu được với việc phải nói chuyện với cô. Anh gọi điện đến văn phòng báo ốm và lao vào uống rượu để tìm quên.

Một chai Latour '90, Một chai Haut-Brion '86 và một chai Petrus '63. Nhấn chìm nỗi đau trong rượu, anh chỉ ngừng uống để ngủ hoặc gọi pizza.

Anh cũng nhắc điện thoại gọi cho Alice vài lần. Sàn nhà đầy ắp những bức hình cũ. Joe và Alice với nước da rám nắng, trông họ hạnh phúc biết bao, tay người này vòng qua cổ người kia khi họ ngồi trên ghế phơi nắng tại Cap Juluca, cùng nhovn miệng cười khi một nhân viên phục vụ đi ngang qua chụp hình giúp họ.

Trông Alice rất thanh lịch và xinh đẹp, bức ảnh được chụp tại buổi khai trương nhà hàng để cô xuất hiện trên tạp chí Hello!, mái tóc vàng được búi gọn, và chiếc áo lụa trắng sâu cổ khoa làn da rám nắng khỏe khoắn.

Joe và Alice ngồi bên nhau trên bộ ghế sofa mềm mại tại nhà của một người bạn ở nông thôn, cùng nhắm nháp rượu Pimm's, Joe quàng tay quanh đôi vai trần của Alice, và Alice ngồi thật duyên dáng trong chiếc áo đen để lộ vai, lưng và đeo đôi bông tai kim cương.

Joe xem lại các tấm ảnh trong trạng thái mơ hồ say xỉn và anh nhắc điện thoại lên, anh hình dung Alice xinh đẹp của anh sẽ nghe điện, hình dung anh có thể gọi điện cho Alice trong ảnh, hình dung anh có thể đưa cô trở lại hiện tại.

Nhưng khi mỗi ngày qua đi và khi anh tỉnh rượu, anh lại ngắm nhìn những bức ảnh đó để nhận thấy Alice đã thay đổi đến nhường nào.

Lần cuối cùng anh nhìn thấy Alice trông giống như trong những bức ảnh này là khi nào? Lần cuối cùng anh thấy mái tóc cô vàng óng và mềm mượt như lụa, quần áo cô là sự kết hợp của sự giản dị và sành điệu thời trang đến mức một số tờ báo tiếng Anh phải viết về cô là khi nào?

Những tờ báo đó sẽ nói gì nếu lúc này họ nhìn thấy Alice?

Joe khịt mũi tức cười khi anh nghĩ đến việc họ bí mật chụp được hình ảnh Alice đang làm vườn. “Từ Lộng lẫy đến Dơ dáy” là tiêu đề anh mừng tượng ra cho bài báo. Chiếc quần dính bùn bẩn thỉu, chiếc áo thể thao xấu xí và đôi ủng Timberland què một cục không thể là hình ảnh mẫu mực khơi gợi cảm hứng cho độc giả của tờ Daily Mail được.

Mây chỉ có thể đưa cô gái đó ra khỏi khu vườn chứ không thể đưa người làm vườn ra khỏi linh hồn cô gái đó, Joe thầm nghĩ một cách giấu cợt và quăng vỏ chai rượu cuối cùng vào thùng rác, và lúc đó chuông cửa réo vang.

“Thưa ông Chambers?” người gác cổng nói.

“Vâng, anh Brandon?”

“Có cô Josie Mitchell đến gặp ông.”

Joe chỉ nhìn vào cái máy. Anh đã sẵn sàng cho việc này chưa? Liệu anh có thể đối mặt không?

“Thưa ông Chambers? Ông có đó không vậy?”

“Có, Brandon. Anh đưa cô ra lên đây giúp tôi nhé.”

“Chúa ơi. Trông anh kinh khủng quá.”

“Cám ơn, Josie. Trông em tuyệt vời lắm, nhưng có gì khác nữa không?” Joe quay người bước trở lại phòng khách, Josie đi theo anh, khi cơn giận trong người cô có nguy cơ trào qua giọng nói.

“Joe, có chuyện quái quỷ gì vậy? Anh rời nhà em đi để mua đồ ăn sáng và không quay lại. Điện thoại di động thì tắt máy suốt bốn ngày trời, anh cũng không đi làm, và anh cũng không trả lời điện thoại của em. Trông anh thật thảm hại. Có chuyện gì vậy?”

Joe nhún vai mỉm cười. “Nếu em cần phải biết thì cuộc hôn nhân của anh chấm dứt rồi.”

Đôi mắt Josie mở to, nhưng cô không nói gì. Nói cho cùng, cô có thể nói gì đây chứ? Thật tệ hại cho anh sao? Hay em rất lấy làm tiếc? Hay là hoan hô hoan hô?

“Đó là lý do khiến anh ở lì trong nhà,” Joe nói tiếp, “Josie, anh xin lỗi, lẽ ra anh nên gọi cho em, nhưng anh cần thêm thời gian để điều chỉnh mọi việc, và nếu em thực sự cần phải biết thì mấy ngày hôm nay anh thấy cuộc đời khốn nạn quá. Ý anh là không phải ngày nào cô vợ của anh cũng phát hiện ra chuyện anh ngoại tình và đuổi anh ra khỏi nhà.”

“Ồ.” Josie ngồi phịch xuống ghế sofa. “Cô ấy phát hiện ra chuyện của chúng mình à?”

“Ừ. Cô ấy tìm thấy thư điện tử. Nhưng có vẻ như cô ấy không quan tâm đến chuyện này. Cô ấy nói cuộc hôn nhân của bọn anh không tốt đẹp từ lâu rồi, rằng không ai trong bọn anh hạnh phúc, và không có lý do gì để tiếp tục nữa”

“Và đúng là thế?” Josie nhẹ nhàng nói, mặc dù cô nhận thức rõ ràng cô đang bước vào một lãnh địa hiểm nguy, và cô không chắc mình nên làm thế nào, bởi tình huống này hoàn toàn mới với cô. Đóng vai nhân tình là một vấn đề, nhưng là một nhân tình phá vỡ một hôn nhân lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Josie không thể nào không hồi hộp khi cuối cùng Joe cũng được độc thân và luôn sẵn sàng ở bên cô, nhưng cô nhận thấy sự việc sẽ không dễ dàng như vậy. Cô thấy Joe đau khổ hơn nhiều so với vẻ mặt mà anh đang làm bộ làm tịch.

27. Chương 27

Joe nhún vai. “Ừ, đúng thế đấy. Hôn nhân chỉ là trò hề từ khi bọn anh chuyển đến New York. Thật ra là theo Alice thì có thể nó đã là một trò hề như vậy từ rất lâu rồi, nhưng có một điều rõ ràng là vợ chồng anh không còn điể chung nữa, và không còn lý do để tiếp tục giả vờ nữa.”

“Anh cảm thấy sao rồi?”

“À, chớ chết, anh cũng không biết nữa. Anh thấy như cứt...anh thấy điên rồ... cô ấy nói đúng... cuộc hôn nhân này không tiếp tục được nữa... nhưng trước đây nó vẫn tốt đẹp, vì vậy có thể nó sẽ lại tốt đẹp như thế... có lẽ bọn anh cần thêm thời gian để suy nghĩ... có lẽ anh đúng là một thằng chồng khốn nạn... đáng ra Alice đừng có thay đổi nhiều đến thế... có lẽ anh không nên kết hôn... hai bọn anh đều lựa chọn sai lầm... có trời mới biết... anh cũng không biết.”

“Được rồi.” Josie đứng lên. Cô đến đây bởi vì cô lo lắng cho anh, vì cô tức giận với anh, nhưng cô chưa chuẩn bị để đối mặt với sự việc này. Chính bản thân cô cũng không biết mình cảm thấy thế nào, và có lẽ

cô là người không nên ở cạnh Joe lúc này nhất. Điều tốt nhất cô có thể làm, nhất là nếu cô còn mong chờ một cơ hội nào đó ối quan hệ của cô và anh, là cô nên để anh một mình, nên để anh tự giải quyết vấn đề này. “Đáng ra em không nên đến đây. Em xin lỗi. Em đi ngay đây.”

“Đừng!” Joe hoang mang, và ngay lập tức anh trở thành một cậu nhóc bé bỏng phải chịu nhiều mất mát. Anh mới đánh mất một người phụ nữ trong tuần này; và anh vẫn chưa sẵn sàng để đánh mất thêm một người phụ nữ nữa. Joe có thể đối mặt với rất nhiều điều, nhưng sự cự tuyệt không nằm trong số những điều đó, và hai sự cự tuyệt sẽ vượt quá sức chịu đựng của anh. “Đừng,” anh dịu giọng lại khi đi về phía Josie và đưa hai tay ôm lấy mặt cô. “Xin em hãy ở lại với anh,” anh khấn nài khi nhìn vào mắt cô và cô đánh rơi túi xách xuống sàn nhà. “Josie ơi, anh cần em. Anh muốn có em. Đừng bỏ anh.”

“Vâng,” cô thì thầm và ôm chặt lấy anh. “Đừng lo,” cô khẽ nói, xoa lưng anh và thì thầm vào cổ anh. “Em ở đây rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Cậu có chắc chắn là cậu không muốn tớ bay đến với cậu không?” Giọng Emily lộ rõ sự lo lắng. “Cậu biết là tớ đến với cậu được mà. Công việc không bận lắm, mà cậu thì không ở một mình như thế.”

“Ôi, Em, cảm ơn cậu. Nhưng không cần đâu. Thực sự là tớ cảm thấy tớ cần phải tự mình trải qua thời gian này. Tớ cần phải tĩnh trí lại, phải suy nghĩ mọi việc thật kỹ lưỡng. Dù sao cũng cảm ơn cậu. Và cảm ơn vì đã ở bên tớ.”

Trong những ngày này, Alice và Emily trò chuyện với nhau bốn hoặc năm lần mỗi ngày. Cả hai người đều đã quên mất lý do khiến họ không liên lạc với nhau kể từ đêm Giáng sinh, nhưng Emily đã tha thứ, và cô cũng quên luôn tại sao lý do đó lại quan trọng đến mức cô có nguy cơ đánh cả người bạn thân nhất của mình.

“Vậy cậu hoàn toàn chắc chắn cậu sẽ ổn chứ? Cậu thấy sao rồi?”

“Tớ không biết. Có lúc tớ thấy nhẹ nhõm, và tớ biết tớ đang làm một việc đúng đắn. Thậm chí hầu như bọn tớ còn không nói về chuyện kết thúc, chỉ là không có chuyện gì để nói với nhau, và tớ không còn nhớ lần cuối cùng bọn tớ làm cho nhau cười vui là khi nào. Tớ phải vào thành phố và phần nộ với anh ấy vì đã biến tớ thành một con người không phải mình, còn anh ấy trở về đây và cảm ghét tớ vì tớ không phải là con người anh ấy muốn.”

“Tớ thấy rất vui vì tớ không phải vào Manhattan nữa, không phải đứng cạnh Joe để trò chuyện lãng xẹt với khách hàng của anh ấy là những bà vợ chán ngắt, và rồi, năm phút sau đó tớ lại sợ hãi. Tớ không dám tin tớ sắp thành người phụ nữ ly dị chồng, rằng mỗi sáng thức giấc tớ sẽ không còn nhìn thấy Joe nằm cạnh tớ nữa. Rằng sẽ không còn ai ủng hộ tớ, hay bước vào ngôi nhà này vì tớ, giúp tớ khi mọi việc trở nên quá phức tạp.”

“Tớ biết,” Emily nói. “Đó là điều khốn nạn khi phải sống độc thân. Cậu phải tự mình làm mọi việc. Nhưng bên cạnh đó, sẽ không ai sai khiến cậu phải làm thế này thế nọ. Cậu có thể ăn khem Ben&Jerry vào bữa sáng, bữa trưa, và cả bữa đêm nếu cậu muốn.”

Alice khịt mũi. “Nếu cậu muốn gì cơ? Nếu cậu muốn béo trương béo nứt à?”

“Được rồi, không phải là Ben&Jerry vậy. Kem bạc hà sô cô la không đường của Baskin&Robbins thì sao? Có tốt hơn không?”

Alice cười. “Tốt hơn nhiều ấy chứ.”

“Cậu thấy chưa? Cậu vẫn cười được đấy thôi. Cậu còn có thể làm rất nhiều việc khác nữa. Cậu có thể nằm ngủ nướng cả ngày. Cậu có thể làm vườn hai mươi tư giờ mỗi ngày mà không ai than vãn rằng họ muốn cậu phải đi nấu bữa tối, hay cậu phải đi mua sắm với họ, hay cậu phải cùng họ đi gấp gở ăn trưa với những người mà cậu không hứng thú.”

“Đúng thế. Tớ biết chứ. Đó là những điều mà tớ vẫn tự nói với mình khi tớ cảm thấy vui vui.”

“Vậy khi nào thì cậu không cảm thấy vui vui?”

“Đó là lúc tớ nhủ rằng mình sợ hãi và không bao giờ có thể tự mình xoay sở được. Em, lạy chúa. Tớ không tin là cuộc hôn nhân của tớ lại nghĩ ra nông nổi này. Tớ đi giữa thánh đường trong nhà thờ và nghĩ rằng tớ

sẽ gắn bó với cuộc hôn nhân này đến hết phần đời còn lại. Tớ cứ nghĩ tớ và Joe sẽ ở bên nhau đến đầu bạc răng long.”

Emily im lặng vài giây. “Alice à, khi cậu đi giữa thành đường hôm đó, cậu biết Joe là ai, và điều anh ý muốn có ở một người vợ. Cậu sẵn sàng thay đổi chính mình để trở thành người phụ nữ mà anh ấy muốn. Đó là lý do giúp cuộc hôn nhân của cậu tốt đẹp.”

“Tớ biết chứ. Cuộc hôn nhân ấy sẽ vẫn tốt đẹp chừng nào tớ vẫn tuân theo các quy tắc của trò chơi. Chỉ là tớ sợ hãi khi lại phải sống độc thân và khi tớ rằng một phần đã qua trong cuộc đời tớ sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

“Tớ hiểu. Nhưng Alice à, bất cứ khi nào cậu muốn nói chuyện, dù đêm hay ngày, cậu hãy gọi ngay cho tớ, và cậu cũng biết đấy, tớ sẽ đến ngay bên cậu nếu cậu cần tớ.”

“Tớ biết mà.” Alice thở dài. “Tớ biết mà.” Alice mở cửa phụ bước vào phòng bếp nhà Gina, cô đặt cái bát nhựa lớn lên quầy bếp và ngập ngừng gọi.

“Alice à? Chị phải không?” Giọng Gina vọng từ trên gác xuống.

“Vâng.” Alice đi đến chân cầu thang và hét vó lên. “Tôi nghĩ là tôi nên đến sớm để đưa salad.”

“Chị lên đây đi. Tôi thay đồ gần xong rồi.”

Alice lên cầu thang thì Gina cũng bước ra khỏi phòng ngủ và ôm chầm cô.

“Vậy là , chị không định tỏ vẻ lo lắng và hỏi tôi xex tôi thế nào đấy chứ?” Alice lùi lại và nhướn mày.

Gina gạt đầu lên tỏ vẻ lo lắng. “Chị thế nào ? ”

Alice lằ bộ cảm thấy tiếc cho chính mình, rồi cô nhún vai. “À, chị biết rồi đấy. Không tệ. ”

Gina cười, “Nghiêm túc đấy, Alice ạ,” Gina nói, “Lần trước tôi nhìn thấy chị, chị có vẻ rất buồn bã. Trông chị khá hơn rồi, cho dù chị không cảm thấy thế.”

“Chị Gina, nghiêm túc đấy.” Alice mỉm cười. “Hôm nay là một ngày tươi đẹp. Thỉnh thoảng tôi thấy vui vẻ và đôi khi tôi thấy rất tệ hại. Đó là điều thật kinh khủng. Mỗi sáng thức giấc, tôi không biết mình nên mong chờ điều gì.”

“Chị đã nói chuyện với anh ấy chưa ?”

Alice gạt đầu khi hai người họ đi xuống cầu thang vào phòng bếp. “Anh ấy gọi điện tối qua.”

“Rồi sao nữa ?”

“Không bình thường. Đó là chồng tôi. Tôi kết hôn với anh ấy sáu năm rồi, và khi nghe giọng nói của anh ấy, có cái gì đó rất quen thuộc, nhưng cũng rất lạ lẫm. Tôi cảm thấy sự đối lập kỳ cục giữa việc biết anh ấy rất rõ và không biết chút gì về anh ấy.”

“Chị có hối tiếc không, hay tất cả thực sự chấm dứt rồi ?” Gina vẫn chưa nói với Alice về việc cô nhìn thấy anh ta đi với Josie, mặc dù lúc này Alice cũng đã biết chuyện. Không cần thiết phải làm cô ấy đau lòng thêm nữa, và Gina không biết rằng Alice sẽ hiểu lý do khiến cô không nói cho ấy biết.

Nhưng lúc mới nghe tin, Gina thấy nhẹ nhõm, cô nhẹ nhõm bởi bí mật đó đã được phơi bày, cô không phải lừa dối hay giữ bí mật với bạn nữa.

Và trên hết, Gina nhẹ lòng vì Alice sẽ không bao giờ bị tổn thương bởi một người chồng lãng nhãng nữa.

Alice xứng đáng nhận được nhiều thứ tốt đẹp hơn thế.

Gần sáu tuần trôi qua kể từ khi Joe và Alice chia tay. Ban đầu, mỗi ngày trôi qua dài lê thê, sự ỉ trệ kỳ lạ khiến Alice thấy ủ ê, cô không biết làm gì hơn là ngồi trên ghế sofa với Snoop và cố tiếp nhận thực tế rằng đây không phải việc làm tạm thời, rằng cuộc hôn nhân của cô đã kết thúc, và cuộc sống của cô sẽ không bao giờ trở lại như cũ.

Cô chưa đến mức quần trí vì Joe, nhưng cô cần phải than vãn về cuộc hôn nhân thất bại và những giấc mơ tan vỡ. Alice vẫn luôn nghĩ rằng khi ba mươi sáu tuổi, xung quanh cô sẽ lú lú thật nhiều đứa con. Cô đã mong được sum vầy hạnh phúc với một người chồng biết chia sẻ, một người mang đến tiếng cười cho cô, một người luôn lấp đầy tâm hồn cô bằng tình yêu và sự quan tâm chăm sóc.

Cô đã mong sẽ có ít nhất ba con, và nuôi một bầy thú nhỏ nhỏ. Và mặc dù cô không có được bất kỳ thứ gì như vậy khi kết hôn với Joe, cô vẫn luôn nghĩ đó chỉ là vấn đề thời gian. Và giờ thì quá muộn rồi. Không những cô không bao giờ có được những điều đó với Joe, mà cô còn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có được những điều đó với bất kỳ ai khác. Không thể như thế khi ở màn cuối của cuộc chơi.

Trên hết, Alice cảm thấy buồn thương và nuối tiếc sâu sắc vì sắp được đưa vào bảng thống kê những người ly hôn, vì chắc chắn, cô không còn sự lựa chọn nào khác ngoài ly hôn.

Alice không cần phải hỏi xem sự việc đó sai sót ở đâu, tại sao, hay như thế nào. Món quà của sự nhận thức muộn màng chính là sự rõ ràng, Alice có thể thấy rõ cô đã phải cố gắng đến thế nào để ép mình vào khuôn mẫu của người phụ nữ mà Joe muốn, và dù sớm hay muộn, những cố gắng đó cũng kết thúc bằng thất bại mà thôi.

Và cô buộc mình phải nghĩ đến cái thực tế hiển nhiên trước mắt, rằng Josie không phải cuộc tình đầu tiên của anh, và dù đau lòng, nhưng cuối cùng cô cũng phải thừa nhận rằng vẫn luôn luôn có những dấu hiệu của sự dấn dút, chỉ có điều cô cứ chọn cách nhắm mắt lờ đi cho qua chuyện.

Sau khi đọc một bài báo trên tạp chí về chứng nghiện tình dục, Alice đưa ra kết luận rằng Joe không thể dừng lại được, rằng anh yêu cô, nhưng anh không đủ sức cưỡng lại chứng nghiện đó.

Cô bắt đầu hiểu ra mình không thể làm bất cứ điều gì để thay đổi anh, hoặc để giữ anh lại. Và quan trọng hơn cả, cô hiểu rằng anh không bao giờ có ý định thay đổi.

Anh ấy không bao giờ có ý định thay đổi.

Khi nhận ra điều đó, Alice dần bình tâm hơn. Dù sao thì thực tế là cô đã phải tự sống một mình suốt gần một năm qua, và xét trên nhiều phương diện, cô cũng hạnh phúc vui vẻ hơn khi được ở một mình như vậy.

Sống đơn thân, cô sẽ không phải lo sợ hay nản lòng, hay thậm chí là cô đơn. Khi bắt đầu chấp nhận cuộc sống mới, Alice nhận ra rằng, nói cho cùng, cô cũng đâu có rơi vào một tình huống tồi tệ như cô nghĩ.

Bữa tiệc hôm nay ở nhà Gina và George (bữa tiệc cuối cùng của mùa hè) là dịp đầu tiên Alice gặp gỡ hàng xóm đông đủ đến vậy kể từ khi cô và Joe chia tay. Suốt mấy tuần đó, Sandy luôn ở bên cô, Sally cũng vậy, và Gina cũng lái xe đến thăm cô mỗi ngày cuối tuần để đảm bảo cô vẫn ổn.

Lẽ tất nhiên là cả thị trấn đã nghe tin- vì thế mà những lời mời dự tiệc ít đi và những cái lắc đầu cùng với tiếng xì xầm to nhỏ xuất hiện ở những nơi mà Alice ngang qua. Có lẽ đây là thông tin nóng hổi nhất để bàn luận kể từ khi Rachel Danbury phơi bày cuộc sống của bà cho tất cả mọi người thấy, chỉ bởi vì từ trước đến nay chưa có sự việc nào thú vị như thế xảy ra trong thị trấn bé tin hin này.

Trong những thị trấn nhỏ như thế này, người ta không ly hôn. Họ kết hôn vì tình yêu và họ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp. Họ có từ hai đến bốn con, họ lái những chiếc xe SUV to lớn và kêu rầm rầm, nuôi những con chó giống Labrador có lông màu nâu sô cô la, và họ luôn tham gia Hiệp hội Phụ huynh-Giáo viên tại trường của con.

Đám phụ nữ mãi mê với việc chăm nuôi con, và nếu họ không hạnh phúc với hôn nhân, họ cũng sẽ giấu kín nỗi niềm sau hàng đồng tã lót của con và công việc tình nguyện tại địa phương.

Cánh đàn ông chạy trốn khỏi rắc rối của công việc và thả mình vào các chương trình truyền hình, hình dung ra cảnh sẽ thế nào nếu tình cờ gặp những cô gái trẻ kêu gọi trẻ trung đi qua phố Main đến Home Depot để mua mỹ phẩm.

Mọi người mong mình sẽ kết hôn và ở bên nhau trọn đời, vì vậy, mặc dù Alice và Joe là người mới đến nhưng tin tức về cuộc chia tay của họ đã lan ra quanh cộng đồng nhanh chóng như giống cây bìm bịp lần chiếm vườn nhà Alice, và đây vẫn là chủ đề nóng của tháng.

Tội tệ hơn nữa là có vẻ Alice bỗng trở thành mối đe dọa cho những cặp vợ chồng hạnh phúc khi cô trở thành phụ nữ độc thân. Các ông chồng nơi đây rất tử tế, nhưng Alice nhận thấy các bà vợ lại nhìn cô với ánh mắt nghi ngại, và những lời mời vốn đầy ắp trong hộp thư nhà cô nay thưa thớt nhiều.

Rõ ràng Highfield không phải là nơi dành cho người độc thân. Người ta chờ đợi những người ly hôn hoặc ly thân sẽ sớm đóng gói đồ đạc và quay trở lại thành phố, để ném mình vào những cuộc hẹn hò mới, và họ không dám chôn chân ở cùng ngoại ô cho đến khi tìm thấy người thay thế lâu dài cho chồng hay vợ cũ.

Nhưng Alice không quan tâm đến những chuyện đó. Những người bạn thực sự vẫn ở bên cô- đó là Gina, Sally và Sandy- và có cho vàng cô cũng sẽ không quay trở lại thành phố. Alice vẫn cảm thấy mỗi ngày trôi qua thật kì diệu như khi cô đặt chân đến đây lần đầu tiên, và cô hy vọng những người rút lại lời mời với cô sẽ sớm nhận thấy cô không phải là một mối đe dọa hay cái gì đó tương tự.

Tất nhiên Gina sẽ không bao giờ coi Alice là mối đe dọa, và mặc dù một người hàng xóm lảm chuyện đã thể hiện sự ngạc nhiên khi thấy Gina mời Alice tham dự bữa tiệc này - Gina đã nói cho Alice biết chính xác thì cô nghĩ gì về tình hình đặc biệt đó - cô vẫn cả quyết rằng Alice rất ổn và đang cố gắng vượt lên dư luận.

Không ai biết lý do chính xác, mặc dù người ta có nghe thấy Kay bóng gió rằng Joe rõ ràng không phải loại đàn ông chung thủy, rằng anh đã tán tỉnh cô ta sau một buổi tập quần vợt, và Kay nói chắc như đinh đóng cột rằng Alice đã bắt quả tang anh ta với một ả đàn bà nào đó. Kay không biết liệu việc này có thật hay không, mặc dù, như chúng ta cũng biết, sự việc xảy ra đúng như vậy, nhưng mối hiểm nghi của cô ta nhanh chóng trở thành sự thật, và mọi người ai cũng kinh ngạc khi thấy anh ta tệ bạc đến vậy với cô nàng Alice dễ thương tốt bụng.

“Thật đáng xấu hổ,” họ nói. “Nhìn cô ấy xem, vẫn trẻ trung và lúc nào cũng phải ở một mình,” và họ vui mừng khi thấy cô xuất hiện tại bữa tiệc thịt nướng ngoài trời nhân ngày Lễ Lao Động đánh dấu kết thúc mùa hè. Với nhiều người dân địa phương, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Alice kể từ khi biết chuyện của cô. Kay - lúc này cô ta cảm thấy bị đe dọa nhiều hơn từ phía Alice - đã thì thào với bạn bè cô ta rằng trông Alice trông như con ma: hai bọng mắt sưng phồng dưới mắt, da dễ xám xịt, và cô sụt cân gầy nhẳng đi.

Nhưng khi mọi người đến bữa tiệc, họ ngạc nhiên một cách thú vị, Alice, trong chiếc váy lanh dài và áo phông trắng bó sát, làn da rám nắng khỏe mạnh. Nét rạng rỡ vẫn ánh lên trong mắt cô, và trông cô vẫn vui vẻ hạnh phúc như ngày nào.

“Chị thế nào ?” mọi người liên tục hỏi cô sau những cái ôm chào hỏi và Alice cười giòn giã.

“Tôi ổn.”

“Chị chắc chứ ?” họ tiếp tục hỏi. “Chúng tôi có giúp gì được cho chị không?”

“Tôi chắc chắn.” Cô mỉm cười. “Và các bạn cũng không giúp được gì được đâu.”

Kay, với thái độ khó coi, là người duy nhất nhân cơ hội này đẩy vấn đề này đi xa hơn.

“Chị biết đấy” - cô ta duyên dáng tiến về phía Alice, và ngay lập tức tiu ngữu khi thấy Alice vẫn xinh đẹp rạng rỡ - “tôi chưa bao giờ tin tưởng ông chồng đó của chị.”

“Ồ, không ư ?” Alice dợm quay người đi, cô không muốn biết lý do tại sao, cô chỉ muốn tránh xa người đàn bà mà cô chưa bao giờ quý mến hoặc tin tưởng đó.

“Không hề. Mắt anh ta ánh lên tia gì đó. Giống như cái nhìn của một gã lăng nhăng. Thật ra tôi không nên nói việc này với chị, nhưng vì tình chị em với nhau nên tôi mới nói, và nếu tôi là chị thì tôi cũng muốn biết lắm.” Kay hít một hơi thật sâu “Joe đã tán tỉnh tôi tại bữa tiệc Giáng sinh.” Cô ta quan sát Alice thật kỹ để phán đoán phản ứng của cô, nhưng cô không có phản ứng gì, vì vậy cô ta nói tiếp.

“Lẽ tất nhiên là tôi từ chối - ý tôi là tôi không thể làm vậy với vợ anh ta. Tôi chỉ nghĩ rằng chị cần phải biết chuyện này thôi. Chị làm đúng lắm. Đàn ông như thế thì không tin tưởng được.”

Alice chậm rãi lắc đầu, cô cố gắng giấu đi nỗi sửng sốt và sự ghê tởm khi Kay nói ra điều đó. “Tôi phải nói rằng tôi rất lấy làm ngạc nhiên,” Alice nhẹ nhàng đáp.

“Thật sao ?” Đó không phải là phản ứng mà Kay chờ đợi.

“Thật chứ. Tôi không nghĩ chị lại thuộc típ người Joe thích. Anh ấy thường say mê phụ nữ xinh đẹp và sành điệu. Tôi chưa bao giờ nghĩ loại phụ nữ rẻ tiền và hư hỏng lại lọt vào mắt anh ấy. À,” cô nhún vai, “Có khi lúc đó anh ấy say rượu cũng nên.” Và cô quay đi, để lại Kay với cái miệng há hốc sững sờ.

Gina kéo Alice vào góc nhà. “Có phải tôi vừa nghe thấy điều mà tôi nghĩ mình vừa nghe thấy không nhỉ ?”

Alice còn run lên vì giận. “Chị có tin được không ? Đúng là một ả lẳng lơ ngu ngốc. Ôi Chúa ơi, Gina, chị có nghĩ là anh ấy tán tỉnh cô ta không? Như thế thì kinh khủng quá. Vì Chúa, tán tỉnh hàng xóm của chúng ta cơ đấy. Chẳng lẽ anh ấy dám dâng đến vậy sao?”

Gina ôm lấy Alice. “Tôi chắc chắn là cô ta chỉ bịa ra như vậy thôi. Cô ta thấy chị trở thành mối đe dọa, thế thôi. Nào, không phải vì tôi biết đâu là kiểu phụ nữ của Joe, nhưng chị nói đúng, cô ta rẻ tiền và hư hỏng, và tôi chắc chắn là Joe sẽ không bao giờ thêm liếc cô ta lấy một cái.”

“Nhưng cô ta chơi quần vợt cùng anh ấy ?”

“Đúng vậy, và có lẽ cô ta căm ghét việc anh ấy không tiếp tục tiến đến với cô ta. Cứ nhìn cái cách cô ta ăn mặc thì biết. Cô là người duy nhất mặc váy ngắn và đi giày cao gót. Cô ta nghĩ tất cả đàn ông đều ngưỡng mộ mình, và tôi nghĩ cô ta rất căm ghét việc Joe không ngưỡng mộ cô ta như vậy. Nghiêm túc mà nói thì tôi dám đặt tiền cho khả năng này đấy.”

“Thật sao ?” Alice bắt đầu nguôi ngoai.

“Thật chứ. Nhưng Alice Chambers này, quả là một màn hạ nhục đáng kinh ngạc đấy.” Gina cười ồ. “Tôi ghét phải chơi với mặt xấu của chị lắm.”

Alice cũng bắt đầu nhận ra khía cạnh nực cười của việc đó. “Tôi không tin là tôi lại nói vậy với cô ta. Đó là xột trong những điều tôi thường phải nghĩ lại sau khi nói. Khi nằm trên giường, tôi thường gặng nghĩ ra những điều cay độc và hóm hỉnh để nói. Có Chúa mới biết những lời nói đó xuất phát từ đâu.”

“Chỉ cần cảm ơn Chúa là nó đã xuất hiện.”

Nụ cười của Alice biến mất trên khuôn mặt cô. “Gina, có phải mọi người đều đang nói về chúng tôi không?”

Gina nhăn nhó. “Tôi biết là tôi phải nói dối chị, nhưng tôi không làm thế được. Mọi người đang nói về anh chị đấy.”

“Ôi Chúa ơi.” Alice úp mặt vào lòng bàn tay. “Thật kinh khủng.”

Gina nhún vai. “Tôi biết chứ. Kinh khủng, nhưng là điều tự nhiên thôi. Đây là vụ bê bối lớn trong cái thị trấn này. Hai người Luân Đôn quyến rũ với giọng nói quyến rũ, và dường như họ có một cuộc sống rất quyến rũ, thế rồi đột nhiên, chuyện kết thúc.”

“Họ có biết lý do không?”

“Không ai biết chắc chắn. Tôi có nghe người ta nói rằng nguyên nhân là chị không thể sinh con còn anh ấy thì rất mong có con. Tôi cũng nghe nói là anh ấy không có khả năng sinh con còn chị thì rất mong có con. Hoặc là vì anh ấy tìm được một người vợ khác. Người ta còn đồn là vì chị tìm được một người đàn ông khác.”

“Tôi sao? Tôi đấy! Quỷ thần ơi, tôi mà lại tìm được một người đàn ông khác sao? Còn có thể là ai chứ? Tôi biết hết mọi người trong thị trấn, và mọi người nhìn thấy tôi mọi lúc mọi nơi. Họ nghĩ tôi dan díu với ai cơ chứ?” Giọng Alice vỡ òa vì phẫn nộ.

“ Suyt. Suyt. Bình tĩnh nào. Tôi biết điều đó mà.”

“Tôi cứ hy vọng là chị đã nói với họ.”

“Tất nhiên là thế rồi. Trừ phi chị muốn tôi khởi xướng thêm tin đồn. Chị thích dan díu với ai nào?”

Alice không kiềm chế được nữa. Cô nhăn răng cười. “Ồ ồ. Chúng ta có thể tung ra những tin đồn hay ho.”

“Chồng của mẹ đàn bà lẳng lơ kia thì sao nhỉ ?”

“Ai cơ, Jame á ?”

Gina mỉm cười gật đầu. “Như thế mới là gây ông đập lưng ông.”

“Không. Tôi không làm thế được. Tàn nhẫn quá.”

“Được rồi, thế Michael Bolton thì sao ?”

“Michael Bolton à? Chị đang nói về chuyện gì vậy ?”

“À, anh ta sống quanh đây mà. Và chị cũng phải thừa nhận là ngoại tình với một người nổi tiếng sẽ khiến dân tình choáng váng.”

“Ngay cả với một người trông giống với Michael Bolton sao ?” Alice vẫn còn mơ hồ, ít nhất là như vậy.

“Người nổi tiếng là người nổi tiếng.”

“Vậy thì sao?” Alice nói tiếp. “Chị định nói là tôi dạn dít với Michael Bolton sao ?” Alice khúc khích cười. “Chị Gina ơi, thế thì to tát quá. Tôi không nói thế được.”

Trông Gina có vẻ sững sờ. “Bạn thân mến ơi, tôi chưa bao giờ nói rõ như thế cả. Nhưng tôi nghĩ là Kay cần phải biết rằng có người nhìn thấy chị và Michael Bolton cùng nhau ăn tối tại nhà hàng Cobb’s Mill Inn, và trông hai người rất thảm thiết.”

“Ồ, chà.” Alice vờ thở dài cam chịu. “Nếu chị phải làm vậy thì chị cứ nói thế đi.”

“Tôi phải nói chứ,” Gina cả quyết. “Và giờ thì tôi phải đi kiểm tra xem George chuẩn bị tiệc ổn thỏa chưa. Đi nào. Đi ra ngoài lấy thức ăn thôi nào.”

28. Chương 28

Một giờ sau đó, Alice gần như nghẹn bánh burger khi Mary Beth đến ngồi cạnh bên cô.

“Tôi và anh Tom định mời chị ghé chơi,” chị ta nói “Chúng tôi nghĩ có lẽ tuần sau chị và Michael sẽ muốn đến ăn tối cùng chúng tôi.”

Alice ngẩng lên nhìn Gina đang đứng sau bàn tiệc và cười ranh mãnh với cô. Gina nháy mắt trong khi Alice lú cả lưỡi.

“Chị thật là tốt,” Alice nói. “Để tôi xem lại kế hoạch và trả lời chị sau nhé?”

“Tất nhiên rồi.” Mary Beth nói và cả tin nhướn người ra phía trước. “Tôi biết là tôi không nên nói với chị điều này, nhưng bài “When a Man Loves a Woman” của Michael là bài hát tử của trong số hàng vạn bài hát trên thế giới đây.”

“Ồ.” Alice nhìn cô ta và không biết nói gì hơn.

“Chị nói điều đó với anh ấy giúp tôi được không?”

“Tất nhiên là tôi sẽ nói chứ.” Alice thấy mình đang cười. “Nếu chị không phiền thì tôi phải đi lấy thêm chút thức ăn.”

“Chắc chắn rồi,” Mary Beth gọi với sau lưng cô. “Và chúng tôi nghĩ là tối thứ tư hoặc thứ năm là đẹp nhất. Hãy cho chúng tôi biết nhé!”

“Được rồi!” Alice mỉm cười khi cô đi về phía Gina và huých mạnh cùi chỏ vào sườn bạn.

“Ồi! Sao thế?”

“Vì Chúa, tôi cứ tưởng là chị nói đùa. Không tin được là chị lại nói với Mary Beth là tôi đi lại với Michael Bolton đây.”

“Tôi có nói với cô ta đâu. Tôi chỉ nói là người ta bắt gặp chị rất thân mật với anh ta thôi.”

“Chị điên rồi!” Alice cười ồ lên.

“Thật sao? Cứ thử xem.” Gina quay người Alice để cô thấy Mary Beth đag thì thào điều gì đó với Kay, và Kay quay người nhìn Alice với vẻ sững sốt trước khi vội vàng chạy đi kể chuyện này với người khác.

“Chị thấy chưa?” Gina thì thầm qua khoe miệng. “Đã nói với chị là nhanh lắm mà.”

“Ôi, thật tội nghiệp cho Michael Bolton,” Alice nói. “Tôi thấy thật tệ khi nói dối như vậy về anh ấy.”

“Đừng có dở dẩn thế. Anh ta quen với việc này rồi. Dù sao thì đó cũng là điều anh ta đáng phải nhận khi để kiểu tóc đuôi dề dài ngoằng như thế suốt chừng năm. Mà xét ra ”- Gina nhìn Alice từ đầu xuống chân- “anh ta cũng mất đấy chứ.”

“Ôi, Gina.” Alice nhượng người ra trước và hôn lên bạn. “Chính thế nên tôi yêu chị đấy.”

“Tốt. Giờ thì ăn thêm một cái xúc xích nữa nhé.”

“Chị Gina ơi, tôi no căng rồi. Tôi ăn nhiều quá rồi.”

“Bạn thân mến, đừng có ngốc thế.” Gina gấp thêm một cái xúc xích đầy ắp mù tạt, nước xốt và hành phi vào đĩa của Alice. “Nghe nói là Michael thích phụ nữ mũm mĩm cơ.”

Đến cuối buổi tối, Alice đã nói chuyện với hầu như tất cả những người đến bữa tiệc. Đám đàn bà con gái cứ ngập ngừng hỏi cô về Michael, và Alice chỉ duyên dáng mỉm cười nói, “Miễn bình luận,” khiến tất cả bọn họ đều cười.

Lúc này đây, khi đã trải qua một buổi tối thật vui vẻ, cô mới có thể thừa nhận mình lo lắng như thế nào trước bữa tiệc giao lưu đầu tiên kể từ khi cô trở về cuộc sống độc thân. Không phải vì cô chỉ đến đây một mình - ngay cả khi có Joe thì cô vẫn phải thường xuyên đi một mình - nhưng giờ thì cô đã ly thân thật rồi, và sự việc vì thế cũng hoàn toàn khác.

Cô đã rất lo lắng về cảm giác của mình, khi phải trở thành người phụ nữ đơn thân giữa những cặp đôi đã kết hôn như vậy, cô cũng nhớ đến sự kỳ cục và cảm giác lạc lõng của cảnh độc thân ngày trước - hồi cô chưa kết hôn với Joe, hồi cô phải trải qua các buổi tối bên cạnh những cặp vợ chồng.

Nhưng tối nay, cô không cảm thấy kỳ cục và lạc lõng. Cô có thể thư giãn mà không phải lo lắng xem liệu Joe có vui không. Cô tận hưởng niềm vui một mình, và mặc dù cô đã lo lắng rằng những người phụ nữ đó là sẽ xa lánh cô vì xem cô là một mối đe dọa mới, cô vẫn nhận thấy câu chuyện phù phiếm về người nổi tiếng mà Gina bịa ra đã đáp trả mọi lời đồn ác ý.

Ngay cả Kay cũng đến xin lỗi Alice, và cô tử tế chấp nhận lời xin lỗi đó.

Alice đang ngồi trên bờ ao khua chân xuống nước thì có người đến ngồi bên cạnh. Đó là James.

“Chào anh, James.” Cô quay sang mỉm cười với anh ta.

“Chào Alice. Chị này, tôi muốn thay mặt vợ tôi xin lỗi chị. Tôi đã nghe thấy những lời cô ấy nói hôm trước.”- anh ta nhún vai- “nhiều lúc vợ tôi không chịu suy nghĩ gì hết. Vợ tôi không có ác ý gì đâu. Nhưng tôi thấy thật có lỗi với chị và tôi xin lỗi nhé.”

Alice đặt một tay lên vai anh ta. “Anh không cần phải thấy có lỗi đâu. Trước hết, chị ấy đã tự đến xin lỗi tôi rồi, và sau nữa là anh không cần phải thay mặt bất cứ ai xin lỗi tôi cả. Anh không cần phải lo lắng đâu. Dù sao thì tôi cũng đâu có tin.”

Trông James thoải mái hẳn. “Vậy dạo này chị thế nào? Chúng tôi không thấy chị đến vườn ươm suốt mấy tuần rồi. Tôi đã rất lo.”

“Thật sao? Anh tốt quá. Thật ra thì ở đó không có thứ tôi cần.”

James gật đầu. “Tất nhiên rồi. Chỉ là tôi lo lắng thôi, chúng tôi đã quen với việc nhìn thấy chị. Chúng tôi nhớ chị, và bạn chị cứ hỏi thăm chị suốt. Tôi nghĩ là anh ấy rất mong được gặp chị.”

“Bạn ư? Bạn nào cơ?”

“Bạn từ Anh quốc đấy. Harry. Mới hôm thứ sáu anh ấy hỏi tôi xem chị sắp đến chưa.”

Alice nhúm mày nhìn James, tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu gì. “Harry sao? Anh đang nói về chuyện gì vậy?”

“Harry đang ở vườn ươm. Anh ấy chấp nhận lời đề nghị làm việc của tôi. Anh ấy làm việc ở đây vài tuần rồi.”

“Sao cơ? Harry ở đây?”

“Tôi không tin là chị lại không biết gì. Tôi cứ nghĩ là chị đã biết chứ.” James lắc đầu trước sự việc kì lạ này. “Hai người là bạn bè, phải không?”

“Đại loại thế.” Alice vẫn choáng váng. “Anh ấy từng đến đây với người bạn thân nhất của tôi. Nhưng anh ấy ở đây sao? Ở Highfield này?”

“Đúng thế. Có vẻ như anh ấy thực lòng muốn được gặp chị. Chị nên đến gặp anh ấy.”

Alice không nói gì. Cô chỉ ngồi im lặng và nhìn đắm đắm vào hai bàn chân mình đang khua trong làn nước ấm.

“Kay sẽ giết tôi mất vì tôi nói chuyện với chị,” James lẩm bẩm đứng lên. “Ôi Chúa ơi. Tôi xin lỗi. Tôi không có ý xúc phạm gì đâu.”

“Anh đừng lo.” Alice ngẩng lên nhìn anh ta và mỉm cười. “Không sao. Cảm ơn anh nhiều nhé, James.”

“Vì cái gì?”

Alice nhún vai. “Vì đã xin lỗi tôi. Vì...không gì cả. Cá là thứ Hai tôi sẽ đến. Gặp anh sau nhé.”

“Hay lắm!” James bắt đầu bước trở lại chỗ Kay đang đứng nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn từ phía cửa. “Gặp chị vào thứ hai nhé.” Và anh ta đi mất. Joe bắt đầu nghĩ rằng, nói cho cùng, có thể Josie không phải là một lựa chọn hay.

Anh cứ tưởng cô cứng rắn, độc lập và tự phụ. Anh cứ tưởng cô không cần gì khác ở anh ngoài những mây mưa cuồng nhiệt, cô sẽ tuân thủ các quy tắc và không trông mong anh sẽ ở bên cô mọi lúc mọi nơi, hoặc đưa ra đòi hỏi khi anh chưa chuẩn bị để đáp ứng.

Đây là chưa nói đến việc Josie đã mất đi lợi thế có sức kích thích lớn nhất đối với nhau và mối nguy hiểm tiềm tàng ẩn sâu trong đó.

Vào cái ngày mà anh chia tay với Alice, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Josie đã tự mặc định mình sẽ là người vợ kế tiếp của anh, và dấu hiệu đó cũng có phần nào đúng thì anh cũng không nghĩ rằng anh lại chán như thế này, rằng khi không còn sự nguy hiểm, anh cũng hết luôn cả hứng thú ăn nằm với Josie.

Và Josie tội nghiệp lại phải lòng Joe. Cô đã không chịu thừa nhận với mọi người rằng việc cô chuyển đến New York là vì những lý do không liên quan đến công việc ấy, cô biết rằng mình sẽ gặp lại Joe.

Trong những tháng ngày ở Luân Đôn, cô cố gắng không tự ru ngủ mình nhờ vào khả năng Joe sẽ bỏ vợ vì cô. Cô không ngây thơ, và cũng không lạc quan đến vậy, nhưng trong thâm tâm, cô vẫn luôn hy vọng mong manh rằng nếu cô cố gắng thì sẽ được đền đáp. Và giờ thì, rất bất ngờ, hy vọng của cô trở thành hiện thực. Một mặt, cô không thể không nghĩ có lẽ Joe cũng muốn bị phát hiện. Nói cho cùng, sao anh không xóa những bức thư tiềm ẩn nguy cơ như những bức họ gửi cho nhau? Và cô cũng không thể không nghĩ rằng Joe cần một người phụ nữ, và cô là người phụ nữ hoàn hảo thay thế cho vị trí mà Alice vốn vẫn để trống.

Nói cho cùng, vào cái ngày mà cô đến và phát hiện ra cuộc hôn nhân của họ đã kết thúc, Joe cũng nài nỉ cô ở lại đấy thôi.

Joe dễ bị tổn thương hơn Josie vẫn hình dung, và việc anh không đủ khả năng tự chăm sóc đã khơi gợi bản năng người mẹ trong Josie, một thứ bản năng mà nói cho thẳng thẳng thì cô từng nghĩ nó không tồn tại trên đời.

Suốt sáu tuần qua, Josie thường xuyên đến nhà Joe và nấu ăn cho anh. Cô là người sáng sủa mang quần áo anh đi giặt khô trên đường đi làm. Cô cũng rời văn phòng sớm để đến nhà anh và đợi anh về.

Nói ngắn gọn thì Josie đang làm mọi việc mà Alice từng làm. Cô nghĩ rằng nếu cô biến mình thành một người không thể thiếu được, Joe sẽ lấy cô làm vợ. Cô tin rằng cô càng làm nhiều điều cho anh thì cô sẽ càng chăm sóc anh tốt hơn, và Joe sẽ càng nhận thấy rằng anh không thể sống thiếu cô được.

Cô không nghĩ rằng việc họ không làm tình thường xuyên như trước nữa có gì khác lạ. Rằng chẳng có gì bất thường khi Joe trèo lên giường nằm cạnh cô, dành cho cô một cái hôn chiếu lệ lên má trước khi kêu than mệt mỏi và xoay lưng lại với cô mà ngủ.

Josie không nhận ra rằng, bằng việc nỗ lực biến mình thành một người không thể thiếu, cô đã đánh mất sức hấp dẫn tình dục với Joe, và mặc dù anh thấy dễ chịu vì được chăm sóc, vì có một người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh (và tại sao anh lại không dễ chịu cơ chứ, khi có một người giống hệt Alice từng chung sống với anh suốt sáu năm qua?) nhưng Josie ngày càng làm anh mất cảm hứng hệt như Alice đã từng.

Hai mắt Joe lại bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Tối nay, anh đang ở đây, trong hành lang của Royalton. Uống rượu với Fred – một đồng nghiệp. Xung quanh anh có rất nhiều phụ nữ đẹp, và chẳng mấy chốc đã có hai cô nàng tên là Andrea và Kathleen đến nhập bọn.

Andrea đáng yêu hơn, cô ta rất trang trí trong hành động ve vãn. Joe nhìn đồng hồ. Anh cứ nghĩ đây là buổi uống rượu nhanh thôi. Tối nay anh sẽ đến nhà Josie. Cô nấu bữa tối cho anh và họ dự định sẽ thưởng thức một buổi tối êm đềm bên nhau. Anh nhìn lại Andrea – cô nàng đang lả lơi nhìn anh và đá lông nheo.

“Đừng nói với em là anh sắp phải đi đấy nhé?” Giọng cô ta đầy nhục cảm và mời gọi.

“Tại sao nào?” Joe cười. “Em có ý tưởng gì hay hơn không?”

“Nhà em ở ngay góc đường thôi. Em đang nghĩ là có lẽ anh muốn đến đó làm vài ly. Chúng mình sẽ hiểu nhau hơn.” Nói đến đó, cô ta nhanh chóng thả giày và mơn trớn bắp chân Joe bằng bàn chân trần của mình. Joe nhắm mắt trong hai giây. Anh không thể làm vậy được. Anh không nên làm vậy. Josie đang đợi anh. Ôi, nhưng còn tình dục. Anh mới chia tay vợ. Anh xứng đáng có được đôi chút vui vẻ.

“Anh phải gọi điện đã,” Joe nói.

“Cho vợ anh à?” Andrea mỉm cười, không thực sự quan tâm đến việc đó.

Joe mỉm cười lắc đầu. “Không. Anh ly hôn rồi. Chỉ là một người bạn anh định gặp để ăn tối thôi.”

“Và anh hủy lịch hẹn chứ?”

“Có nên không?”

“Chắc chắn là nên.”

“Trong trường hợp đó, cho anh hai phút nhé.”

Joe rời bàn và đi ra ngoài khách sạn, nhấn gọi số của Josie.

“Chào em, anh đây.”

“Chào anh! Em đang nấu đồ bữa tối. Anh đang ở đâu vậy?”

“Josie, anh xin lỗi. Anh đang uống rượu với Fred, nhưng anh Richard và Don từ công ty Goldmans mới đến, họ là hai đầu mối quan trọng của hợp đồng lớn mà anh đang làm, và bọn anh vừa mới bắt đầu nói chuyện thôi, vì thế anh nghĩ mình nên ở lại đây.”

“Ôi.” Sự thất vọng làm trái tim Josie chùng xuống, cô không nói được gì thêm, cô đứng trong phòng bếp nhỏ với chiếc thìa gỗ trong tay, điện thoại kẹp trên vai, và cô đợi anh nói rằng anh sẽ đến sau khi nói chuyện xong, cô hy vọng rằng mặc dù anh sẽ không ăn bữa tối mà cô đã rất vất vả để chuẩn bị, nhưng ít nhất anh sẽ đến và ở lại qua đêm với cô, để cô không phải một mình lạnh lẽo.

“Anh biết là em chuẩn bị bữa tối rồi, nhưng anh xin lỗi. Anh cần phải tham gia vụ này cả bọn họ cũng chuẩn bị đi ăn tối. Có lẽ tốt nhất tối nay anh nên ở nhà anh.”

“Vâng.” Josie lấy lại bình tĩnh và cố gắng nói với giọng vui vẻ hết mức có thể. “Anh có muốn em đến với anh không? Em sẽ đến lúc muộn cũng được.”

“Đừng lo. Chắc là anh sẽ về muộn lắm. Nhưng ngày mai anh sẽ gặp em.”

“Được rồi. Chúc anh vui vẻ.”

“Chắc tối nay sẽ chán kinh khủng thôi, nhưng việc cần làm thì vẫn phải làm. Em yêu, nhớ tự chăm sóc mình nhé.” Rồi Joe tắt máy, để lại Josie đứng lặng đi trong bếp, và cô thầm cầu nguyện rằng cô vẫn chưa mất anh.

Joe quay lại để đến nhà Andrea. Cô ả không giả bộ khi nói là mời anh uống một ly rượu, nhưng cô ả quần lầy anh ngay khi hau người bước ra khỏi thang máy, và họ cùng nhau loạng quạng bước đến giường ngủ của cô ta.

Cuộc mây mưa đó rất kỳ thú – Joe vẫn luôn cảm thấy như vậy với những cuộc làm tình chóng vánh. Cô ả không biết mệt, sáng tạo, và trên hết, Joe cho rằng cô ả khá tọc tức.

Họ ngủ thiếp đi trong vòng tay của nhau, rồi anh được đánh thức bởi cái miệng rất điệu nghệ của cô ả, họ làm tình mãnh liệt hơn vào buổi sáng, và rồi anh đi.

“Hãy gọi cho em nếu anh lại muốn có một đêm thú vị như đêm qua,” Andrea nói và nằm trên giường vẫy tay tạm biệt anh trước khi trở mình ngủ tiếp.

Joe không nói rằng anh chưa cho có số điện thoại của cô ta. Anh đi, cả ngày hôm đó anh tằm tằm cười miết. Tại sao anh lại cần số điện thoại của Andrea trong khi lại đàn bà như cô ta không thiếu?

Chết tiệt, anh đã tiêu tốn mất sáu năm trời cho gia đình. Cuối cùng anh cũng được tự do. Và lúc này, anh không hề muốn lao đầu vào cuộc sống gia đình như thế. Nhưng, làm sao anh có thể bỏ rơi Josie một cách nhẹ nhàng êm ái đây?

Joe quan tâm đến Josie. Thực lòng mà vậy. Và anh đã quen với việc được quan tâm săn sóc, mặc dù Josie đang nhanh chóng đánh mất sự khiêu gợi nhưng rõ ràng là anh thấy rất thoải mái khi được ở bên cô.

Và tại sao Josie phải biết chuyện này cơ chứ? Mới sáng nay anh nói chuyện với cô, ban đầu cô rất buồn nhưng sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, anh lại thẳng, và tối nay anh đưa cô đi tham dự buổi từ thiện gây quỹ cùng anh.

Joe là người đàn ông đã quen với việc được cả chì lẫn chài. Lúc này mà bỏ Josie thì sớm quá, hơn nữa anh cũng không giỏi lắm việc bỏ phụ nữ - anh thường cư xử tệ bạc để dồn họ đến nước phải tự mình ra đi trước. Anh chỉ cần tiếp tục như bây giờ thôi, anh vẫn gặp Josie, và nếu có cơ hội nào tự xuất hiện thì, chà, Chúa ơi, anh vừa mới thành người độc thân đấy thôi, và nói cho cùng, anh cũng chỉ là một người bình thường.

Đối với Alice, thỉnh thoảng Joe vẫn gọi cho cô bởi vì anh nghĩ đó là việc làm đúng đắn. Chính xác thì anh không nhớ cô, anh chỉ nhớ thói quen có cô bên cạnh, và mặc dù giờ đây anh đã hiểu ta suốt những năm qua anh không hề yêu Alice, anh vẫn quan tâm đến cô và muốn gọi điện để biết rằng cô vẫn ổn.

Nhưng, than ôi, thật vui khi không còn chịu áp lực phải quay trở về miền quê đổ nát xấu xí ấy. Càng nghĩ về điều này Joe càng bất ngờ khi biết rằng anh đã dành thời gian cho cái nơi đó. Chốn quê mùa chết tiệt. Những con rệp chết tiệt. Anh không dám tin mình lại có thể lê lét lên tàu về Highfield để dành mấy ngày cuối tuần làm những việc mà anh căm ghét.

Thật là nhẹ nhõm khi được ở lại Manhattan cuối tuần, khi không phải giải thích với bất kỳ ai về lý do anh sẽ không về quê hoặc phải bịa ra cái cớ chết tiệt nào đó.

Anh không trông ngóng đến ngày ly hôn thực sự-chỉ có Chúa mới biết là anh phải làm việc vất vả thế nào để kiếm tiền mua nhà, và chính xác thì anh cũng chẳng vui về gì khi chia chác số tiền đó-nhưng xét cho cùng, anh vẫn phải thừa nhận rằng như thế là tốt nhất. Anh và Alice đã cách nhau quá xa. Alice thay đổi quá nhiều, và không thể hiểu nổi làm thế nào mà họ lại có thể ở bên nhau lâu đến thế vậy.

Sáng thứ Hai, Alice cho Snoop lên ô tô và lái đến vườn ươm Sunup. Cô đỗ xe ở sân trước và nhìn qua kính chắn gió để xem Harry có ở gần đó không, nhưng cô không xuống xe.

Cô không định sẽ làm như thế này. Tối qua cô ngồi trong bếp nghĩ về những điều James nói với cô. Thật kỳ lạ khi Harry lại ở đây, khi anh không gọi cho cô, nhưng rồi cô nhớ đến cảm giác của những ngọn cỏ dưới

lưng cô. Đôi môi anh kề lên đôi môi cô, và cô biết rằng anh sẽ không gọi cho cô, rằng anh sẽ đợi cho đến khi cô xuất hiện tại vườn ươm.

Giờ thì cô ở đây, nhưng cô không xuống xe. Cô vẫn nhớ cảm giác của làn môi anh, mùi thơm của làn da anh, nhưng cô gần như không nhớ nổi là trong anh như thế nào. Và cô sẽ nói gì với anh ? rất vui khi được gặp anh ở đây sao ? Hay thật ngạc nhiên quá anh nhỉ ?

Và cô phải nghĩ đến Emily nữa. Họ mới hàn gắn, họ mới trở lại với những cuộc điện thoại thường xuyên đầy ắp tiếng cười. Đã một lần Alice suýt đánh mất Emily ; cô chưa coi Harry là bạn không hơn (ít nhất cô cũng cố gắng như vậy), nhưng hôn nhân của cô mới tan vỡ sáu tuần trước và cô vẫn chưa sẵn sàng đến với một người mới, chưa nói gì đến mối quan hệ bất hạnh với bạn trai cũ của người bạn gái thân nhất của cô.

Cô sẽ nói sao với Emily về Harry đây ? Cô sẽ nói với Emily rằng Harry đang ở đây ? Alice thờ dãi và gục đầu lên vô lăng trong khi Snoop ngóc đầu từ ghế khách và lo lắng nhìn cô.

« Tao không định làm cái quái gì ở đây vậy ? » Alice vừa thì thầm với Snoop vừa lắc đầu và bật khóa khởi động. « Chắc tao điên rồi. Thật là nực cười. Snoop, đi thôi, mình về nhà thôi. » Và thế là họ đi.

Alice về nhà, dọn dẹp phòng bếp, gọi vài cuộc điện thoại rồi uống một tách trà lớn để xua tan cái nóng của mặt trời giữa chiều. Cô mang điện thoại ra ao và ngồi trên ghế băng nhìn xuống làn nước, mỉm cười tự nhủ rằng mình thật may mắn, rằng cô chưa bao giờ dám tin sẽ có ngày cô được bình an hoặc thanh thản đến thế này, mặc dù cuộc hôn nhân của cô mới tan vỡ.

Sự im lặng bị gián đoạn bởi tiếng điện thoại kêu nheo nheo.

“Chào cậu.” Đó là Emily.

“Chào cậu,” Alice mỉm cười. “Cậu đang làm gì vậy?”

“Tớ đang viết một bài báo về người phụ nữ điên khùng tổ chức hội thảo hướng dẫn nữ giới cách trao quyền cho chính họ. ”

“Thế thì đâu có gì điên khùng, Ý tưởng nghe hay đấy chứ. Cậu tham gia hội thảo hội thảo chưa ? ”

« Chưa, » Emily rên rỉ. « Đó là phần kinh khủng nhất. Ngày mai tớ mới bắt đầu đây. »

« Rồi sao ? Có gì kinh khủng nào ? »

« Ôi Chúa ơi, Ali à. Một phần của hội thảo bao gồm hình ảnh và giảng giải về bộ phận sinh dục nữ đấy. »

Alice buồn cười đến lú cả lưỡi. « Cậu đùa à! »

« Không đùa đâu, » Emily khổ sở nói. « Giá như mà tớ có thể nói đùa được. »

« Nhưng chắc chắn không phải là trước mặt mọi người chứ? »

« Trước mặt mọi người đấy. hiển nhiên đó là một phần của sự trao quyền mà. »

« Có vẻ người đàn bà đó điên đang thỏa mãn ảo tưởng về tình dục thì đúng hơn. »

« Tớ biết thế mà. Tớ cũng nghĩ vậy đấy. Ôi Chúa ơi, cậu thấy sợ không ? »

« Hy vọng là cậu tẩy lông chân rồi. » Alice tiếp tục cười.

« Chân tớ ư ? Tớ tẩy lông mọi chỗ rồi. »

« Ồi! »

« Ừ, ời cái con khi ấy. Đau gần chết. »

« Nhưng ít nhất thì cậu sẽ là người có ‘cô bé’ đẹp đẽ nhất ở đó. » Alice ấp úng nói với một tràng cười nữa.

« Ôi Chúa ơi. Đáng ra tớ đừng kể cho cậu nghe thì hơn. »

« Vậy nói tớ nghe lý do chính xác khiến cậu tham gia chương trình này? »

« Bởi vì đó là nhiệm vụ từ tạp chí Elle, và tớ thì khao khát được viết cho Elle suốt nhiều năm nay rồi. Có thể đây sẽ là cú hích của tớ, nhưng hy vọng nó sẽ xứng đáng với công sức tớ bỏ ra. Chắc là tớ sẽ có một ngày lúng túng nhất trong đời đấy. »

Alice hít thở thật sâu. “Em này, tớ có chuyện phải nói với cậu.”

“Ừ ừ. Tại sao câu nói này của cậu luôn khiến tớ nghĩ là mình sắp phải nghe tin xấu thế nhỉ?” Và cô thở gấp. “Ôi đừng, đừng nói với tớ là cậu có thai nhé. Không phải vậy, đúng không?”

“Không đâu, tớ không có thai. Không phải chuyện giống thế đâu. Harry đang ở đây.”

Có một khoảng lặng ngắn khi Emily cố hiểu điều Alice mới nói, và cô cũng chưa hiểu cho lắm. “Harry? Harry của tớ hả?”

“Ừ. Harry ấy đấy.”

“Cậu nói anh ấy ở đó là sao? Anh ấy ở với cậu à?”

« Không! Chúa ơi, Em à, tớ sẽ không làm vậy đâu, Ý tớ là, không bao giờ... »

« Được rồi, được rồi. Tớ xin lỗi. Nhưng Ý cậu là sao? »

« Tớ biết rồi, kỳ lạ lắm, nhưng hôm thứ Bảy tớ dự tiệc nhà Gina và James cũng đến đó, cậu có nhớ là đêm Giao thừa James có mời Harry đến làm việc với anh ta không? » Có vẻ như anh ấy nhận lời rồi. »

« Ồ. » Một khoảng dừng. « Không. Tớ không biết chuyện đó. Vậy cậu gặp anh ấy chưa? »

« Chưa! Emily, tớ nói với cậu rồi, giữa hai bọn tớ không có gì cả. Tớ không có Ý định đi gặp anh ấy đâu. Tớ chỉ nghĩ là cậu nên biết điều này, vì, chà, cậu biết thị trấn này nhỏ bé đến thế nào rồi đấy. Rất có thể tớ sẽ tình cờ chạm trán anh ấy, và tớ không muốn cậu đưa ra bất kỳ kết luận nào. »

Emily không nói một hồi lâu.

« Em à ? Cậu vẫn ở đó đây ché ? »

« Tớ xin lỗi. Chỉ là tớ đang suy nghĩ thôi. Cậu biết không, hai người là cặp đôi trời sinh. »

« Sao cơ ? » Alice sững sờ. Có thể cô cũng không nghĩ Emily sẽ nói vậy.

« Ừ, thật đấy. Tớ biết là trái tim tớ đã tan nát vào Giáng sinh đó nhưng cậu không phải lo lắng đâu, cậu cũng không phải giải thích lại nữa. Tớ biết việc đó sẽ đến, từ hôm đó tớ cũng có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, và cậu với Harry là một cặp hoàn hảo. »

« Emily, thật lố bịch. Trước hết, tớ thấy Harry không cuốn hút chút nào, thứ hai nữa là tớ vẫn là người đã có gia đình.”

“Ly thần rồi.”

“Được rồi, nhưng về Lý thuyết thì tớ vẫn là người đã có gia đình. Tớ mới ở một mình có sáu tuần. Tớ không thể nào đi lại với Harry được. Hay bất kỳ ai khác. Chúa ơi! Tớ còn chưa nghĩ đến việc đó.”

“Nhưng Alice à, thật đấy. Hai người là cặp đôi hoàn hảo. Và cậu đã nói với tớ như vậy khi tớ còn cặp với anh ấy. »

« Có thể tớ nói vậy chỉ để cậu vui thôi. »

« Vớ vẩn. Cậu nên đến gặp anh ấy. »

« Ôi Chúa ơi. Không được. Tớ không thể. Tớ nói gì cho được?”

Emily cười khúc khích. “Nói với anh ấy là Emily gửi lời chào.”

“Ồ ồ, điệu cười đều giả quá nhỉ.”

“Cậu chỉ cần nói xin chào thôi. Nói với anh ấy là cậu nghe nói anh ấy đang làm việc ở đó và cậu nghĩ mình nên đến gặp anh ấy. Rồi mời anh ấy đến ăn tối và có cuộc làm tình say đắm điên dại ngay trên bàn bếp.”

“Emily!” Alice choáng váng.

29. Chương 29 (hết)

“Ôi, cậu phải tự vượt qua đi chứ. Thứ nhất, anh ấy bị tớ đá đít rồi, thứ hai, tớ đang rất vui vẻ với Colin, cảm ơn cậu rất nhiều, vì vậy tớ không phiền lòng gì đâu. Cậu biết không, tớ muốn cậu vui vẻ, nhất là sau cái cách mà tay Joe khốn khiếp đối xử với cậu, và tớ biết Harry sẽ mang đến hạnh phúc cho cậu. Hai người có thể cùng làm vườn với nhau cho đến khi mặt trời lặn.”

“Tớ sẽ bảo cậu cút xéo ngay đi nếu tớ không yêu cậu nhiều đến vậy.”

“Nếu tớ không yêu cậu nhiều đến vậy, tớ sẽ không đời nào chỉ đường cho cậu cặp kè với bạn trai cũ của tớ đâu. Nhưng tớ nói nghiêm túc đấy, tớ không thể nghĩ ra cặp đôi nào hoàn hảo hơn thế đâu. Cậu hãy đến gặp anh ấy đi. Đi mà. Vì tớ vậy.”

“Không tin được là tớ đang nghe thấy những lời này từ cậu đấy.”

“Tớ cũng không tin là tớ đang nói những điều này với cậu đấy.”

“Cậu nói nghiêm túc chứ?”

“Nghiêm túc hơn bất kỳ việc gì khác tớ định làm trong đời.”

“Emily à, tớ yêu cậu. »

« Tớ biết chứ. Và tớ cũng yêu cậu nữa, đó là Lý do tớ chúc cho cậu. Cậu xứng đáng có được anh ấy. Anh ấy không phải là người thích hợp với tớ, nhưng anh ấy rất tốt. Chỉ cần cậu đảm bảo tớ sẽ là phù dâu của cậu trong lễ cưới là được. »

Alice khịt mũi. « Ôi, cậu im ngay đi.”

“Và cậu phải nói năng thế nào cho phải với bạn thân nhất của cậu nhỉ?”

Alice dành thời gian còn lại của buổi chiều tối để ngẫm nghĩ về điều Emily nói. Xét trên vài khía cạnh nào đó, cô có thể thấy Emily đúng. Harry và cô có rất nhiều điểm chung, và đúng thế, rõ ràng là cô thấy anh rất cuốn hút, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng ới quan hệ mới, dù là với Harry, hay với bất cứ ai khác.

Cô cần thời gian để hàn gắn vết thương. Cô cần thời gian để thích nghi với tình cảnh độc thân. Cô cần phải quen với việc cô không còn là gái có chồng mà là người đã ly dị. (Mỗi khi nghĩ đến điều này cô lại rùng mình).

Alice lên lầu và mang cuốn *The Winding Road* vào giường, cuối cùng cô cũng đọc xong cuốn sách khi ngày mới bắt đầu. Cô nằm một hồi lâu nhìn chằm chằm lên trần nhà tối thui và nghĩ về Rachel Danbury, về cảm giác của bà, về việc kỳ lạ làm sao mà cuộc đời của Alice lại rất giống với cuộc đời của nhà văn đó, người từng sở hữu ngôi nhà cô đang sống bây giờ.

Cô càng ngạc nhiên hơn khi biết Rachel vẫn tiếp tục sống trong ngôi nhà này, ngay cả khi bà không hạnh phúc, bởi vì ngôi nhà đã chứa đựng một câu thần chú cho Alice, đã bao bọc cô trong sự ấm áp yêu thương của nó, và nếu Alice không biết rõ hơn thì chắc chắn cô đã nói rằng những kỷ niệm duy nhất mà ngôi nhà còn lưu giữ lại chỉ là những kỷ niệm đẹp.

Có lẽ số phận của Alice là đến sống ở đây. Có lẽ Alice được chọn làm người sửa chữa những sai lầm mà Rachel Danbury không thể, và khi nằm trên giường, Alice cảm ơn các vì sao, vì cô không trở thành Rachel Danbury, không phải nằm thao thức mỗi đêm và biết rằng Joe vẫn đang ngồi dưới nhà gửi thư điện tử để lên kế hoạch hẹn hò với những nhân tình mà chỉ có Chúa mới biết là bao nhiêu cô. Ờn Chúa là cô đã phát hiện ra sự việc và có đủ sức mạnh để kết thúc cuộc hôn nhân đó.

Alice với tay tắt đèn và chìm vào giấc ngủ say sưa. Snoop đánh thức Alice dậy bằng một tiếng sủa. Sủa nặng nề lên, cậu chàng nhảy xuống khỏi giường và chạy vù xuống cầu thang, nhảy lên nhảy xuống ở ngay cửa phụ.

Alice kêu cậu chàng im lặng và khoác tấm áo choàng ra bên ngoài áo phông rồi xuống xem Snoop nhặng xì vì cái gì. Khi cô bước gần hơn phía cửa, cô nhìn thấy Harry đang nhìn qua cửa kính.

“Chào buổi sáng,” anh mỉm cười, như thể anh chỉ mới gặp Alice hôm qua thôi, anh đi qua cô, khệ nệ một túi giấy màu nâu và một khay các tông đựng hai ly cà phê nóng hổi, đặt chúng lên bàn. “Anh mới mua đồ ăn sáng.”

“Em thấy rồi.” Alice, mới vài phút trước cô còn ngủ ly bì nhưng giờ đã tỉnh như sáo. “Và em rất vui khi gặp anh, Harry.” Harry đã ngồi vào bàn, anh đang lấy bánh mì nóng và bánh xốp nướng ra khỏi túi đựng. “Anh cứ ngồi đi.” Alice nói với một chút mỉa mai khi Harry cau mày lại.

“Được rồi.” Anh đứng lên và cúi đầu xin lỗi. “Anh không muốn sự việc trở nên căng thẳng, vì vậy anh đang cố gắng tỏ ra tự nhiên, nhưng rõ ràng là anh đã thái quá và tỏ ra quen thuộc quá mức.”

“Chỉ là tiểu tiết thôi,” Alice mỉm cười, nhưng cô đi về phía bàn vì bị thu hút bởi mùi thơm của bánh mì nóng, và cô kéo ghế ngồi đối diện với Harry. “Nhưng không sao,” cô nói, ra hiệu cho anh ngồi xuống, và anh làm theo. “Quả là sự ngạc nhiên thú vị. Giá như em có thể nói với anh rằng em không biết là anh đến đây, nhưng James đã nói với em điều đó hôm cuối tuần rồi. Tại sao anh không đến gặp em?”

Trông Harry rất lúng túng. “Anh thấy rất ngốc nghếch. James nói với anh là anh ấy nói với em rồi, và rồi hôm qua anh thấy em đỗ xe ngoài vườn ươm, anh nhận thấy thật lố bịch khi anh đến đây mà không gặp em. Thành thật mà nói, anh rất bối rối sau sự việc đó.” Anh ngẩng mặt lên và bắt gặp ánh mắt của Alice, cô là người ngoảnh mặt đi trước.

“Anh không cần phải bối rối đâu,” cuối cùng cô cũng lên tiếng.

“À...dù sao thì, anh cũng không muốn lợi dụng gì cả. Rồi anh nghe tin về chuyện của em với Joe, và anh không biết phải nói gì, hay liệu em có đến gặp anh hay không, vì vậy, anh nghĩ tốt hơn hết là anh cứ ở lại vườn ươm.”

“Cho đến sáng nay sao?”

“À, sau khi anh nhìn thấy em hôm qua, và anh thấy mình mới ngu ngốc làm sao.”

“Vì thế nên anh đến đây. Em ăn được không?” Alice cầm miếng bánh xốp đậu phộng chuối và cắn một miếng to.

“Tất nhiên rồi. Vì thế nên anh đến đây.”

“Ừm. Bánh này ngon quá.” Alice nhồm nhoàm nhai hết miếng bánh rồi uống một ngụm cà phê. “Nhưng em vẫn phải hỏi anh là anh làm cái quái quỷ gì ở đây vậy? Ý em là anh làm gì ở Mỹ, chứ không phải là ở đây vào sáng nay, anh hiểu không?”

Harry nhún vai. “Lời đề nghị của James có vẻ như quá hấp dẫn để có thể từ chối.”

“Nhưng em không nghĩ là anh ấy nói nghiêm túc khi anh ấy đề nghị anh. Thề có Chúa, hầu hết chúng ta đều làm bộ làm tịch trong bữa tiệc đó thôi.”

Harry cười. “Đó là em thôi.”

“Em sẽ phải nói là cả anh nữa nếu anh không phiền.”

“Anh không phiền đâu.”

“Tốt. Vậy anh có thích việc đó không? Anh có thích ở đây không? Chết tiệt! Em vẫn không tin là anh ở đây mấy tuần rồi mà không liên lạc gì với em.”

“Anh biết chứ. Anh xin lỗi. Và câu trả lời cho câu hỏi của em là anh rất thích. Anh yêu mến nơi này. Anh đang rất vui.”

Alice lắc đầu. “Nhưng em không tin là em lại không biết, không tin được là không ai nói với em chuyện này cả.”

“James nói với em rồi mà.”

“Thì đúng vậy. Em vẫn nghĩ việc này thật khác thường.” Cô lên nhìn anh. “Thật ra là em nghĩ anh hơi khác thường khi tỏ ra bí hiểm như vậy.”

Harry nhún vai. “Trong đời anh còn được gọi bằng những ngôn từ tồi tệ hơn nhiều cơ.”

“Em dám cá là vậy. Em nghĩ vài từ trong đó là do Emily gọi.”

Nét mặt Harry hơi ửng đỏ. “Cô ấy tha thứ cho em rồi à? Hai người vẫn là bạn bè chứ?”

“Vâng và vâng. Nhưng mất một thời gian dài bọn em mới trở lại như cũ. Giờ thì bọn em lại như xưa rồi.”

“Tốt lắm. Hai người thân thiết quá đến mức không thể dễ...dễ...em biết đấy...để buổi tối đó xen vào giữa hai người được.”

“Bọn em cũng nghĩ thế đấy.”

“Em nói với cô ấy là anh ở đây rồi à?”

“Vâng.”

Đôi mắt Harry mở to vì ngạc nhiên. “Thật sao?”

“Thật.”

“Cô ấy nói sao?”

“À.” Alice cân nhắc em có nên nói thật với Harry không. Cô nhìn anh qua miệng tách cà phê và tự hỏi làm thế nào mà chỉ trong mười lăm phút, trông Harry như thể vẫn luôn thuộc về nơi này, làm thế nào anh có thể khiến phòng bếp và ngôi nhà mang đậm cá tính của mình đến thế. Áo khoác của anh sau lưng ghế, đôi chân dài duỗi thẳng, bắt chéo tại hai mắt cá chân, ngay bên dưới bàn, và anh đang vui vẻ nhai bánh mì hạt vừng.

Liệu Emily có đúng không? Alice thầm nghĩ. Liệu có phải Harry và mình được số mệnh đưa đến với nhau không? Không, như thế thì nực cười quá. Lâu lắm rồi Alice cũng từng mơ có một người bạn tâm giao, nhưng giờ thì không, và dù sao thì cô cũng chưa lỵ dị. Cô chưa nghĩ đến việc qua lại với ai khác. Ngay cả với một người quen thuộc và dễ chịu như Harry.

Đặc biệt là với một người quen thuộc và dễ chịu như Harry.

“Anh nghĩ là cô ấy không vui về gì?” Harry gợi ý cho Alice.

“Không đâu, thật ra cô ấy rất vui. Cô ấy rất vui vì anh đã tìm được chỗ làm việc thích hợp.”

“Em có nghĩ là cô ấy không muốn gặp em không?”

“Không đâu. Cô ấy nói bọn em nên ở bên nhau. Cô ấy nói bọn em...vẫn là bạn. Bọn em nên là bạn của nhau.”

“Cô ấy nói thế nào?”

“Khá nhiều.”

Harry nhướn mày: “Anh đang bị ấn tượng đấy. Cô ấy có người khác chưa?”

“Em nghĩ là rồi.”

“Em nghĩ vậy sao?”

Alice nhăn nhó. “Em không ngờ là em lại nói nhiều đến thế.”

“À, anh vui lắm. Cô ấy xứng đáng có được một người đặc biệt.”

“Đặc biệt hơn anh sao?”

Harry nhún vai. “Chỉ là anh và cô ấy không phải là người thích hợp dành cho nhau, vậy thôi.” Anh rướn người ra trước để lấy miếng bánh xốp việt quất thứ hai.

“Chúa ơi, anh định ăn hết đồ ăn trong túi đấy à?” Alice cười khi cô nhìn kỹ đồng đồ ăn tràn ra trên bàn bếp bằng gỗ thông tẩy.

“Anh nói em nghe nhé, công việc làm vườn giúp em ăn ngon miệng đấy. Anh ăn quá nhiều à?”

“Không đâu. Thật vui khi thấy một người đàn ông thích thú với đồ ăn của mình. Anh có muốn uống nước cam không?”

“Có chứ.”

Alice nhẹ lướt đôi chân trần đến bên tủ lạnh, cô kéo lại áo choàng và thắt dây áo chặt hơn khi đứng quay lưng về phía Harry. Cô biết rõ diện mạo vừa-dậy-khỏi-giường của mình và đưa một tay lên vuốt vuốt mái tóc quăn, thò tay còn lại vào tủ lấy nước cam, mong là trông cô không tệ như cô lo lắng.

Cô rót nước cam cho Harry rồi ngồi xuống. “Mấy giờ anh bắt đầu làm việc?”

“Thường là chín giờ, nhưng hôm nay là ngày nghỉ của anh. Anh nghĩ là anh và em có thể làm việc gì đó, nếu em chưa có kế hoạch gì.”

“À. Chà...” Alice cố gắng nghĩ xem cô đã lên kế hoạch làm gì. Cô biết cô phải làm vài việc vặt và cô đã hẹn đi uống cà phê với Sandy, nhưng không có việc gì là không thể hoãn lại hay bố trí lại thời gian cả. “Em không định làm gì quan trọng hết,” cô nói. “Anh có kế hoạch gì vậy?”

“Chúng ta có thể bắt đầu bằng việc đưa Snoop đi dạo ao dao nặng dạo.” Harry đánh vần từ cuối cùng trong khi Alice phì cười, đôi tai Snoop vểnh lên khi nghe thấy âm tiết đầu tiên, vì lúc này cu cậu đã nằm dưới chân Harry. “Anh không thể tin được.” Harry nói. “Snoop biết đánh vần à?”

“Chỉ vài từ thôi,” Alice cười. “Cu cậu có vẻ là một thiên tài, nhưng không thiên tài đến thế đâu.”

“Thế bờ iên biên hải biển thì sao?”

Snoop cuộn tròn mình lại và rên ư ử đầy phấn khích.

“Anh có nên cho rằng đây là một từ khác của cu cậu không nhỉ?”

“Vậy thì anh đúng rồi đấy.”

Harry cười. “Em thấy sao? Em muốn đến đó không?”

“Có chứ. Chúng ta có thể lái xe đến bãi biển ở Westport. Đợi em đi thay đồ đã nhé.”

Alice chạy vào phòng tắm và ngạc nhiên thấy mình đang mỉm cười. Cô cởi đồ và tắm tấp, sau khi lau khô người, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc chiếc áo mỏng màu hồng và quần jeans bạc màu.

Cô nhìn lại khuôn mặt trong gương, rồi cô lục lọi trong ngăn kéo cho đến khi tìm thấy thỏi son bóng và tô hồng đôi môi. Màu son này rất đẹp. Nhưng lộ liễu quá. Cô túm lấy chiếc khăn giấy và lau son đi. Tại sao sau chừng ấy tháng không trang điểm, giờ đây cô lại đột nhiên tô son bóng?

Tại sao chứ nhỉ?

Nhiều phút sau đó, một Alice không-trang-điểm đi trở xuống cầu thang, và ba người bọn họ – Alice, Harry và Snoop – cùng trèo lên ô tô tiến về hướng Merritt Parkway để đến bãi biển ở Westport.

Bãi biển đông đúc các bà mẹ cùng con cái họ, ghế và khăn chiếm gần hết từng centimet còn trống, mọi người ai cũng cố gắng tận hưởng cái không khí của mùa hè sắp qua.

Alice cầm dây xích cổ Snoop khi họ đi trên con đường chạy dọc bãi biển, hay quay lưng lại để nhìn ánh nắng lấp lánh trên những con sóng đang vỗ bờ, cô vừa mỉm cười vừa quan sát thật kỹ khung cảnh đó.

“Thật là rục rịch, phải không em?” Harry nói khi anh thông thả dạo bước trên cạnh cô, ngắm nhìn cô khi cô mỉm cười.

“Anh biết không, thật buồn cười khi em lại yêu mến nơi này đến thế.” Alice quay sang anh. “Em có cảm giác như thể em phải quanh quẩn trong nhà và cảm thấy thương cho chính mình, nhất là bây giờ, khi mà

em chỉ có một mình, nhưng mỗi sáng thức giấc, em cảm thấy ngôi nhà đó và nơi này đã ếm một câu thần chú lên em, em không được phép đau khổ. Em không thể nào nín cười được.”

À. Chủ đề bị cấm đây. Đôi tai Harry vểnh lên khi Alice đề cập đến việc cô đang ở một mình. Anh mới chỉ nghe được những lời xì xào từ người khác, và anh nghĩ Alice vẫn chưa sẵn sàng hay có thiện chí nói về mọi chuyện, và rồi, anh cũng không trông mong Alice lại vui vẻ đến vậy.

Anh những tưởng cô sẽ vô cùng đau khổ. Anh còn mộng tưởng nực cười là sẽ chăm sóc cô, sẽ là người đưa cô trở lại cuộc sống bình thường, là hoàng tử trong mơ của cô. Anh đã quá quen thuộc với giấc mộng được giải thoát cô, vì vậy anh có phần nào hơi lạc lõng trước thực tế quá khác biệt so với ảo tưởng của anh.

Nhưng, ôi, thật là tuyệt khi được gặp lại cô. Sau chừng ấy tháng ngày anh nghĩ về cô. Trong vài tháng qua, không người phụ nữ nào mang đến cho anh cảm xúc say đắm như Alice đã và đang mang đến cho anh.

Anh có đi chơi với vài người trong số họ. Ngủ với vài người và tiếp tục gặp gỡ với rất ít trong số đó, nhưng họ không có được sự kỳ diệu mà Alice có.

Và thế có Chúa, anh đã cố gắng không nghĩ về cô. Anh biết giấc mộng của anh vừa phi thực tế, vừa không bao giờ có thể đơm hoa kết trái được, nhưng khi James gửi thư điện tử nói với anh rằng một nghệ nhân làm vườn mới rời khỏi vườn ươm Sunup và họ đang có một vị trí để trồng, liệu anh có muốn nhận lời không, thì làm sao anh có thể từ chối đây?

Nhất là khi hợp đồng thuê nhà của anh đã hết hạn, và ở Luân Đôn chẳng còn mấy thứ có thể níu giữ anh lại, trừ một vài người bạn đã lập gia đình và đã có con cái, anh cũng hiếm khi gặp gỡ họ.

Anh những mong được gặp Alice từ nhiều tuần trước. Ảo tưởng của anh thay đổi từ dự vọng sang tình cảm thuần khiết – anh từng hy vọng họ sẽ trở thành bạn bè, rằng sẽ có lúc Joe biến mất khỏi cuộc đời Alice, và anh sẽ bước vào, chà, chà, với tư cách là bất cứ điều gì mà Alice muốn hoặc cần.

Nhưng anh gần như không nghĩ rằng ảo tưởng của mình sẽ trở thành hiện thực. Anh cũng không nghĩ rằng mình sẽ bất hạnh. Hoặc có lẽ bất hạnh là ngôn từ quá mạnh. Anh dành biết bao nhiêu ngày tháng để hình dung về viễn cảnh Alice và Joe chia tay, và anh sẽ rất vui sướng nếu điều đó xảy ra.

Và hôm đó, khi James đến nói rằng Alice đã bắt quả tang Joe cặp kè với người phụ nữ khác và đuổi anh ta ra khỏi nhà, Harry quan tâm đến Alice nhiều đến mức anh phải cố gắng lắm mới không vứt bỏ mọi thứ và chạy đến nhà cô.

Harry biết anh không thể làm vậy. Anh biết anh phải đợi, để xem đã xảy ra chuyện gì, anh hy vọng cô sẽ đến vườn ươm, và mọi thứ có thể bắt đầu từ đó.

Hôm qua, khi anh nhìn thấy cô trong ô tô, tim anh gần như ngừng đập trước khuôn mặt quen thuộc của cô, và anh biết anh phải gặp cô, anh không thể trì hoãn thêm nữa. James nói rằng anh ta có kể với cô về chuyện của anh rồi, anh ta còn nháy mắt nói rằng anh ta nghĩ Alice sẽ rất vui khi được gặp anh.

Và giờ đây thì anh ở đây, được đi bên cạnh người phụ nữ mà anh luôn mơ tới, khi ở bên cô anh cảm thấy thoải mái hơn và thư thái hơn so với tất cả những người phụ nữ mà anh từng gặp, cô không còn sống với chồng nữa, và lần đầu tiên trong đời, Harry chợt nghĩ có lẽ trên đời này Chúa thực sự tồn tại.

Tôi có thể nói gì với bạn về Alice và Harry đây? Tôi không thể nói rằng họ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời, vì như chúng ta vẫn biết, cuộc sống thực không đẹp như trong mơ, và dù sao thì chuyện đó cũng sẽ được viết trong một cuốn sách khác.

Nhưng tôi có thể nói rằng họ không chỉ là bạn bè của nhau. Rằng Alice nhớ chính xác lý do khiến cô quý mến Harry nhiều đến vậy, rằng càng dành nhiều thời gian bên anh, cô càng mến anh hơn, và rằng, vào đêm Giao thừa, khi Harry và Alice lại tìm thấy nhau trong vườn tại bữa tiệc thường niên được tổ chức tại nhà Sally, nụ hôn của họ chậm rãi ngọt ngào hơn năm trước đó, và say đắm hơn, vì lúc này, không ai trong hai người có lỗi.

Emily xúc động khi thấy Harry và Alice trở thành bạn bè, và cô biết rằng mối quan hệ đó sẽ tiến xa hơn, nhưng cô không hề hào khích lễ Alice nữa sau khi Alice tuyên bố Emily càng nói về chuyện đó thì cô càng

ít hứng thú hơn. Không đúng, nhưng biết đâu lại thành thật, và Emily thôi không trêu chọc Alice nữa, cô đợi cuộc điện thoại kế tiếp khi Alice thông báo tin vui.

Chuyện tình giữa Emily và Colin không đi tới đâu cả. Sự việc trở thành sai lầm khủng khiếp khi Emily mang bầu và nạo thai, vì cô vẫn chưa sẵn sàng có con, cô thấy mình chưa đủ trưởng thành, hoặc chưa đủ có tài chính, hoặc chưa đủ bất cứ cái gì khác, để mang thai. Thể chất và tinh thần cô như kiệt quệ, và mặc dù Colin ở bên cô vài ngày nhưng sau đó những cuộc điện thoại của anh cứ thưa dần, và cô luôn viện lý do này nọ cho việc anh không thể gặp cô.

Emily tan nát cõi lòng suốt một thời gian. Đến lượt Alice gọi điện cho cô mỗi ngày, để xem cô vượt qua nỗi đau ấy như thế nào, nhưng Emily sẽ chẳng là gì nếu cô không mau hồi phục, cô nhanh chóng trở lại cuộc sống độc thân với niềm đam mê lớn lao và cô vẫn cập nhật cho Alice những vụ hẹn hò mới nhất của mình.

Còn Joe thì sao? Joe vẫn không thể để Josie ra đi. Cô rất yêu anh, cô rất giỏi chăm sóc anh, và mặc dù ở văn phòng, cô vẫn nổi tiếng là người đàn bà thép nhưng ở nhà, cô lại không được mạnh mẽ hoặc nhiều quyền lực đến vậy.

Thực ra là Josie đã thay thế vị trí của Alice. Trông cô rất xinh đẹp, cô hào hứng được làm Joe vui, và cô sợ mất anh đến nỗi cô không dám chất vấn xem anh ở đâu, hay anh đang làm gì.

Thỉnh thoảng Joe cũng cảm thấy có lỗi với người phụ nữ mà anh ăn nằm cùng, nhưng thế không đủ để anh phải dừng lại, và dù sao thì các ả nhân tình cũng không gây sức ép gì ỏi quan hệ giữa anh với Josie. Chỉ cần cô không biết thì việc đó không thể làm cho cô đau lòng, vì Joe không bao giờ muốn gây tổn thương cho Josie, cũng như anh từng không muốn tổn thương Alice.

Anh thật may mắn khi ở bên Alice. May mắn vì cô không cho phép những lời nói dối của anh làm tổn thương cô cho đến khi cô không còn gì trong tay.

Alice thật may mắn vì cô tự phát hiện ra việc dan díu của chồng trước khi quá muộn. Cô tìm lại được giấc mơ của mình và có thể sống vì nó.

Nhưng có vẻ như Josie không được may mắn như thế. Josie vẫn cố gắng trở thành người phụ nữ mà Joe mong muốn. Thật ngạc nhiên khi Josie lại dễ bảo như Alice của ngày xưa, thậm chí cô còn tỏ ra hồ hởi hơn trong việc làm vừa lòng anh.

Hãy nhìn cô bây giờ xem. Josie tội nghiệp. Cô nằm trên giường nhìn chăm chăm vào đồng hồ, rồi nhìn từng giờ trôi đi, mỗi lúc muộn hơn, từng múi giờ thăng lên khi cô nằm đợi Joe về, thường là muộn hơn hai giờ đồng hồ so với anh đã hứa.

Cô phải đấu tranh để không gọi điện cho anh. Cô thèm khát được nhắc điện thoại lên gọi vào số di động của anh, nhưng cô vẫn còn một chút lòng tự trọng, và cô biết anh sẽ giận điên lên nếu cô gọi cho anh, anh sẽ nói là anh cần được nghỉ ngơi trong vài ngày, và cô không thể chịu đựng được điều đó thêm một lần nào nữa.

Khi nằm đó, nỗi lo lắng trong lòng cô cứ mỗi lúc một lớn hơn, lòng tự trọng của cô mỗi lúc một vơi đi, nhưng phải mất thêm nhiều năm nữa Josie mới thấu hiểu sự tàn phá mà Joe gây ra cho cô, và mất nhiều năm hơn nữa Josie mới đưa ra được quyết định để Joe tự do đến với nàng Josie kế tiếp.

Cuối cùng Josie cũng về chung sống với Al, một cái kết thúc có hậu dành cho cô. Al mang niềm vui đến cho cô, nhưng cô luôn cảm thấy thiếu vắng điều gì đó trong mối quan hệ này. Cô sẽ không bao giờ hết lòng hết dạ yêu anh, nhưng mãi cho đến khi gần bước sang tuổi ngũ tuần, cô mới nhận ra rằng những gì cô có với Al là đủ, rằng tình bạn, sự tin tưởng và sự thanh thản mà cô có được khi ở bên cạnh Al có thể khiến cô hạnh phúc hơn nhiều so với lưỡi dao sắc nhọn mà cô phải chấp nhận kề bên trong những năm chung sống với Joe.

Tuy nhiên, một phần trong Josie sẽ luôn nhớ đến mối hiểm nguy, niềm phẫn khích và những cuộc làm tình điên cuồng giữa cô và Joe.

Thật may mắn, điều tương tự không xảy ra với Alice. Đạo này hiếm khi Alice nghĩ đến Joe. Anh tặng cô ngôi nhà ở Highfield như một phần của thỏa thuận ly hôn, và chỉ có vậy. Cô không muốn dính líu gì đến căn hộ ở New York hoặc ngôi nhà ở Luân Đôn.

Và Joe rất vui mừng khi anh có thể từ bỏ dễ dàng đến vậy. Anh đã nghe rất nhiều chuyện từ đồng nghiệp – những người buộc phải chia đôi gia sản của họ khi ly hôn. Ngay cả luật sư của anh cũng bất ngờ, và luật sư của Alice cũng vậy – người này nài nỉ cô lấy ngôi nhà ở Luân Đôn, liên tục nhắc đi nhắc lại rằng cô xứng đáng nhận được nhiều hơn thế, nhưng Alice không chịu nghe lời khuyên của họ.

Alice từng mơ về một ngôi nhà ở nông thôn, một ngôi nhà có đậu tía mọc trước sân, và những cây hồng leo mọc đầy phía sau nhà. Cô từng mơ về rất nhiều mẫu đất với những đứa con chạy nhảy nô đùa với các con vật.

Đám đậu tía sinh trưởng chậm, những vũng vàng. Những cây hồng leo nở rộ; và Snoop và Dharma có thêm bạn mới là loài chó tha mồi có tên là Floozy, một con mèo tên Calvin, và năm con gà lần lượt tên là Maisie, Corny, Mealy, Grainy và Rice.

Về những đứa trẻ, chúng ta phải hỏi Harry thôi, nhưng Alice đang ở thời kỳ tươi đẹp nhất như chính khu vườn của cô trong những ngày này, nét rạng rỡ trong đôi mắt cô tươi sáng hơn bao giờ hết, mái tóc cô gọi cảm và dày trở lại như ngày xưa, và chẳng phải người ta vẫn nói rằng đó là các dấu hiệu của một người phụ nữ đang mang bầu sao?

Hãy nhìn bụng cô kỹ hơn. Do chúng ta tưởng tượng, hay thực sự bụng cô hơi cong hơn so với cái bụng mà chúng ta vẫn thường nhìn thấy nhỉ? Có thể niềm hạnh phúc giúp cô ăn nhiều hơn, nhưng, hình như cô vượt ve bụng mình thường xuyên hơn trước.

Nhưng, như tôi đã nói, đó là chuyện của tương lai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chi-minh-anh>